

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

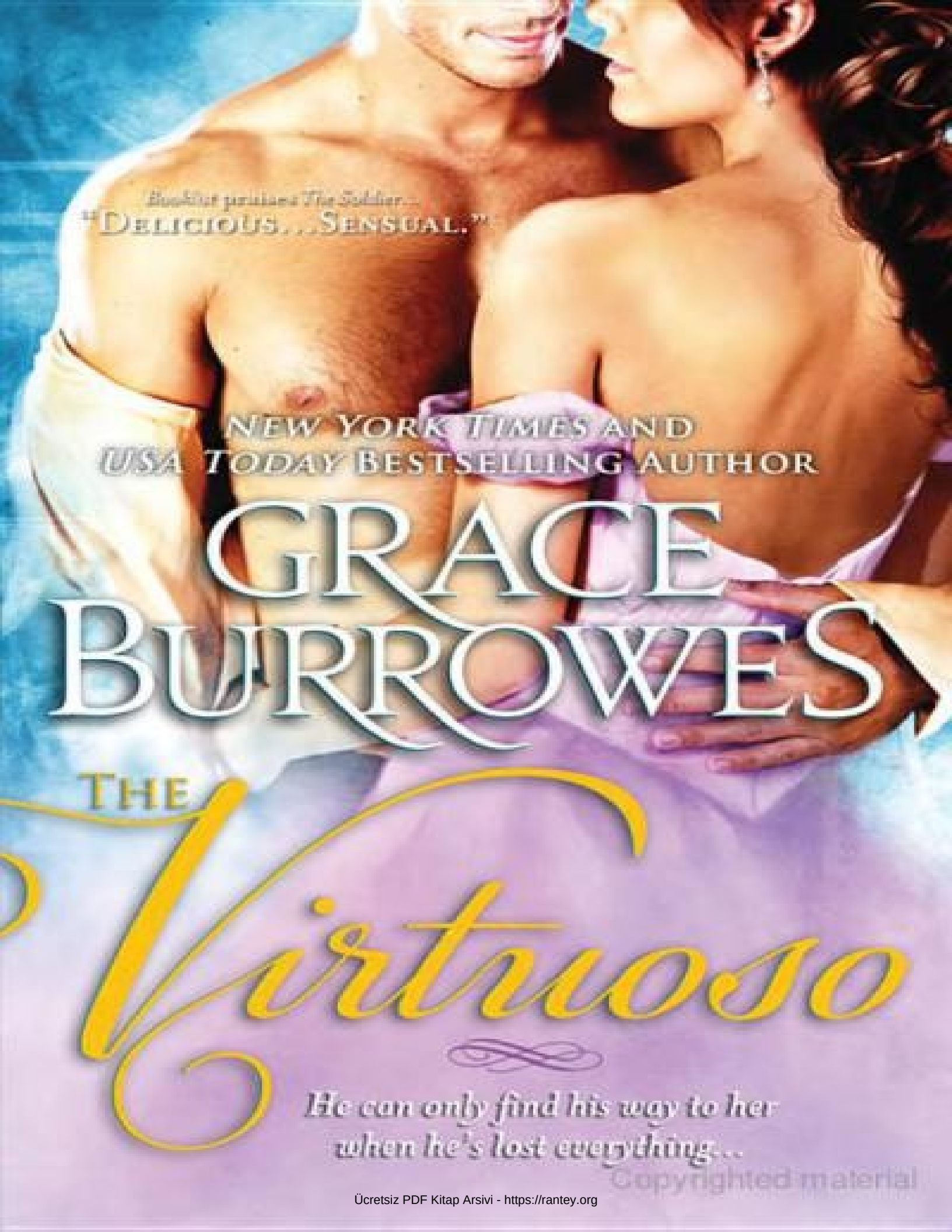
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Booklist praises The Soldier...
"DELICIOUS...SENSUAL."

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

GRACE BURROWES

THE

Virtuoso

*He can only find his way to her
when he's lost everything...*

Copyrighted material

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

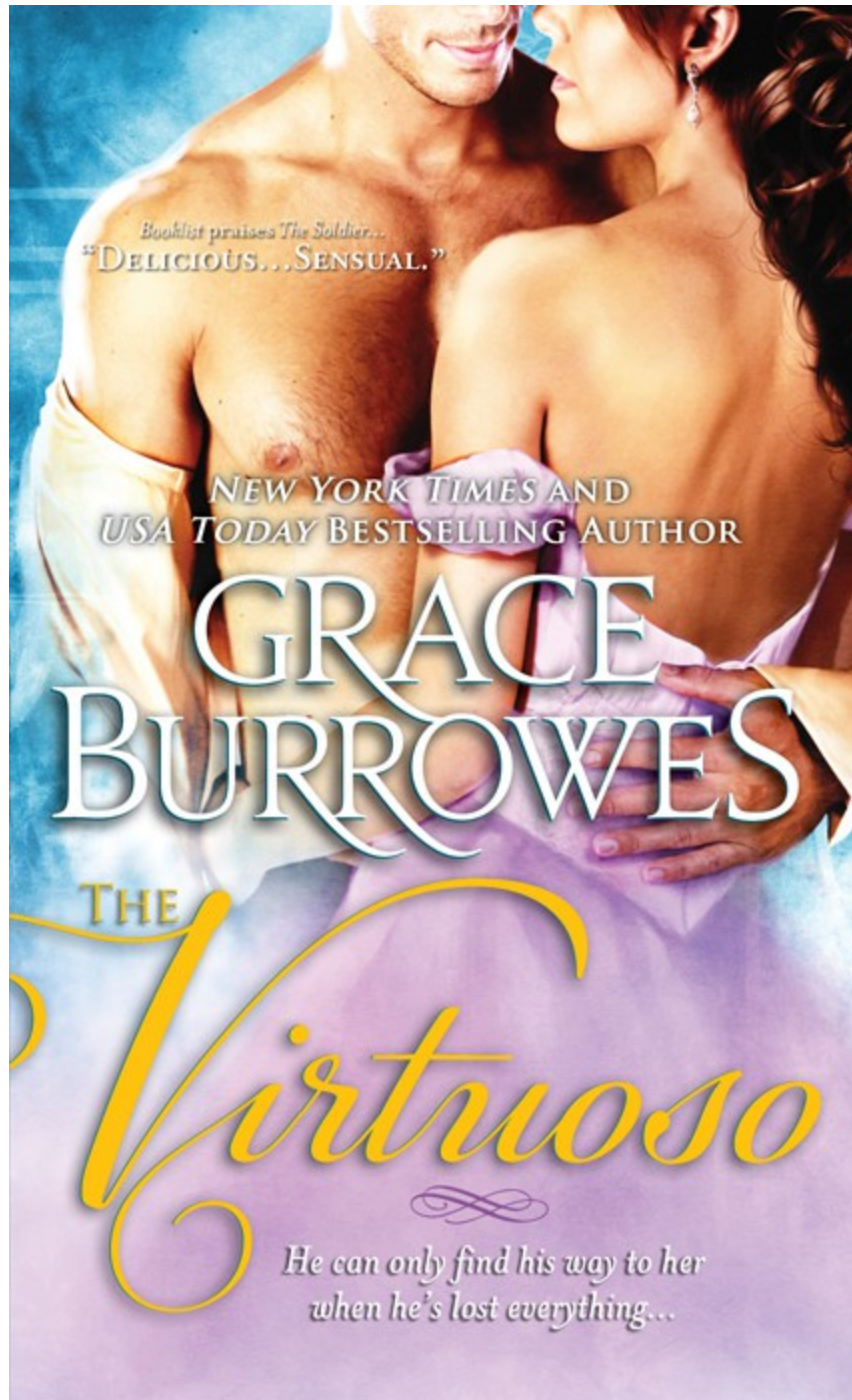
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Booklist praises The Soldier...
"DELICIOUS...SENSUAL."

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

GRACE
BURROWES

THE

Virtuoso

*He can only find his way to her
when he's lost everything...*

THE
Virtuoso

GRACE
BURROWES

 kaynak kitaplar
cosoblanca

Telif Hakkı

Telif Hakkı © 2011 Grace Burrowes

Kapak ve iç tasarım © 2011 Sourcebooks, Inc. tarafından
yapılmıştır. Kapak illüstrasyonu Anne Cain

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. firmasının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

FAKS: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[On bir](#)

[On iki](#)

[On üç](#)

[On dört](#)

[On Beş On](#)

[Altı Yazarın](#)

[Notu](#)

[Leydi Maggie'nin Gizli Skandalının Önizlemesi](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka Kapak](#)

Bu kitap küçük kardeşlere, özellikle de zor şeyleri kolay ve hatta eğlenceli gösterme yeteneğine sahip olan kardeşim Joe'ya adanmıştır - çocuk yetiştirmek, Montana kışları ve altı kardeşin küçük kardeşi olmak gibi şeyler inatçı kardeşler.
Joer, sana hayranlık duyuyoruz.

Bir

"En iyi tavsiyem piyano çalmayı bırakmanızdır."

Lord Valentine Windham, yetenekli ve deneyimli bir doktor olan arkadaşının cümlesini duyduğunda ne kıpırdadı ne de yüz ifadesini değiştirdi. Beş erkek çocuğun en küçüğü olmak ve Tanrı aşkına Valentine adını taşımak ona hızlı refleksler, bol miktarda kas ve kıskanılacak bir poker suratı vermişti. En ufak bir şefkat gösterdiğinde kendisine "küçük oğlan" denmesi, iradesini demir gibi ateşlemiş ve ona neredeyse her darbeye gözünü kırpmadan dayanma yeteneği vermişti.

Ama bu... David'in ondan talep ettiği şeytani bir şeydi. Val'in sevdiği tek metresi, mutlu ve yetkin olduğu tek yeri bırakmak. Dük babasının alaylarına, annesinin endişelerine ve kardeşlerinin müziğin onun için ne hale geldiğini anlayamamalarına rağmen ruhu için kurduğu yuvadan vazgeçmek.

Gözlerini kapadı ve iradesiyle nefesini ciğerlerine çekti. "Müziği daha ne kadar bırakacağım?"

Val gözlerini açıp ağrıyan ve şişen sol elinin işe yaramaz bir şekilde uyluğunun üzerinde durduğu yere bakana kadar sessizlik sürdü.

David onun yanına oturdu ve kibar bir tavırla çevredeki otlakları ve tarlaları inceliyormuş gibi yaptı. "Muhtemelen hayatının geri kalanında müzikle işin bitti dostum. Elin iyileşebilir ama sadece hayal kırıklığından çığlık atmaya hazır olana kadar dinlendirirsen. Sadece günler değil, sadece haftalar değil ve o zamana kadar şu anda çok keskin bir şekilde bilediğiniz el becerinizin bir kısmını kaybetmiş olacaksınız. Eğer

Onu geri kazanmak için çok çabalarsanız ya da çok erken davranırsanız, elinizi her zamankinden daha kötü hale getirirsiniz."

"Aylar mı?" Bir adam sadece kendisinden esirgenen tek şeyi yapmak istediğinde bir ay sonsuza dek sürerdi.

"En azından. Ben sizi neşelendirirken, diğer elinizde ortaya çıkacak durumu da izlemeniz gerekiyor. Erken yakalarsanız, daha az kapsamlı bir tedaviye ihtiyaç duyabilir."

"İki elinle mi?" Val gözlerini tekrar kapadı ve kamburunu çıkardı, ancak oturdukları taş duvarı tekmeleme dürtüsü -öldürücü bir hüsrana uğramış bir adam gibi sertçe, tekrar tekrar- neredeyse bastırıyordu.

"Her iki elinizin de etkilenmesi mümkün," diye devam etti David. "Küçük bir çocukken geçirdiğin tedavi edilmemiş kırık nedeniyle sol elin büyük olasılıkla daha kötü durumda. Sağ elini kullanıyorsun, bu yüzden sağ elinin alışkanlıktan dolayı daha güçlü olması da mümkün."

Val, David'den olabildiğince çok bilgi toplamak için kendini toparladı. "Sol taraf zayıf mı o zaman?"

"O kadar da zayıf değil." Fairly Vikontu David dudaklarını büzdü. "Bana öyle geliyor ki elinizde gut ya da romatizma gibi bir şey var. Görünürde bir neden olmaksızın iltihaplanmış, şişmiş ve ağrıyor. Test, onu dinlendirip iyileşme görüp görmediğinizle ilgili olacak. Bu, tüm saatlerini piyano başında geçirmeye devam etmen için bir işaret değil, Valentine."

"Bu neyin işareti? Tek yaptığım piyano başında saatler geçirmek ve ara sıra kız kardeşlerime Kasaba'da eşlik etmek."

"Bu, aşırı kullanımdan kaynaklanan basit bir iltihaplanmayla karşı karşıya olduğunun işaretidir, eski oğlum." David bir elini Val'in ensesine kaydırды ve onu nazıkçe sarstı. "Birçok insan kışını günde yirmi saat piyano sehпасına yapıştırmadan mutlu ve üretken bir hayat sürüyor. Birkaç güzel kızı öp; birkaç gül kokla; Göller'i görmeye git."

Val dengesini sağlamak için sadece sağ elini kullanarak duvarı itti. "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama piyano çalmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Ve ben senin ne istediğini biliyorum." David zıplayarak Val'in yanına düştü. "İstediğin şey sana çay fincanı tutamayan bir el kazandırdı ve

Bu adil ve doğru olmamakla birlikte henüz kalıcı da değildir."

"Mızımızlanıyorum." Val durdu ve David'in vikontesinin bebek kızlarını akşam için yatırdığına şüphe olmayan malikâneye doğru baktı. "Benimle uğraştığın için sana teşekkür etmeliyim."

"Hizmet etmekten gurur duyarım. Ve aptal bir cerrahın seni kanamaya ikna etmesine izin vermeyeceksin."

"Emin misin?"

"Bundan kesinlikle eminim. Kanama yok, kabarcık yok, ameliyat yok ve tuhaf nostrums yok. Başka herhangi bir iltihapla nasıl ilgileniyorsanız öyle ilgilenirsiniz."

"Bu ne anlama geliyor?" Val kendini sormaya zorladı. Ama gerçekten ne fark ederdi ki? Bir yıl içinde elini tekrar kullanabilirdi ama o zamana kadar ne kadar kondisyon ve beceri kaybetmiş olacaktı? Metresini, yani ilham perisini seviyordu ama o da çok kıskanç ve affetmezdi.

Eve yaklaştıklarında David sert bir sesle, "Dinlen," dedi. "Soğuk su, kovayla söğüt kabuğu çayı ve ne pahasına olursa olsun afyondan uzak dur. Eğer elinin rahat edeceği bir pozisyon bulabilirsen, elin bu şekilde bağlıyken uyumayı düşünebilirsin. Masaj, eğer dayanabilirseniz."

"Sanki yorgun bir ihtiyarın hastalığına yakalanmışım gibi. Afyon hakkında emin misin? Oynamaya devam etmemi sağlayan tek şey o."

"Laudanum onu daha da kötüleştirmeye devam etmeni sağlar," diye karşılık verdi David. "Acıyı maskeliyor, hiçbir şeyi iyileştirmiyor ve bağımlılık yapabiliyor."

Bir süre sessizlik oldu. Val bir kez başını salladı, yapabileceği en büyük itiraftı bu.

"Tanrım." David olduğu yerde durdu. "Ne zamandır kullanıyorsun?"

"Aylardır ara sıra. Düzenli olarak değil. Çalmaya devam etme becerisi olarak verdiği şeyi, yarattığım şeye odaklanma becerisi olarak alıyor. Ağrı geçiyor ama hem el becerisi hem de zihinsel beceri de gidiyor. Elimin hala şiş ve yanlış renkte olduğunu görebiliyorum."

"Haşhaştan kurtul. Onun da bir yeri var ama sana tavsiye etmiyorum."

"Anlıyorum."

"Kalbinin kırıldığını düşünüyorsun," dedi David, "ama o el hâlâ sende Valentine ve onunla pek çok şey yapabilirsin. Eğer şimdi ona iyi davranırsan, bir gün onunla tekrar müzik yapabilirsin."

"Bana söylemediğin bir şey var mı?" Val sordu, sesi düzdü.

Malikânenin arka teraslarına ulaştıklarında David, "Evet," diye cevap verdi. "Semptomların başlangıcıyla ilgili başka bir olasılık daha var."

"Daha iyi haberler mi?"

"Belki de." David onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı, bu biraz rahatsız ediciydi. Fairly Vikontu David Worthington'ın boyu ve sarışın yakışıklılığının yanı sıra bir mavi, bir de yeşil gözü vardı. "Acil bir travmanın olmadığı, hastalığa maruz kalınmadığı ve semptomların açık bir nedeninin olmadığı böyle bir durumda, sağlığın diğer yönlerine bakmak faydalı olabilir."

"Kralın İngilizcesiyle, David, lütfen." David'in öğrenilmiş tıp bilgisi daha da ilerledi ve Val arkadaşının kafasında bir afyon şişesi kıracaktı.

"Hastalık duygulardan kaynaklanabilir," dedi David sessizce. "Kırık kalp' terimi gerçek anlamda olabilir ve hislerin kardeşin Victor'u gömdükten hemen sonra başladığını söylemiştin."

"Victor'u gömerken," diye düzeltti Val, Victor'un tabutunun üzerine atmak için sembolik bir avuç soğuk toprak alırken hissettiği acıyı düşünmek istemiyordu. "Bunun Bay Beethoven'ın son sonatını bir daha gürleyip gürleyemeyeceğimle ne ilgisi var?"

"Bunu çözmek size düşüyor, çünkü üzerinde düşünmek için bolca vaktiniz olacak, değil mi?"

"Sanırım öyle yapacağım."

Val, David'in kolunun omuzlarına indiğini hissetti ve omuz silkmek için hiçbir harekette bulunmadı, ancak istediği son şey acıydı. Elindeki uyuşukluk görünüşe göre geri kalanına da yayılıyordu ama yeterince hızlı değildi.

"Burada başarılı olacağı benziyorsun kuzen."

"Oldukça rahatım." Ellen FitzEngle, Roxbury Baronu Frederick Markham'a kararlı bir hoşnutlukla gülümsedi. İhtiyacı olan son şey ona karşı kırılgan olduğunu itiraf etmek ya da varoluşu üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu görmesine izin vermektir. Sabit bir elle saçlarını düzeltti ve misafirine, düşmanına ve fiili ev sahibine kurnazca baktı.

"Hmm." Frederick derli toplu küçük kulübeye göz gezdirdi, küçümseyici bir gülümseme Ellen'ın dünyadaki düşüşünden büyük memnuniyet duyduğunu ima ediyordu. "Roxbury Evi'ne pek benzemiyor, değil mi? Ne de Roxbury Hall'la aynı ligde."

"Ama kısıtlı imkânları olan bir dul için idare edilebilir. Biraz daha çay ister misiniz?"

"Korkarım kalamayacağım." Frederick ayağa kalktı, yirmi iki yaşındaki bedeni, pahalı giysilerine ve modaya uygun koyu renk buklelerine rağmen hâlâ kollarının ve bacaklarının büyümediği izlenimini veriyordu. Frederick'in kendini bir Korintli gibi gördüğünü, giyimine özen gösterdiğini, Gentlemen Jackson'da boks yaptığını, Alberto'da eskrim oynadığını ve yarış arabasıyla ilgili her bahsi kabul ettiğini biliyordu.

Ve yine de Ellen'a göre o her zaman, kötülüğünü fena halde hafife aldığı o çelimsiz, beceriksiz ergen olacaktı. Aralarında sadece beş yaş fark vardı ama Ellen üzüntü ve pişmanlık konusunda ondan onlarca yaş büyüktü.

"Yine de bilmeni isterim ki" -Frederick elini kapının mandalına koyarak durakladı- "muhtemelen burayı satacağım. Bir arkadaşın masrafları var ve avukatlar Roxbury fonlarıyla çok sıkı fıkılar."

"Uyarı için teşekkürler." Ellen başını salladı, başka bir tepki göstermeyi reddetti. Markham malikânesinde kiracı olarak oturduğu için satılması evsiz kalabileceği anlamına geliyordu elbette. Yeni sahibi kalmasına izin verebilirdi. Mülkü kârlıydı, ama imzalı bir kira kontratı yoktu - Freddy'nin tapuyu kurcalayacağını hiç sanmıyordu - ve bu yüzden yeni sahibi onu kış üstü de atabilirdi.

"Sadece spor olsun diye haber vereyim dedim." Frederick kapıyı açtı ve bakışlarını bekleyen aracıya çevirdi. Dizginleri bir kaplan tutuyordu ve Ellen bu kadar hareketli atların nasıl yol aldığını merak ediyordu

Kapısına giden küçük yolu. "Oh, neredeyse unutuyordum." Freddy'nin gülümsemesi olumlu bir neşeye dönüştü. "Sana Salon'dan küçük bir şey getirdim."

Dehşet Ellen'ın midyesinden yukarı sızarak boğazını safra ve önseziyle doldurdu. Frederick'ten gelecek herhangi bir hediye, daha kötüsü olmasa bile, kötü niyet getirecekti.

Frederick arabasının içine eğildi ve küçük bir saksı bitkisi çıkardı. "Ailenin bahçıvanı sensin, Roxbury'den küçük bir parça hoşuna gider diye düşündüm. Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Yine de çok nazıksınız." Ellen ona soğuk bir gülümseme sunarak toprak kabı eline tutuşturdu ve sonra gemiye tırmandı. "Kasabaya iyi yolculuklar Frederick."

Bekledi, belli ki küçük bitkiye bakmasını istiyordu, ama sonra vazgeçti ve kaplanına atları bırakması için bağırdı. Çocuk daha dizginleri bırakmadan Frederick kırbacını şaklattı, atlar ileri atıldı ve çocuk koltuğun arkasındaki direğine tırmanırken at arabası Ellen'ın ön bahçesinde dönmeye başladı.

Ve tanrım, tanrım, Ellen adamın sonunu gördüğüne çok sevinmişti. Elindeki bitkiye baktı, gözlerini devirdi ve saksısıyla birlikte kompost yığınının üzerine atmak için arazisinin arka tarafına doğru yürüdü.

Frederick ona sık sık mideyi rahatlatmak için kullanılan bir bitki verirken, bir yandan da başının üstündeki çatıyı sökeceğini ima ediyordu. Birkaç yıldır tehdit ediyordu, çünkü Portekiz'de kışlar, Melton'da sonbahar, her bahar Londra'da uzun bir süre ve her yerde pahalı arkadaşlar, bir adamın yıpranmış, kiralanmamış mülklerde uzun süre kalmasına izin vermiyordu.

Yerleşmek, yas tutmak ve iyileşmek için beş yılı olduğu için minnettar olmalıydı. Yakınlardaki Little Weldon'da birkaç arkadaşı, güzel anıları ve bu sevimli küçük mülkte başarabildiklerinden duyduğu memnuniyet vardı.

Ve şimdi tüm bu başarıları elinden alınmak üzereydi.

Kendine bir fincan çay doldurdu ve arka verandasına götürdü, burada manzara sonsuz, cümbüşlü çiçek tarhlarından biriydi. Onlar onun geçim kaynağı ve tesellisi, en büyük neşesi ve en değerli ihtiyacıydı. Poşetler ve

sabunlar, yemeklik otlar ve pazar için buketler, hepsi adil bir kuruş getirdi ve kuruşlar birikti. Meyve ve sebzeler, bunlardan yapılan konserveler ve turtalar gibi daha fazla gelir yaratıyordu.

"Ve eğer taşınmak zorunda kalırsak" -Ellen, verandanın basamaklarını tırmanan koca kafalı turuncu erkek kediye seslendi- "artık biraz birikmişimiz var, değil mi Marmelat?"

Kedinin gözlerini kedi anlaşılmağıyla sıkması Ellen tarafından destekleyici bir anlaşma olarak algılandı. Kedi ormanın içinden geçerek malikâneye terk edilmişti ve Ellen'ın verandasında ara sıra gördüğü bir tabak krema için farelerle beslenmekten memnuniyetle vazgeçmişti.

Frederick'in ziyareti ve geçim kaynağına yönelik tehditle birleşince Ellen hüznü, hatta yalnız bir ruh haline büründü. Azalan öğleden sonra ışığında çayını yudumladı ve kendisini en çok mutlu eden anıları gözünün önüne getirdi. Onları sık sık ziyaret etmiyordu ama bir kıza kendini her zaman güzel ve özel hissettiren favori bir şal gibi sarılacağı kötü anlara saklıyordu.

İlk midillisini, Marmelat'ı peri halkının karşılama komitesi gibi kulübenin yakınındaki bir ağaçta her şeyin kralı olarak otururken bulduğu günü düşündü. Tüm köy düğünleri için hazırladığı çiçekleri ve kendi düğün günündeki çiçekleri düşündü. Ve o yakışıklı Bay Windham'ın tesadüfen yaptığı ziyareti düşündü, her ne kadar akşam güneşinde çalınan birkaç dakika olsa da ve o anların üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olsa da.

Ellen sandalyesini sallanmaya bıraktı, anıya daha sıkı sarıldı ve Frederick, evsizlik ve yoksullukla ilgili tüm düşünceleri zihninden kovdu.

Herhangi bir yaratıcı sanata adanmış bir yaşam, sanatçıda, ahlaksızlık bir yana, aylaklığı takdir etme yeteneğı bile geliştirmiyordu. Val ayak işlerini yapmış, arkadaşı Nicholas Haddonfield'i ziyaret etmiş, ailesine yaptığı görev çağrılarını yerine getirmişti; ailesi Home Counties'in dört bir yanına dağılmış olduğu için bu özellikle zor olmuştu.

-Ve işiyle ilgili aklına gelen her ayrıntıyla ilgilendi. Arkadaşı Edward Kirkland'a söz verdiği için Filarmoni Derneği Orkestrası'nda konuk şeflik yaptığı birkaç seans olmuştu ama bunlar acı dolu öğleden sonralarıydı.

Ve tüm bu gezici faaliyetin ortasında kafası müzikle doluydu. Mozart'ın *Requiem*'i ön plana çıkıyordu, ama ellerinin herhangi bir klavyenin üzerinde dolaşmasına izin vermemek için elinden gelen tek şey, en basit tekerlemenin küçük bir yorumunu vurmaktı.

Elbette piyano üreten iki imalathanesi vardı. Biri büyük, diğeri küçük piyanolar için. Şaşırtıcı derecede canlı bir ticaret yapıyorlardı ve özellikle Amerikalılar züppeliğin iyi yapılmış İngiliz mallarını gerektirdiğine karar verdiklerinden, torunların çoğu alıcılara çok önemli bir maliyetle denizaşırı ülkelere gönderiliyordu.

Val, her enstrümanı satışa sunmadan önce bizzat çalma alışkanlığına sahipti. Oturup biraz uğraşmanın cazibesi...

Val için uğraşmak kelimenin tam anlamıyla günlerce sürebilirdi. Oh, doğanın çağrılarına kulak verirdi - yemek yemek, uyumak ve bedensel işlevlerle ilgilenmek - ama belirli bir tema beynine girdiğinde, dünyevi endişeler, hayatı olan devam eden konserde çok fazla aradan ibaretti.

Onun hayatıydı.

Val ilk kez, soyluların genç oğullarının aslında kendileriyle ne *yaptıklarını* düşünmek zorunda kaldı. Görünüşe göre içki içebiliyor, fahişelik yapabiliyor, düello edebiliyorlardı, peki *ya ne?* Korsikalı, Waterloo'da eşiyle karşılaşmış ve geriye kumar kalmıştı.

İnsanın aklını başından alıyordu ama kesinlikle uzun süre eğlendirmiyordu.

Kartlarına göz atan Val bir umutsuzluk dalgası hissetti. Burada, krallığın aristokrasisinin gücü ve bolluğu arasında oturuyordu ve "Hot Cross Buns" oynamayı beceremediği için küfretmek üzereydi.

Lanet olası bir tekerleme ona verilmedi.

"Sıra sende Windham," diye seslendi Darius Lindsey. Söze dökülmeyen bir anlaşmayla Lindsey, Val'in en son eğlence arkadaşı olmuştu, ancak Val

bunun nasıl gerekleştikine dair şüpheleri vardı. "Ya da paraya çevirmeyi tercih ederseniz, etmeyin."

Val kartlarına tekrar baktı ve ilahi mizahın ağır ironisinin iş başında olduğunu hissetti. Müzik yapmayı bıraktığından beri geçen iki hafta içinde şansı tüm şans oyunlarında esrarengiz bir şekilde iyi gitmişti. Önündeki fiş yığını müstehcen derecede fazlaydı ama Lindsey'nin de oldukça iyi idare ettiğini görmek onu rahatlatmıştı.

O kadar da genç olmayan Baron Roxbury, Val'in karşısında oturuyordu. Adam çok derinden çalışıyordu ve mum ışığında gözle görülür bir şekilde terliyordu.

"Şimdi vazgeçemezsin," dedi Roxbury, sesinde çaresizlik vardı. "Bu hiç de sportmence olmaz. İnsanın kendini geri kazanması için bir şansa ihtiyacı vardır, bilmiyor musun?"

"Fişlerin bitmek üzere olduğuna inan Roxbury," dedi Lindsey. "Neden hepimiz bu geceyi sonlandırmıyoruz, sabaha her şey daha az ürkütücü görünecek?"

"Fena fikir değil," diye söze karıştı Val, çünkü bütün geceyi Roxbury'nin borç batağına daha da saplanmasını izleyerek geçirmeye hiç niyeti yoktu. "Gözlerim yorulmaya başladı. Duman oldukça yoğun."

"Bir tur daha." Val fişlerini masanın kenarına savuracakken Roxbury'nin eli fırladı ve Val'in sağ bileğini kavradı. "Tek ihtiyacım olan bir tane daha."

"Canım," diye araya girdi Lindsey'nin sesi usulca, "bahse girebileceğini sanmıyorum."

"Yapabilirim." Roxbury'nin çenesi kalktı. "Bununla." Göğüs cebini karıştırdı ve yasallığın kurdelelerini ve mühürlerini taşıyan bir belgeyi masaya fırlattı.

"Ben yokum." Darius ayağa kalktı. "Roxbury, kayıplarını karşılamak için küçük bir krediye ihtiyacın varsa, eminim bir sonraki çeyreğe kadar ayarlanabilir. Lord Val, geliyor musunuz?"

"Yapamaz." Diğer iki oyuncu mazeretlerini mırıldanıp masayı terk ederken Roxbury Val adına cevap verdi. "Bana *bir el daha* borcu var."

"Sana hiçbir borcu yok," dedi Lindsey. "Yarı denizdesin ve kartlar senden yana değil. Kendine bir iyilik yap ve bu gecelik bu kadar yeter, Roxbury."

"Bir el daha." Roxbury Val'in bakışlarını tuttu ve dürüst bir adam için hangisinin daha nazik olacağına karar vermek zordu: Roxbury'nin kendisini kurtaracağını düşündüğü şeye izin vermek mi yoksa adamın kayıplarını en aza indirmek mi?

Bir *el* daha, diye düşündü Val, ironi dudaklarını bükerek.

"Bir tane daha." Val başını salladı ve Lindsey'nin bıkkın bakışlarıyla karşılaştı. "Ama şapkalarımızı ve eldivenlerimizi çağırır mısın, Dare?"

Lindsey önerilen bahaneyi kabul ederek ayrıldı ama içkilerini bitirirken kapının yanında duran iki adama bir şeyler söyledi. Val çevresel görüşüyle her ikisinin de köşeye yanaşıp içkilerini doldurduklarını fark etti. Tanıklar, diye düşündü Val, Lindsey'nin aniden tehlikeli bir hal alan centilmence aylaklık işine Val'de olmayan bir incelik kattığını fark ederek.

"Anlaşma için keselim mi?" Val sordu. "Belki bana potaya tam olarak ne attığınızı söyleyebilirsiniz."

"Bir mülk." Roxbury destenin üst yarısını ters çevirdi ve karoları gösterdiğinde kocaman gülümsedi. "Kasabadan bir günlük mesafede, Oxfordshire'da küçük, derli toplu bir mülk. Aileden kalma ama fazla ilgi görmüyor."

"Fazla dikkat çekmiyor mu?" Val kaşlarını çatı ve kupa kızını kesti - tabii ki. "Hot Cross Buns "ın küçük mi-re-do melodisi aklından geçerken içini çekti. "Benim anlamam."

Roxbury, Val'in umursamaz bir tavır takındığını düşündüğü bir tavırla omuz silkti. "Burası aile koltuğu değil. Kendim orada bir gece bile geçirmedim, bu yüzden burayı personelli tutmanın pek bir anlamı yok, ama oldukça iyi para ediyor."

"Kaç dönüm?" Val sağ eliyle uğraşarak sordu.

"Birkaç bin." Son kartlar dağıtılırken bir omuz silkme daha. "Ev çiftliği, ev odunu, mandıra, otlaklar, birkaç kiracı, bu tür şeyler." Roxbury kartlarını topladı ve adamın yüz ifadesinden Val bu bakımsız, bakımsız, sefil, küçük harabe malikânenin tamamen kendisine ait olduğunu kesin olarak anladı.

Oyunu bozabilir tabii ki.

Sıcak çörekler, sıcak çörekler.

*Bir ha' penny, iki ha' penny,
Sıcak çapraz çörekler.*

Oyunu bozmayacaktı. Burası bir akrabası için çeyiz olarak ya da Val'in arkadaşları ve ailesiyle çevrili olmayan bir inziva yeri olarak işe yarayabilirdi. İlgilenilmesi gerekiyorsa çok daha iyi olurdu, çünkü aklı başında hiç kimse bütün yazı Kasaba'da bunalarak geçirmezdi.

Her taraf piyanolarla çevrili.

Val kartlarına baktı ve neredeyse gülümsedi. Tabii ki, full house, vezirlere karşı vezirler. Ne kadar uygun.

Darius, sağlam bir kır at üzerindeki tüneğinden, "Bu anılarımı canlandırdı," dedi.

"Üniversiteye gidiş gelişler," diye cevap verdi Val kestane rengi arabasının güvertesinden. Tanrı'ya şükür Londra'dan yola çıktıklarında hava güzeldi ama bu yol tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. "Lanet olası çölde işeyen İsa."

"Orijinal," diye kabul etti Darius. "Ama neye göre?"

Val binici ceketinin göğüs cebinden tapuyu çıkardı ve kaşlarını çatarak belgeye baktı. "Korkarım burayı biliyorum."

"Malikaneyi ya da yakınlardaki kasabayı biliyor musunuz?"

"İkisi de." Val isteksiz bir gülümsemenin dudaklarını büktüğünü hissetti. "Ve eğer düşündüğüm yer burasıysa, berbat bir halde. Çatısı bir yıl önce son duasını etmişti ve arazisi de göze batıyor."

"Ünlü. Peki neden gülümsüyorsun?"

"Kurtarılmaya ihtiyacı var. İyi bir yapısı ve hoş bir ortamı var ve Londra'dan akrabalarım ve arkadaşlarım tarafından rahatsız edilmeyeceğim kadar uzakta. Little Weldon'da iyi bir taverna ve bir pazar var ve mahremiyet konusunda iddialı olmadığınız sürece halk hoş." Val senedi cebine geri koydu ve atını ileri doğru itti.

Darius atının yelesini hayvanın kaslı boynunun sağ tarafında düzgünce duracak şekilde taradı ve atını Val'in yanına yürüyüşe çıkardı.

dağa. "Bana Oxfordshire'da bir avuç dişsiz ihtiyar ve kilise papazının arasında konaklayacağımızı mı söylüyorsun?"

"Saçmalık," dedi Val, gülümsemesi genişleyerek. "Hem Rafe'nin hem de Tilden'in birkaç dişi var ve sadece birkaç odayı düzene sokana kadar kamp yapacağız."

"Anlıyorum."

"Lindsey." Val ona doğru baktı. "Sen ve kardeşin hiç Wilton'daki ev ormanında kamp yapmadınız mı? Kızilderilicilik oynadınız, ateşte birkaç talihsiz tavşanı kızarttınız ve ay ışığında çıplak yüzmediniz mi?"

"Bir paganla birlikteyim." Darius eliyle atın zaten düzenli olan yelesini düzeltti. "Bilmen gerekiyorsa, Trent ve benim bu tür vahşi eğlencelere iznimiz yoktu, olsaydı da bunlara katılmazdım."

"Hiç ağaçta oturup *Robinson Crusoe* okumadın mı?"

"Bir kere bile."

"Cook'tan hiç piknik ispiyonlamadın mı?" Val şimdi kaşlarını çatıyordu. "Babanın *Kama Sutra*'nın ikinci kopyasını, samanlığın mahremiyetinde resimler üzerinde kafa yormak için hiç aşırmadın mı?"

"Kütüphanesinde böyle bir şey yoktu."

"Hiç gecenin köründe çalışma odasına gizlice girip konyak içerek hasta olmadın mı?"

Darius'un kaşları kalktı. "Tanrı aşkına, Windham. Majestelerinin erkekler üzerinde hiç mi etkisi yok?"

"Tabii ki öyle. Ben çok iyi bir dansçıyım. Biraz sohbet edebilirim. Nasıl giyineceğimi ve çapkınlarla nasıl flört edeceğimi bilirim."

"Ama insan dukalık ailesinden belli bir saygınlık bekliyor. Babanızın sizin üzerinizde hiç etkisi olmadı mı?"

"Etkileyici bir etki. Onun sayesinde kardeşlerim ve ben yakalanmadan yukarıdaki yaramazlıkları ve daha fazlasını yapmayı öğrendik."

Darius arkadaşına şüpheyle baktı. "Ben de senin ana rahmindeyken Kral James'in kraliyet sıralamasını ezbere okuduğunu sanıyordum."

Yedi yaşına geldiğinizde bebek bezinden kurtulmuş ve elinizde bir sınav bardağıyla kasıla kasıla dolaşıyordunuz."

"Bu daha çok kardeşim Gayle olurdu, gerçi Anna onu en kötü durumdan kurtardı. Adamın yarısı çok ciddi."

"Peki sen değil misin?" Darius bu soruyu sorarken etrafı dikkatle inceliyordu.

"Ben ciddiyetsizliğin ruhuyum," diye karşılık verdi Val. "Özellikle de hayatta kalan kardeşlerime kıyasla. Ama bu tartışılması gereken bir konuyu gündeme getiriyor. Bu çevredeki insanlar beni sadece Bay Windham, genç beyefendi ya da Sodom-on-Thames'den gelen şu adam ve benzeri isimlerle tanıyor."

"Sodom-on-Thames." Darius'un kaşları çatıldı. "Bu aile evinde yaz geçirmeye benzemeyecek, değil mi?"

"Umarım öyle değildir." Val bunu düşününce ürperdi. "Komşuların ne kadar köhneleştığını görmek için ziyaretlere sürükleyecek kadınlar yok, yerel eşrafın iyi beslenmiş düvelerinin aşk dolu bakışları yok, papazın Moreland'ın aşırılıklarını engellemeye yönelik yıllık vaazlarına katlanmak yok."

"Yani her şey Kızılderililer, çalıntı konyak ve erotizmden ibaret değil miydi?"

"Son zamanlarda değil. Bununla birlikte, belirtmek istediğim nokta şu ki -Burada komşularımın arasındayken kesinlikle Moreland'ın en küçük yavrusu olmak istemiyorum."

"Sen güçlü kuvvetli bir yavrusun, ama onun oğlusun."

"Sevgili kayınbiraderin Nick Haddonfield kadar olsam bile," diye karşılık verdi Val, sesinde bir bıkkınlık notasıyla, "yine de Moreland'ın en küçük yavrusu olurum, üstelik sadece Lord Hazretleri'nin Lordlar Kamarası'nda savaştığı yaşlı unvanlara göre değil. Beş erkek çocuğun en küçüğü olmayı ve Valentine gibi bir isimle kutsanmayı deneyin. İnsanı yıpratıyor."

Darius itiraz etmedi, bu da azalan ışıpta Markham malikânesine yaklaştıklarında bunu sessizlik içinde yaptıkları anlamına geliyordu. Valentine, Darius'un sessizliğinin şaşkınlık olarak tanımlanamayacağından emindi.

Little Weldon'da geçirdiği beş yıl boyunca Ellen, akşamın günün hem en tatlı hem de en zor zamanı olduğunu fark etmişti. Hatıralar geceleri daha da yakınlaşıyordu ve iyi bir hatıranın bile içinde bir kayıp unsuru vardı, çünkü o sadece bir hatıraydı.

Ve kaybetmeyi biliyordu. Evliliğinin ne kadar kısa süreceğini bilseydi, daha iyi bir eş olurdu. Bu duygu aptalcaydı, çünkü sonuna kadar kötü bir eş olmamıştı, ama eşine aşık olmayı dilemek için daha az, adamı sevmek için daha çok zaman harcardı.

Gölgeler bahçesinin üzerinde uzarken, Marmelat'ın arka bahçeler boyunca kocaman, kabarık ayaklarıyla ilerlediğini gördü. Büyük bir kediydi, kürkünün uzun, lüks ve titizlikle bakımlı olması onu daha da etkileyici kılıyordu. Böyle bir hayvanın -üstelik parlak turuncu renkteydi- herhangi bir yere gizlice girebileceği fikri biraz komikti. Ellen izlerken, papatyaların arasında zıpladı ve tekrar zıpladı ama sonra kedilerin onurları tehlikeye girdiğinde yapacağı gibi ani bir banyo ihtiyacı göstererek arkasına yaslandı.

Ben de o kedi gibiyim. Türümün bir temsilcisi olarak uyum sağlayamıyorum ama yine de haysiyetim benim için önemli.

Bu tür düşünceler, düşünen kişinin suratını asmaması ya da daha kötüsü, gözlerinin yaşarmaması için bir fincan çayı güçlendirmeyi gerektiriyordu. Çaydanlığı doldururken, ocağa çıra atarken ve demliği alevlerin üzerinde sallarken, Ellen o sabah regl olmaya başladığını ve her ay -her işe yaramaz, cahil ay- bu durumun onu hüznle doldurduğunu hatırladı. Evliyken bu üzüntü daha anlamlıydı, çünkü Francis'e bir varis daha sağlayamayacağının işaretiydi.

Kaynayan suyu porselen demliğe boşalttı, çay süzgecini ekledi, çilek, ekmek ve tereyağı içeren bir çay tepsisi hazırladı ve yemeğini arka verandaya götürdü. Marmelat alt basamağa yerleşmiş, hem a r k a s ı n d a k i hem de altındaki odunların sıcaklığından yararlanıyordu. Çayını yudumlarken Ellen sandalyesini

sallanıyordu ve düşüncelerini hatırlamamaya çalışıyordu, ama akşam huzurlu, güzel, tatlı ve yalnızdı.

Ellen bu gece ormanda dolaşmaya, şifalı otlar aramaya ya da belki de sadece biraz huzur bulmaya karar verdi.

"Biraz çalışma gerekiyor," dedi Darius, büyümüş yola bakarak. Markham malikânesinin ön kapısı, kapı direklerindeki taş grifonlar ve sarkan ferforje demiriyle girişe uğursuz bir hava katıyordu.

"Biraz," diye kabul etti Val. "Ama o zaman, eğer bu yol gezilebilir değilse, davetsiz misafirlerle daha az ilgilenmem gerekecek."

"Eksantrik olmayı mı planlıyorsun?" Darius atını bir çukurun yanından geçirirken sordu. "Yoksa Uyuyan Güzel'in şatosunu örten sarmaşıklar gibi yavaş yavaş mı seni ele geçirecek?"

"Bekleyip görmemiz gerekecek. Şu an için orman güllerini oldukça beğendim."

Darius yeşilliklere baktı. "Kendilerine hakim olamıyorlar."

Yol, tepede yoğun bir yeşillik örtüsü oluşturan yüksek meşe ağaçlarıyla kaplıydı. Alt kısım orman gülleri tarafından ele geçirilmişti ve uygun mevsim olduğu için çiçeklerle doluydular. Uzayan gölgeler içinde pembe, mor ve beyaz çiçekler koyu yeşilliklere ve değişen güneş lekelerine karşı ıslıl ıslıl parlıyordu.

Val, malikânenin kendisi önünde durana kadar sessizce atını sürdü.

Darius usulca, "Aman Tanrım," dedi, "bu hafif kalır."

Ev kuzey-güney yönünde uzanıyordu, bu nedenle batıdan gelen güneşin tüm etkisi tüm cepheye vuruyordu. Güney kanadı ve orta bölüm dağınık ve haraptı. Kepenkler eğri büğrü asılmış, pencerelerin camları eksikti, sundurma tuğlaları yerinden çıkmış ve çimlere yuvarlanmıştı.

Ancak kuzey kanadı tam bir harabeydi. Arduvaz çatı, ön köşedeki saçak yakınlarında gözle görülür bir şekilde sarkıyordu, bacalardan üçü harç yığını olma yolundaydı, kuzeye bakan sundurma

Val izlerken eksik tavan pencerelerinden yarasalar uçu.

"Hadi bakalım." Val keşanesinden kurtuldu. "Işık sonsuza dek sürmeyecek ve etrafa bakmak istiyorum."

Val'e göre, bu yere bakmak bile tuhaf bir haz veriyordu. Geçen yıl görünüşte satın almak için mülk ararken, içeri girebilmek için bir anahtara ihtiyacı olmuştu. Bu yıl, zemin kattaki kırık pencereler de aynı ayrıcalığı sağlıyordu. Belli ki pek çok çocuk, değıştirmenin maliyetini düşünmeden camlara nişan alıp almadığını test etmişti. Yine de Val, kaderin kucağına bıraktığı enkaza bakarken aklına bir düşünce geldi: *Beni beklemiş*.

Yumuşak akşam güneşinin ışıkları altında ev, bakımsızlık, ihmal ve terk edilmişliğe rağmen bir tür saygınlığını koruyordu. Yerli taşlar çevredeki ahşapla güzel bir uyum sağlarken, kır çiçekleri bahçenin beklenmedik noktalarına renk katıyordu. Fırsatçı fidanlar etrafı istila ediyordu, ancak hayal gücünün bolca kullanılması mekanın eski dinginliğini ve çekiciliğini görünür kılıyordu.

"Ahırlar hiç de fena değil," dedi Darius, Val'e evin arka tarafında yetişirken.

"Atların hiç şüphesiz minnettar kalacağı bir umut ışığı." Val'in bakışları en büyük ek binaya doğru kaydı. "Pınar evi büyük ve sağlam görünüyor, araba evi de neredeyse öyle."

"Eviniz nerede?"

"Bu yönde, büyük olasılıkla bir kiracı tarafından çalışılıyor."

"Taş duvarlarınız olduğu için şanslısınız." Darius durduğu yerde yavaşça dönerken kaşlarını çatı. "Onarmak için biraz çaba gerekecek ama malzemeler elinizin altında ve kiracılarınızın çoğu bu beceriye sahip olmalı."

"Yorkshire'da kardeşimin misafirperverliğinin tadını çıkarırken bu beceriyi kazandım. Bu daha çok eldiven giymek, akıcı bir şekilde küfretmek ve ertesi gün yürüyememek ya da oturduğu yerden kalkamamakla ilgili bir mesele."

"Ve kim böyle bir girişimden zevk almaz ki?" Darius konuşurken gülümsedi. "İçeri mi giriyoruz?"

"Bu gece olmaz." Parlak sabah ışığı inceleme için daha iyi olacaktı ve Val şimdilik yeterince görmüştü. Ev hâlâ ayakta ve önemli olan da buydu.

Gerçi bunun neden önemli olduğu şimdilik aklına gelmemiştir.

"Arabanın içine bir göz atalım, olur mu?" Val önerdi. "Yukarıda kullanılabilir odalar olabilir ve ihtiyacımız olan ilk şey erzak ve enkazı taşımak için sağlam bir araba."

"Kalıyor musun?"

"Mahremiyeti düşünün." Darius'un yüzündeki kuşku karşısında Val'in gülümsemesi genişledi. "Kaçıracağımız yavan çaylar ve danslar, çardakların altından kaçmak zorunda kalmayacağımız entrikacı genç hanımlar ve yazın Londra'nın dayanılmaz kokusuna katlanmak zorunda kalmayacağız."

Çalmaktan kaçınmak zorunda kalmayacağı piyanolar. Sıcak çörekler... Sıcak çörekler...

Darius avluda Val'in yanından geçerken, "Sırtının zor yürüyecek kadar ağrıdığını düşün," diye tekrarladı. "Mahalle meyhanesindeki bitmek bilmeyen gevezelikleri, Pazar sabahı kimsenin sorgudan kaçamadığı köy kilisesinin bahçesindeki zevkleri."

"*Korkmuyorsun*, değil mi Lindsey?" -Val alaycı bir tavırla durakladı-

"*Korkmuyorsun*, değil mi Lindsey?" Bu arada Darius'a uygun esprili yanıtı oluşturması için bir an verdi,

Val at arabası evinin kapısını iterek açtı. Hiç şüphesiz araçlar pahalı olduğu ve koşum takımlarının iyi onarımı bir güvenlik meselesi olduğu için, burası rahat bir şekilde inşa edilmiş ve evin arkasındaki küçük bir yükselti üzerine yerleştirilmişti. İçerisi tozlu ama kuru ve şaşırtıcı derecede düzenliydi.

"Bu cesaret verici."

Darius da onu takip etti. "Neden seni o merdivenlerden çıkmaman konusunda şiddetle uyarma ihtiyacı duyuyorum Windham? Belki de yarasalar tarafından kuşatılacaksın ya da arbaletli küçük hortlaklar tarafından saldırıya uğrayacaksın."

"Tanrı aşkına, boş ve eski bir at arabası evinde ne saklanıyor olabilir ki?"

Ellen kulübesini harap malikaneden ayıran sık ormanda küçük bir gezintiye çıkmak istemişti ama içtiği papatya çayı onu uyutmuş olmalıydı. Uyandığında, Marmelat kucağına kıvrılmıştı, pençelerinin kalçasındaki yoğuruşu onu eteklerinin ve kombinezonlarının arasından bile uyandırıyordu.

"Aşağıya, efendim." Kediye nazikçe verandadaki tahtaların üzerine bıraktı ve güneşin açısından sadece birkaç dakikalığına uyukladığını gördü. Salıncağından kalkarken kulağına bir şey takıldı, çiyin düştüğü ve seslerin taşındığı akşam vaktinin bir numarasıydı bu.

"Lanet olsun onlara," diye mırıldandı Ellen, eteklerini savurarak verandadan çıkarken. Köyün çocuklarının onu gözetlemesi ve cadı olduğunu fısıldaması yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, eski Markham malikânesini kaçak pipo içtikleri, annelerinin armutlarını yudumladıkları ve taş atma alıştırmaları yaptıkları bir yer olarak kullanılmalarıydı.

"Küçük dinsiz." Ellen alet kulübesine gitti ve duvardaki mandallardan bir el tırpanı çıkardı. Çocuklarla daha önce hiç ciddi bir sorun yaşamamıştı ama özellikle bir tanesi -Mary Bragdoll'un en küçüğü- kardeşlerinin ve babasının iyi bildiği boy ve kas yapısına ulaşmıştı. Ününe bakılırsa, alaycı, saygısız bir hödük olabilirdi ve Ellen ondan itiraf etmek istediğinden daha fazla korkuyordu.

Ormanda ilerledi, en kısa yoldan gitmek için kütüklerin üzerinden atladı, ta ki eski evin arka tarafındaki ağaçların arasından çıkana kadar. Bu manzaraya bakmak ön tarafa bakmaktan daha kolaydı; çatı o kadar bariz bir şekilde yıkık değildi.

Francis hayattayken bu ev hâlâ derli toplu, zarif, şık ve huzurluydu ama giderek yıpranıyordu. Aradan geçen yıllar Ellen'a evin dış görünüşünün kendi iç dünyasını temsil ettiği hissini veriyordu.

Zaman yavaş yavaş kararlılığını aşındırıyordu, ta ki her günü çılglık atmadan ve saçını başını yolmadan geçirme nedenleri giderek belirsizleşene kadar.

"Regl dönemine girdin," diye hatırlattı kendi kendine, "aptalca dramatize etmenin zamanı değil."

Sesler yine araba evinden geliyordu ve Ellen'ın gözleri kısıldı. Şimdiye kadar saldırgan vandallar araba evini huzur içinde bırakmışlardı ve bu ihlâlleri Ellen'ın öfkelenmesine neden oldu. Kapıya doğru yürüdü, tatmin edici bir gürültüyle çarparak açtı, tırpanını salladı ve içerideki herkese kendini duyurdu.

"O dinsiz, izinsiz giren kışkıracılarınızı derhal bu araba evinden çıkarın, yoksa suç teşkil eden *davranışlarınızı* babalarınıza ve *annelerinize* bildiririm."

"*Aman Tanrım,*" dedi kültürlü ve uğursuz bir erkek sesi Ellen'ın sağından usulca, "esir alınmak üzereyiz. Sınırlarını savunmaya hazırlan dostum. Uyuyan Güzel uyanmış durumda."

Ellen'ın bakışları, uzun boylu, siyah saçlı bir adamın sabırlı bir mizahla kendisine baktığı gölgelere kaydı. Adamın gözlerindeki sakın eğlence onun için bir tehdit oluşturmadığını düşündürürken, giysisi onun varlıklı biri olduğunu doğruluyordu. Ellen'ın bu yabancıyı daha fazla inceleyecek zamanı yoktu çünkü merdivenlerden yavaşça inen bir çift botun sesi bakışlarını odanın diğer tarafına çevirdi.

Merdivenlerden inen her kimse acelesi yoktu ve kesinlikle erkek değildi. Uzun, upuzun bacaklar görünür hale geldi, ardından eyer üzerinde geçirilen saatler sayesinde zayıflamış ve zarifleşmiş gibi görünen kaslar, özel binicilik botlarını ve mükemmel terziliği ortaya çıkardı. Daha sonra ince, düz bir gövde, ardından geniş kaslı bir göğüs ve etkileyici omuzlar geldi.

Tanrım, köşedeki adamdan daha uzun boyluydu ve o adam da Ellen'dan bir buçuk metre daha uzundu. Ellen endişeyle yutkundu ve tırpanı daha sıkı kavradı.

"Dikkatli ol," dedi gölgelerdeki adam usulca, "silahlı ve düşmanla çatışmaya hazır."

O tozlu botlar son iki basamağı indi ve Ellen kendini ikinci adamın yüzüyle karşılaşmaya zorladı. Bu tür bir sataşmaya hazırды.

Köşedeki kişiden gelen sansür, kibar bir kibir ya da düpedüz öfke, ama onu içten dışa eriten yavaş, nazik bir gülümseme değil.

"Bayan FitzEngle." Valentine Windham belinden doğru eğildi. "Çok uzun zaman oldu ve sizi şaşırttığımız için bizi bağışlayın. Lindsey, o şerefe nail oldum, o yüzden terbiyeni takın."

"Bay Windham?" Ellen tırpanını indirdi, kendini aptal, pusuya düşürülmüş ve en kötüsü de mutlu hissediyordu.

Çok uygunsuz bir şekilde mutlu.

İki

Valentine Windham ona gülümsemeye devam etti, Ellen'ın onunla ilgili hoş anılarının önemli bir bölümünü oluşturan konsantre bir saygı ifadesiydi bu.

"Bayan Ellen FitzEngle." Bay Windham'ın bakışları -ve gülümsemesi- ona dönüktü. "Kent'ten saygıdeğer Bay Darius Lindsey'in yeni edindiğim mülkün hasar tespitinde bana yardımcı olmak için geldiğini size bildirmek isterim."

Lindsey, iyi yetiştirilmiş her erkeğin sergilediği yumuşak tavırlarla tanışma faslına katıldı.

"Burayı satın mı aldınız?" Ellen sesinden hem umudu hem de korkuyu zar zor da olsa uzak tuttu.

"Onu ele geçirdim ve görünüşe göre tam zamanında buldum. Hırsızları ve vandalları sık sık uzaklaştırmak zorunda kalıyor musunuz?"

Ellen elindeki tırpana baktı. "Yazın daha kötü oluyor. Çocuklar sürüler halinde dolaşıyor ve onları meşgul edecek yeterince şey yok. Ormanın ötesindeki ilk çayırdaki çok hoş bir gölet var ve sıcak günlerde onları kendine çekiyor."

"Kırık camlarımdan onların sorumlu olduğuna şüphe yok. Belki de tamirat için yardım etmeye istekli olurlar."

"Evi restore mi edeceksiniz?" Ellen onu ilgilendirmese de sordu.

"Büyük ihtimalle. Bu epey zaman alacaktır."

"Nerede benim terbiyem? Size bir demlik çay ya da bir fincan elma arabı ikram edebilir miyim, beyler?"

"Elma arabı." Sadece senin için gülümsemesi genişledi. "Ambrosial bir düşünce."

"Sanırım buraya yakın bir yerde yaşıyorsunuz, Bayan FitzEngle?" Bay Lindsey arabalı evden çıktıklarında araya girdi.

Ellen belli belirsiz bir işaret yaptı. "Ormanın içinden."

"Karanlık yaklaşıyor," dedi Bay Windham. "Darius, sen atları yolun aşağısına getirirsen ben de Bayan FitzEngle'a ormanın içinden geçerken eşlik ederim."

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi Ellen. "Ormanı gözüm kapalı tanırım."

"Beni yaraladın." Gülümsemesi -ve daha da kötüsü yeşil gözleri- sözlerine samimiyet katmış, Ellen'ın hayati organlarında kk bir heyecan dalgası hissetmesine yol açmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, daha önceki tek ziyaretiyle ilgili uysal ve yorgun anıları onun hakkını vermiyordu. Ya yle ya da Bay Windham yokluğunda geçen bir yıl içinde daha da çekici hale gelmişti. Modaya uygun olandan biraz daha uzun siyah saçları yeşil gözleriyle uyum içindeydi ve eğer bir şey varsa, onu gördüğünden bu yana geçen bir yıl içinde zayıflamış, uzamış ve olması gerekenden daha iyi görünmeye başlamıştı.

"Periyodik yaralar onu alçakgönüllü kılsa da," diye söze girdi Bay Lindsey, "arkadaşımın önerisine kulak vermenizi rica edeceğim Bayan FitzEngle. Her halkrda sabah olduğunda sadece odununu incelemek isteyecektir, bu yüzden siz ideal bir rehbersiniz." Topuklarının üzerinde döndü ve evin önüne doğru yürüdü.

"İyi görünüyorsun," dedi Ellen, uzun zamandır kullanmadığı havadan sudan konuşma becerisinin tozunu alarak.

"Yorgunum. Yol yorgunu, tozlu ve muhtemelen buna uygun kokulu. Ancak siz iek açmış gibi görünüyorsunuz."

"Beni pohpohlamamalısınız, Bay Windham," diye cevap verdi Ellen, onun bakışlarına karşılık vermeyerek. Uzun zaman önce bir kez yaptığı gibi kolunu uzattı ve Ellen onu nazikçe tuttu. "Akşam yemeğinden sonra biraz kestirdim."

"Yakışıklı bir prens gelip seni uyanırken öptü mü?" diye sordu, adımlarını onunkilere uydurarak. "Darius orman güllerine, tavan arasındaki yarasalara ve bakımsızlık havasına bakarak peri diyarına düştüğümüze ikna oldu."

"Modern uygarlığın gelişen bölgesi Küçük Weldon'a üç milden daha az bir mesafedesiniz. Arkadaşınızı bu sapkın fikirlerinden vazgeçireceğim."

"Lütfen yapmayın. Benim yüzümden çok eğleniyor ve eğer benimle uzun süre takılırsa yaz onun sabrını zorlayacak gibi görünüyor."

"Malikânede yaşamayı düşünemezsin." Ellen konuşurken kaşlarını çatı. Onu bu kadar yakınında istemiyordu, daha doğrusu istiyordu ve bu aptalca, aptalca bir fikirdi.

"At arabası evine yerleşeceğiz. Temiz ve kullanışlı. Üst katta çay içmek ve ısınmak için küçük bir soba var ve odalar iyi havalandırılıyor."

"Ve çatı hâlâ çalışıyor," diye ekledi Ellen. Ormandan geçerken daha yıpranmış patikalardan birini kullanıyorlardı. Kimse patikaların bakımını yapmıyordu ama oyun onları kullanıyordu ve Ellen da öyle yaptı.

Ve küçük yaramaz çocuklar da öyle.

Daha hızlı yürüyordu, bu ormanda yanındaki adamın onu sadece bir kez, ama durmaksızın, ayakta duran bir arzu ve beklenti birikintisine dönüşene kadar öptüğünün farkındaydı. Dudaklarından başka hiçbir şey yapmadan, muhtemelen yoluna devam ederken arkasını bile düşünmeden, onu saygınlığından, kendine hakimiyetinden ve sağduyusundan mahrum bırakmıştı.

"Acelemiz mi var?" diye sordu refakatçisi.

"Bay....'dan ayrılmak istemezdim." Ellen çılgınca adamın adını aradı. Aman Tanrım, adamla daha yeni tanıştırmıştı.

"Saygıdeğer Darius Lindsey," diye ekledi Bay Windham yürürken. "Babası Wilton Kontu ve Hampshire'da bir arazisi var."

"Anlıyorum."

Bay Windham, bir unvandan bahsederken ses tonundaki soğukluğu duymuş olmalıydı, çünkü o ve Bay Lindsey, Ellen'ın sırtında soğuk elma şarabını yudumlarken

Sundurma, kiracılar, komşular, bölgedeki çeşitli hizmetlerin mevcudiyeti ve yakın gelecekte yetkin işçiler bulma olasılığı hakkında sorular sordu ve sosyal konulardan uzak durdu.

"Samanlar gelene kadar beklemen gerekecek," dedi Ellen, gölgeler avluda uzarken. "Para için yardım alabilirsin. Yarın pazar günü, bu yüzden yerel halk arasında haber yaymaya başlayabilirsin ve onlar da bunu yeterince çabuk yayacaklardır. Erzak için ne durumdasınız?"

"Erzak için mi?" Bay Lindsey yineledi. "Kasabadan heybelerimiz şişkin bir şekilde yola çıktık ama hepsi bu kadar."

"Size tereyağı, süt, peynir ve yumurta sağlayabilirim. Mable bana bir ay kadar önce küçük bir düve buzağı hediye etti. Sekiz domuz yavrusu emzirdiği için fazlasını Bathsheba'ya veriyordum ama o her gün krema ve yumurta olmadan da idare edebilir. Ayrıca tütsülenmiş bir jambon üzerinde çalışıyorum ama pek ilerleme kaydedemedim."

"Ekmeğinize krema ve yumurta mı yediriordunuz?"

"Sekiz domuz yavrusu, Bay Lindsey, bir bayana çok şey kaybettirir. Ya öyle olacaktı ya da çoğu ziyan olacaktı."

"Fazlanızın tadını çıkarmaktan mutluluk duyarız," diye araya girdi Bay Windham, "ama size bir şekilde tazminat ödememize izin vermelisiniz."

"Komşu olduğum için para almayacağım."

"Kırmak istemedim, sadece fırsatını bulduğumda ben de komşuluk yapmak isterim demek istedim. Eminim bir çift güçlü sırtlı adamın sizin için yararlı olabilecek bazı çabaları vardır, Bayan FitzEngle."

Sesi iyi bir terbiyenin ve iyi niyetin melodisiydi, nezaketin ve kıbarlığın işitsel bir örneği. Onun konuşmasını duymak bile Ellen'da biraz şaşkınlık, biraz da... istek uyandırmıştı.

"Göreceğiz," dedi hızlıca. "Şimdilik elma şarabınızın tadını çıkarın. Ay bu akşam erken doğacak ve eğer şimdilik şehirde kalacaksanız, dartlar uçuşmaya başlamadan önce Yorgun Horoz'a dönmek isteyeceksiniz."

Bay Windham ayağa kalkarak, "Bizim gibi uysal beylerin yarın erken kalkması gerekecek," dedi. "Yola çıkacağız ama elma şarabı ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz."

"O halde yarına kadar." Ellen da ayağa kalktı ve Bay Windham'ın kendisine doğru uzattığı eli görmezden gelmeye çalıştı.

"Yarın mı?" Bay Lindsey kaşlarını çatı. "Burada Horoz'da birkaç hafta boyunca Londra'dan ya da en karanlık Peru'dan gelecek inşaat malzemelerini beklemeyi umuyordum."

"Tembel herif." Bay Windham arkadaşına gülümsedi. "Sanırım hanımefendi pazar günü kasabada olacağını ve o zaman onu göreceğ kadar şanslı olabileceğimizi kastetti."

"Yarına kadar." Bay Lindsey onun elini öperek atları toplamaya gitti ve Ellen'ı Valentine Windham'la birlikte karanlığın içinde bıraktı.

"Yeniden tanıştığımıza memnun oldum," dedi Bay Windham, bakışları bahçenin renkli sınırlarında gezinirken. "Çiçekleriniz çok etkileyici."

"Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim." Ellen toplayabildiği en içten ve dikkat çekmeyen ses tonunu kullandı. "İnsan bahçecilik çabalarının unutulmaz olduğunu bilmekten her zaman memnuniyet duyar."

"Yarına kadar." Bay Windham kızın elini tuttu ve eğildi, ama aynı zamanda parmak eklemlerini de öptü; ağzının kızın elinin arkasına yumuşak, kısa bir teması ve parmaklarının kızın elini hafifçe sıkması. Sonra büyük bir kestanenin üzerinde sallanıyor, kırbacıyla selam veriyor ve yanında Bay Lindsey olduğu halde karanlığa doğru ilerliyordu.

Ellen oturmuş, sol elini sağ elinin parmak boğumlarının üzerine kapatmış, çiçeklerinin Bay Windham üzerinde bir etki bırakmasının iyi bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyordu.

Bunun kötü bir şey olduğuna karar verdi, çünkü Bay Windham haylazın tekiydi ve bir haylazın komşu olması yeterince sorun yaratıyordu, özellikle de ondan hoşlanıyorsa ve onun her dokunuşu ve bakışı içini karmakarışık ediyorsa. Ve

Adam onun çiçeklerini hatırlasa da, kadın onların tek, çok kapsamlı ve komşuluktan çok öte öpücüğünü gayet net hatırlıyordu.

Atlar ay ışığında Little Weldon'a doğru ilerlerken Darius, "Dul kadını hafife alacaksın," diye tahmin etti. Gece güzeldi, günün en kötü sıcağı, biçilmiş saman ve kır çiçeklerinin kokusuyla yumuşak, yaza özgü bir sıcaklığa dönüşüyordu.

"O bir dul," dedi Val, "ama o tür bir dul olduğunu sanmıyorum." "Ne tür bir dul olabilir ki?"

Val soruyu duymazdan geldi, daha çok tatlı bir anıyı hatırlamaya odaklanmıştı. "Geçen bahar David Worthington için bir iş için buradaydım, sözde satılık olabilecek kırsal mülklere bakıyordum. Bir önceki haftanın ayinini kaçırmış yaşlı bir dul olduğunu düşündüğüm bir kadına nezaket ziyaretinde Papaz Banks'e eşlik ettim. Kadında başka bir şey görmeden önce sarkık bir hasır şapka, tarçın rengi düzensiz bir saç örgüsü ve çıplak ayaklar gördüm. Dedikleri gibi, belirsizleşen yaşlı bir sevgili olduğu sonucuna vardım."

"Belirsizlik Bayan FitzEngle için geçerli değil. Tam tersi."

"Belirsiz değil," diye kabul etti Val, o uzun zaman önceki öğleden sonra ondan ayrılmadan önce kadını öpmüştü, bir dürtü, her özelliği bir erkeğin içinde sıcaklık hissi uyandıran bir kadınla geçirilen tatlı, çalıntı bir an. Sıcak kahverengi gözleri, burnunun kenarına serpiştirilmiş ılık çilleri ve kumral ile sarışın arasında sıcak bir tonda saçları vardı - akla kestane yerine tarçın geliyordu. "Hayalperest ya da uçuşa geçmiş biri değil ama bir şeyler var..."

"Evet?"

"Alışılmadık," dedi Val, gerçi bu terim de pek doğru değildi. Ellen'ın vücudundaki elleri de sıcak olabilirdi ama bunu nereden bildiğini söyleyemezdi. "Ellen eksantrik sayılabilir, ama ben onu... benzersiz olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

Darius hiçbir şey söylemedi, bir dükün oğlu, zengin bir tüccar, virtüöz bir piyanist olan Valentine Windham'ın

Bayan FitzEngle'ı *Ellen* olarak düşünürlerdi.

Val, birkaç arduvaz kiremit yeni inşa edilen kaydırakla çatıdan aşağı kayarken ve oluğun altını dolduran beze güvenli bir şekilde çarparken alttan baktı.

"İşe yarıyor," dedi, evin çatısında oturan diğer tek kişi olan Darius'a sırtarak.

"Elbette işe yarıyor." Darius topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve ön koluyla alnındaki teri sildi. "Bunu ben tasarladım. Kasabadan bir vagon dolusu mal daha sipariş ettiğini hatırlamıyorum."

Val, Darius'un bakışlarını avluya kadar takip etti; burada son derece sağlam iki atın çektiği bir çiftlik arabası evin önünde durmuştu. Arabanın arkasına siyah, yakışıklı bir eyer atı bağlanmıştı ama Val'in tanıdığı bir at değildi. Val ve Darius çatıdan avluya çıkmak için kaydıraftan yararlandılar, bu da öndeki atların kulaklarının oynamasına ve arabadakilerin neşeyle kişnemeye başlamasına neden oldu.

"İkiniz de sakın olun," diye bağırdı şoför. "Lord Valentine kendisine vahşiler tarafından saldırıldığını düşünecek." Adam, yere yuvarlanan yetişkin insanların görüntüsünü coşkuyla alkışlayan iki sırık gibi ergenle birlikte aşağı atladı.

"Axel Belmont hizmetinizde." Şoför sırttı, bir eliyle sarı saçlarını geriye attı ve diğer elini uzattı. "Oğullarım Dayton ve Phillip'in benimle birlikte savunmasız sınırlarınızı işgal ettiği konusunda sizi uyardığımda böyle düşünmeyebilirsiniz."

Val elini uzattı, uzun boylu sarışın adamı arkadaşı Nick'in birkaç hafta önce Darius'un kız kardeşi Leah ile yaptığı düğünden hatırlıyordu.

"Sizi gördüğüme sevindim, Profesör," dedi Val, "ve size çatıdan rahmetli olan ama Leah ve Nick'in düğününde tanışmış olabileceğiniz Saygıdeğer Darius Lindsey'i tanıtabilir miyim? Sevgili eşiniz nasıl?"

Belmont'un gülümsemesi yumuşadı. "Çok daha iyi, özellikle de o dinsizi mülkten çıkardıktan sonra. Nick senin bir kitap üzerinde çalıştığını yazdı.

projesi Candlewick'e bir saatlik mesafede ve ben de gelişmeleri incelemeye geldim."

Val, Nick Haddonfield'in dostça müdahalelerinin bir başka kanıtı olarak, "Hâlâ planlama aşamasındayız," dedi. "Ayrıca bize eşlik edecek birileri olduğu için de mutluyuz. Darius elfler tarafından kaçırılacağımızdan korkuyor."

"Çocuklar!" Belmont'un yavruları eve doğru koşarken durdular. "Bu arabayı boşaltın ve içindekileri kuru kalacakları araba bölmesine koymayı unutmayın. Lord Valentine'ın izni olmadan o çatıya çıkan ilk oğlumun kıcı pataklar ve dantel örmeyi öğrenmek zorunda kalır."

Gürültülü iniltileri isteksiz sırtışlar izledi ve çocuklar yönlerini değiştirerek arabaya doğru zarif bir hızla ilerlemeye başladılar.

"Onlara acımak yok," diye uyardı Belmont. "Ne sözle, ne davranışla, ne de ifadeyle. Abby onlara nasıl büyüleyeceklerini öğretiyor ve bu ve doğal kurnazlıkları arasında, utanmazca manipülatifler."

Val, "Ayrıca bütün atları, takımları ve her şeyi yiyebilecekleri bir yaştalar," diye düşündü. "Ama bütün gün de koşabilirler."

Belmont, "Yemek vakti olmadığı sürece ailelerinin aksi yönünde," dedi ve tekrar eve baktı.

"Gelin Profesör. Size etrafı gezdireyim. Dare, gelmek ister misin?"

Darius dramatik bir şekilde ürperdi. "Ben bu ayrıcalığa sahibim. Siz misafirinize buranın potansiyeli hakkında yalan söylerken ben de hesaplamalar üzerinde çalışabilirim. Bay Belmont, sizi tekrar görmek bir zevk."

"Axel," diye düzeltti sarışın. "Philip ve Dayton ayaklar altında ve formaliteler boşuna. En basit nezaket kuralları dışında her şeyden vazgeçmek tek makul yol."

"Oluklarınız çalışmıyor," dedi Belmont, sabırlı ve otoriter bir ses tonuyla, "bu yüzden su birikiyor, bazen de saçakların altında birikiyor. Eğer sincaplar ya da yarasalar meşgulse, duvarlarınıza ya da tavan aralarına ya da her ikisine de su girer ve su

Evinizi rüzgardan, kardan ya da yangın hariç diğer her şeyden daha çabuk yok eder."

Val, oluklarda büyüyen fidelere bakarak, "Öyleyse tüm o olukları ve olukları değiştirmeliyim," diye sözlerini tamamladı.

Belmont bahçede Val'in yanında ilerlerken, "Ormanını da zapt etmelisin," diye nazikçe işaret etti. "İlk karımla evlendiğimde ben de aynı egzersizi yapmıştım. Candlewick harap haldeydi ama yine de sahip olduğumuz tek şeydi. Önceliklerinizi belirlersiniz ve her mevsimi en iyi şekilde değerlendirmeye çalışırsınız. Ve kışınızı yırtarak çalışıyorsunuz."

"O kadarını yapmaya hazırım ama çatı dışında neye öncelik verirsiniz?"

Evi, araziye ve ek binaları dolaştılar, fikir alışverişinde bulundular, iyi huylu bir şekilde tartıştılar ve önerileri ileri geri savurdular. Evin, müstemilatın ve yakın çevrenin tam bir turunu tamamladıklarında, ağaçların arasından seçilebildiği kadarıyla güneş tam tepelerindeydi.

Belmont, "İşte şimdi kapınızı kırdığımıza memnun olmanızın nedeni ortaya çıkıyor," dedi. "Bay Lindsey'e figürlerini bir kenara bırakmasını söyle, yoksa çekirgeler ona öğle yemeği bırakmayacak." Belmont arabanın arkasından çok büyük bir hasır sepet çıkardı ve yavrularına, bir parça ekmek bile istiyorlarsa pis patilerini yıkamaları için bağırdı. Kısa süre sonra gölgeye serilen bir battaniyenin üzerine bir alaya layık bir piknik sofrası kuruldu.

"Karımın iltifatları," dedi Belmont, "erkek arkadaşlarını birkaç saatliğine ayaklarının altından çekmesi karşılığında."

"Öğle yemeği!" Dayton ve Phillip, saatler önce oldukları kadar enerjik bir şekilde ayağa fırladılar.

"Günün dokuz favori öğününden biri. Oturun ve önünüze çıkan her şeyi yok etmeden önce büyüklerinizin birkaç kırıntı kapmasını bekleyin."

Yiyecekler yetişkinler arasında dolaştırılırken Belmont konuşmaya devam etti. "Day ve Phil, Phillip'in okula bir yıl erken başlaması için bir plan yaptılar, böylece beş Belmont kuzeni birlikte üniversitede bir yıl geçirebileceklerdi.

Abby bu konuda çok hevesliydi, çünkü bebek doğmadan ve ortalık yeniden karışmadan önce Candlewick'te biraz zaman geçirmemizi sağlayacaktı."

"Mutlu bir olayın beklentisi içinde olduğunuzu fark etmemiştim." Val nazikçe gülümsedi, ama tanrım... Val'in baldızı Anna'nın yeni bir oğlu olmuştu, diğer kardeşi Devlin'in karısı ise bebek bekliyordu. David ve Letty hâlâ bir kız çocuklarının gelişine alışmaya çalışıyorlardı. Nick'in karısı da şüphesiz yakında benzer bir durumda olacaktı ve Val'in dünyasındaki her şey bir çocuğun doğumuyla -yakın zamanda ya da yakın zamanda- ölçülebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Ebeveyn olma ihtimalini..."-Belmont'un ifadesi dalgınlaştı- "tatlı buluyorum, daha önce çok fazla hafife aldığım bir sorumluluğu yeniden gözden geçirmek için beklenmedik bir fırsat."

Day ciddiyetle, "Bizi takdir etmedi," diye tercüme ettikten sonra kardeşinin bakışlarıyla karşılaşp kahkahalar atarak etkiyi bozdu.

"Ben yaptım." Belmont onları kolayca düzeltti. "Ama çok genç bir babanın yapabileceği gibi. Artık yaşlandım ve bu işi farklı bir şekilde yapacağım."

Val çamaşır sepetini karıştırdı, konuyu anlaşılmaz bir şekilde rahatsız edici buldu. "Seni kaç kopyuyorum? Benden beş yaş küçük mü?"

"Etrafımız aptallarla çevrili, Day." Phil dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Bizi kurtaran tek şey dişlerinin olmaması ve etin hakkını verememeleri." "Siz ikiniz." Belmont oğullarına kaşlarını çatı. "Tatlı yok eğer yapmazsanız

hemen bir evcilleştirme numarası yap."

"O değil." Day sırt üstü yuvarlandı, kolları ve bacakları havada seğirmeye başladı. "Phil, En Kötü Lanet'i söyledi ve biz daha hiçbir şey yapmadık."

"Sandviçini bitirebilir miyim?" Phillip kardeşinin yenmemiş sandviğine uzandı.

kısmı.

"Ona dokunursanız" -Day hemen ayağa kalktı- "tabanca, kılıç ya da muşta kurallarına göre hareket edersiniz."

Darius, Val'in sepetten çıkardığı turtayı kabul etti. "Ve düşünsene Valentine," dedi Darius, "annen bunlardan beş tane yetiştirdi, neydi onlar? Erkek mi?"

"İblisler," diye mırıldandı Belmont. "Şeytan'ın yumurtaları, cehennem zebanileri." "Sevgili yavrular," diye koro halinde Dayton ve Phillip birlikte mırıldandılar.

"Sus," diye azarladı Belmont. "Nick'in planını henüz Lord Val'e açıklamadım, bu yüzden stratejimi tamamen boşa çıkardın."

"Oops." Dayton Phillip'e baktı. "Gidip atları kontrol edelim, Phil. Bir parça turta yememize izin vereceğine yemin eder misin?" Babasını gayet yetişkin bir bakışla süzdü.

"Belmont'un onuru. Şimdi sıç."

Dirseklerin kaburgalara saplandığı ve kahkahaların binanın sığağına savrulduğu bir koşuyla gittiler. Arkalarında bıraktıkları sessizlik ve durgunluk hissi biraz kafa karıştırıcıydı.

"Ve bir tane daha yolda," diye hatırlattı Val ona. "Sanırım sevgili yavrularını bir süreliğine bana bırakmak istiyorsun?"

"Nasıl tahmin ettin?"

Darius bir tavuk budu kemirirken, "O kadar kurnaz ki," dedi. "Ve umutsuzca bedava işgücüne ihtiyacı var."

"Kendini kandırma." Belmont konuşurken bir yandan da ellerini inceliyordu. "Senin onları işe almak için harcayacağın paranın tamamını yiyecekler ama çok çalışıyorlar ve Nick sana eşlik etmemin sorun olmayacağını düşündü."

"Nick." Val iç geçirdi. "Zavallı Lindsey'i duenna'm olması için buraya o gönderdi.

Yeni karısıyla bu tür işlere karışamayacak kadar meşgul olmalı."

Val, Axel Belmont'un kıbar davrandığını, Val'in yardım kabul etmesi için bir yol önerdiğini anladı -ve sevgili Nicholas'ın kampındaki casuslarını- itibarını kaybetmeden. Eh... bir çift ergen kardeşle uğraşmaktan daha kötü şeyler de vardı. "Oğullarınızın bana eşlik etmesinden memnuniyet duyarım," dedi Val.

"Ama onlar buraya gelip de pastayı nasıl beş eşit parçaya böleceğimizi tartışmadan önce pastayı kessek iyi olur."

Darius bakışları ormanın içinden geçen patıkaya yönelirken, "Şunu altı yapsak iyi olur," diye mırıldandı.

Val, "Altı kolay," diye cevap verdi ama sonra Darius'un görüş alanını takip ederek ağaçların arasından çıkan Ellen FitzEngle'ı gördü. "Altı, dünyanın en kolay

Dünya," diye bitirdi sözlerini, yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi.

Ellen eski rahat elbiselerinden birini giymiş ve hasır bir şapka takmıştı. Ayrıca Val'in biraz hayal kırıklığına uğradığı ayakkabılar da giyiyordu. Onunla ilk tanıştığı günden beri yalınayaktı, başında sarkık bir şapka vardı, kestane rengi saçları

-Onu hayalinde bu şekilde canlandırmıştı. Ayakkabılı olmasına rağmen, bugün saçları yine aşağıdaydı ve tek bir kalın örgü içinde toplanmıştı.

"Gürültü sizi çekti." Val ayağa kalktı ve en yeni misafirini selamladı. "Ellen FitzEngle, size Candlewick'ten Bay Axel Belmont'u takdim edebilir miyim?"

"Bayan Fitz." Belmont açık bir şekilde gülümseyerek elini eğdi. "Tanışıyoruz. Ben bir botanikçiyim ve Bayan FitzEngle da eyaletin en etkileyici çiçek bahçelerine sahip."

"İltifat ediyorsunuz Profesör," dedi Ellen, "ama buna izin vereceğim. Katliamı ya da katliam gibi görünen şeyi görmeye geldim."

Belmont kuru bir sesle, "Oğullarımı duydunuz," diye sözlerini tamamladı. "Pastayı keser kesmez, onlarla tanışma zevkini ya da yükünü yaşayacaksınız."

"Bize katılmaz mısınız?" Val sepeti işaret etti. "Bayan Belmont ailesinin arkadaşlığına katlanma karşılığında barış teklifi olarak bir piknik gönderdi."

"Sevgili eşiniz nasıl, Bay Belmont?" Ellen battaniyenin bir köşesine çökerek sordu.

"Muhtemelen biz konuşurken mutlu bir şekilde uyuyordur. Çocuklar olmadan döndüğümde komşunuza sonsuza dek minnettar kalacak."

Ellen Val'e gülümsedi. "Kendi erkek sürünü ediniyorsun. Yerel çeşitliliğin bazı iyi etkilere ihtiyacı varken sağlam bir strateji. Lezzetli bir turtaya benziyor."

Belmont, "Çilekler güzeldir, ortam ne olursa olsun," diye karşılık verdi. Ellen'ı çiçekleri hakkında bir sohbe çekti ve Val, Ellen'ın zanaatı hakkında kolayca ve bilgili bir şekilde konuştuğunu görmekle ilgilendi,

Belmont'la konuşmasında ve davranışlarında hâlâ çekingen bir hava vardı. Profesör, Ellen'a bitkilerle ilgili konularda entelektüel bir eşit gibi davransa da, centilmenlikten başka bir şey değildi, ama yine de Ellen belli bir noktadan sonra etkilenmiyordu.

Bu da Val'i son derece memnun etti.

Dayton dörtlüye geldi, Phil de yanındaydı. "Bahar evini gördün mü? Çok güzel! Neredeyse içinde yaşayabilirsin."

Phil, "En keskin demek doğru olmaz," dedi. "Borulara, kanallara, banyolara, pencerelere ve her türlü donanımına sahip, yani pınar evine." "Ve tertemiz," diye ekledi Day, dilbilgisi dersini görmezden gelerek. "Yerlerde yemek yiyebilirsin. Hey! Turtayı sen kes." Belmont ikisine de birer dilim uzattı, o n l a r da Ellen'a doğru aceleyle eğilerek ellerinden yediler ve hâlâ gevezelik ediyorlardı

Springhouse hakkında.

Ellen Val'in bakışlarına karşılık verdi. "Gerçekten de etkileyici bir pınar eviniz var. İtiraf etmeliyim ki ben de çok faydalandım."

"Etkileyici, nasıl?"

"Gelin." Ellen yardım almadan ayağa kalktı ve üç adamın da ayağa kalkmasına neden oldu. "Size göstereceğim. Beyler, ayağa kalkmanıza gerek yoktu. Adına yakışır her yaz pikniğinin menüsünde tatlının ardından bir şekerleme olduğunu çok iyi biliyorum."

Belmont ve Darius birbirlerine gülümserken, Val kolunu uzattı. Ellen'la birlikte pınar evine doğru yola koyuldu, Ellen'ın kendisiyle bu özel gezintiyi başlatmasından son derece memnundu.

Birkaç dakika sonra Val'in takdir dolu bakışları o güne kadar gördüğü en özenli bahar evinin üzerinde gezindi. "Bu büyüleyici. Çamaşırhane ve hamam olduğu kadar pınar evi de ve hiç bu kadar çok sırlı sarı çini görmemiştim."

"Işık yosun ve küfün büyümesini engeller," dedi Ellen. "Ve temiz olmayan bir çamaşırhane ya da hamam ne işe yarar ki?"

Yapının kendisi taştandı. Su, bir duvarın yarısına kadar giriyor, kiremitli bir kanala düşerek bir bekletme havuzuna, ardından birkaç

Alt havuzlar, sonuncusu binanın zemine yakın aşağı ucundan çıkıyordu. Borular suyun, biri kiremitli bir ateş çukurunun üzerinde sağlam menteşeli dirseklere oturan bakır küvetlere girip çıkmasını sağlıyordu.

Val, iki devasa bakır küvetten birini göstererek, "Suyu burada ısıtıyorsunuz ve bunu çamaşır küveti olarak kullanıyorsunuz," dedi. "Altında ateş olmayan diğer küvet ise banyo küveti olur."

"Bu nedenle, tesisinizi kullanıyorum." Konuşurken Ellen'ın bakışları bel hizasındaki bir sıra fayansı süsleyen mavi fleur-de-lis desenine odaklanmıştı. "Giysilerimi burada yıkıyorum ve ara sıra diğer küveti de kullanıyorum."

"Rica ederim, elbette." Val ona bakarken yakalanmamak için etrafındaki borulara göz gezdirdi. "Sanırım burayı bu kadar temiz tutan sensin."

"Sıcak havalarda çiftlik havuzunu kullanıyorum," dedi Ellen, hafifçe renklenerek, "ama soğuk olduğunda, bu küçük bahar evi bir nimet. Çamaşır yıkama gününden hiç korkmuyorum."

"Ve şimdi de yapmamalısın." Val kendini geriye iterek tek kapının yanındaki çalışma masasına oturdu; hanımefendinin hassasiyetlerine saygı duyarak kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı. "Çamaşır günü hangi gün?"

"Perşembe ya da Cuma. Çarşamba pazar; Pazar ayın. Gerekirse küçük pazar Cumartesi günüdür."

"Bu tesisi aynı gün kullanmaya kalkışmayalım diye soruyorum. Kimse banyo yapan bir hanımefendiyi rahatsız etmek istemez."

"Ya da bir centilmen," diye onayladı Ellen, bu kızarıklık daha belirgindi.

"Çamaşırlarımız konusunu hiç düşünmemiştim. Evde çalışırken Darius ve ben bir sürü kirli kıyafet biriktireceğiz."

"Kendiminkini yaparken birkaç gömlek ve çorap daha atarsam sorun olmaz," diye önerdi Ellen, hâlâ onun gözlerine bakmıyordu.

"Çamaşırlarımı yıkamana izin vermeyeceğim, Ellen." Val masayı itti ve kaşlarını çatarak ona bakmak için alanı geçti.

"İznim olmadan ismimi kullanmana izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi, bakışları onunkilerle buluştu ve sonra düştü. Adam bir kaşını kaldırdı, ama ona bakmaktan vazgeçmedi.

"Bana bu göletin nerede olduğunu göster," dedi aniden ve kızın elini tutup kolunun üzerine yerleştirdi. "Sıcak bir yaz gününün sonunda iyi bir yüzme kadar hiçbir şeyi sevmiyorum ve bu, oyun oynamadığım zamanlarda da aynı şekilde geçerli olacak... günlerimi içeride boş boş geçiriyorum."

"Sana havlamak istememiştin," dedi Ellen ormana doğru yürürlerken. "Buradaki yalnızlığıma alışkınım."

"İzinsiz girdim," diye tahmin etti Val. "Bizi buradan duyuyorsun, tıpkı bu sabah yaptığın gibi. Çekiç seslerini ve testere seslerini duydun. Kuşlar sessiz ama biz değiliz. Ormanın ötesinde bir hareket seziyorsun ve bu küçük yaratıklar ya da yerel çocuklar bile değil. Bu değişim ve siz bunu kontrol edemezsiniz."

Ve sanki onun düşüncelerini tahmin edebiliyormuş gibi neden bahsediyordu?

"Ve bana kimin ne diyeceğini bir noktaya kadar kontrol edebildiğim için," dedi Ellen yavaş bir gülümsemeyle, "bana Ellen demek için izin istemelisin."

"Benim adım Valentine," dedi sessizce. "Bu ismi kullanmanızı rica ediyorum ve sizinle özel olarak görüşürken de benzer şekilde gayri resmi bir hitap tarzı benimsememe izin vermenizi rica ediyorum."

"Valentine," dedi, ağaçların arasındaki bir molaya doğru ilerlerken her heceyi telaffuz ederek. "Çok güzel bir isim. Bunu kullanmak benim için bir ayrıcalık olacak. Ve kilise bahçesinde olmadığımız zamanlarda bana Ellen demelisin."

"Teşekkür ederim," dedi Val, nefesini bırakarak. "Demek burası sizin göletiniz?"

"Aslında senin." Ellen onun kolunu bıraktı ve göletin üzerinde kırk metre kadar uzanan iskelenin üzerine çıktı. "Hava karardıktan sonra ben kullanıyorum, buranın çocukları da istedikleri zaman kullanıyorlar."

"Bir gölet kullanılmalı." Val de tahtaların üzerine çıktı ve şapkasının sarkık kenarıyla yüz hatları gizlenen Ellen'ın iskelenin sonuna doğru ilerleyişini izledi. O suyun sakin yüzeyini incelerken, Val ondan bir metre kadar uzağa oturdu ve botlarını çıkarmaya başladı.

Ellen'ın bakışları oturduğu yerde onun üzerinde parladı. "Ayaklarını mı ıslatacaksın?" "Ve seni de aynı şeyi yapmaya davet ediyorum." Val ikinci botunu çekiştirerek çıkardı. "Ellen."

Ayakkabılarını çevik bir hareketle çıkarıp Val'in yanına oturarak onu şaşırttı. Vücutları birbirine değmedi ama yine de Val onun güzel hanımeli ve

lavanta kokusunu aldı. Eteklerini dikkatlice biraz yukarı kaldırdı ve ayak parmaklarının suda sallanmasına izin verdi.

"Ayaklarım bu gölete bayılacak." Val pantolonunun paçalarını dizlerinin hemen altına kadar kıvırdı ve ayaklarını serin suya soktu. "Aslında her şeyim bayılacak."

"İyi bir yüzücü müsün? Uzak uç oldukça derin."

"Ben çok iyi bir yüzücüyüm. Ya sen?" Ayak parmaklarını suyun içinde döndürdü ve hiç utanmadan bakışlarını ayaklarına sabitlemesine izin verdi. Elbette ayakları da diğer ayakları gibi büyük, uzun ve yüksek kemerli idi.

"Ben bir gölette yeterliyim," diye yanıtladı Ellen. Okyanusa açılmak istemem."

"Ben de öyle. Umutsuzluğa kapıldığınız bu çocuklar kim?"

Sonraki yirmi dakika boyunca sorular sorarak kadının dikkatini dağıttı ve onu rahatlatmak için harcadığı zamanı iyi değerlendirdi. En azından komşu olacaklardı ve bir erkek, bir çift çıplak, çok güzel kadın ayağını takdir etmek için küçük bir fırsat bulmazsa erkek sayılmazdı.

"Konuklarınız var," diye hatırlattı Ellen ona. "Zamanınızı teketime almamalıyım, Bay Windham."

"Valentine. Ve onlar davetsiz misafirler."

"Terbiye ayırt etmez." Ayaklarını sudan kaldırdı ve ayakkabılarını arar gibi etrafına bakındı.

"İşte." Val de ayaklarını dışarı çıkardı ve dönerek onun karşısında bağdaş kurup oturdu. Gömleğini başının üzerine çekti ve kucağının üzerinde tuttu. "Bana ayağını ver."

"Ayağım mı?" Ellen'ın gözleri adamın göğsünün genişliğine takılmıştı. Val bunun, çoğunlukla klavye başında geçirdiği yıllar sayesinde, güzelce düzenlenmiş erkek kaslarının bolca bulunduğu bir göğüs olduğunu biliyordu ve dul bir kadın için bu pek de şaşırtıcı bir manzara sayılmazdı.

"Ben seni kurulaşayım." Val elindeki derme çatma havluyla bir işaret yaptı, sanki her gün kadınlara bu şekilde görüldüğünü ima edercesine bakışlarını Val'in üzerinde tuttu, oysa Val doğası gereği oldukça mütevazıydı. Temkinli bir şekilde ellerinin üzerine yaslandı ve bir ayağını ona doğru uzattı.

Ayağı nazikçe kavradı ve keten gömlekle parlattı. Önce bir ayağı, sonra diğerini kuruladı, sonra kendi ayaklarını kuruladı ve sonunda biraz nemli gömleği tekrar giydi.

"Gidelim mi?" Val botlarını giymiş ve ayağa kalkarak ona doğru bir el uzatmıştı. Ona bu eli kabul etmekten ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin vermekten başka seçenek bırakmamıştı. Val onu iskeleden çıkarırken elini tuttuğunda itiraz etmedi.

Bir yıl önce, Ellen ona ahşabı göstermek için elinden tutmuştu, bu onun sıradan bir hareketiydi-Val bundan emindi. Şimdi adamın durumu tersine çevirmesine, parmaklarını onunkilere geçirmesine ve eve doğru sakın adımlarla ilerlemesine pek itiraz edemezdi.

"Belmont'un çocukları bir süre burada kalacaklar," dedi ormanın gölgesine girdiklerinde. "Onlar iyi çocuklar, ama sanırım profesör onları üniversiteye göndermeden önce onlardan ayrı kalmayı denemek istiyor." "Ailemin evinden on yıldır uzaktayım ve ikisini de hâlâ özlüyorum. çaresizce. Ama bir başka açıdan da gitmiş olmaları beni rahatlatıyor."

"Rahatladın mı?" Val yürümeyi bırakıp ona baktı. "Hastalık var mıydı?"

"Babam annemden biraz daha yaşlıydı," diye cevap verdi, kaşlarını çatarak patikayı işgal etmeye çalışan eğrelti otlarına bakarken. "Muhtemelen ölmek üzereydi ama ben daha çocuktum ve ölümü bana çok ani geldi. Annem ben doğduğumda genç değildi, bu yüzden ben onların değerli mucizesiydim."

"Tabii ki öyleydin."

"Peki sen birinin değerli mucizesi miydin?" Ellen eğilip eğrelti otlarını çekiştirerek sordu.

"Ben böyle on mucizeden biriydim," dedi Val. "Ama ailemin bana olan saygısından şüphe duymuyorum." Bu düşünce üzerine sustu, bunun gerçek olduğunu fark etmek biraz rahatsız etti. Onların kendisine olan saygısından hiçbir zaman şüphe etmemişti, ancak onların anlayışına sahip olduğunu da hiçbir zaman hissetmemişti. Ellen elini kaydırıp parmaklarıyla kolunu dirseğine yakın bir yerden kavradığında, muhtemelen ihtiyatlı davranarak, bu düşünceyi aklından geçiriyordu. Yakında ağaçların arasından çıkacaklardı ve Ellen'in acele etmeye hiç niyeti yoktu.

Gerçi bunların hangi çitler olduğunu daha sonra çözmesi gerekecekti.

Üç

Piknik örtüsüne yaklaştıklarında Val, "Bana göleti gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Benim için bir zevk. Görünüşe göre periler buradaymış ve arkadaşlarınıza piknik sonrası uyku büyüü yapmışlar."

"Uyumuyoruz." Darius gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. "Belmont uyuyor olabilir ama iki porsiyon ayakkabıcı yemişti, o yüzden bunu mazur görmek gerek. Çok sessiz. Sence vahşiler nereye gitmiştir?"

Belmont doğruldu ve esnedi. "Çadırlarını kuruyor olacaklar. Bu çadır sağlam bir iş. Getirdiğim kerestelerin bir kısmını uygun bir platform inşa etmek için kullanırlarsa, onları rahat ve kuru tutacak ve saçlarınızdan uzak tutacaktır."

"Kendi barınakları olan vahşiler," dedi Val. "Çok naziksiniz."

Belmont, "Kardeşim Matthew ve ben birçok yaz gecesi çadırı iyi bir şekilde kullandık," dedi. "Çocuklara ağaç ev için bir yer seçmelerinde yardım etmek isteyebilirsin, ama ben olsaydım onları şu lanet olası fidanları temizlemekle görevlendirirdim. Sonra Bayan Fitz onları bahçıvan yardımcısı olarak işe alabilir. Kusura bakmayın Bayan Fitz."

Val kaşlarını kaldırarak Ellen'a baktı. "Bahçıvanlar mı?"

"Aman Tanrım, Windham." Belmont ayağa kalktı. "İşinizin sadece evle sınırlı olduğunu düşünüyor olamazsınız. Eğer düzgün bir malikaneniz olacaksa, çevre düzenlemesini de yapmalısınız. Eğer yapmazsanız orman tekrar sizi ele geçirecektir. Meşelerin budanması gerekiyor ki çatınızı kirletmeye devam etmesinler.

meşe palamudu ve yapraklarla. Evin yakınında çiçekler, mutfağınız için bir bitki bahçesi, şifalı bir bahçe, ev çiftliğinizin yakınında bir sebze bahçesi isteyeceksiniz."

Val elini yüzünde gezdirdi. "Bu kadar çok bahçe mi var?"

"Ve süs bahçeleri de," diye devam etti Belmont umursamazca. "Bazı koku bahçeleri, ilkbahardan sonbahara kadar kesme bahçeleri, renk bahçeleri. Zaten yaza yaklaştığımıza göre, bir an önce işe koyulsanız iyi olur, yoksa bütün mevsimi boşa harcarsınız. Ona acıyacaksınız, değil mi Bayan Fitz? Windham gibi bir şehir çocuğunun bu görevi anlamasını bekleyemezsiniz."

"Sanırım," diye konuştu Darius ayağa kalkarken, "çocuklar yatakları çevirmek ve fideleri dikmek için işe koyulabilirler. Bir botanikçinin çocuğunun bu konuda birkaç becerisi olabileceğini düşünmek gerekir."

Belmont, "İkisi de benimle birlikte konservatuarda ve üretim evinde uzun saatler geçirdiler," diyerek onları temin etti. "Eşim gibi ben de fide göndermekten mutluluk duyacağım. Kent'teki mülklerinden topladığımız her türlü yeni çeşidimiz var." Belmont Val'e bir bakış fırlattı. "Vahşilerimi burada yanınızda tutacaksanız, söz veriyorum siz ve Bayan FitzEngle için bir araba dolusu tohum ve filizle döneceğim."

Aferin, diye bağırmak istedi Val, çünkü Ellen'ın yüzünde beliren özlem ifadesi, yardımının az önce rüşvet olarak kucağına düştüğünü anlamasını sağlamıştı. "Böyle bir cömertlik çok takdir edilecektir, Profesör."

"Peki, ben gidiyorum o zaman." Belmont pantolonunun tozunu aldı. "Lider Nelson ve atsız olan da Wellie."

"Gelding mi?" Val sordu.

"Sana arabamı ve ekibimi ödünç veriyorum," diye açıkladı Belmont. "Her şey yolunda gitmezse, atları kesip oğullarıma yedirebilirsiniz. Çocuklar da bu ikisine binebilir, gerçi onlar için eyer almadık. Yürüyüşleri yeterince yumuşaktır, tabii çok fazla tırıs kalkmazsanız. Samanım içeride ve bunlar en iyi çiftim değil, yine de iyi dostlar."

"Çok cömertsiniz," diye araya girdi Darius, Val'e gururlu bir bakış fırlatarak. "Bir araba ve ekip bize çok zaman kazandıracak ve

Lojistik sorunlar var ve en azından ahırlar sağlam ve iyi durumda."

"Belmont etrafına bakındı, bakışları büyük olasılıkla çocuklarının çıkardığı gürültüye doğru yöneldi. "Birkaç babacan nasihatte bulunacağım, dikkate alınacağı için değil, Abby benden bunu bekleyeceği için."

Darius, "Ben atınıza bakarım," diye gönüllü oldu.

Val, Belmont'un peşinden giderken Ellen'ın elini kolunda buldu.

"Onları biraz yalnız bırakın," diye önerdi. "Seyirci olmadan vedalaşmak yeterince zor."

"Ve genç erkeklerin şaşırtıcı bir asalet rezervi vardır."

Ellen gülümseyerek, "Ben daha çok babaları için endişeleniyordum," diye karşılık verdi. "Belki de yakın gelecekte Candlewick'e bir ziyaret önerebilirsiniz?"

"Orayı görmek isterim. Belmont burayı devraldığında kötü durumda olduğunu iddia etmişti."

"Eminim Bayan Belmont da çocukları görmek ister," dedi Ellen. "Ama onları meşgul edeceksek, bana tam olarak ne yapmalarını istediğinizi söylemelisiniz."

Sebze bahçesinden başlayarak ve Ellen'ın arka bahçesindeki bazı genç meyve ağaçlarının Valentine'ın ev çiftliğine nakledilmesini de içeren bir liste hazırladılar. Bu arazi, çiftlik göletinin bulunduğu çayırda başlıyor ve yol boyunca kasabaya doğru daha fazla bina ve meraya doğru uzanıyordu. Ellen'ın FitzEngle'ın dudaklarının kıvrımına ya da boynunun omuzlarıyla birleşmesine açıkça hayranlık duymamaya çalışırken, Val onun yerine sesinin melodisini duydu.

Bu sesin zarafetini yansıtmak için güçlü, esnek ve hafif nefesliler ve denge için alçak yaylılar gerekir. Ya da belki sadece piyano, sessiz, lirik bir adagio.

Düşüncelerini konuşmaya geri çekti. "Ev çiftliğinde kim çalışıyor?" diye sordu Darius'un Belmont'un atını ahırdan çıkarmasını izlerken.

"Bragdoll'lar. Ya da toprağı işliyorlar. Sebze bahçeleri, tavuk kümesi, mandıra ve benzeri yerler kullanılmıyor. Malikâne, önceki Baron Roxbury'nin buraya sahip olmasından bu yana kullanılmıyor."

"Henüz tüm bunları düzeltme eğiliminde değilim. Fazlanız şu anki ihtiyaçlarım için yeterli ve aylarca personel almayacağım." *Tabii buranın mülkiyetini elinde tuttuğunu varsayarsak.*

Ellen, "Yine de olabildiğince büyük bir sebze tarlası alın," dedi. "Çocuklar sizin için ucuza ot biçebilir ve varsa fazlasını satabilirsiniz. Ve gelecek bahar gibi geç bir tarihte bile personel işe alırsanız, gelecek yaza kadar onları beslemek için bir kiler dolusu yiyeceğe ihtiyacınız olacak."

"Ev çiftliği ile çalışan bir malikane kurmak kesinlikle düşündüğümde daha karmaşık."

Ellen ona, "Sadece evi restore etmeyi düşünmüştünüz," diye hatırlattı. "Bu başlı başına önemli bir proje."

Val bilinçsizce omuz silkti. "Burayı ilk gördüğümde beğenmişim. Hâlâ da seviyorum ve onu eski sağlığına kavuşturmak için aklıma gelen tüm fikirler hoşuma gidiyor." Bu ona tuhaf bir şekilde müzik yaratmayı hatırlattı. Kısmen zanaat, kısmen sanat; kısmen keşif, kısmen icat.

"Peki satın aldığınız çocuğa ne isim vereceksiniz?" Ellen, Val'in omzunun arkasından bakarak sordu.

"Ne?" Val onun bakışlarını takip ederek Belmont'un utanmadan yarı büyümüş çocuklarına sarıldığını gördü. "Onları özleyecek."

Babasının onu hiç özleyip özlemediğini merak etti ama bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Victor ve Bart ölmüştü ve Val, Majestelerinin iki oğlunu da özlediğini itiraf ettiğini hiç duymamıştı. En küçük oğlunun Oxfordshire'a gitmesi Moreland Dükü'nün onun yokluğuna üzülmesine, endişelenmesine ya da özlem duymasına neden olmayacaktı - Val'in piyanosuna özlem duymasına izin vereceğinden daha fazla.

"Bugün Pazartesi." Ellen sesini alçaltmak için eğildi. "Hafta sonu onları Candlewick'e ziyarete getirmeni öneririm, böylece Little Weldon'daki hizmetlerden kurtulabilirsin." Belmont'a hoşça kal demek için duraklayarak uzaklaştı. Val'in durduğu yerden bakıldığında, bu son derece kibar bir vedalaşma gibi görünüyordu

her ikisinin de. Belmont ona katılmak için avluyu geçtiğinde Val hâlâ Ellen'in geri çekilişini pek de sıradan olmayan bir gözle izliyordu.

Belmont ayrıldıktan ve kasabadan gelen bir araba dolusu mal düzgün bir şekilde depolandıktan sonra Val, öğleden sonra gölgelerinde Darius'un yanına oturdu ve dinledi, hesapladı ve biraz daha dinledi. Aklının bir köşesinde Beethoven'ın Altıncı Senfonisi'nin yavaş bölümünü, çiviler, keresteler, sarkan verandalar ve kırık pencerelerle hiçbir ilgisi olmayan, tatlı, lirik, küçük bir müzikal rahatlık parçasını duydu.

Val, Bay Beethoven'ın taşra hayatının gerçeklerini pek bilmediği sonucuna vardı.

"Kafirleri toplayıp günü gölette bitirmeye ne dersiniz?" diye önerdi Val, kerestelerin üzerindeki tünelerinden inerken. "Hava karardıktan sonra fazla dayanabileceklerini sanmıyorum, ben de dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Yüzmek." Darius konsantre olmuş gibi bir ifade takındıktan sonra Val'in yanına atladı. "Bu, ıslandığın ve bu süreçte herhangi bir sülük barındırmamayı umduğun bir iş. Bunu kaçırmazdım."

Büyük erkekler sakın bir tempoda ilerlerken, genç çift ormanda hızla ilerliyordu ve dördü de kısa süre içinde kıyafetlerini çıkarıp iskeleden gölete atlıyordu. Val'e bu manzara kardeşleriyle geçirdiği yaz akşamlarını anımsattı. Kendini göletin etrafında tur atarak yüzmeye verdi, suyun ve hafif eforun rahatlatıcı ritminde bir huzur duygusu aradı.

"Akşam yemeğine başlamak için geri dönüyoruz," diye seslendi Darius iskeleden. Üzerinde sadece pantolon vardı, siyah saçları ıslaktı ve geriye doğru taranmıştı, çocuklar da benzer şekilde giyinmişlerdi.

"Sabunumu bana bırak. Birazdan geleceğim."

"Sabun mu?" Dayton bağırdı. "Peki ya etli börek? Peki ya turta? Soğuk patates salatası ve tereyağlı bisküviye ne dersiniz?" Kardeşi yola koyuldu ve Dayton'a peşlerinden gitmesi, Darius'a da gülümseyip arkadan gelmesi için izin verdi. Onlar gittikten sonra Val iskeleye doğru yüzdü ve kendini iskeleye çekti, sıcak akşam havasında kurulanırken sadece oturup sessizliğin tadını çıkarmakla yetindi.

Müziğin yokluğunun kurtarıcı bir niteliği olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Tanrı aşkına, Belmont'un çocukları çok gürültücüydü. Val kendisinin hiç bu kadar gürültücü olduğunu hatırlayamıyordu ama o zamanlar küçük çocuktı. En küçükleri ve sonra da müzik sanatçısı, ağabeyleri ip salıncaklarından yüzme çukurlarına böğürerek atlarken ya da zayıf buza veya çıkıntılı kayalara aldırmadan donmuş göletleri geçerken onları izlemesi ve endişelenmesi en muhtemel olanıydı. Val'in gürültüye katılmasına gerek kalmadan yeterince bağırıp çağırmışlardı.

Ve şimdi en gürültülü olanları -Victor ve Bart- ölmüştü. Val dizlerini yukarı kaldırdı, kollarını bacaklarına doladı ve alnını dizlerine indirdi. Hava yumuşadıkça, gölgeler uzadıkça ve hafif esintilerde yumuşak, yaz kokuları süzülükçe gece güzelleşiyordu.

Keder o kadar inatçı bir yoldaştı ki, sessizliğin içinde haykırmak istiyordu. En azından piyano çalabildiği zamanlarda bu tür duyguları ifade etmenin, çığlık kadar çirkin bir şey olmadan sesli bir şekilde dile getirmenin bir yolu vardı. Oturdu, sonra ayağa kalktı ve iskeleden suya atlayıp derisinin ve kafa derisinin her santimini yıkadı.

Sabun, su ve çabanın onu yapabileceği kadar temizlendiğinde, rıhtımda çıplak oturup uzun süre gölgelerin uzamasını izledi. Akşamları zordu ve çoğu zaman sadece parmak egzersizlerini saatlerce çalarak hayatta kalabiliyordu. Akılsızca, teknik olarak zorlayıcı, işitsel olarak sade olan bu egzersizler onu başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şekilde rahatlatmıştı.

Karanlık eve giden yolu kapatmaya başladığında Val ayağa kalktı ve pantolonunu çekti. Gömleğini, çoraplarını, botlarını ve havlusunu toplarken, kendi çapında, Belmont kardeşler kadar gereksiz gürültü yapmaya alıştığını fark etti.

Bay Valentine Windham'ın sorunları vardı.

Ellen gölgeli ormanda oturduğu yerden bu sonuca varmış ve kendini göstermeli mi yoksa onu yalnızlık içinde evinde dolaşmaya mı bırakmalı diye tartışmıştı.

Korkak olduğu için, gözlerindeki ifadeden uzun süredir casusluk yaptığı anlaşılmasın diye kendi mahremiyetini korumayı tercih etti.

Yüzünü dizlerine indirdiğinde sırt kaslarının kamburlaşmasından da anlaşılacağı gibi sorunları vardı. Etrafında akşam derinleşirken ve rıhtımda çıplak ve tamamen hareketsiz otururken tuttuğu uzun, uzun sessizliğin gösterdiği gibi sorunları. Böğrünün ve karnının zayıflığı, kaburgalarının ve kalçalarının derisinin altında çok net bir şekilde belirginleşmesi gibi sorunlar.

Ama yukarıda Tanrı var, sorunlu olsun ya da olmasın, nefes kesici güzellikte bir adamdı. Francis zayıftı ve bir atın üzerinde oturabiliyordu ama hiçbir zaman Valentine Windham'ın sahip olduğu türden bir kas yapısına sahip olmamıştı. Ayrıca Windham'ın boyundan ve Windham'ın vücudu kavis çizip suya temiz bir şekilde daldığında ortaya çıkan sarmal, çevik güç hissinden de yoksundu.

Valentine Windham'ın çıplak ve hareketsiz, çıplak ve kendini sudan çıkarmış, çıplak ve rıhtımın ucunda giysilerini toplamış görüntüleri... Bu görüntüler sıcak geceyi daha da sıcak hale getirmiş ve Ellen'in giysilerini teninin yanında yapış yapış ve nemli hissetmesine neden olmuştu. Karanlık çöktüğünde soyunup suya girdi ve tıpkı Valentine'ın yaptığı gibi göletin etrafında defalarca döndü.

Ve aynı şekilde onu rahatsız eden suçluluk duygusu ve kederden de kurtulamıyor.

"Çocuklar çadırlarında iyi olacaklar mı?" Val sobanın üzerindeki demlikten iki fincan çay doldururken, birkaç damla yağmur araba evinin çatısına sıçrarken sordu.

"Su geçirmezler," diye yanıtladı Darius fincanını kabul ederken. "Yağmur ya da güneş, tüm bu yaz onlar için bir eğlence, olması gerektiği gibi."

"Bu hafta çok şey yaptılar. Bahçede tek bir fidan bile kalmadı, yataklar kazıldı ve ekildi, sebzeler yerleştirildi ve araba yolu daha iyi görünüyor."

Darius tek bir mumun titrek ışığında Val'e baktı. "Ama sen tatmin olmadın."

"Onlarla mı? Elbette öyleyim. Onlar iyi çocuklar ve çok çalışıyorlar. Onlara sahip olduğum için şanslıyım."

"Onlarla belki, ama kendinle değil."

"Ve sen de kendinden memnun olmanın bir örneğisin öyle mi?" Val'in yorucu bir günün daha sonunda isteyeceği son şey, Darius Lindsey'nin ruhunun derinliklerine bakmasıydı.

"Yarın çocukları ve Bayan Fitz'i Candlewick'e götüreceksin," diye yanıtladı Darius. "Biraz yemek pişir, Belmont'un kuyruklu piyanosunu birkaç saat çal ve kendine çeki düzen ver."

Val uzun bir süre sessiz kaldı, ta ki sert bir nefes alıp fincanını sobanın altındaki tuğlaların üzerine bırakana kadar. "Belmont'un ya da başka birinin piyanosunu çalmayacağım ve bu konuyu başkalarının önünde açmadığın için sana teşekkür edeceğim." Odayı iki adımda geçti ve ranzasına oturdu, çizmelerini çıkarıp sertçe karşı duvara fırlattı.

"Demek bütün eldivenler bunun içinmiş?" Darius karyolasına uzanarak sordu. "Sol elin hâlâ sakat mı?"

"Nereden biliyorsun?"

"Benim gözlerim var, Valentine. Dünyanın en büyük eldiven koleksiyonuna sahip olduğunu anlamam yaklaşık iki günümü aldı, çünkü onları iki farklı boyutta hazır olarak satın almışsın. O andan itibaren sol elinin şişmiş olduğunu, baş, işaret ve orta parmaklarının belirgin bir şekilde kırmızı ve ağrılı görüldüğünü gözlemledim. Elinizi ince işlerde kullanmamak için her türlü çabayı gösteriyorsunuz ama el işlerinde öldüresiye dövüyorsunuz. Bu davranışınızın iyi bir tavsiye olup olmadığını merak ediyorum."

Val, "Bana piyanoyu yasakladılar," dedi. "Bu yüzden lanet olası piyanoyu çalmıyorum."

"Peki elin iyileşiyor mu?"

"Fazla değil." Val arkadaşının rahat ses tonuna uymaya çalıştı. "Başlarda biraz iyileşme vardı ama son zamanlarda daha iyi değil. Yapabiliyorken, yapabileceğim şey için kullanabilirim."

"Elinize kızgınmışsınız gibi söylüyorsunuz," diye düşündü Darius, "oysa onunla yapılabilecek her türlü kaba işi yapıyorsunuz ve kesinlikle

beni çoğu gün zar zor işimi yapıyormuşum gibi gösteriyor."

"Sıradan işçilerin yaptığı her türlü işi yapıyorum," diye düzeltti Val onu. Ayağa kalktı ve odayı geçerek botlarının uzak duvarda durduğu yere gitti ve onları düzenli bir şekilde kapının yanına koydu. "Sadece yapmak için doğduğum işi yapamıyorum."

"Peki bu ne olabilir?"

"Piyano çal. Sanatım benim devam etme şeklim, Darius ve önemli olacak kadar iyi yapmayı bildiğim tek şey."

"Sence de biraz dramatik değil mi?" Darius kollarını başının arkasında kavuşturdu ve bir kez daha karyolasında oturan Val'e baktı.

"Hayır, sanmıyorum. Dramatik olmak isteseydim, bileklerimi keser, kendimi asar ya da akıntı çekilirken Thames nehrine atlardım."

"Valentine." Darius doğrulup oturdu. "Bu hiç komik değil."

"Son yirmi küsur yıldır yaptığım tek şey piyano çalmakken piyano çalamamak sizce ne kadar komik bir duygu? Okulda başarılı olamadım ve eski süvari subayı olan ağabeyim gibi parlak bir kariyerim olduğunu söyleyemem. İş konusunda Westhaven'ın kafasına sahip değilim. Bart gibi iyi vakit geçiren ya da Vic gibi çekici biri değildim. *Ama Tanrı şahidim olsun ki piyano çalabiliyordum.*"

Darius, "Sen de taş duvarlar inşa edebilir, Day ve Phil arasında hakemlik yapabilir ve Nick Haddonfield'in Home Counties'in her yerinde dolaşmasına göz kulak olabilirsin," diye karşılık verdi. "Tek bir faaliyetin seni tanımladığını mı düşünüyorsun?"

"Ben bir fahişе gibiyim, Darius, evet, tek bir faaliyet, benim durumumda piyano çalmak, beni tanımlıyor." Val kendi sesindeki yorgunluğu duydu. "Dev kâbuslar yüzünden çılgına döndüğünde, artık savaşları duymasın diye onun için çaldım. Küçük Winnie hayatındaki tüm değişikliklerden korktuğunda, onun için çaldım ve ona kendisi için çalması gereken birkaç şey öğrettim. Victor çok hasta olduğunda onun için çaldım ve bir süreliğine öksürüğü kesilirdi. İnsanlara benim için önemli olduklarını bu şekilde gösterdim Darius ve şimdi..."

Darius ayağa kalkıp odayı geçti, sonra da mum ışığında Val'in yanına oturmak için eğildi. "Şimdi tüm bu başkaları için oynama işi seni

tek elle, kızgın ve kendini dövüyorsun."

Tam olarak kendini dövmüyordu ama dövülmüş *hissedyordu*. "Piyano benim bir ruha sahip olmamın yolu, Dare. Her zaman yanımdadır, benim söyleyemediğim şeyleri söyleyebilir, her zaman birilerinin dikkatini çekmeye değer, fark ettiklerini bilmeseler bile. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadı, başkalarının önünde benimle asla alay etmedi, kim olduğumu ya da ne istediğimi bilmediğime dair ani bir fikir edinmedi. Metresler arasında piyano sadık, tahmin edilebilir ve sevimli olmuştur."

"Bir enstrümandan sanki canlıymış gibi bahsediyorsun," dedi Darius öne doğru eğilerek. "Önemli bir yeteneğini kullanamamanın üzüntüsünü yaşadığını biliyorum ama hayali bir dosta bel bağlamak için çok yaşlısın ve çok değerli bir adamsın. Kendinizi ilham perinizin kölesi olarak görmekten daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Val yataktan fırladı ve kapıya doğru ilerledi, sadece botlarını çekebilecek kadar durakladı.

"Özür dilerim." Darius ayağa kalktı ve onu durdurabilirdi ama Val arkasını döndü ve elini önce kapının mandalına attı. "Seni acı çekerken görmekten hoşlanmıyorum ama tüm hayatını piyano sehpasında geçirmekten gerçekten mutlu muydun?"

"Sence şimdi mutlu muyum?" Val dönmeden sordu.

Nereye gittiğine ya da hareket etmenin neden işe yarayacağına dair hiçbir fikri olmadan merdivenlerden inip gecenin karanlığına karıştı. Darius yarı yarıya anlayışlıydı ama gerçekten hayali bir arkadaş mı?

Bu, ağabeylerin küçük kardeşleri hakkında yapıp sonra da güldükleri türden yıkıcı bir gözlem. Belki de, diye düşündü Val, adımları onu ay ışığının aydınlatığı ormandaki bir patikaya götürürken, sanatçı mizacının bu kadar dengesiz olmasının nedeni buydu. Yaratma ihtiyacından muzdarip olmayan insanlar, bu dürtünün yarattığı hayal kırıklığının nasıl bir his olduğunu anlayamazlardı.

Belmont'taki hafta sonu Val'in zihninde engelli bir parkur gibi belirdi.

Parmak egzersizleri yapmak, eski dost repertuarını ziyaret ederek dinçleşmek, senfonik literatürü takip etmek için açık nota okumak, temaların ve melodilerin ne hale geldiğini görmek için ellerinde dolaşmasına izin vermek yoktu. Kafasını kaldırıp tek bir müzikal soru üzerinde üç saat harcadığını ve hala tatmin edici bir cevaba yaklaşmadığını fark etmek yok.

Val karanlık ormandan çıkarken tüm bunların bir daha asla olmayacağını düşündü. Eli iyiye gitmiyordu ama kötüye de gitmiyordu. Sadece acıyordu, çirkin görünüyordu ve sadece kolun kaba kuvvetini gerektiren ve pek de gerçek bir kavrama gerektirmeyen faaliyetleri başarabiliyordu.

Kendini Ellen FitzEngle'ın bahçesinin dibinde buldu ve oraya bilerek gidip gitmediğini merak etti. Kulübesi karanlıktı ama arka bahçesi nemli akşam havasında her türden baştan çıkarıcı çiçek kokusuyla doluydu. Bahçeleri gündüzleri göze hoş geliyorsa, geceleri de burna muhteşem geliyordu. Val, adımları onu şişman turuncu bir kedinin ay ışığıyla aydınlanmış merdivenlerden inip Val'in bacaklarına sokulduğu arka verandaya götürene kadar sessizce sıraları dolaştı.

"O utanmazın teki." Ellen'ın sesi gölgelerin arasından süzülüyordu. "Fare yakalamaya tahammül edemez ve bir dakika içinde yalayıp temizleyemeyeceği bir krema kabı görmemiştir."

"Adı ne?" Val, Ellen'ın hava karardıktan sonra verandasında neden yalnız olduğunu sorgulamadan sordu.

"Marmelat. Pek orijinal değil."

"Turuncu olduğu için mi?" Val kediye almak için eğildi ve kendini verandanın en üst basamağına bıraktı.

"Ve tatlı," diye ekledi Ellen, verandadaki salıncağından kayarak Val'in yanına otururken. "Anladığım kadarıyla uyuyamayacak kadar sıcaklamışsın?"

"Çok rahatsızım. Sen?"

"Huzursuz. Haklıydın; değişim beni rahatsız ediyor."

"Ben de tedirginim," dedi Val, sesinde mizah vardı. "Bu konuda bir eğilimim var gibi görünüyor."

"Bazen başımıza gelenlere engel olamayız. Seni huzursuz eden ne?"

Val sustu, onu piyano çalarken hiç dinlememiş olan çok az sayıdaki tanıdık insandan birinin yanında oturduğunu fark etti. Aslında bırakın Moreland'ın müzisyen oğlu olduğunu, piyano çalabildiğini bile bilmeyen bir kadın.

"Elim ağrıyor. Bir süredir beni rahatsız ediyor ve artık sabrım kalmadı."

"Hangi el?" Ellen sordu, sesinde biraz şaşkınlık vardı. Valentine Windham'ın kabul etmesini beklediği sorun ne olursa olsun, görünüşe göre basit bir fiziksel rahatsızlık değildi.

"İşte bu el." Val sol elini gecenin karanlığında salladı ve Ellen kendi elini tuttuğunda hareketsiz kaldı.

"Bir doktora göründün mü?" diye sordu, parmaklarıyla elinin arkasındaki kemiklerin izini sürerek.

"Yaptım." Val gözlerini kapadı ve kendini onun dokunuşunun zevkine bıraktı. Parmakları serin ve araştırması dikkatliydi. "Bana hiçbir güvence vermedi, sadece iltihap olarak tedavi etmem gerektiğini söyledi."

"Bu ne anlama geliyordu?" Ellen'ın parmakları onun avucunun üzerinden kaydı. "Düzinelerce çatı kaplama levhası taşıman gerektiği mi? Ustalarınız için harç kovaları taşımanız mı? Şimdi dikkatimi çektiğin için içinde biraz sıcaklık hissedebiliyorum." Adamın elini yanağına götürdü ve çenesine yasladı.

"Bu, söğüt kabuğu çayı içmem gerektiği anlamına geliyor ki bu iğrenç bir şey. Elimi dinlendirmeliyim, bunu da onunla ince işler yapmaktan kaçınarak yapıyorum. Soğuk su, masaj ve yardımcı olursa arnika kullanacağım ve laudanum kullanmayacağım, çünkü bu sadece semptomları maskeliyor, ne kadar işlev görmemi sağlasa da."

"Hatırı sayılır miktarda söğüt kabuğu çayım var." Ellen parmaklarını sırayla Val'in parmaklarının her birinin üzerinde gezdirdi. "Ve bana öyle geliyor ki genel olarak sağlam tıbbi tavsiyeleri göz ardı ediyorsunuz."

"Ovuyorum. Genelde yaptığım şeylere kıyasla dinlendiriyorum. Daha kötüye gittiğini düşünmüyorum."

"Burada kal." Ellen onun elini okşadı ve ayağa kalktı. Kulübeye doğru süzüldü ve Val'i, eğer yanılmıyorsa, karanlıkta, üzerinde sadece yazlık bir gecelik ve şal olan bir kadınla el ele oturduğuna hayret etmek zorunda bıraktı. Saçları bir kez daha dökülmüş, tek örgüsü omurgası boyunca sarktığı yerde bir kez olsun derli toplu duruyordu.

Yazın, Little Weldon'ın çevresinde bile, yarı işe yaramaz ağrıyan bir elle bile, cazibesi vardı.

Ellen onun yanındaki koltuğuna yeniden oturduğunda, "Elini ver," dedi. Ellen kendisinden istenen uzvun üzerinden bir elin üzerinden geçtiği gibi geçti.

fazla pişmiş kuşkonmaz tabağı. Elinin tersini kalçasına dayadı ve Val bir tenekenin açılma sesini duydu.

"Bana şarlatanlık mı yapacaksın?"

"Doktorun emirlerine uymanıza yardımcı olmak için biraz karakafes merhemi kullanacağım. Muhtemelen içinde arnika da vardır."

Val onun elinin üzerine serin ve nemli bir şey sürdüğünü hissetti ve sonra parmakları bunu derisine yedirmeye başladı. Sabırlı ve titiz bir şekilde merhemi parmak eklemlerine ve parmaklarına, avuç içlerine, bileğine ve her bir parmağa sürmeye devam etti. O çalıştıkça, gerginlik, hayal kırıklığı ve öfkenin kolundan aşağıya ve parmaklarının ucundan dışarıya kaydığını hissetti, sanki oynuyormuş gibi-

Ellen birkaç dakika sessizce çalıştıktan sonra, "Küfür etmiyorsun," dedi. "Seni incitmediğimi ummak zorundayım."

"Değilsin." Val'in yorgun beyninin basit kelimeleri bulması bile bir an aldı. "Yardımcı oluyor ya da ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bazen onunla iyi bir gün geçirdiğime inanarak yatıyorum; sonra ertesi gün uyanıyorum ve elim her zamankinden daha fazla ağrıyor."

"Günlük tutmalısın," diye önerdi Ellen, eline biraz daha merhem sürerek. "Ruh halimde bazı döngüsel dalgalanmalara yatkın olduğumu nihayet böyle fark ettim."

Onun imasını anladı ve dul olmasaydı -ve hava karanlık olmasaydı- bu kadarını bile göze alamayacağını düşündü.

"O merhemin içinde ne olduğunu söylemiştin?"

"Karakafes otu," dedi Ellen, konu değiştiği için rahatlamış bir sesle. "Muhtemelen nane, biberiye ve belki biraz lavanta, hafızam yanıltmıyorsa arnika, birkaç bitki daha, bazıları koku için, bazıları rahatlık için."

"Kokusunu sevdim," dedi Val, elini ne kadar tutacağını merak ederek. Bu onun için çocukça bir davranıştı ama temasın da en az içerikler kadar onu rahatlattığından şüpheleniyordu.

"Yardımcı oluyor mu?" Ellen parmaklarını tekrar yavaşlatarak sordu.

"Yardımcı oluyor. Sanırım dokunuşunun sıcaklığı da merhemin kadar tedavi edici."

"Öyle de olabilir." Ellen onun büyük elini küçük ellerinin arasına sıkıştırdı. "Kendimi herhangi bir bitki uzmanı olarak görmüyorum. İşin içinde çok fazla tahmin ve hata payı var."

"Ama bu merhemi sen yaptın."

"Kendi kullanımım için." Ellen onun elini kendi ellerinin arasında tuttu. "Koku, sabun ve poşet satacağım ama ilaç, tentür ya da tisane ile karıştırılabilecek hiçbir ürün satmayacağım."

"Sanırım insanın sınırlarını bilmesi akıllıca olur." Ellen sadece Val'in elini tutuyordu ve Val karanlıktan memnundu çünkü bu basit temas için duyduğu minnettarlık yüzünden okunuyordu. "Ellen..."

Kadın onun elini tutarak bekledi ve Val dudaklarından düşüncesizce dökülmek üzere olan sözcükleri dizginlemek zorunda kaldı.

"Yarın Candlewick'e giderken bize eşlik edecek misin?" diye sordu.

"Edeceğim. Şimdiki Bayan Belmont'la tanıştım ve Bay Belmont bana bir kadın arkadaştan hoşlanacağını söyledi." "Peki ya sen, Ellen? Bir kadın arkadaş için yalnız mısın?"

"Öyleyim." Val bunun onun için bir itiraf olduğundan şüphelendi. "Annem benim en yakın arkadaşımdı ama evlendikten kısa bir süre sonra öldü. İnsanın kendi cinsiyle arkadaşlık etmesinde bir kolaylık var, öyle değil mi?"

"Bir noktaya kadar. Her halükarda insan tanıdıklarına karşı açık sözlü olabilir ama bu gece beni rahatlattın Ellen FitzEngle ve sen kesinlikle benimle aynı cinsiyetten değilsin."

"Bariz olanı belirtmemize gerek yok." Ellerini Val'in ellerinin etrafında tutarken bile sesi biraz soğuktu.

"Seni bir yıl önce öpmem hakkında konuşmamıza gerek var mı? İki hafta boyunca uslu durdum Ellen ve umarım sözlerin güven vermediği yerde davranışlarımla sana güven vermişimdir."

Sessizlik ya da cırcır böceklerinin cıvıltısı, ara sıra geçen bir yarasanın ciyaklaması ve yakındaki ormanda dolaşan esintiyle yaz akşamı sessizliğine eşdeğer bir sessizlik.

"Ellen?"

Val, Ellen'ın birkaç dakikadır tuttuğu elini geri çekti ve kolunu Ellen'ın beline dolayarak onu daha da yaklaştırdı. "Sessizliğe gömülmüş bir kadın bir erkeği tedirgin eder. Konuş benimle, tatlım. Seni kırmak istemem ama yabancıymışız gibi davranmaya devam etmek de bana iyi gelmeyecek."

Kadındaki gerginliği, yan tarafındaki sertliği hissetti ve pişman oldu. Son iki haftadır, gerçek bir öpücük değil de bir rüya hatırladığına kendini neredeyse ikna etmişti ama sonra onu Day ve Phil'e gülümserken ya da Darius'la şakalaşırken yakaladı ve hayati organlarındaki sıkışma ona o öpücüğün çok ama çok gerçek olduğunu gösterdi.

En azından onun için. Onun için o öpücük tam bir *sanat* eseriydi.

"Kocam nadiren benim adımları kullanırdı. Ben sevgilim, leydim ya da bazen sevgili karısıydım. Ellen değildim ve kesinlikle onun sevgilisi de değildim. Ve sizin için bir yabancından farksızım."

Val'in sol eli, az önce kendi elinin arasında o kadar uzun, o kadar güzel anlar boyunca tuttuğu eli, sırtında yavaşça izler bırakmak için yukarı kaydı. "Biz öpüşen yabancılarız. Hafızam beni yanıltmıyorsa, tutkuyla."

"Ama sadece bir kez ve o da yaklaşık bir yıl önce."

"Yazmalı mıydım? Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim, sanırım sen de beni." Şimdi keşke yazsaydım diyordu, ama dul bir kadına bile yazmak pek uygun olmazdı.

Valentine'ın o kadar hasarlı olduğunu düşündüğü eli, Ellen'ın sırtını okşamaya devam ediyor, onun omurgasındaki nişastayı ve en iyi niyetindeki kararlılığı çalmaya niyetleniyordu. Ve Ellen onun dokunuşundan hoşlanmış olmalıydı, çünkü Valentine elini Ellen'ın sırtında gezdirdikçe Ellen daha da rahatlıyor ve ona yaslanıyordu.

"Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim," diye itiraf etti Ellen. "Hafızamdaki ve hayalimdeki yerini korusaydın çok daha kolay olurdu. Ama işte buradasınız."

"İşte geldik." Bir kadının hayal gücüne musallat olmak, kendi rüyaları kâbusa dönüşmüş bir adam için iyi bir şey olmalıydı. "Ay ışığında verandada oturmuş, aylar öncesinden kalan tek bir öpücüğü çözmeye çalışıyorum."

"Seni öpmemeliydim," dedi Ellen, sanki gerçeğin ağırlığı yorucu bir şeymiş gibi başı Val'in omzuna yaslandı. "Ama yalnızım ve bazen biraz çaresizim ve yakışıklı bir yabancından bir öpücük çalmak bana güvenli geldi."

Val, meseleye onun bakış açısından bakarak, "Güvenliydi," diye güvence verdi. Ellen FitzEngle'ı gördüğünden beri geçen bir yıl içinde neredeyse hiç bekâr kalmamıştı. Çapkın bir Filistinli değildi ama keşiş de değildi. Nick'in evinde yaşlı bir hizmetçi, York'ta birkaç profesyonel kadın, David'in genelevine nadiren yapılan bir gezi ve sık sık kendini tatmin etme fırsatı vardı.

Ama Ellen'ın, dulluk ayrıcalıklarına rağmen, onca gün, hafta ve ay boyunca öpülmediğini, kucaklanmadığını, oynaşmadığını ya da flört edilmediğini tahmin ediyordu.

"Peki ya şimdi?" Ellen bastırdı. "Hava karardıktan sonra verandama geliyorsun ve belki de hâlâ güvenli olduğunu düşünüyorsun ve işte buradayım, seni caydırmak için tek bir şey bile yapmıyorum."

"Benimle güvendesin, Ellen." Bu cümleyi Ellen'ın şakağına kondurduğu bir öpücükle noktaladı ve yanağını dudaklarının olduğu yere yasladı. "Hiç değilse ben bir centilmenim. Bir öpücük çalmaya çalışabilirim, ama beni istediğin zaman tek bir kelimeyle durdurabilirsin. Asıl soru şu: Ne kadar güvende olmak istiyorsun?"

Ellen yüzünü onun omzuna dönerek, "Yazıklar olsun sana," diye fısıldadı.

"Utanmakta haklıyım, çünkü size öpücükler ve yasak zevklerden başka bir şey sunmuyorum. Eğer istersen bunları sana bol bol verebilirim."

Ay ışığında ona bakarak geri çekildi. "Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Yapmıyorum. Düzgün bir kadın için bir eş olarak kendi değersizliğimi yorumluyorum. Size zevk verebilirim ve eğer teklif ederseniz kendim için de biraz alabilirim, ama benim faydam bu kadar."

"Burada kalmaya niyetin yok," diye sözlerini tamamladı Ellen, sargısını biraz daha sıkıca sararak.

"Nadiren bir yerde uzun süre kalırım." Onun evi piyanonun olduğu her yerdi. Şimdi evi nasıl tanımlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Evlenmeyi düşünmüyorum, Ellen. Sanırım sen de evlenmek istemiyorsun, yoksa şu son beş yıl içinde dul kalmayı çoktan bırakmış olurdun."

Val, onun yanında otururken içine sızan bir kadercilik hissetti. Aralarındaki bu hesaplaşma ona sinsice yaklaşmıştı ama şimdi karanlıkta oturmuş, namuslu bir kadına uygunsuz tekliflerde bulunurken, bu konuşmayı yapıp bitirmeleri gerektiğini fark etti.

Kadının kendisini reddetmesini geride bırakabilir ve sanki hiç öpüşmemişler gibi, ortak odunları boyunca samimi komşular olmaya başlayabilirlerdi. Eli sakat olmasaydı -daha önce bu kelimeyi kabul etmek istememişti- bir noktada ona teklifte bulunabilirdi. Kadın nazıkçe yetiştirilmişti, tam bir hanımefendiydi ve şehvetin yüzeysel hafifleticiliğinin ötesinde bir düzeyde cinsel açıdan ona çekici geliyordu.

Ama o bir sakattı ve piyano çalmadan ne kadar uzun süre geçirirse, sakatlığını fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da o kadar çok hissediyordu. Darius'a bir ruha sahip olmasının piyano sayesinde olduğunu söylemekte haklıydı. Kendisinin bir ruha sahip olduğunu nasıl bildiğini.

"Oyalanmak istiyorsun," dedi Ellen yumuşak bir sesle ve Val'in düşüncelerini şimdiki zamana geri getirdi.

Val bunun doğru olduğunu umarak, "Zevki paylaşmak istiyorum," diye cevap verdi. Tanrı aşkına, ya artık bir kadını bile memnun edemiyorsa? Kolunu ona dolamışken ve sayısız çiçek kokusu arasından burnuna onun kokusu gelirken, en güçlü dürtüsü onu yere yatırıp içine gömülmek değildi.

Onu yakınında tutmak ve ellerinin altında nasıl hissettiğini öğrenmek, kendisini okşaması, sevmesi ve okşaması için ona sunmaktı. Acele etmemek ve yeni bir müziğin büyüleyici bir parçasını dinler gibi ona nasıl dikkat edeceğini öğrenmekti.

Ellen, başını onun omzuna yaslayarak, "Ben senin gibi sofistike değilim," dedi. "Fiziksel olarak evliydim. Erkekler için bazı eylemlerin kadınlar için olduğundan daha derin bir zevk olduğunu anlıyorum. Duygusal olarak..."

"Ah." Val'in eli Ellen'in omurgasında gezindi ve başparmağı ensesini okşayabilsin diye omzuna dayandı. "Mahremiyetini ve iyi adını koruyacağım Ellen." Ve *bazı eylemler* söz konusu olduğunda, kadınların herhangi bir erkeğin dayanabileceğinden daha fazla zevk alabileceğini ona gösterecekti.

"Peki ya hamile kalırsam?"

"Sana ve çocuğa bakacağım." Bu bir beyefendinin, koruyacak bir itibarı olmayan bir bayana vermesi gereken bir cevaptı ve ona hiç uymuyordu. "İsteseydiniz, sizinle evlenirdim."

"Ben evlilik talep etmezdim," dedi Ellen iç çekerek. "Beş yıl evli kaldım ve kocama bir çocuk veremedim." Sesinde öyle bir hüznün, kocasına yaslanışında öyle bir teslimiyet vardı ki, Val onun bu tek ve sessiz cümlesinde mutsuz sonla biten bir hikâyeye sakladığını anladı.

"Çocuk istiyordun."

"Umutsuzca. Francis'in bir varise ihtiyacı vardı ve eş olarak beni seçmişti. Ona bir oğul bile veremedim."

"Francis senin kocandı ve sen onu seviyordun."

"Ben yaptım." Ellen ona yaslanırken küçülmüş gibi görünüyordu. "Yeterince iyi değil, yeterince çabuk değil ama yaptım. Ona vermek benim görevim olan çocukları sağlamak için her şeyi yapardım."

Val onun sırtını okşadı ve kalbinin onun için acıyla sıkıştığını hissetti. "Bazen en büyük dileğimiz reddedilir."

"O iyi bir adamdı."

"Bana ondan bahset," diye ısrar etti Val, eli tekrar kızın boynuna gitti. Eğer müstakbel bir sevgilinin ölen eşi hakkında soru sormasının bir görgü kuralı varsa, bunu ne biliyor ne de umursuyordu. Görünüşe göre kız da bilmiyordu.

"Baron Roxbury olarak Francis, monarşi dışındaki en eski unvanlardan birine sahipti," diye başladı Ellen, "ama kendini beğenmiş ya da gösterişçi değildi. Evlendiğimizde onu çok iyi tanı mıyordum ama ilk başta ukala biri olduğunu düşün müştüm. Sadece utangaçtı ve neredeyse yarı yaşında bir eşle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu."

Baron Roxbury mi? Val kıpırdamadı, Ellen'in sırtını rahatça okşamaya devam etti ve Barones Roxbury'ye şu teklifte bulunmuş olduğu gerçeğini içine sindirdi

kendi arka basamaklarında. *Böyle bir unvana sahipken, kiracı bir çiftçinin dul eşi gibi ne yapıyordu?*

Val, "Çok genç olmalısın," demeyi başardı.

"On yedi. Elbette evlendikten sonra takdim edildim ama hiçbir zaman bir koca için diğer kızlarla rekabet etmek zorunda kalmadım. Francis beni bundan kurtardı ve ailemin değerli mucizesi olmaktan çıkıp onun değerli karısı oldum. Ne kadar şanslı olduğumu bilmiyordum."

"Genellikle konuşmayız." Val kendini dinlemeye devam etmeye, sorularını dişlerinin arasında tutmaya zorladı çünkü Ellen'ın geçmişini sık sık konuşmadığını hissediyordu. Bu sadece sırları olduğundan değil, özel olarak yas tuttuğundan da kaynaklanıyordu. "Francis'ini özlüyorsun."

"Özledim..." Ellen'ın sesi alçaldı. "Onu bedensel olarak özlüyorum elbette. Arkadaşlığımız ilerledikçe sevgimiz de arttı ve çocuklar gelmediğinde bu beni rahatlattı. Onu başka şekillerde de özlüyorum, eşim olarak, sosyal statü ve toplumda bir yer edindiğim kişi olarak. Artık o yere sahip olmadığınız sürece bu basmakalıp bir sözdür."

Val hiçbir şey söylemedi ama hafifçe döndü ve diğer kolunu ona doladı, böylece sadece ona yaslanmakla kalmadı, aynı zamanda onun kucağına da oturdu. Val onun ağlamasını diledi ama o sadece alnını Val'in köprücük kemiğine dayadı ve boynuna yaslanarak iç çekti.

Çenesini onun tacına dayadı ve bahçedeki ay gölgelerine baktı. Ellen FitzEngle'a bu şekilde sarılmakta huzur vardı. Beklediği türden bir huzur değildi ve belki de hak ettiği bir huzur da değildi ama Ellen izin verdiği sürece bunu kabul edecekti.

"Ellen geri çekilmeye çalışarak, "Kocam için senin kollarında özlem duymak hiç de iyi bir davranış değil," diye mırıldandı.

"Sus. Kimin silahlarını kullanabiliyorsun? Marmelat'ın belki de?"

"Sen cömert bir adamsın ve çok fazla güveniyorsun."

Val onun sözlerinden tamamen dürüst olmadığını anladı ama aynı zamanda keder ve sıkıntıları için çok az teselli bulduğunu ve bu tür konularda güvenin hassas bir şey olduğunu da biliyordu. Birkaç dakika sonra yer değiştirdiğinde ve

Onu göğsüne yasladı, itiraz etmedi ama kollarını boynuna doladı ve bu da bir tür güvendi. Onu verandadaki salıncağına taşıdı ve bir ucuna oturdu, böylece sırtı salıncağın kolunu saran yastıklarla desteklendi. Salıncağı harekete geçirdi ve kız uykuya dalana kadar onu kendine yaklaştırdı.

Val, kollarındaki kadın uyuduktan sonra da salıncakta kaldı, ondan çalmaması gereken bir zevki çaldığını biliyordu. Yine de onun kulübesine hiç gitmemişti ve mahremiyetini ihlal etmek konusunda isteksizdi.

Ya da kendine öyle söyledi.

Gerçekte, Ellen FitzEngle'in kollarındaki sıcak ve güven dolu ağırlığı, bedeniyle ruhu, aklıyla duyguları arasına biraz daha mesafe koyma riski taşıdığı bir gecede onu sabitlemişti. Darius, müziği ve piyanoyu hayali bir arkadaş olarak nitelendirdiğinde önemli bir darbe indirmişti.

Val, hiçbir yaratıcı sanatın sanatçının her ihtiyacını karşılayamayacağını veya her dileğini yerine getiremeyeceğini kabul etmenin yeterli olduğunu fark etti. Ellen FitzEngle bunu da yapamayacaktı elbette; mesele bu değildi.

Val, Ellen'ı dikkatle göğsüne yaslayıp kulübesine doğru ilerlerken, hayatın onun için hâlâ zevkler, gizemler ve ilgi çekici şeyler barındırdığını düşündü. Belmont'taki hafta sonunu bu içgörünün gücüyle atlatacaktı. Uyuyan Ellen'ı yatağına yatırıp yanağına bir iyi geceler öpücüğü bırakırken Val sessizce bir teşekkür duası gönderdi.

Ellen, acısını ona emanet ederek kendi acısını biraz olsun hafifletmişti.

Dört

Axel Belmont, kova yüklü uşakların sonuncusunun arkasından misafir odasının kapısını kapatırken, "Sıska görünüyorsun," diye gözlemledi. "Ve güneşin altında epey zaman geçirmişsin."

"Val, "Eğer şanslıysanız çatılar genellikle güneş alır," dedi.

"Bana bırak." Belmont Val'in kolunu yakaladı ve ustalıkla bir kol düğmesini çıkardı. Val ona izin verirken, sağ kol düğmesini takmak için sol elini ne kadar uzun süre kullandığını düşündü. Darius o düşüncesiz haliyle sabahın ilk ışıklarıyla Londra'ya gitmiş, Val'i günlerdir ilk kez düzgün bir kıyafet giymek ve bunu yavaş ve zor bir şekilde yapmak zorunda bırakmıştı.

"Bu elin nesi var?" Belmont Val'in sol elini kendi eline aldı ve merakla inceledi.

"Ona biraz zarar vermeyi başardım." Val botlarını çıkarmak için oturdu ve elini Belmont'un incelemesinden çekti. "El emeğinin tehlikeleri yok değil."

"Bir de bana sor." Belmont Val'in botlarını aldı ve kapının dışına koydu. "Birkaç gün önce Abby'nin iğdişine bir çift nal takıyordum ve çapraz bağlardan ürktü. Ayak parmaklarım muhtemelen Noel'e kadar moraracak. Yine de sempati için iyi."

"Şimdiden yeni karının sempatisine mi ihtiyaç duyuyorsun?" Val pantolonunu çıkarırken sordu. Küvete şehvete yakın bir şeyle baktı ve başka bir şey söylemeden içeri adım attı.

Belmont, Val'in çıplak bedenine samimi bir değerlendirmeye baktı. "Karım seni kaz gibi tıka basa doyurmak isteyecek, Windham. Kamp yerinde hiç erzakınız yok mu?"

"Düzenli olarak yemek yiyoruz." Val iç çekerek suya battı. "Artık bütün gün kışımın üstünde oturup güzel melodiler çalmıyorum ve saatlerimi boşa harcamıyorum. Tanrı aşkına, sıcak bir banyodan daha büyük bir zevk var mı?"

"Bunu sormak zorundaysanız, aklınız başınızda değil ya da başka bir yerde."

"Ben de aynı şeyle suçlandım." Val gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı. "Çiftlik havuzlarının temizlenmeyen bir tür kiri vardır."

Belmont, Val'in pantolonunu, gömleğini ve çoraplarını toplayarak, "Yüzmeye gitmeyeli en az bir yıl oldu," diye cevap verdi. "Şimdi ıslanabilirsin. Karımın Bayan Fitz'i uzun uzun sorguya çekeceğinden hiç şüphem yok, o yüzden acele etmeyin. Bu arada, hanımefendiyle yeterince iyi anlaşıyor gibisiniz."

Val küvetinden, "Çok cana yakın," diye seslendi. "Ben de öyleyim."

"Sevimli." Belmont kaşlarını çattı. "Pekâlâ, tamam. Burnumu sokmayacağım ama Abby ayrıntıları Bayan Fitz'den öğrenecek, o yüzden yine de anlatmak isteyebilirsin."

Val kaşlarını çattı. "Sana söylediklerim doğrudan ortak dostumuz Nick'e ulaşacak, o da kardeşim Westhaven'a, o da karısına söyleyecek, o da Majesteleri tarafından sorgulanacak ve bu böyle devam edecek. Siz ve kardeşiniz şüphesiz birbirinizin huzurunu bozmayan sağduyulu insanlarsınız. Benim sınırlarım sizinkiler kadar kolay savunulamaz."

"Yeterince adil. O halde bu konuyu burada bırakayım: Eğer konuşmak istersen, tahmin ettiğinin aksine çenemi kapalı tutabilirim. Ellen çok hoş biri ve ben farklı türden bir dul olsaydım, o da farklı türden bir dul olsaydı, onunla daha yakın arkadaş olabilirdik."

"Bu da ne demek oluyor?" Val kaşlarını çattı ve aniden bu tartışmayı küvette çıplak uzanırken değil de giyinikken yapıyor olmayı diledi.

Belmont, "Bu, özel hayatınızda yaptıklarınız için ikinizi de suçlamayacağım anlamına geliyor," dedi. "Abby de öyle."

Val gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim."

"Botlarınızı temizletip kapıya bırakacağım."

Axel, Val Windham'ın en yakın arkadaşı olarak kabul edilen Nick Haddonfield'a bir mektup yazmaya başlamak üzere kütüphanesine gitti. Axel bir sırrı ihlal etmeyecek olsa da, Nick'e kayınbiraderi Darius ve arkadaşı Lord Val ile ilgili bir şeyler aktarılması gerekiyordu, sadece yatıştırıcı genellemeler olsa bile. Ne de olsa Darius, Nick'in isteği üzerine Val'e bağlanmıştı ve Day ile Phillip'i Windham'ın kampında beslemek için yapılan bu küçük plan da Nick'in öylesine önerisiydi.

Gerçekten de sıradan.

Ellen şapkasını çıkardı ve zarif, havadar misafir odasını inceledi. "Banyo konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?" Hizmetçiler içeri doluşmuş, her biri iki kova ılık suyu büyük bakır küvete boşaltıyordu.

Abby Belmont balkon kapısının perdelerini kapatırken, "Yazın seyahat etmek genellikle tozlu ve rahatsız edici bir iştir," dedi. "Day ve Phillip'in etrafında olmak da herkesi biraz huzur ve sessizliğe muhtaç bırakabilir. Size yardımcı olması için bir hizmetçi göndereyim mi?"

"Aman Tanrım, hayır." Ellen bunu düşündüğü için bile kızardı ve Abby ona merakla baktı.

"Axel bana unvanı kullanmadığınızı söyledi. Haklı olarak sana hanımefendilik falan yapmamız gerekiyor. Hadi seni şu elbiseden çıkaralım, sen de bana çocukların gerçekte nasıl davrandıklarını anlatırsın."

Konu değiştiği için minnettar olan Ellen, sıırıslık olana, şampuanlanana, durulanana, fırçalanana, kurulanana ve öğle yemeği için giyinene kadar neşeyle Day ve Phillip hakkında konuşmaya devam etti.

"İlk kocanızı Bay Belmont'u sevdiğiniz gibi sevmediniz, değil mi?" Ellen daha misafir odasının mahremiyetinden çıkmadan sordu. Bu soru bir saat önce bile düşünülemezdi ama güzel, siyah saçlı Abby Belmont'un -eski adıyla Abby Stoneleigh'in- rahat, gösterişsiz bir havası vardı.

"Bu zor bir soru," diye yavaşça cevap verdi Abby, "ama hayır, Gerald'a hiçbir zaman aşık olmadım ve muhtemelen onu hiçbir zaman gerçekten sev-

Her ne kadar yanlışlıkla da olsa ona minnettarım. Şimdiki kocama aşığım ama ilk karısını çok seven o bile ikinci evliliğin ilkinde benzemediğini söyleyecektir."

Ellen hiçbir şey söylemedi - konu sadece boş bir meraktan ibaretti - ve Abby'nin kollarını bağlayıp onu ailenin yemek odasına götürmesine izin verdi.

Yemek boyunca Ellen, Val'in muazzam miktarda güzel yemek tüketmesini izledi ve bir yandan da Belmont'larla mülküyle ilgili planları, çocukların yaklaşan mezuniyetleri ve ortak tanıdıkları hakkında sohbet etti. Yemeğin sonunda Belmont, Val ve Ellen'a mülkü gezdirmeyi teklif etti ve Abby öğleden sonra uykusuna yatmak üzere kocasının koluna girerek oradan ayrıldı.

"Biz ev sahibimizi beklerken size arka bahçelerde bir tur atmayı teklif edebilir miyim?" Belmontlar merdivenleri onardıktan sonra Val Ellen'a sordu. "Çok fazla gölge var ve jambon ve patatesten oluşan bir heykele dönüşmemek için hareket etmem gerekiyor."

Kısa süre sonra onu hasır şapkası başında arka kapıdan çıkarmıştı. Parmaklarını Val'in koluna doladı ve sesini komplocu bir şekilde alçalttı. "Bize biraz gölge ve bir bank bul."

Onu, bitki örtüsüne özel bir ilgi duyan bir adamın gurur ve neşesi olduğu belli olan bahçelerden geçirerek, yayılan bir meşenin altındaki küçük bir çardağa götürdü.

"Yemekte üçüncü şahıslardan ve aile bağlarından bahsederek seni sıktık mı?" diye sordu onu çardağın içine oturturken.

"Hiç de değil, ama tanıdık hitap tarzınızla beni rahatsız ettiniz."

Val yüzünü buruşturdu. "Fark etmemiştim. Sanırım başladığım gibi devam etmek en iyisi, tabii itirazınız yoksa? Onlar resmi insanlar değil."

"Çok hoş insanlar. Şimdi oturun Bay Windham ve ilacınızı alın." Kadın elindeki karakafes merhemi kutusunu çıkardı ve Val kaşlarını çatı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Altıgen çardağın beş iç tarafını çevreleyen bankta onun yanına yerleşti.

"Çünkü sen de bu konuda çok titiz davranacaksın?" Kendini onun s o l u n d a konumlandırmış ve sağ elini buyurgan bir şekilde uzatmıştı.

Val'in sol elini sağ eline alarak dikkatle inceledi.

"Geçen gece bunu göremedim. Acıtıyor gibi görünüyor."

"Sadece kullandığım zaman. Ama tenekeyi bana verirseniz, kendim görebilirim."

"İnatçılığı bırak." Parmaklarını merhemin içine daldırdı. "Bu sadece bir el ve sadece biraz kızarmış ve şişmiş. Belki de onu hiç kullanmamalısın." Val gözlerini kapatırken o da parmak eklemlerine merhem sürmeye başladı. "Bunun neden başına geldiği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Aşırı kullanmış olabilirim. Ya da aşırı kullanım ve çocukluk sakatlığının bir kombinasyonu olabilir ya da sadece sinirsel olabilir."

"Sinir mi?" Ellen bir yandan ona bakarken bir yandan da parmaklarını avucunun üzerinde gezdirdi. "Sizin gibi yürekli adamlara genellikle sinir atfedilmez."

Val iç çekerek, "İkinci kardeşimi gömdüğüm gün başladı," dedi. Sanki bahçelere ya da küçük bir yükseltinin üzerinde huzurla duran malikâneye bakıyormuş gibi başını çevirdi.

"Bana bir kardeşini kaybettiğini söylememiştin." Tutuşunu değiştirdi, böylece Val'in eli iki elinin arasındaydı ve başparmakları Val'in geniş ve hafif nasırlı avucunun üzerinde dolaşıyordu.

"Aslında iki tane. Biri Yarımada'da pek de kahramanca olmayan koşullar altında, gerçi bunu pek dile getirmiyoruz, diğeri de tüketime." Sesi daha rahat olamazdı ama Ellen onun elini tutuyordu ve ondan yayılan gerginliği hissediyordu.

"Valentine, çok özür dilerim."

"Kocanız nasıl öldü?" Val umutsuzca konuyu değiştirmek istercesine sordu, eğer elini çekip gözden kaybolana kadar tarlalarda yırtınmazsa.

"Attan düşmek." Ellen, Val'in elini bırakmamasına rağmen, "Attan düştü," dedi. "İki hafta oyalandı, işlerini yoluna koydu - Francis'in işlerinin hiçbir zaman yolunda gitmediği söylenemez - sonra da sıvıştı gitti. Düşündüm ki..."

"Düşündün mü?"

"İyileştiğini sanıyordum." İcini çekti, parmakları kıpırdamadan durdu ama adamın elini iki elinin arasında tutmaya devam etti. "Dışarıdan görünen bir yaralanma yoktu. Kafasına bir darbe almış ve orta kısmında biraz morarma var ama kanama yok, enfeksiyon yok, bir adamı öldüreceğini düşüneceğiniz hiçbir şey yok."

"İç kanaması olabilir. Ya da kafasına aldığı darbe onu öldürmüş olabilir."

Ellen yumuşak bir sesle, "İş göremez hale geldiği için kendine kızgındı," dedi. "Markhamların kalpleri kötüdür, bilirsin. Erkekleri genellikle elliyi geçmez, bazıları da bunun yarısı kadar bile yaşamaz. Miras konusunda özellikle dikkatlidirler ve bu yüzden benim bir oğul verememem büyük bir rahatlama yarattı. Francis görevini yerine getiremediği için kendine kızgındı, bana değil. Gerçi ilk karısı da benden daha iyisini yapmamıştı ve bu biraz teselli oldu."

"Senin ikinci bir eş olduğunu bilmiyordum," dedi Val, Ellen onun bilek ve ön koluyla ilgilenirken.

"Tifüsten öldü. Ayrıca beş yıl evli kaldılar ve Francis'in ona çok düşkün olduğunu biliyorum."

"Düşkün." Val bu terime burun kıvırdı. "Sanırım bu çok kibarca, ama hayatımın geri kalanını sadece düşkün olduğum biriyle geçireceğimi sanmıyorum. Ben Ezekeil'e düşkünüm."

"Atınız." Ellen ona gülümsedi. "O da sana düşkün, ama düşkün olacağın hiç kimse ve hiçbir şey olmadığında, düşkünlük büyük bir nimet gibi görünebilir."

"Hiç kimse mi?" Val başını eğerek doğrudan ona hitap etti. "Kuzen yok mu, amca ya da teyze yok mu, mutfakta örgü ören yaşlı bir nine yok mu?"

Ellen başını salladı. "Ben tek çocuklu bir ailenin tek çocuğuydum ve geç doğmuştum. Markham'ların şimdiki nesli de üretken değildi. Elbette Frederick ve Frederick'in varisi statüsünde olan teorik bir kuzen var ama ben Frederick'in arkadaşlığından hoşlanmıyorum ve kuzenle de hiç tanışmadım."

"Teorik kuzen nedir?"

"Francis ona böyle derdi," dedi Ellen ve Val'in ön koluna uzun, yavaş vuruşlar yapmaya başladı. Bu, dokunulmak için tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir yoldu, ancak Val ellerinin ne işe yaradığını unuttuğunu hissetti. "Anladığım kadarıyla Bay Grey aile ağacına bu bağlantıyı şüpheli kılacak kadar geriden bağlanmış olabilir ya da annesi Bay Grey'den ayrıldıktan çok sonra doğmuş olabilir."

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Ellen ona tekrar gülümsedi, bu kez gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıştı. "Muhtemelen bizi ev sahibimiz ve ev sahibemizin meraklı gözlerinden korumak için seçilmiş bir yerde el ele tutuşuyoruz."

Val gülümseyerek karşılık verdi. "Fark edildim ama ne zamandan beri bir insanın karısına eşlik etmesi bir saat sürüyor?"

"Onlara evlilik mutluluklarını ya da ilginç bir durumda olan bir bayana dinlenmesini çok görmüyorum."

"Eğer aldığı şey dinlenmekse." "Sorunuz?"

"Neden Markham adını kullanmıyorsun? Ellen FitzEngle adını kullanıyorsunuz, oysa aslında Roxbury Baronesisiniz ve Frederick yeniden evlenmediği için dul barones bile değilsiniz."

"FitzEngle annemin kızlık soyadıydı," dedi Ellen, eli tekrar avuç içine ve parmak eklemlerine doğru kayarak. "Little Weldon'a taşındığımda Roxbury baronluğuyla hiçbir ilişkim olsun istemedim ve kiminle evlendiğimi tam olarak bilen çok az kişi var."

"Neden? Bağlantınızdan utanıyor muydunuz?"

"Kendimden utanıyordum. Bir eşin yerine getirmesi beklenen tek görevde kocamı hayal kırıklığına uğrattım. Kimsenin bana acımasını ya da beni küçümsemesini istemedim. Mahremiyetim benim için çok önemli."

Val nazikçe, "Ama rol yapıyorsunuz," dedi. "Bulunduğunuz konumun saygısını hak ediyorsunuz ama sanki toplumda hiçbir payınız, hiçbir bağlantınız, hiçbir yeriniz yokmuş gibi bütün gün o bahçelerde çalışıyorsunuz."

Val parmaklarını onun parmaklarına doladı, o ise parmaklarını geri çekecekti. "Hiç payınız yok, değil mi? Hiç çeyiz malın yok. Neden, Ellen? Sen

Kocanızdan bir tür azizmiş gibi bahsediyorsunuz ama işlerini düzene koyacak zamanı varken bile size bakmadı."

"Kocam hakkında kötü konuşmayacaksın. O benim geçimimi sağladı."

Sırların kendilerine has bir kokusu vardı; çok sıkı tutulmaktan ve olması gerekenden daha fazla güç taşımaktan kaynaklanan nahoş, tiksindirici bir tatlılık. Val kendisinin de yanındaki kadından sır sakladığını kabul ediyordu; babasının dük unvanının sırrını, müzik yeteneğinin sırrını -*eski* müzik yeteneğini-. Ancak Ellen sadece kendi unvanını saklamıyordu. Bütün bir köyden, bütün bir geçmişi saklıyordu.

Val dikkatle, "Francis'i suçlamak istemedim," dedi ve başparmağını Ellen'ın bileğinde gezdirmek için elini çevirdi. "Senin için endişeleniyorum."

"Benim durumum şu an için yeterli. Endişeniz yersiz."

Endişesi yersiz değildi ama takdir de edilmiyordu. Konuyu değiştirmek gerekiyordu. "Elimle işin bitti mi, yoksa Axel'in bahçelerine hayranlıkla bakarken elimi tutman için seni ikna edebilir miyim?"

"Olabilir." Ellen ayağa kalktı ve Val ona gölgeli, dolambaçlı bir patika boyunca eşlik etti. Val kendini şanslı sayıyordu çünkü Ellen konuyu değiştirirken gerçekten de Val'in elini tutmuştu. "Burası size kendi araziniz hakkında fikir veriyor mu?"

"Öyle." Val, Ellen duygusal dengesini sağlayana kadar konuşmanın kişisel konulara dönmemesi gerektiğini anlamıştı. "Bu fikirlerden ilki, mülkümün bir isme ihtiyacı olduğu. Kapı direklerine başka bir şey asmamdan elli yıl sonrasına kadar burası eski Markham evi olarak kalacak."

"Aklına ne geliyor?"

"Hiçbir şey. İsimlerin ve etiketlerin kalıcı olma gibi bir özelliği varken buraya zorla bir isim vermek istemiyorum."

"Bu mülk senin için ne anlam ifade ediyor?" Ellen onun parmaklarını kendi parmaklarıyla gevşekçe birleştirerek sordu.

Val düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Sıkı çalışma. Bir yaz projesi, b i r kaçış." Bir *cilveleşme*.

Bunu söylemedi elbette. Bunun doğru olduğundan emin değildi. O sabah uyandığında ve Darius'un kır atının üzerinde yola çıktığını gördüğünde Val şöyle hissetmişti

Hafta sonunun birlikte geçirileceğini düşünmek bir nebze olsun rahatlatmıştı. Her nasılsa, akşam karanlığında Ellen'ın verandasında otururken, Ellen'la farklı bir ilişki -bir cilveleşme- konusunu açmıştı.

Belki bir yıl önceki öpücük için özür dilemek ya da onu tekrar öpmek istemişti. Hangisi olduğundan emin değildi ama kesinlikle kadına teklifte bulunmayı düşünmemişti.

Bu konu Val'in konuyu açmayı planlamadığı bir anda ortaya çıkmıştı. Ona göre kadınlar yakın partner olarak kuşlar, evcil hayvanlar ya da güzel ev bitkileri gibi sevimli yaratıklardı. Hayatını süslüyorlardı ama onun için pek de gerekli değillerdi. Ara sıra bir dürtü ortaya çıktığında, bunu genellikle müziğinden uzaklaşmak için bir fırsat olarak görüyor, cinsel eğilimlerini klavyesinin başında yapacağı daha büyüleyici işlerin arasında sonradan aklına gelen ya da bir kenara bıraktığı bir şey olarak değerlendiriyordu.

Seksi severdi, hem de çok severdi ama nadiren seks arayışına girerdi.

Nick'in dostça bir dürtmeye ne zaman ihtiyacı olduğunu ya da bunu en az telaşla nasıl ayarlayacağını anlamakta muhtemelen hiç de iyi olmadığını düşündü.

"Çok sessizsin," dedi Ellen. "Kardeşlerini düşünüyor musun?"

"Her gün," dedi Val boyun eğmiş bir iç çekişle. Görünüşe göre bu en rahatsız edici konuyla tekrar karşılaşacaklardı.

"Daha iyi olacak," diye güvence verdi Ellen. "Eğer henüz iyileşmediyse. Sadece kaybı düşünmezsin, güzel zamanları ve sana bıraktıkları hediyeleri de düşünürsün. İyi günlerinde resmin bütününe görürsün ve acın azalır."

"Belki de. Ama Bart'ın aptalca ve önlenebilir olan ölümünün ardından Victor'un düşüşünü görmezden gelmek imkânsız hale geldiğinde, o noktaya yeni geliyormuşum gibi hissettim. Bart ve Dev savaşa gittiğinde Victor ve ben daha da yakınlaşmıştık."

Birlikte yürürken bir süre sessiz kaldı. "Tek çocuk olduğum için surat astım ama kardeşlerimi, özellikle de hayatlarının baharındaki kardeşlerimi ve yakın olduğum kardeşlerimi kaybetmenin nasıl bir hakaret olacağını hiç düşünmedim. Kayıpların için üzgünüm Valentine."

Yürümeyi bıraktı, düşünemediği nedenlerden dolayı duygusal nefesi kesilmişti. Aynı basmakalıp sözleri binlerce kez duymuştu.

Daha önce -iki bin kez- kibar cevapları biliyordu ama şimdi Ellen'ın kolları beline dolanmıştı ve kibar cevaplar onu boğuyordu. Yavaşça, çekingen bir tavırla bir kolunu, sonra iki kolunu Ellen'ın omuzlarına doladı, gözlerini kapadı ve yanağını Ellen'ın saçlarına yasladı.

Frederick Markham öfkeliydi ve öfkелendiğinde sindirimi bozulur, bu da onu daha da öfkелendirirdi. Bir adamın, küçük borçlar gibi ağır sorunlar onu rahatsız ettiğinde, iyi yemek ve iyi içkilerin onu rahatlatmasına ihtiyacı vardı.

Lanet olsun Kuzen Francis'e. Her geçen çeyrekte, merhum baronun planının rezilliğine katlanmak daha da zorlaşıyordu. Eğer Ellen'ın Little Weldon'dan devraldığı kiralar olmasaydı, bir önceki kış taşrada avlanmak mümkün olmayacaktı. Ağır ekonomik koşullarda bile sezonun kendisi sıkışık geçmişti. Şimdi, Frederick Kasaba'da çok fazla oyalanmıştı ve yaz başlarken onu eğlendirecek uygun bir ev partisi yoktu.

Elinde kalan son mülkünü de kumarda kaybettiği için kira geliri de olmayacaktı. Ne düşünüyordu ki?

Little Weldon yakınlarındaki eski ev bir harabeydi, doğru, ama bir ölçüde *onun da* harabesiydi. Frederick tapuyu avukatlardan almıştı, böylece onu inceleyebilecekti, lanet olası bir kart oyununda bir kenara atamayacaktı. Ve incelemişti de, Windham -daha doğrusu Lord Valentine- belli ki incelememişti.

Yoksa adam neden oraya zaman ve para akıtsın ki? Ellen genç bir kadındı ve teknik olarak ömrünün sonuna kadar orada yaşamaya hakkı vardı. Elbette aptal değildi, tapuda ne yazarsa yazsın gelir onun olmayacaktı, ama Windham yasaları koklamaya ve tam olarak ne olduğunu merak etmeye başlayabilirdi.

Frederick'in eli dalgınca göğsünü ovuşturdu, mide ekşimesi onu neredeyse yaz sıcağı kadar perişan ediyordu. Alacaklılar bir beyefendinin peşini ölümüne bırakmazdı. Kaşlarını çattı ve masasının üzerindeki bir yığın kürke baktı.

Belki de Roxbury Hall'da bir mola vermenin zamanı gelmişti ve belki de Frederick'in sevgili Ellen'a önceliklerini hatırlatmasının zamanı gelmişti.

Cumartesi günüydü, gökyüzü açıktı ve Kasabanın dışındaki yollar ıssız olacaktı. Arabasını çağırmak için böğürdü, uşağına bir gece çantasına birkaç şey atması için böğürdü, sonra da ilaç şişesini çağırmak için böğürdü. Bu sıcakta Oxfordshire'a doğru yola çıkacaksa, önce midesini yatıştırması gerekiyordu.

"Yine elini kaçırmaya geldim." Ellen küçük tenekesini Val'in burnunun dibinde salladı. Ev halkı yine çok güzel bir akşam yemeğinden kalktıktan yaklaşık bir saat sonra büyük bir cesaretle kapısını çalmıştı. Hava tamamen kararmıştı, cırcır böcekleri cıvıldıyordu ve Val tüm benliğiyle Axel'in müzik odasının çekimine direniyordu.

"Elimi tutabilirsin," dedi koridora adım atarken. "Beni dehşet içinde gecenin içine mi sürükleyeceksin yoksa Axel'in kütüphanesini geçici bir hapishaneye mi çevireceksin?"

"Hadi dışarı çıkalım. Çok güzel bir gece ve ben bu kadar zengin yemeklere alışık değilim.

O zaman ben de bahçelerimi özlüyorum."

Val sağ elini uzattı, Val parmaklarını Val'in parmaklarının arasından geçirdi ve birkaç dakika içinde çardağa geri dönmüş, çiçeklerin üzerinde süzülen üç çeyrek ayı izliyorlardı.

"Seni incitirsem bana söylemelisin," diye onu uyardı Ellen. "Bu karanlıkta ne yaptığımı tam anlamıyla göremiyorum."

Val bu düşünceye gülümsedi. "Bana zarar verebileceğinden şüpheliyim ama elinden geleni yap."

Görevine eğildi, dokunuşu artık tanıdıktı, merhemin kokusu tuhaf bir şekilde güven vericiydi.

"Nezaketinin karşılığını ödemek için ne yapabilirim?" Val, dokunuşunun verdiği rahatlatıcı haz sihrini gösterirken sordu. "Bana açlıktan ölmekle moralini korumak arasında fark yaratan fazla yiyecek verdin, ellerime göz kulak oldun ve Belmont'un vahşilerinin dizginlerini kırdın. Sen

Senin için bir şey yapmama gerçekten izin vermelisin, Ellen FitzEngle. Ben de bir sonraki adam kadar gurur hastasıyım."

"Muhtemelen daha fazla," diye gözlemledi elini ters çevirip parmak eklemlerinden başlayarak. "Ama başkalarına faydalı olmanın bana iyi geldiğini kabul etmelisiniz. Beş yıl boyunca bahçemle uğraştım, komşularımla samimi olmaktan öteye gitmedim ve yerel topluma pek dahil olmadım. Mahremiyetimi seviyorum ama bunun bir bedeli olduğunun da farkındayım."

"Bu ne kadara mal olur?" Val onun yüz ifadesini görebilmeyi dileyerek sordu.

"Ben harcanabilirim." Kelimeleri kolayca söyledi, belki de çok kolay. "Dulların çoğu köyde bir yeri vardır. Başkaları bakamazken onlar çocuklara bakar. Lohusalara bakarlar; hastalara bakarlar; imkânları varsa hayır işlerine katılırlar. Kolunuzu gevşetin efendim, yoksa sert önlemler alırım."

Val, onun dokunuşunun farkındalığını kaybetmeden sözlerine odaklanmaya çalışarak ona uydu.

"Dul bir kadının yapması gerektiği gibi katkıda bulunmadığınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Bilmediğimi biliyorum." Val'in bileğini ve ön kolunu okşamak için yer değiştirdi. "Çocuklarım olsaydı daha ilgili olabilirdim ama yok. Ben sadece bir dulum, bir anne, bir kız kardeş, bir baldız, yakın bir komşu, bir dükkân sahibi değilim."

Val gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı. "Bir sevgili edinmeye diğer dullardan daha mı meyilli yoksa daha mı az meyilli olduğunuzu düşünüyorsunuz?" Aniden öne doğru oturdu ve gözlerini açtı. "Bunu sorduğumu unutun ve beni affedin."

Onu rahatsız eden neydi ki ağzından böyle bir şey çıkıyordu?

"Bu kolay unutulacak bir soru değil," diye yanıtladı Ellen ve Val onun sesindeki mizahı duyunca rahatladı. "Eğer bu yalnız olup olmadığımı sormanın dolaylı bir yoluysa, o zaman konuyu geçiştirmene gerek yok: Yalnızım ve kocamın ilgisini özlüyorum. Belki züppenin tekiyim ama yalnızlığımın gündelik ilişkilerle giderilebileceğini sanmıyorum."

Val ona kaşlarını çatarak baktı ve bir nefes verdi. Az önce, kendisinin de uzun zamandır kelimelere dökmeye çalıştığı bir şeyi dile getirmişti: Sıradan seks sadece

hafifçe çekici geliyordu çünkü onun deneyimine göre şehveti hafifletebilirdi ama bu sadece yalnızlığı artırıyordu.

Vay canına.

Cehennem ve şeytan.

"Sanırım bende bir sorun var," dedi Val yavaşça, "çünkü ben bir erkeğim ve seninle aynı fikirdeyim."

"Benimle aynı fikirde misin, nasıl?" Ellen onun elini iki elinin arasına aldı, avuçlarının sıcaklığı Val'in ağrıyan ve sızlayan kemiklerine sızdı.

"Yalnızlık ve şehvet iki farklı şeydir. Yine de seni öpmek istiyorum."

"Buraya bunun için gelmedim." Val'in elini dikkatlice kendi kalçasının üzerine koydu ve ayağa kalktı.

"Ben de öyle." Ve bunu itiraf etmekten memnun değildi. "Ama beni durduracak kişi sen olmalısın, çünkü sanırım bu işi halletmemiz gerekiyor."

Cilveleşmeye giriş cümleleri arasında bu, Val'in kendi kendine kurduğunu duyduğu en kötü ses tonu ve en kötü konuşma cümlesi olmalıydı. Val'e bunu yüzüne vurup gülmesi, suratına bir tokat atması ya da öfkeyle evden kaçması için her türlü fırsatı vermişti. Val sadece bakışlarını ona dikti ve sağ elini saçlarını geriye doğru taramak için kaldırdığında gözlerini kapattı.

Val de oradan başladı, dudaklarını onun göz kapağına yerleştirdi, saçlarının çiçek kokusunun burnunu okşamasına izin verdi, sonra diğer gözünü öpmek için geri çekildi. Kızın iç çektiğini duyunca, dudaklarını yanaklarında, kaşlarında ve şakaklarında gezdirmeye başladı, acele etmeden dudaklarıyla her bir özelliğin hatlarını öğrenmeye çalıştı.

Yüzünün envanterini çıkardıktan sonra durakladı ve taktik değiştirerek sağ elinin parmaklarını önce boynunu, sonra çenesini okşamak için yukarı kaldırdı. Gözlerini kapatıp işaret ve orta parmaklarıyla kızın kemiklerinin üzerinde gezindi ve teninin yumuşaklığının tadını çıkardı. Daha önce karanlıkta ona yaklaştığında düşündüğü şeyi yaptığını fark etti: Onu dokunarak öğreniyordu.

"Valentine," diye fısıldadı Ellen, "öp beni, lütfen."

"Sus." Kızın yanağını okşadı. "Seni öpüyorum." Ama parmaklarıyla yönünü bulmayı, boynuna sokulmayı ya da elini kızın boynuna gömmeyi bitirmemişti.

elini saçlarında gezdirdi. Ona doğru ilerledi, elleri göğsünden yukarı kayarak ensesinde birleşti.

"*Lütfen.*"

Sesi sanki beş yıllık özlemini ve yalnızlığını tek bir kelimeye sığdırmış gibi çıkıyordu ve Val dikkatini toplayarak ağzını onunkine yaklaştırdı. Tekrar durakladı, dudakları Ellen'ın dudaklarından çeyrek santim ötedeydi, sonra gözlerini kapadı ve ağızlarını birleştirdi. Ellen'ın ağzı Val'inkine yapıştı, elleri Val'in saçlarında dolaştı ve vücudu Val'inkine yaklaştı.

Tanrım, bunu hayal etmemişti. Val zihninde, sanki gül çardağının altında bir anlık kibar bir jestmiş gibi, paylaştıkları bir öpücüğe defalarca atıfta bulunmuştu.

Gerçekte, bir yıl önce, büyümüş ormanın azalan ışığında, onu sonsuza dek öpmüştü, tıpkı şimdi öptüğü gibi. Ellen'ın parmakları saçlarının arasından, boynunun etrafından, kulaklarının üzerinden -şaşırtıcı derecede hassas *kulakları-* ve göğsünden aşağıya doğru süzülürken dudaklar sadece başlangıçtı. İleri doğru bastırdı, vücudu ona daha da yaklaştı ve dokunuşunda ve duruşunda hem hevesini hem de bir tür utangaç merakını yansıttı.

Ve ağzı, yemlikteki İsa, *ağzı.*

"Tatlım," diye fısıldadı Val, "yavaşla, sakın ol..." Ama Ellen onun bu duraksamasından yararlanarak dudaklarını diliyle ısırды ve elleriyle çenesini kavradı. Adam da onun tadına baktı ve kadın yumuşak, tatlı bir özlem ve teşvik sesiyle inledi.

Val kımıldadı ve onu kucağına aldı. Böyle bir şey yapmayı planlamamıştı ama Ellen sersemlemiş bir halde ona baktığında, dudakları ay ışığında parlıyordu, bu dürtüyü onaylamak zorunda kaldı.

"Beni öp," diye ısrar etti, eli kolundan aşağı inip köprücük kemiğine kadar uzanıyordu. "*Lütfen.*"

Elleriyle Val'in yüzünü çerçeveledi ve eğilerek önce diliyle Val'in tadına baktı, sonra da ağzını Val'in ağzına kapattı. Val'in avuç içi, onu aşağıya, kasıklarında yükselen et çıkıntısına doğru itmek için omurgasının dibine doğru hareket etti. Sol eli yanında kaldı ve hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti.

"Bana ağırlığını ver," diye fısıldadı öpücükler arasında. "Vücudunu benimkinin üzerinde hissetmeme izin ver."

Bu kez aşağı bastırduğında, Val onun kendisini kucağına doğru yönlendirmesine izin verdi. Onun ereksiyonuyla karşılaştığında aniden durdu, ardından Val ağırlığını onun sikinin üzerine koymanın hazzını yaşayana kadar temkinli bir şekilde inişine devam etti.

"Daha iyi," diye mırıldandı, yanağını Ellen'ın göğüs kafesine yaslayarak. Sonra eli baldırını buldu ve Ellen hareketsiz kaldı.

Etraflarında yaz gecesinin sesleri ve kokuları iyice belirginleşmişti: Esintiler arasındaki duraklama ve en hafif rüzgar yeniden başladığında havadaki yükselme, hava hareketlendikçe ayın gölgelerindeki ince değişim, sıcak gecede kokuların birbirine karışması.

Val bundan sonra ne olacağını biliyordu. Kızın eteklerini yukarı kaldırır, kız boşalana ya da boşalması için yalvarana kadar onunla oynar, sonra kızın o tatlı sıcaklığına nüfuz eder ve harcar -ya da bir centilmen olacaksa, harcamadan önce geri çekilir, ona biraz sarılır, mendilini ödünç verir ve onu eve geri götürürdü.

Yeterli gibi görünmüyordu. Onunla değil.

"Sana sarılmama izin ver," diye mırıldandı, elini baldırındaki sert kasların üzerinde bırakarak. Kadın ona karşı gevşedi ve adam dudaklarını boynunda hissetti. Yer değiştirdi, sikinin onun ağırlığına sürtünmesinden zevk alıyordu ama nedense bu hareketi tekrarlamadı. Adamın eli kadının sırtına yerleşti ve kadın daha da gevşedi.

Uzun dakikalar boyunca, onun sırtını ovmasına, ellerini saçlarında gezdirmesine ve onu okşamasına izin verdi. Ereksiyonu biraz azaldı ama ona sarılma ve dokunma arzusu azalmadı.

Elindeki zayıflığın sikine de sirayet edebileceği aklına geldi ama bu sadece geçici, güvensiz bir düşünceydi. Ona sarılmak doğru geliyordu ve onu arzulamak yanlış gelmese de, ona cinsel olarak sahip olmak da umutsuzca gerekli gelmiyordu.

Henüz değil.

"Dizginleri bana bırak," dedi Ellen sessizce. Belmont'larla vedalaşmışlardı, vahşiler arabanın arkasında uyuyorlardı ve Ellen talebini dile getirmek için Candlewick yolunun eteğine kadar beklemişti.

Val şaşkınlıkla ona baktı. "Sen mi?"

"Ben." Dizginlere uzandı ve Val onun binici eldivenleri giydiğini gördü. Kendisinin kullandığı sürücü eldivenleri kadar ağır değillerdi ama iş görürlerdi.

Dizginleri ona uzattı. "Neden?"

"Çünkü bunlar çok tatlı hayvanlar ve iyi eğitilmişler," dedi Ellen, Val'e biraz daha yaklaşarak, "ama yine de iri yarılar ve senin elini çekecekler."

Eğlence kaçtı ve Val önce eldivenli eline, sonra da arkadaşına bakarak kaşlarını çatı.

"Bu hafta sonu onu dinlendirmenin ve onunla ilgilenmenin bir faydası oldu mu?" diye sordu. "Olabilir. Biraz. Kesinlikle acıtmadı."

"Peki o zaman." Ellen başını salladı, anlaşılan demek istediğinin anlaşıldığını hissediyordu. "Ellen, haftalardır dinlendiriyorum ve bazen daha iyi oluyor ve

Bazen daha kötüdür ama asla iyileşmez."

"Eldivenini çıkar." Çenesiyle işaret etti. "Soldakini."

Kabul etti ve elini inceledi. Genellikle bakmamaya çalışırdı - sonuçlar her zaman hayal kırıklığı yaratırdı. Ayrıca, iyi günlerle diğer günler arasındaki farkları hissedebiliyordu. Cuma günü kötü bir gündü.

"Gördün mü?" Ellen başıyla onun elini işaret etti. "Üçüncü parmağın kızarıklığını kaybediyor, hatta başparmağın ve birinci parmağın biraz daha iyi görünüyor. Dinlenmek işe yarıyor, Valentine, gerçekten dinlenmek."

"Bütün bir mülkü yeniden inşa edip elimi nasıl dinlendireceğim Ellen?"

Val'in sesi kendi kulaklarına bile huysuz geliyordu. Ona cevap vermesine

şaşırmıştı. "Öncelikle buna ihtiyacın olduğunu kabul ediyorsun," diye

yumuşak bir şekilde azarladı. "Elbette biraz kullanmanız gerekecek, ama kendinizi hiç dikkate almıyorsunuz. Sizi görüyorum, efendim, çatıya çıkmış, kiremit fırlatıyor ya da yolda

ya da beş galonluk bir kova büyüklüğündeki taşları kaldırmak. Tamamen iyileşmiş olsanız bile, o eli çok zorlarsınız."

Olayın yarısını bile bilmiyordu, bu yüzden Val sessizliğini korudu ve sabahın yumuşak havasında kızgınlık ve hayal kırıklığının biriktiğini hissetti.

"Bu hafta sonu tek bir nota bile çalmadım," dedi uzun uzun, ama bunu o kadar sessiz söyledi ki, Ellen başını eğdi ve biraz daha yaklaştı.

"Piyanonun üzerinde," diye açıkladı Val. "Yine de göz attım ve çok güzel bir enstrüman. Belmont keman çalıyor, Abby de fena sayılmayacak bir piyanist, ya da öyle olmalı. Onda Beethoven'ın eserleri var ve eğer zevkinize uygunsa, sadece onunla uğraşmazsınız."

"Müzisyen misin?"

Val bir kayıp dünyası soludu. "Bu yaza kadar müzikten başka bir şey yapmıyordum. Şimdi çalmam yasak."

Ellen onun eline baktı. "Demek çalışıyorsun?"

"Yani çalışıyorum." Saklamak istercesine kaşlarını çatarak eline baktı. "Bir gün uyanacağımı ve her şeyin daha iyi olacağını umuyorum."

"Bir gün uyandığımda kocamın hayatta olduğunu ve benim onun ölümünü sadece rüyamda gördüğümü fark etmeyi umduğum gibi. Hiç adil değil ama rüya görmüyorum."

Val onun bu sözlerine gülümsedi ve beklenmedik bir kaynaktan gelen bu sözlerde teselli buldu. "Hiç adil değil. İyi araba kullanıyorsun."

"Ve sanki bunun için doğmuşsunuz gibi mülkleri yeniden inşa ediyorsunuz. Ama yine de bu hiç adil değil, değil mi?"

"Cehennem gibi adaletsiz."

Çardaktaki buluşmalarından sonra onu bir daha öpmemişti ve Pazar günü elinde merhem kutusuyla onu iki kez bankın üzerine sürüklediğinde, Val'in eli üzerinde çalışırken aşağı yukarı gözlerden uzakta kalmışlardı. Bu, birilerinin onun sakatlığını görebileceği anlamına geliyordu ama Val'in kendini kontrol etmesine yardımcı olmak için ödemeye razı olduğu bir bedeldi bu.

Bu öpücük onu şaşırtmıştı, yoğunluğu ve *doğruluğu*. Daha da rahatsız edici olan, Ellen'in onun kollarında kendini nasıl hissettiği; Ellen onu kucaklamaktan ve okşamaktan, o da kucaklanmaktan hoşnuttu.

Aralarında büyüyen her neyse, Val bunun sadece kaşınmak ve sonra unutulmak isteyen cinsel bir kaşıntı olmadığını hissetti. Bu sadece onun sikiyle ilgili değil, elleriyle, ağzıyla ve çok daha fazlasıyla ilgiliydi. Bunu tatmin olacak şekilde düşünmemiştir ve düşünebileceğinden de emin değildi.

"Bu hafta sizin için neler var?" diye sordu şoförüne.

Ellen'in gülümsemesi sanki onun havadan sudan konuşmaya sığındığını fark etmiş gibi bilmişti. "Elbette yabancı otları temizleyeceğiz ve biraz da bitki ekeceğiz. Profesörün küçük bitkilerini de halletmemiz gerekiyor, bu yüzden onları nerede istediğinizi bana söylemeniz gerekecek."

"Önce kendi seçimini yapmalısın. Ve zamanını ve çabanı bana bağışlamaya devam edemezsin, Ellen."

"Bana ödeme yapmana izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi, omurgasını dikleştirerek. "Zaten işlerin çoğunu çocuklar yapıyor, ben de onlara sadece emir veriyorum."

Val, "Onlara -ve bana- sizin için bir şeyler yapmamı emredin," diye ısrar etti. "Örneğin bir cam ev istemez misiniz, fidelerinize erkenden başlayabileceğiniz ya da kış boyunca hassas bitkilerinizi koruyabileceğiniz bir yer?"

Ellen'in kaşları kalktı. "Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim."

"Kulübenizin üzerine küçük bir kış bahçesi inşa edebilirim," dedi Val, hayal gücü projeyi ele geçirmişti. "Güney cephenizde zaten bir pencereniz var ve onu keserek bir kapı haline getirebiliriz."

"Evlerde kış bahçesi olmaz."

Val elini salladı ve babasının en sevdiği ifadelerden birini kullandı. "*Bah.* Sana ayrı bir sera yapsaydım, kış aylarında ona bakmak için dışarı çıkmak gerekirdi ve ayrı bir ateşe ihtiyaç duyardı. Senin kulübende zaten biraz ısı var ve onu birkaç basamak yükseltebiliriz ya da kulübenle aynı yükseklikte bir ek yapabilirim ve camı çatıya koyabilirim."

"Bir tavan penceresi," diye mırıldandı Ellen. "Onlara çatı penceresi deniyor."

"Güzel isim. Dare'den bazı çizimler yapmasını isteyeceğim ve sen de bunu yapmama izin vereceksin."

"Nem getirecek."

Val gözlerini devirdi. "Burası İngiltere. Nem içeri girer, ama güneşi de içeri sokacağız ve bu şeyi düzgün bir şekilde havalandıracağız."

"Yapmamalısın."

"Ellen, bütün hafta sonunu tek bir nota bile çalmadan geçirdim."

"Peki bunun önemi nedir?"

"Böyle kaç hafta sonuna daha katlanabileceğimi bilmiyorum." Şu anda şikayet etmiyordu, acımasızca, yakışsız bir şekilde dürüst davranıyordu. "Yardımcı olan tek şey meşgul olmak ve kulübenize yapacağınız küçük bir ekleme beni meşgul edecek."

"Yeterince meşgulsün."

"Değilim." Onun gözlerine baktı ve içindeki acıyı görmesine izin verdi. Hepsini anlamayacaktı ama görecekti. "Daha meşgul olmalıyım." O kadar meşguldü ki, bunu yapmak için elini mahvetmek zorunda kalsa bile yorgunluktan düşüyordu, ki bu hiç mantıklı değildi.

"Pekâlâ." Ellen'ın bakışları atların geniş sağırlarına kaydı. "Ama ellerinle ilgilenmeme izin vereceksin ve çocukları evinle ve arazinle meşgul edeceksin."

"Sizin gözetiminiz altında."

"Her dakika başlarında dikilmeyeceğim."

"Kesinlikle hayır." Val ona sırttı ve ne zamandan beri kadınlarla tartışmaya meraklı olduğunu merak etti. "Temiz kalabilmeleri için sık sık havuza daldırılmaları gerekir ve bu da sizin alçakgönüllülüğünüzü zedeler."

"Onları gibi."

Son sözü onun söylemesine izin verdi, araba eski... Kendi malikanesine doğru yuvarlanırken ona ekleyeceği şeyler için planlar yapmakla yetindi.

Beş

"Ne?" Darius kır iğdişinin durduğu ahıra yaklaştı, hayvanın uzun yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Kıllı kıcını tımar ettim ve omuzlarını kaşdım. Ayaklarını topladım ve yine omuzlarını kaşdım. Git oyna."

Kokarca, atın adı buydu, ahırının duvarını kokladıktan sonra Darius'a dik dik baktı. Darius atına bakarken, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair belli belirsiz bir his büyüdü ve Darius bir adım daha yaklaşıp ahırını inceledi.

Su kovası yok.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Darius atına. Hayvan elbette susayacaktı ama Darius Cumartesi sabahı yola çıktığında Skunk'ın ahırında dolu bir kova su olduğunu çok net hatırlıyordu. Val atları Axel'e götürmüş, Ezeziel'i de gölgesi ve akan bir deresi olan çimenli bir padokta kendi başının çaresine bakması için bırakmıştı.

Peki su kovası nereye gitmişti?

Kovayı ahırın avlusunda boş ve yan yatmış halde buldu. Kokarca karnını doyurduğunda, Darius sarnıcın yanındaki kovayı doldurdu ve atın ahırına astı.

Atıyla ilgilendiğine göre artık yiyecek bir şeyler bulmaya kararlı olan Darius, pınardaki depoları yağmalamak niyetiyle ahırdan ayrıldı.

"What ho!" Val arka terastan seslendi. "Bu bizim Darius, Londontowne'dan geri döndü." Ayağa fırladı ve elini uzattı.

elini uzattı. Darius merakla ona bakarak elini sıktı.

"Tam da burası gerçekten yaşanabilir hale gelirken seni terk edeceğimi mi düşündün?"

"Yaşanabilir olmaktan çok uzaktayız." Val yarısı değiştirilmiş çatısına baktı. "Medeniyetin konforunun seni baştan çıkarabileceğini düşünmüştüm. Özellikle de hafta sonunda pek iyi bir arkadaş olmadığım için."

Darius hafifçe gülümsedi. "Eğlendirseniz de nadiren iyi bir arkadaş oluyorsunuz. En sevdiğim Vizigotlar nerede ve onları öğle yemeğinde yiyebilir miyim?"

"Gel." Val bir kolunu Darius'un omuzlarına doladı. "Bayan Belmont benim çocuksu figürümden korkuyor ve Çarşamba günkü pazara kadar erzağımız hazır."

"Peki kafirler nerede?" Darius pınara vardıklarında ve Val ona bir havlu attığında sordu.

"Bayan Fitz onları Profesör Belmont'un verdiği bazı fidanları nakletmekle görevlendirdi. Ah, işte burada." Ocağın üzerindeki tabaktan sabunu aldı ve ellerini kanalın sığ ucundaki suya daldırdı. "Tanrım, bu çok soğuk." Gömleğini kafasına geçirdi, belinin kuzeyindeki her yeri yıkadı, havluyla kurulandı ve gömleğini yerine koydu, sonra da çamaşır sepetini karıştırmaya başladı.

"Jambonumuz var," diye bildirdi Val, "ve peynir, ve bu sabah pişmiş ekmek, ve utanç verici bir vişneli turta, ve bir badem ezmesi zulası, ve..."-bir an sessiz kaldı, başı sepetin içindeydi-"elma şarabı ve soğuk çay, ki bunlar dereye gitmeliydi, ve çoktan çıtır çıtır pişmiş domuz pastırması, ve..."-sanki kutsal kaseymiş gibi seramik bir tabağı havaya kaldırdı-"çilekli tartlara benzeyen bir şey. Şimdi, hangisini çocuklardan saklayacağız ve akşam yemeği için hangisini servis edeceğiz?"

"Hepsini saklıyoruz. Bırakalım alabalık, kömürleşmiş tavşan ya da güvercin yesinler. Ama onlar üzerimize düşmeden buradan gidelim."

Çocuklar bahar evinde yemek yemeyi alışkanlık haline getirdiklerinden, Val ve Darius sepetlerini araba evine götürdüler.

Val, "Almak üzere olduğumuz şey için," diye mırıldandı, "acınacak derecede minnettarız ve lütfen huzur içinde yememize izin verin. Amin. Çatısında pencere olan seralar tasarlamakta ne kadar iyisin?"

"Zor olabilir," dedi Darius, ekmek, et ve peyniri üst üste yığarken, "ama ilginç. Ellen'in bunu yapmanıza izin vermesine şaşırdım."

"Muhtemelen unutacağımı düşünüyor." Val, Darius'tan kalın bir sandviç aldı. "Unutmayacağım. Tereyağı, peyniri, çocuklara göz kulak olması ve... ne bileyim, komşuluğu sayesinde ona borçluyum."

Darius elma şarabı sürahisini dudaklarına götürerek, "Acaba geçtiğimiz hafta sonu ruhunuzu canlandıran şey onun komşuluğu muydu?" dedi.

"Bizimle Candlewick'e geldi," diye söze başladı Val, ama sonra Darius gözüne ilişti. "Defol git, Dare."

Darius sürahiyi ona uzattı. "Ruh halindeki iyileşmenin geçici olduğunu görüyorum. Genç Roxbury'nin kır evine kaçtığını duydum. Görünüşe bakılırsa bizim oğlan ertelemeyi pek ciddiye almamış ve borçlarını hızla artırmış."

Val omuz silkti. "O bir lord. Bazıları bunu yapar."

"Kardeşim Trent'e uğradım." Darius elma şarabı sürahisini uzattı. "Roxbury'nin kulüplerde acınacak bir nesne olduğundan bahsetti."

"Yazık mı?" Val ağzını koluyla sildi. "Unvanı Sel'den bile eski, Roxbury malikanesi efsanevi bir şekilde iyi yönetiliyor ve henüz çöpçatanlar tarafından kapılmadı. Acınacak ne var ki?"

"Konuşacak bir geliri yok." Darius sepetten bir ayakkabıcı çıkardı. "Roxbury Hall'da kalırsa, akla gelebilecek her türlü lüksün tadını çıkarabilir çünkü malikâne fonları malikânede sınırsızca harcanabilir. Yine de kendi payı oldukça mütevazı ve önceki baron geri kalanının çoğunu tröslere, kanunnamelere ve şartlı vasiyetlere bağlamış. Görünüşe göre tüm bu iyi yönetim, merhum baronun sıkı çalışmasının ve şimdiki vicdanlı avukatlar ordusunun bir işlevi."

"Bu genç bir adamın adımlarına sekte vurur." Val sandviçinin son parçasını yerken kaşlarını çatı. "Ne kadar şanslıyız ki soyluluk yükü altında değiliz, gerçi böyle bir düşünce kulağa Majesteleri'nin söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

"Alay mı ediyorsun?" Darius sürahiden bir yudum daha aldı.

"Ben değilim. Westhaven'ın neler yaşadığını görüyorum, şimdi d kalığın mali kontrolü onda, denetlemesi gereken tüm ticaret ve arazi için hayatı neredeyse kendisine ait değil. Bırakın gerekli mahremiyeti, verasetle ilgilenecek zamanı bulması bile mucize. Ve şimdi St Just'a bir kontluk verildi ve babamın neden en küçük oğul olmanın iyi bir şans olduğunu söylediğini anlamaya başladım."

"Trent'in Majestelerinin bakış açısını paylaşıp paylaşmadığını merak ediyorum." Darius sürahiyi tekrar bırakarak şöyle dedi. "Bayan FitzEngle'ın ilavesiyle ne zaman meşgul olmak istersiniz?"

" atı biter bitmez. Muhtemelen iki hafta kadar sonra Belmont'ları onu bir haftalık ziyarete davet etmeleri için ikna edeceğim. Eğer hava işbirliği yaparsa ve önceden iyi plan yaparsak, birkaç gün içinde bitirebiliriz."

Val sepetleri yeniden yerleştirdi ve Darius'u, kalemi düzineye kadar on dokuz sayfayı çizerken, nefesinin altında sayılar mırıldanırken bıraktı.

Val'in sağ elindeki sepeti zorlanmadan kaldırdı. Ancak sol eli merdivenlerden inerken yükünü yüksek sesle protesto etti. Teras kiremitlerini d semekle geçen bir sabah, eklentinin ağrımaya, kızarıklık ve şişliğin üçüncü parmağa kadar yayılmasına ve Val'in öfkesinin artmasına neden olmuştu.

Kadın Ellen haklıydı: Elini *tamamen* dinlendirmek görünüşe göre iyileştirici bir etkiye sahipti. Ne kadar sıradan bir iş olursa olsun, onu çalıştırmak durumu daha da k t leştiriyordu. Val malik neye göz gezdirdi, öğleden sonrayı çatıdaki ustalarla geçirme planından vazgeçmeye karar verdi ve ev ormanına doğru ilerlemek için döndü.

Ellen'ın arazisinin arka tarafındaki ormandan çıktı ve bahçesini taradı. Günün sıcacığında yataklarının üzerinde çalışıyordu,   eklerinin arasında diz çökerken sarkık şapkası görünen tek parçasıydı. Val ağaçların kenarında durmuş, sessizce etrafı izliyor, manzaranın huzur ve sessizliğinin iliklerine işlemesine izin veriyordu. Ağaçların arasından h l  ara sıra duyulan

Malikanenin çatısındaki işçilerden gelen bağırışlar, bir çekiç sesi, yerine bırakılan bir tahtanın takırtısı.

Ellen'ın bahçelerinde sesler uzak, sıradan bir koroydu, kopuktu, tamamen başka bir alandan geliyordu. Hanımeli kokusu bu seslerden ya da onları üreten endüstriden daha gerçektir.

Otlayan bir hayvanın çayırına olası bir davetsiz misafiri sezdiğinde başını kaldırıp bakması gibi başını kaldırıp baktı. Val, kendisine söylenmeden gözetlenmekten nefret edeceğini bildiği için gölgelerin arasından ilerledi. Bundan korkuyor ve içerliyordu.

"İyi günler." Ayağa kalktığında ona gülümsedi, bir kez daha yalınayak olduğunu ve eski elbiselerinden birini giydiğini gördü. Saçları her zamanki gibi örülmüştü ve iki elini de eski eldivenler örtüyordu.

Kadın onun gülümsemesine karşılık verdi ve Val bunun kendisine verdiği fiziksel sıcaklık hissinin tadını çıkardı. "Bay Windham. Umarım keyifli bir sabah geçirmişsinizdir."

"Kesinlikle hayır." Val'in gülümsemesi hafifçe soldu. "Soames her zamanki gibi teslimatlarını geciktirdi, Darius kardeşiyle ilgili bir konuda kahverengi bir çalışma içinde, Vizigotlar ayakkabıcıyı keşfetti ve elim ağrıyor."

"Gel bakalım." Eldivenlerini çıkardı ve ona elini uzattı.

"Dayak yemek için odunluğa mı götürüleceğim?" Val parmaklarını onunkilerle birleştirirken sordu.

"Öyle olmalısın. Şüphesiz sabahı taş duvarları onararak, arduvaz döşeyerek, vagonları boşaltarak ve hafta sonu boyunca dinlenerek kazandığınız tüm faydayı tamamen geri alarak geçirdiniz. İnatçısınız efendim ama sizi aptal sanmamıştım."

"Bu biraz akıllıca, Ellen." Val ona bakarak gerçekten kızgın olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Oh, bana aldırmayın." Ellen iç geçirdi. "Şikayet etmemeliyim. Senin aşırılıkların bana güneşten kaçmak ve yakışıklı bir adamla el ele tutuşmak için bir bahane veriyor, değil mi?"

Cebinden merhem kutusunu çıkardı ve onu avlunun öbür ucuna, arazinin kenarındaki derenin tek bir ağaçla birleştiği yere doğru çekti.

söğüt. Sarkan yeşil yaprakları ayırmak için duraklayarak Val'i gölgede, üzerinde iki yastık ve eski bir battaniye bulunan bir banka götürdü.

"Gel, yaramaz adam." Bankın üzerine oturdu. "Yardım et." Val, Val'in bir sabah içinde verdiği zararı görünce azar işitmek için kendini hazırladı.

"Evini bitirmek için umutsuz bir gözyaşı içinde olmalısın," dedi tenekesini açıp kaşlarını çatarak. "Kendinden utanmalısın."

"Ellen?"

"Hmm?"

"Şu anda Valentine Forsythe Windham'ı fazla ciddiye almasak olur mu?" Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Güzel bir gün, sabah... hayal kırıklığı yarattı ve seninle bu molanın tadını çıkarmak isterim."

Kadın sustu ve adam rahat bir nefes aldı. Kadının elleri Val'in üzerinde nazik ama titiz bir şekilde avuç içini, parmaklarını, parmak eklemlerini, bileğini ve ön kolunu yokladı ve sonra elini iki elinin arasında sıktı. Dere şırıldıyor, rüzgâr esiyor, bahçelerden hafif bir böcek vızıltısı geliyor ve Val daha önceki öfkesinin yerini hoş bir gevşekliğin aldığını hissediyordu.

"Sihir yaptın," dedi gözlerini açarak. Yanı başındaki Ellen'ın yüz ifadesi ciddiydi ve ona özgü o hafiflikten yoksundu. "Aklında ne var, Ellen FitzEngle? Çok ciddi görünüyorsun."

"Böyle ruh hallerine giriyorum." Zoraki bir gülümseme olsa da ona gülümsedi.

"Küskün." Val başını salladı. "Bütün Windham erkekleri buna yatkındır. Belki de yorgunsunuzdur? Bu sabah erken kalktık ve biraz kestirsem iyi olacak. Gidelim mi?" Ayağa kalktı ve bankın arkasına katlanmış battaniyeyi aldı. "Buraya serersek kimse Köle Sürücüsü ve Hunların Belası Val Windham'ın güzel komşusuyla kırk kez göz göze geldiğini bilmez." Ellen itiraz edemedi battaniyeyi açtı ve ona bir el uzattı.

"Sadece kırk göz kırpma," diye izin verdi, mahremiyetlerinden emin olmak istercesine etrafına bakındıktan sonra kendini battaniyeye bıraktı.

"Kişi başı yirmi," dedi Val ciddiyetle, sonra battaniyeye uzandı ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. "Sabahın ilk ışıklarıyla kalkıp bütün sabah ellerimi hırpalamak yorucu bir iş. Kendi ormanını evcilleştirmenin de pek dinlendirici olduğunu sanmıyorum."

"Aslında öyle." Adam ayağa fırlayıp banktan başının arkasına koymak için bir yastık alırken Ellen ona baktı. Battaniyenin üzerine uzandı ve yanında oturan Ellen'a gülümsedi.

"Bu dostça bir kırk göz kırpma, Bayan FitzEngle." Onun bileğini yakaladı. "Bana katıl."

Yattığı yerden ona baktı.

"Ellen." Val'in sesindeki alaycı ton kayboldu. "Sen istemedikçe güpegündüz ırzına geçmeyeceğim ama yine de sana sarılacağım."

Belirsiz bir şekilde başını salladı ve yavaşça onun yanına, sırt üstü yattı.

Val onun yanına dönerek, "Pratik yapmıyorsun," diye gözlemledi. "Göz kırpmalarımızı almak istiyorsak bu durumu düzeltmeliyiz." Val itiraz edemeden, Val'i de yan yatırdı, Val'in vücudu Val'in vücudunun etrafında kıvrıldı, Val'in başı Val'in pazusuna yaslandı, Val'in kolu Val'i sırt üstü yatırdı.

"Bu pozisyonun faydası," dedi kulağına çok yakın konuşarak, "sırlarını paylaşmak istediğinde güzel yüzünü görememem, anlıyor musun? Fısıldadıklarını duyabilecek kadar yakınım ama senin de biraz mahremiyetin var. O yüzden sırrını anlat, ben de sana sarılayım ve hatta belki uyuyup kalayım."

"Ben sırlarımı paylaşırken sen uyuyakalır mısın?"

"Kurgu yapmanıza izin verirdim. Bu, yaz günlerinde uyuklayan arkadaşlara borçlu olduğumuz centilmenlik kurallarından biridir." Adamın kolu gevşekçe kadının ortasına dolanmıştı, bu yüzden kadının gerginliğini hissedebiliyordu. "Düşüncelerinin bir değirmen çarkı gibi döndüğünü duyabiliyorum. Bırak da zihnin dinlensin, Ellen."

"Bu dostça uyuklamaya alışık değilim."

"Siz ve baronunuz öğleden sonra kestirmek için hiç kaçmadınız mı?" Val sordu, parmakları onun kolunun uzunluğunu izliyordu. "Hiç güzel bir günde piknik yapmak için birbirinizi kaçırmadınız mı?"

"Yapmadık." Parmakları tekrar kolunu okşarken Ellen iç çekti. "Yine de ara sıra benimle çay içerdi ve günün sonunda sık sık ziyaret ederdik."

Ama Val biraz da memnuniyetle, yatakta, battaniyelerin üzerinde ya da giysileri çıkarılmış halde ziyaret etmedikleri sonucuna vardı. Ellen'in uyuklama konusunda öğrenmesi gereken çok şey vardı. Sağ eli Ellen'in omzuna gitti ve orada boynunu sırtına bağlayan kasları deneysel olarak sıktı.

"Blazes," diye fısıldadı, "güçlüsün. Rahatla, Ellen." Sağ eli onun gergin kaslarını yoğurmak için fazlasıyla yeterliydi ve onun iç çektiğini duyup rahatladığını hissettiğinde, değirmen çarkının bu kadar acımasızca dönmesini durdurmanın yolunu bulduğunu fark etti.

"Gözlerini kapat Ellen," diye yumuşak bir sesle talimat verdi. "Gözlerini kapat ve dinlen." Birkaç dakika içinde nefes alış veriş i düzleşti, vücudu gevşedi ve uyku onu ele geçirdi. Onu biraz daha yakından kavrayan adam ensesine bir öpücük kondurdu ve gözlerini kapattı. Eli artık zonklamıyordu, karnı toktu ve güzel bir günde güzel bir kadınla birkaç özel an çalışıyordu.

Tanrı cennetindeydi ve Val'in kendi yoğun değirmen çarkının dişlilerinin kayması ve rüyaların onu almak için yükselmesi için dünya yeterince doğruyd u.

Val, Ellen'in ne zaman uyandığını hissetti, nefes alışındaki değişikli ğ i, izlenimlerini sıralarken ve aklını yeniden toplarken vücudundaki ihtiyat ı hissetti. Büyüyen ereksiyonunun rüyalarını bozmaması için kalçalarını hafifçe geriye kaydırarak muhtemelen onu kışkırtmış tı.

Uyarılmış olarak uyanmasına pek ş aşırmamış tı -do ğ a, türün uyuyan sağlıklı erke ğ ine belirli bir gündem dayatıyordu- ama şehvetinin ilham kayna ğ ıyla birlikte bir battaniyenin üzerine uzanmanın ona verdiği zevke ş aşırmış tı. Ellen'in böğrünü elinin altında hissetmek, yumuşak

Kalçasının kıvrımı, omurgasının hatları, Val'e göre hepsi, gözlerine ya da dokunuşuna hemen görünmek yerine en ince pamukla kaplandıkları için daha çekici hale geliyordu. Altlarındaki eski battaniye, başının altındaki yastıktan gelen hafif lavanta kokusu, söğüt dallarının salınımı ve salınımı, anı değerli bir durgunlukla doldurmak için bir araya geldi.

Hafifçe doğruldu, Ellen'ı biraz daha yaklaştırdı ve şakağına bir öpücük kondurdu. Ellen itiraz etmedi, o da onu tekrar öptü, dudaklarının yanağında gezinmesine izin verdi, Ellen'ın pembe kokusunu içine çekti, elini karnının düzlüğünde gezdirdi.

Güzel bir yaz gününde istekli bir kadını baştan çıkarmaktan daha büyük bir zevk var mıydı?

Ellen onun altında gözlerini açtı ve sonra kapattı. Val, Ellen'ın ruh haline dair edindiği kısa bakışta bir hazzın doğuşunu gördü ama başka bir şey de vardı, biraz hüzünlü ya da kederli bir şey.

Yavaşça onu sırt üstü yatırdı ve vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdi. Ağırlığının çoğunu ondan uzak tuttu ama ön kollarını ve dizlerini vücuduna yaklaştırdı, onu tam olarak hapsedmedi ama korudu. Kadın onun altında pasif bir şekilde yatıyordu ve adam bu meydan okumaya neredeyse gülümseyecekti.

"Dokun bana," diye fısıldadı Val, boynunun kenarına yumuşak bir öpücük kondurarak. "Ellerini üzerime koy Ellen, nereye istersen."

Ağzını onunkinin üzerine yerleştirerek ve dudaklarını diliyle mühürleyerek tartışma dürtüsünü pusuya düşürdü. Kadın karşı koymayınca, kendini onun ağzının pelüş sıcaklığına davet etti, orada sahip olunacak konturları ve dokuları keşfetti ve onu da aynı şeyi yapmaya davet etti.

Yavaş tepki veriyordu ve bu da onun hoşuna gidiyordu. Tadını çıkarmaktan ve ona dikkat etme ihtiyacından hoşlanıyordu. Utangaçtı ama dilini onunkinin üzerinde gezdirdi ve alt dudağını kendi dudağının arasına aldı. Val gömleğinin belinden çekildiğini hissetti ve geri çekilip yırtmamak için elinden geleni yaptı. Onun ağzını dikkatle keşfetmesi Val'i yerinde tuttu.

Bu ve vücudunu onunkine daha fazla bastırma arzusu, sikini onun seksine sıkıştırabileceği ve hafifçe itebileceği o tam noktayı bulma arzusu

İlk başta, onun uyarılmasını test etmek ve kendi uyarılmasını artırmak için.

Anlamıştı, Tanrı kadını korusun, çünkü dizlerini kaldırıp açtı, böylece elbisesi bacaklarını sürükledi ve leğen kemiğinin beşiği ona daha yakından uyum sağladı. Vücuduna oturuşu iyiydi -çok iyiydi- ve Val, vücudu tam *şu anda*, pantolonunun içinde, sadece kadına birkaç kez sokularak boşalmanın çok uygun olacağını düşünürken bir anlık şaşkınlık yaşadı.

Bu düşünceyi susturdu ve Ellen'in yüzünü görece kadar başını kaldırdı. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve saçlarını alnından geriye doğru taradı, yüz ifadesi biraz sersemlemiş ve şaşkıncı.

Onu bu şekilde kullanamazdı. Bunu yaparsa kendisiyle yaşayamazdı, bundan zevk alamazdı. Hiç zevk alamazdı. Yanına uzanmak için yer değiştirdi ama bir bacağını dizlerinin üzerinde tuttu.

"Yapma..." Ellen kaşlarını çattı ve adamın sağ elini yakalayarak karnına götürdü.

"Yapma mı?" Val onun ağzını öptü, sonra alnını göğüs kafesine dayadı.

"Bana dokunmayı bırakma," dedi Ellen, eli Val'in saçlarına dolanırken.

"Lütfen." Val'in elini vücudunda boşluğun en yoğun şekilde toplandığından şüphelendiği, bir çocuğun büyümesi gereken ama büyümediği yerin üzerinde tuttu. Hayatın başlaması gereken ama onun için inatla reddettiği yere.

Gözlerini ona dikmiş, tam olarak ne talep ettiğini anlamaya çalışıyordu -Ve ne olmadığını.

"Sana dokunacağım," dedi usulca, "nasıl istersen, ne kadar istersen."

Ama kadın ona daha fazla ipucu vermeyecekti, bu yüzden adam olduğu yerden, karnını hafifçe okşayarak başladı. Gözlerini kapadı ve elinin battaniyeye doğru kaymasına izin verdi; Val'in teslimiyet işareti olarak algıladığı küçük bir jestti bu.

Güven, hatta.

Elbisesinin ince pamuğunun arasından leğen kemiğinin tepelerini, göbeğinin hatlarını ve kaburgalarının alt kısımlarını izledi. Kadın iç çekti, parmakları battaniyenin üzerinde seğiriyordu.

Daha aşağıda, diye tahmin etti. Ellen onun cinsel organına dokunmasını istiyordu ve o da bunu seve seve yerine getirdi. Eli kalçalarına kayd ve Ellen gözlerini onun bakışlarıyla buluşacak kadar açtı. Orada bir kabullenme gördü ve doğru tahmin ettiğini anladı. Onun kendisine yakından dokunmasını istiyordu ama bunu açıkça isteyemiyordu.

Elbisesinin kumaşını yavaş yavaş yukarı kaydırırken bakışlarını onun üzerinde tuttu, ta ki elbisesi kalçalarına kadar uzanana kadar. Eğildi ve onu öptü, davet eden, oyalayan ve flört eden kibar, alaycı bir öpücük değildi bu. Bu bir sahip olma, tahrik etme ve meydan okuma öpücüğüydü, onu nereye götürmek istediğini belirsiz bir şekilde bildiriyor ve varış noktasını kabul etmesini talep ediyordu.

Gömleğini tekrar çekiştirdi, vücudu onunkinin altında yavaşça canlandı. Öpücüğe sadece gömleğini başından çekmesine izin verecek kadar ara verdi ve sonra geri döndü, göğsü onunkinin üzerinde yükseldi, ağzı onunkine mühürlendi. Kollarını ona doladı ve daha da yaklaştırdı, hafifçe direndiğinde tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Valentine," diye azarladı, fiziksel olarak ağırlığının bir kısmını ona vermesi için onu zorladı.

"Uslu dur," diye homurdandı, vücudunu onunkinin sadece bir kısmına doğru eğerek. Elini göğsüne götürdü ve kadın hareketsiz kaldı, vücudundan bir ürperti geçti. Adam elini dikkatlice yumuşak dolgunluğun üzerine kapattı ve kadın yüzünü adamın omzuna çevirdi.

"Anlat bana." Onu dikkatle izleyerek okşamayı tekrarladı. O kadar sessiz ve odaklanmıştı ki, Ellen'ın bundan zevk alıp almadığını anlayamadı; ta ki Ellen sırtını kamburlaştırıp kendini onun eline bastırana kadar. Ellen'ı şekillendirip okşadıkça ve onunla alay ettikçe, değerli baronunun karısını memnun etmeyi hiç düşünüp düşünmediğini ya da Ellen'ın evliliğinin beş yılı boyunca eşler arasındaki en temel uyumdan mahrum bırakılıp bırakılmadığını merak etti.

Boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkardı ve eli Val'in elinin üzerine kapandı, ondan kendisine daha iddialı bir şekilde dokunmasını istedi. Val yavaşça parmaklarını çözdü ve kadının korsajındaki fiyonkları çözdü. Bu bir anlık bir işti.

Elbisesinin önünü gevşetip dekoltesini ve kombinezonunu aşağı indirdi, böylece göğüslerinin dolgunluğu yumuşak yaz havasına maruz kaldı.

Çorap yok. Tanrı kadını korusun; bu sıcakta, bahçesinde çalışırken, çorap giymemişti.

"Valentine." Ellen'in sesi belli belirsiz sorgulayıcıydı ama azarlayıcı değildi ve Val başını kaldırıp onun çıplak göğüslerini seyrederken ayık bir şekilde kendisini izlediğini gördü.

"Çok güzelsin." Eğildi ve solgun bir hazinenin yamacını öptü. "Çok güzel." Ağzını aşağı kaydırıp alt tarafını okşadı. "Nefes kesici." Ağzını meme ucunun kıvrımlı pembe eti boyunca gezdirdi. "Muhteşem ötesi." Ağzını onun üzerine yerleştirdi ve onu yumuşak bir şekilde çekerken tüm vücudunun kendini bu hisse doğru topladığını hissetti.

Doğrulup elini diğer göğsüne bastırdı, sertçe, yalvarırcasına ve Val en az beş yıllık cinsel yalnızlığın onun bu teslimiyetine neden olduğunu anladı. Özlem içinde kıvranıyor ve ondan rahatlamasını istiyordu.

Bu onu alçalttı ve elinin sırtından aşağı kayarak pantolonunun kemerine dalması, onu daha yakına çekmesi, ağırlığıyla onu örtmesi için yalvarması hissini görmezden gelme kararlılığını verdi.

Buna izin verirse kaybolurdu. Kontrolden çıkar, umutsuzca kendi zevklerinin rüzgârına kapılırdı. Elini Ellen'in göğsünden çekti ve vücudunu aşağı doğru okşayarak Ellen'in gövdesinde bir dalgalanma yarattı, bu dalgalanma Ellen'in vücudunun Ellen'inkine karşı ince, ritmik bir baskıya dönüşmesine neden oldu.

"Bacaklarını benim için ayır," diye fısıldadı kalbine doğru. "Sadece birazcık. Sana dokunmama izin ver."

Sözleri meyvesini vermeden önce eliyle kalçalarını dürtmesi gerekti ama sonra kadın razı oldu, bacakları kemiksiz, davetkâr bir yayılma halinde açıldı. Tanrım, o kalçaların arasına yerleşmek ve başlamak için neler vermezdi...

Onun tatminini kendi tatminine *değişmezdi*. Olmazdı, bu yüzden elinin Ellen'in kalçasını yavaş yavaş okşamasına izin verdi, onu durdurmaya hazırdı, çünkü istemek ve sahip olmaya izin vermek iki farklı şeydi. Ağzı

Şüphesiz göğsünde vicdanının son dakika feryatlarının bir kısmını bastırdı ve belki de kalçasına bastırılan ereksiyon hissi geri kalanını unutturdu.

Val'in parmakları buklelerinin üzerinde gezinirken Ellen'ın yüzünü okşayan eli hareketsiz kaldı. Yumuşak, yay gibi, tüm kalbiyle neye dokunduğunu, neyi ayırdığını, okşadığını ve dokunsal olarak neye değer verdiğini görebilmeyi diledi.

"Çok güzel," diye fısıldadı tekrar, parmağını kadının cinsel organının kıvrımından yukarı çekerek. Kadın istemsizce bacaklarını birbirine çekti, onu dışarıda bırakmak için değil, biliyordu, ama kendini zevke karşı desteklemek için.

"İzin ver," diye mırıldandı, okşamayı tekrarlayarak. "Sana bunu vermeme izin ver."

Val'in bakışları bu kez arzuyla gölgelenmişti ama şaşkınlık da vardı. Bacakları birbirinden ayrıldı ve Val sahiplenme duygusunun arttığını ve onun son savunmasını da kırdığını hissetti. Onu sıkıca kendine doğru çekti ve elini yeniden cinsel organının üzerine koydu.

"Bana tutun." Avucunu öptü ve ensesine koydu, sonra da hiçbir yanılzamaya kapılmaması için cinsel organını sıkıca kavradı. Daha fazla dayanamazdı, ama onu asılı bırakırsa lanetlenirdi, bu yüzden parmaklarını seksinin tepesine kadar hafifletti ve zevkinin yerini buldu.

"Sıkı tutun," diye hatırlattı ona, parmaklarını üzerinde gezdirerek. Kadın ürperdi ve refleks olarak adama sarıldı, sonra da adam bir ritim tuttururken ona tutundu. Vücudunun uyarılmayla uğuldamaya başladığını hissettiğinde, önce bir sonra iki parmağının sık penetrasyonlarıyla onu kızdırarak hafifledi.

"Valentine." Hayal kırıklığı, arzu ve saf bir özlemle yüklü bir inilti olarak çıktı, Val'in kendi uyarılması yeniden yükseldi.

Eğildi, meme ucunu ağzına aldı ve sertçe çekti, elinin de aynı ritimle onu sıkıca kavramasına izin verdi. Birkaç dakika içinde kadın eğildi, zevk onu sarstı ve sonra onu daha sıkı bir şekilde çekti. Val onu durmaksızın daha yukarı çekti, ne eliyle ne ağzıyla ne de vücuduyla pes etti. Aldığı zevk azalmadan önce gözyaşları Val'in göğsünde ıslanmış, tırnakları Val'in sırtını çizmiş ve bacakları Val'in kalçalarına sıkıca dolanmıştı.

Onu sersemletmiş, bir kadını memnun etmenin ne demek olduğuna dair fikirlerini paramparça etmiş ve soğukkanlılığını parçalamıştı. Ondan uzaklaştı ve kendine lanet etti.

beceriksiz sol eli, ama bir şekilde düşmesinin bir tarafını ve ikinci tarafındaki üç düğmeyi açmayı başardı. Ellen onun kucağına gömüldü ve Val umutsuzca yüz ifadesini görmek istediğinde yüzünü onun göğsüne sakladı. Üzgün görünüyordu ama partnerine aşına olmaması, utangaçlığı ve kendi çarpan, tatmin olmamış şehveti bir araya gelerek Val'in kendisini daha fazla hayal kırıklığına uğratmasını engelledi.

Ama kadının beş yıldır bekâr olduğu düşünülürse, adam da kendini onun üzerine atıp kızışmaya başlayamazdı.

Val için kendini tatmin etmek her zaman bedensel mizacının dengesini sağlamıştır. Kendisini rahatlamış, hayatla barışık hissetmesini sağladı ve en iyisi de sadece birkaç dakika sürerdi.

Eli şişmiş sikiinin etrafını sararken, Ellen yanında nefes nefese ve doymuş bir haldeyken ve şehvet omuriliğinin dibinde bir şimşek gibi çakarken, bu sefer hiçbir şeyin *düzenli* olmayacağını belli belirsiz hissetti.

Elini ereksiyon başının üzerinde gezdirmesi bile nefesinin göğsünde sıkışması için yeterliydi. Şaftının uzunluğu boyunca dört vuruş ve kulakları kükredi, görüşü karardı ve tüm farkındalığı, horozundan taşaklarına ve varlığının her parçasına yayılan dehşet verici zevk spazmlarında birleşti. Hayatında ilk kez bir orgazmın neden küçük bir ölüm olarak adlandırılabilirliğini anlayana kadar vücudu onunla birlikte sallandı.

Bittiğinde, *sersemlemiş*, son *derece dağınık* ve bir yarış atı gibi kamburu çıkmış bir halde yatıyordu. Ellen sol yanına sarılmış, yüzü omzuna yaslanmıştı ve Val'in bildiği tek şey onu bir an önce kucağına alması gerektiği idi. Mecburdu.

Sağ cebinden mendilini çıkardı ve karnında ve göğsünde yarattığı pisliği temizlemeye çalıştı. Kendini yavaşça Ellen'dan kurtararak mendilini dereye daldırana kadar battaniyenin üzerinde süründü ve sonra tekrar kendine gelmeye çalıştı. Mendili duruladı, daldırdı ve sıkarak çıkardı ve topuklarının üzerine oturdu, bu basit efor yüzünden neredeyse başı dönüyordu.

Ellen'in tozlu, zarif ve çıplak ayakları gözünün önüne geldi ve onları öpme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Ellen'in dirseklerine dayanmış, korsesini göğüslerinin üzerine gevşekçe çekmiş, merakla onu izlediğini fark edene kadar orada oturdu, vücudu mırıldanıyordu.

"Valentine, ne yapıyorsun?" Sesi o kadar sevgi ve şaşkınlık doluydu ki Val neredeyse kızaracaktı.

"Bilmiyorum."

"Sana sarılmama izin ver." Ona gülümsedi, yastığını çaldı ve razı olacağından emin bir şekilde arkasına yaslandı.

Mendilini tekrar çalkaladı, sonra tekrar yanına süründü ve bir kolunu boynunun altından geçirdi. Kadın daha da yaklaştı ve kollarını ona doladı, yanağı göğsüne yaslanana kadar onu aşağı doğru itti.

"İyi misin?" diye sordu, ellerini birleştirip karnının üzerine koyarak.

Yüzünü onun şakağına dayadı ve başını salladı.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Val, ses tonunda hem zevk hem de şaşkınlık vardı. İki arada bir derede kalmıştı. Derin bir memnuniyet ile ona daha yakın olma ihtiyacı arasında; tamamen tükenmiş hissetmek ile tamamen tatmin olmak arasında gidip geliyordu. Cinsel ilişkiye bile girmemişken böylesine yoğun bir his yaşamış olmanın şaşkınlığı ile Ellen'la birlikte bu yoğunluğun norm haline geleceğinin kesin bilgisi arasında.

Ellen usulca, "Bana bir Çey olmaz," dedi, "ama bu terime yeni bir anlam kazandıracak Çekilde beni oldukça, ama oldukça Çaçırttınız."

Val onun göğsüne sokularak, "Kesinlikle, kesinlikle," diye mırıldandı. "Ben de iğnelerimi çıkardım o zaman; aslında iğnelerim buradan Halifax'a kadar dağılmış durumda."

"Onlardan iyi kurtulmuşsun." Ellen onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Val dirseğinin üzerine kalktı ve ona baktı. "İyi misin? Ağlamışsın."

Parmaklarını adamın çene kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Bazen insan rahatlamak için ağlar ve saf... şaşkınlık için."

Val başını salladı, bir şekilde güven verdi. oldu
Acı çekmek a dava şaşkınlık içindeydi.

"Bugün buraya baştan çıkarmayı düşünerek gelmedim."

sen."

"Ve bunun için minnettar olabilirim. Spontane çabalarınız yeterince etkileyiciydi." Val onun yanağına karşı iç çektiğini hissetti.

"Yeterli değildi." Bu onu fazlasıyla rahatsız etti. "Seninle doğru düzgün sevişemedim bile, en azından bunu hak ediyorsun."

"Benim neyi hak ettiğime sen karar veremezsin," dedi Ellen, kendini beğenmiş ve tok bir sesle. "Beş yıl evli kaldım Valentine ve az önce bana yaşattığın zevki hak etmedim."

"Beş yıl mı?" Val yüzünü buruşturdu, beceriksizliği için yaşlı Francis'e teşekkür mü etmeliydi yoksa tembel herifi azarlamalı mıydı bilemiyordu.

"Bu konuyu tartışmayacağım," diye uyardı Ellen onu.

"Tabii ki hayır." Ama beş yıl? "Bana ilham veriyorsun, Ellen. Bu arada bu bir uyarıdır."

Ellen, "Bundan endişe duymayacak kadar memnunum," dedi ama sonra sustu. Val parmağını burnunda gezdirdi. "Değirmen çarkın yeniden harekete geçti." "Özgürce dönüyor," diye kabul etti ve yüzünü avucuna çevirdi. "Yani bu

"Kırk göz kırpmadan ne anlıyorsun?"

"Adam başı yirmi. Ama yirmimi aldıktan sonra, şimdi kalıp bir kırk daha avlamak istiyorum."

"Yapmayacaksın." Elleriyle adamın yüzünü çerçeveledi ve eğilerek onu dudaklarından öptü. "İsteyebilirim ama kaderden yeterince zaman ve mahremiyet ödünç aldık ve öğleden sonra ilerliyor."

"Yıkıldım." Val sırt üstü dönerek onu yanına aldı. "Seni memnun ettikten sadece birkaç dakika sonra ayağa fırlayıp şapkanı ve eldivenlerini giyerek tarladaki zambaklarını ayıklamaya geri dönebileceğini düşünmek."

"Olmamalısın." Ellen dirseğine dayanarak ona ciddiyetle baktı. "Bunu dengemi yeniden sağlayabileceğim bir yere kaçmak olarak düşün, Valentine ve nefesimi toparlayabileceğim bir yere. Beni gerçekten... şaşırttın."

Ona gülümsedi, ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Onu öpmek, kucaklamak ve aptalca okşamak istiyordu ama aynı zamanda aralarında geçenleri de anlamlandırmak istiyordu. Ya da anlamaya çalışmak.

"Eğer beni götürmekte ısrar ediyorsanız, en azından önce düşmeme yardım edebilir misiniz? Düğmeler konusunda istediğim kadar becerikli değilim."

"Kıpırdamadan dur." Ellen doğruldu ve gözlerini ona dikti. Cinsel organları onun görüşüne açıktı, ki bu isteği yaptığında bunu çok iyi biliyordu. Bakışları Ellen'inkilere kayd ve Ellen ona en iyi uykulu, ağır gözkapaklı ifadesini verdi.

"İnsan nasıl...?" Elini adamın kasıklarına doğru salladı, boynunda bir kızarıklık belirdi.

"Sen sadece üstümü ört, Ellen. Sonra da düğmeleri ilikle." Ellen Markham kocasını ne kadar severse sevsin, aralarında en iyi ihtimalle çok ölçülü bir tutku olduğunu fark ederek bekledi. Çekingen bir tavırla parmakları adamın sarkık boyunu çevreledi.

"Artık alçakgönüllü bir şekilde yumuşak," diye mırıldandı. "Solmuş." Onu nazıkçe gerdi ve daha fazla izin almak için ona baktı.

"Böyle devam edersen," diye uyardı Val onu, "çok kısa bir süre içinde nişastamı geri kazanacağım. Dokunuşun çok hoş."

Bu da onu, küçük bedenindeki parçalarını hızlı ve iş gibi düzenlemeye, ardından da düğmelerini ustalıkla iliklemeye yöneltti.

"İşte oldu." Kadın, Ellen'ın pantolonunun üzerinden sikine yersiz bir kendini beğenmişlikle vurdu ve Val, Ellen'ın gün ışığında solgun benliğine dokunmanın bile Ellen'ın tüm cesaretini aldığını fark etti.

Lanet olası tanrılar, onun sevgilisi olmaya *bayılırdı*. *Ona tapardı*.

"Ve şimdi sana haddini bildireceğim," dedi Val, ayağa kalktı ve kız itiraz edemeden bir öpücük çaldı. "Kıpırdama."

Acele etmedi, ellerinin arkasını sık sık ve kasıtlı olarak kızın meme uçlarına değdirdi, ta ki kız ellerini savuşturup kendi korsajının bağcıklarını bağlamayı bitirene kadar.

"Sen yaramaz, acımasız bir adamsın," diye suçladı, yastığı tekrar bankın üzerine fırlatarak. "Şu battaniyeyi silkelememe yardım et."

Val önce ayağa kalktı ve onu kollarına çekme isteğine direnerek ayağa kalkmasına yardım etti. Dürtülerine boyun eğerse, onu kış gelene kadar tutacaktı.

aşağı inip onları içeri sokacak, sonra da onu yanan ocağın başında tutacaktı. Bu fikir onu şaşırttı ama olması gerektiği kadar da endişe verici değildi.

Geniş kenarlı şapkasını takıp söğüt ağacının sığınağından ayrılmadan önce Val kollarını tekrar ona doladı ve bu kez bedenini onunkinin arkasına yerleştirdi.

"Hava karardıktan sonra geri geleceğim," diye fısıldadı, "eğer izin vererseniz."

Kadın hareketsiz kaldı ve adam bir anlık paniğe kapıldı. "Konuş benimle, Ellen." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sadece dürüst ol."

"Benim... bu gece iyi bir zaman olmayabilir."

"Tatlım..." Val onu bıraktı ve yüzünü ona çevirdi. "Seni zorlamayacağım, sadece... seni görmek istiyorum."

İyi olduğundan emin olmak için, bu terimi tanımlamaya çalıştığı garip, yeni bağlamda ne anlama geliyorsa. Onun şaşkınlığını hissetmiş olmalıydı, çünkü arkasını döndü ve omzunun üzerinden onunla konuştu.

"Derslerimin zamanı geldi."

Val başını eğdi. "Yani uygunsuz bir arkadaş mı oldun? Mide ağrılarınız, kramplarınız ve melankoliniz var mı? Kutu kutu çikolata mı yiyorsun? Yatağa mı giriyorsun?"

"Bazen." Ellen ona baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"O zaman seni rahatlatacağım. Seni kucaklayacağım ve sana çaylar getireceğim ve sırtını ve ayaklarını ovacağım. Sana kitap okuyacağım, kağıt oynarken seni yeneceğim ve ağrıların için sana sıcak su şişeleri getireceğim."

Ellen'in kaşları çatıldı. "Böyle zamanlarda ve genellikle böyle zamanlardan önce gerçekten de kötü bir arkadaş oluyorum."

"Sizden tek bir nota bile kaçırmadan çalmanızı bekleyen insanlar için kötü bir arkadaşsınız belki de," diye yanıtladı Val, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Biraz oturabilir miyiz?"

Başını salladı ama adamın gözlerine bakamayacak kadar utangaçtı.

"Amcam Tony'nin karısı," dedi Val, bir kolunu Ellen'in omuzlarına dolayarak, "son derece açık sözlüdür. Bana kramplarını hafifletmenin en iyi yolunun Tony ile ilişki kurmak olduğunu söyledi."

"Valentine!" Ellen yüzünü onun omzuna sakladı. "Eminim bunu yapmak istemezsin...?"

"Benim ne istediğim pek fark etmez. Eğer istersen, seninle birlikte olmaktan memnuniyet duyarım. Demek istediğim, senin arkadaşılığından hoşlanıyorum Ellen. Sen benim için istekli ve güzel bir bedenden daha fazlasısın ve arka verandanda görünmem, benim için cinsel olarak uygun olmanı beklediğim anlamına gelmiyor."

Ellen ona yakından bakmak için yüzünü kaldırdı. "Ama cilveleşmek... fiziksel olarak yakınlaşmak değilse nedir?"

"Biz ne yaparsak o olur. Muhtemelen bu konularda sandığınızdan daha az deneyimim var, ancak sizinle ilk ve son olarak bir dostluk olmayan bir ilişkiye girmeyeceğim. Öncelikleriniz farklıysa, işler ilerlemeden önce bana şimdi söylemeniz iyi olur."

Ellen kaşlarını çatarak ona baktı ve Ellen onun dişlilerinin vızıldadığını kesinlikle duyabiliyordu. "Eğer aramızdaki meseleler... devam ederse" - ellerine baktı

- "Eğer yaparlarsa, seni hafife almayacağım. Sevgimi seninle paylaşıp sonra da henüz samimiyken başkalarına sunmayacağım. Sırlarına ihanet etmeyeceğim."

"Beni onurlandırdınız," dedi Val usulca, eli kızın yanağını okşarken. "Hak etmediğimi bilsem de bu onura layık olmaya çalışacağım. Ve benim asla ama asla yüksek sesle istemeyeceğim sözleri kelimelere dökecek kadar cesur olduğun için, cesaretimi toplayıp onları sana geri vereceğim. Seninle oyun oynamayacağım, Ellen FitzEngle Markham, Roxbury Baronesi. Sevgilerimi seninle paylaşıp sonra da henüz samimiyken başkalarına sunmayacağım. Sırlarınıza ya da güveninize ihanet etmemek için elimden geleni yapacağım."

Val ayağa kalkıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ağaçların arasından kayıp gittiğinde Ellen bankta kalmış, bu ilk, yeni mutlu anının olabildiğince çok değerli ayrıntısını hatırlamaya çalışmıştı. Umuduna rağmen, bu anının ona uzun, çok uzun bir süre yetmesi gerekebilirdi.

Huzuru on dakika geçmeden Val'in uyarı çığlığının ormanı bir tüfek atışı gibi yarması ve ardından çok ağır bir şeyin binlerce parçaya ayrıldığı o kusursuz sesle bozuldu.

Altı

"Dare! Yukarıda!"

Darius, Belmont kardeşlerin her birini yakasından tutup saçak çıkıntısının altına çekmeden önce Val'in uyarı feryadına tepki olarak başını kaldırıp bakacak zamanı ancak bulabilmişti.

Dört ağır arduvaz parçası terasa çarptı, ardından bir tarla taşı yağmuru çatıdan dört kat aşağıya düştü. Bunu ürkütücü bir sessizlik izledi ve Val'in alarmla yükselen sesiyle bozuldu.

"Kahrolası, alev alev yanan İsa!" Dört adımda terasın karşısına geçmişti. "Bana zarar görmediğinizi söyleyin, hepiniz." Önce Day'i, sonra Phillip'i yakaladı, yaralanma belirtisi var mı diye çılgınca inceledi.

"İyiler Val," dedi Darius, bakışlarını yukarı kaldırarak.

"Çatıda kim varsa," diye seslendi Val, "aletlerinizi emniyete alın ve *hemen* aşağıya inin!"

"Levhaların indiğini gördün mü?" Darius hâlâ temkinli bir şekilde yukarı bakarak sordu.

"Ben yaptım. Konuşun benimle, çocuklar. Cehennem gevezeliğinizi kesmenin zamanı değil."

"İyiyiz," dedi Day, ama teni bembeyaz olmuştu, Phillip ise kıpkırmızı kesilmişti. "Phil?"

"Yağmur gibi." Phillip yere çökmeden hemen önce başını salladı. "Yine de biraz sersemledim." Day'in bakışları saçaktan birkaç metre ötedeki terasa kaydı; burada arduvazlar sayısız küçük parçaya ayrılmış ve tarla taşları etrafa saçılmıştı.

"Sanırım sana katılacağım," diye mırıldandı Day, kardeşinin yanında duvardan aşağı kayarken. "Tehlikeli derecede yakındı."

Darius gözlerini kısarak, "Çok yakın," diye mırıldandı. "Şu merdivenden kimin indiğine dikkat edelim, olur mu?" Val'in komutu üzerine çatı ekibi yere indi ve avluyu geçerek Day ve Phillip'e bakmaya başladı.

"Çocuklar iyi mi?" Ustabaşı Hancock sordu.

"İyiler," dedi Val. "Biraz sarsılmışlar. Hancock, o iskeleyi kim kurdu?"

"Tırmanma taşını tutan iskele mi?" Hancock sordu. "Geçtiğimiz Cumartesi günü yıkılmadan hemen önce kendim yaptım. Bu sabahı, düzgün bir şekilde yeniden inşa edilebilmesi için o eski tırmanma taşını üzerine yığarak geçirdim."

Val sıkılmış dişlerinin arasından, "Burayı gevşek arduvazlar üzerine inşa ettiniz," dedi.

"Özür dilerim." Hancock duruşunu genişletti ve Val'in bakışlarıyla buluştu. "Ben yapmadım."

"Açıkla kendini."

"Neredeyse otuz yıldır yüksek duvarcılık yapıyorum Bay Windham." Hancock kocaman yumruklarını kalçalarına dayadı ve meramını anlatmak için öne doğru eğildi. "Eğer şev kötü durumdaysa, tüm çatı şüphelidir. Cuma günü arduvazları kontrol ettim ve çatıya sıkı sıkıya bağlıydılar."

"Onu yaparken gördüm, Bay Windham," diye gönüllü oldu başka bir adam. "Kimse çürük bir çatıda çalışmak istemez, özellikle de ağır taşlarla. Kuzey tarafındaki arduvaz gevşiyor ama güney tarafı sapasağlam."

Val bir nefes verdi ve Darius'la bakıştı. "O zaman aceleyle konuştum ve özür dilerim, bu da bizi bir gizemle baş başa bırakıyor."

Hancock başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Cuma gününden bugüne kadar ne rüzgâr ne de yağmur yağdı ama yine de arduvazlar bir şekilde gevşedi."

"Onlar yaptı. Ben kontrol edene kadar kimse çatıya çıkmasın. Ekibiniz günü terası temizleyerek ve buraya kayrak taşı döşeyerek tamamlayabilir. Çocuklar, Darius'u bir süreliğine ödünç almam gerekiyor ama isterseniz yüzmekte ya da çadırınıza dönmekte özgürsünüz."

"Yüzün," dedi Day. "Ama önce gölette canavar olup olmadığını kontrol etsek iyi olur."

Val ve Darius, hasarın dört gevşek arduvazın ötesine geçtiğini gösteren hiçbir şey bulamadılar, ancak aşağı inmeden önce Val çatının tepesine oturdu ve ufukta görünen Küçük Weldon'a kaşlarını çatı.

Val, "Tek mantıklı sonuç, birisinin hafta sonu burada olduğu ve birkaç kiremit gevşetmenin eğlenceli olabileceğini düşündüğüdür," dedi. "Bu suç sınırında bir yaramazlık seviyesi."

"Sınırdan değil." Darius'un sesi şiddeti barındırıyordu. "Bu en azından izinsiz girme; kötü niyetli yaramazlık, mülke zarar verme, kesinlikle; muhtemelen cinayete teşebbüs. Eğer buradaki çocuklar bunu eğlence olarak görüyorsa, o zaman buraya taşınmak istemeyebilirsiniz. Ve siz Belmont'tayken buraya izinsiz girenlerin olduğundan neredeyse eminim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Darius iğdişinin su kovasını anlatınca Val'in yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bir grup çocuğun bir su kovasıyla ne işi olabilir ki? Ve kayrak taşlarını gevşetecek uzmanlığa nasıl sahip olabilirler?"

"Çatınızda çalışan yarım düzine duvar ustası var. Bu adamlardan birinin oğlu, kuzeni ya da yeğeni olsa yeter, o çocuk kiremitleri gevşetmeyi de bilir."

"Ama neden? Birileri -sen, Day, Phil- öldürülebilirdi ve bunun sorumlusu ben olurum ve yerel ailelerin çoğu buradaki çalışmalarımızdan faydalanmıyor değil."

"Haklısın. Kim bu projeyi sabote etmek ister ki?"

"Bilmiyorum." Val pastoral manzarayı taradı. "Ama eski baca taşlarını tutacak iskele Cuma günü inşa edildi ve arduvazlar o zaman sıkıydı. Biraz gözlem gücü olan herkes, görevin bir sonraki adımının tarla taşını iskelenin üzerine yığmak olduğunu görebilirdi. Baca çalışmaları başlar başlamaz üzerlerindeki yükün dramatik bir şekilde artacağını bildikleri için arduvazları gevşettiler."

"Arduvazların düşmesine ve yığılı kayaların da onlarla birlikte aşağı inmesine neden oluyor." Darius bir nefes verdi. "İğrenç, iğrenç bir iş."

"Tehlikeli." Val çatının tepesinde durmak için doğruldu. "Day ve Phil'i profesöre geri göndersek mi diye düşünüyorum."

Darius dudaklarını büzerek, "Gitmek istemeyeceklerdir," dedi. "Neden Belmont'a bir not göndermiyorsun, kararı o verebilir. Hancock'un yanılmış olması ve adayların sandığından daha gevşek olması mümkün. Bunun, korkunç sonuçları öngöremeyen çocuklar tarafından yapılmış münferit bir yaramazlık olayı olması da mümkün."

"Aşırı tepki veriyor olabilirim," diye izin verdi Val. "Sen  yle düşünmüyorsun; ben de I."

"Peki Şimdi ne olacak?"

" nlem alıyoruz." Val, Darius'a elini kaldırdı. "En azından Hafta sonları burası terk edildiğinde burada bir bekçi olmalı." "Ben burada kalabilirim. Ya da nöbetleŐe kalabiliriz ya da birini tutabilirsiniz."

"Kalma isteğinizi takdir ediyorum ama burada yalnız kalan her kim olursa olsun risk altında olacaktır ve bunu sizden isteyemem. Yerel halk kendilerinden birine zarar vermeye daha az meyilli olacaktır."

"Bunu bütün hafta tartıŐabiliriz." Darius merdivene doğru dikkatle ilerlemeye başladı. "Şu anda komşunuz neyin yanlış olduğunu görmeye geliyor gibi görünüyor." Başıyla ağaçların olduğu yönü işaret etti ve Val, Ellen'in ağaçların arasından aşağıdaki bahçeye çıktığını gördü.

"Yüce Tanrım." Val, Dare'i merdivene doğru takip etti. "Peki ya on beş dakika önce aramaya gelseydi? Hadi aşağı inelim. Bunu bizden duymasını ve zarar görmediğimizi kendi gözleriyle görmesini tercih ederim."

Val, Ellen'a durumu gerçek bir zararla sonuçlanmayan bir aksilik olarak sundu, ama sözleri dinleyicilerinin yararınaydı. Onunla baş başa kaldığında meseleyi daha ayrıntılı bir Şekilde açıklayacak ve malik ne onarılana kadar Belmont'larda kalması için onu ikna etmeyi umacaktı. Onu birkaç mil uzakta istemediğinden değil... Ama hafta sonları Candlewick'te ziyaret edecekti.

Dini olarak, eğer orada beklerse.

Ellen üzüntüsüyle öğleden sonraki çalışmayı daha fazla aksatmak istemiyordu ama Val'i "ufak tefek" meseleler hakkında iyice sorguya çekmeye kararlıydı.

bir aksilik" olduğunu söyledi. Mülküne giden atlı yol yerine patikayı kullanmış ve böylece kulübesine ön taraftan yaklaşmıştı. Sonuç olarak, ilk kez ön basamaklarındaki küçük saksıyı gördü.

Bitkiyi saksısından çıkarıp kompost yığınının üzerine atarken, öfke panikle savaşıyordu. Bitkinin varlığı ona, Valentine Windham'ın çatısındaki kiremitlerin düşmesine kimin sebep olmuş olabileceğini düşündürüyordu.

Elbette yersiz bir sonuca varıyordu. Freddy bile böyle bir kargaşa yaratacak ve lanet olası pennyroyal'ini bir kartvizit gibi onun ön basamağına bırakacak kadar aptal olamazdı.

Yoksa yapar mıydı?

"Bayan FitzEngle'in canlı bir iş yaptığını fark ettim." Val yaz birası bardağına, sanki içinde akıl almaz gizemlerin cevapları varmış gibi baktı. "Satışlarına gerçekten bu kadar bağımlı mı? Mülk müreffeh görünüyor, en azından onun küçük köşesi."

"Kiracılarınızın mali durumunu öğrenmek istiyorsanız," dedi barmen ve The Tired Rooster'ın ortak sahibi Rafe, "Bay Cheatham'ı araştırırsanız iyi olur. Kendisi Great Weldon'da merhum baronun avukatıydı. Bölgenin bu kısmındaki bankacılık işlerini yürüttüğü için kiralarla ilgili kimin güncel olduğunu biliyordur."

"Cheatham. Bildiğim iyi oldu." Val bir an Rafe'in önlüğünü göbeğinin üzerine bağlayarak pırıl pırıl ahşabı ovmaya devam etmesini izledi.

"Sana bilmen gereken başka bir şey daha söyleyeceğim." Rafe'in paçavrası yaralı çubuğu cilalamayı bıraktı. "Bragdoll'lar çok çalışkanlar, hiç kuşkunuz olmasın ama sizin çiftliğinizde çalışıyorlar ve bunu yapmak için Bayan Fitz'in iznine sahip olduklarını sanmıyorum."

"Bayan Fitz?" Val bir kaşını kaldırdı ve sessizliğin büyümesine izin verdi.

"Cheatham arada sırada bira içmeye gelir. Düşündüğünüzün aksine çenemi kapalı tutmayı bilirim. Cheatham'la konuşun."

"İnan bana," dedi Val birasını bitirirken. "Bana koca bir meyveli turta ayırın ve bunun için benden ne kadar isteyeceğiniz umurumda değil."

"Bütün bir turta." Rafe başını salladı, neşesi birdenbire melek yüzünü kapladı. "Büyüyen çocuklar ve güçlü delikanlılar için."

Val meyhaneden çıkıp güzel bir pazar gününde küçük bir kasabanın karmaşasına doğru yürürken Rafe'in ona ne söylediğini anlamaya çalışıyordu. Belli ki Cheatham'ı ziyaret etmek gerekiyordu ama Rafe neredeyse Ellen'in da bu topraklar üzerinde bir hakkı olduğunu kabul edecekti.

Val, Ellen'in yeşil alana park ettiği arabasına yaklaşırken, "Görüyorum ki mallarınız hızla yok oluyor," dedi. "Biraz mola verebilir misin? Rafe'ye sana bir kadın birası getirmesini söyleyeceğim."

"İdare edebiliriz," diye gönüllü oldu Dayton. "Değil mi Phil?"

"Çiçeklerinizi canımız pahasına koruyacağız," diye güvence verdi Phil. "Artık Sör Dewey bizi ahududulu çöreklerle güçlendirdi."

"Sör Dewey?" Val sordu.

"John Dewey Fanning. İşte orada." Ellen çenesiyle işaret etti. "Rafe'in araya girmeleri arasında Tilden'la satranç oynuyor. Neden?"

"En büyük ağabeyimle birlikte görev yapmış olabilir. Bizi tanıştıracak mısınız?" "Tanıştırabilirim." Yine de bu konuda pek hevesli görünmüyordu.

Ellen için bir bardak bira getirdiklerinde, Sör Dewey satranç tahtasında yalnızdı.

"Valentine Windham." Val kendini tanıttı, gerçi tüm nezaket kurallarına göre Ellen'in ya da Tilden'in tanıtması gerekirdi. "Hizmetinizdeyim ve sizinle tanışmak için geciktim. Sanırım komşuyuz."

Sör Dewey'nin gülümsemesi hem Val'i hem de Ellen'ı içine aldı. "Şanslıyım o zaman. Axel Belmont, Markham'ın evinin yenileneceği konusunda beni uyarmıştı. Buyurun." Sör Dewey boş bir sandalye buldu ve diğer ikisinin arasına koydu. "Siz bana Markham malikânesindeki ilerlemenizin nasıl gittiğini anlatırken biz de oturalım mı?"

Fanning muhtemelen Val'den beş yaş büyüktü, uzun boylu, sarışın ve biraz yıpranmıştı, bu da mavi gözlerinin parlak görünmesini sağlıyordu. Yeterince güler yüzlüydü,

Ama taşralı tavırlarının altında, Ellen'a hitap etmek için döndüğünde bile dikkatli bir çekingenlik vardı.

"Merhum kocanız malikânedeki gelişmeleri görse çok memnun olurdu sanırım." Sör Dewey'nin bu sözlerini izleyen sessizlikte Ellen şaşkınlığını Val'den gizlemekte gecikmedi.

"Rahmetli kocamı tanıyor muydunuz?"

"Üniversitedeki dönemi kuzenim Denham'ınkiyle bir yıl çakışıyordu ve Denham ve ben çok samimiydik, Denham ve baron da öyleydi. Ben Hindistan'dan döndüğümde Baron Roxbury ödülünü almaya gitmişti. Sizi ziyaret etmediğim için pişmanım." Bakışlarını Val'e çevirdi. "Pazartesi günü küçük bir aksilik yaşadığınızı duydum."

"Siz beyler bana müsaade ederseniz." Ellen, yarısı boşalmış kupasını Val'e uzatmadan önce onlara kısaca gülümsedi. "Çocukların yardıma ihtiyacı olduğunu görüyorum ve görev yerime döneceğim."

Her iki adam da Ellen'ın geri çekilişini izlemek için ayağa kalktığı anda Sir Dewey, "Yakın komşularınız konusunda şanslısınız," dedi. "Yetiştirdiği çiçekler kadar güzel."

"Cesurca söyledim," diye izin verdi Val, yerine otururken. "Anladığım kadarıyla daha önce Roxbury ile olan evliliğinden bahsetmemişsiniz."

Sör Dewey yolun karşısındaki Ellen'ı izlemeye devam etti. "Bunu kabul etmek istediğini belirtmiş olsaydı, bunu sosyal bir teklif olarak algılayabilirdim, ama yapmadı."

Val de onu izledi. "Roxbury'yi tanıyor muydun?"

"Yaptım, yıllar önce, ama o kadar da iyi değil. Son baron yani. Ünvanın şu anki sahibi atalarına hiç saygı göstermiyor."

"Burayı ondan bir kart oyununda kazandım." Val bakışlarını Day'in söylediği bir şeye gülen Ellen'ın görüntüsünden ayırmak için kendini zorladı. "Bana tipik bir genç lord gibi geldi, elinde mantığından çok zamanı vardı ve can sıkıntısını dağıtacak her türlü uyarana hazırı."

Sör Dewey başını eğdi. "Moreland'ın müzikle ilgilenen amatöründen gelen tuhaf bir değerlendirme."

Val sert bir ifadeyle arkadaşına baktı, ancak onu sabit bir şekilde izleyen kurnaz olmayan mavi gözlerle karşılaştı. "Pazartesi günkü talihsizlikten nasıl haberiniz oldu?"

Sör Dewey'nin dikkati satranç tahtasındaki taşlara kaydı ve Val'in bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ne olduysa oldu, yerel yargıç bahanesi, Squire Rutland, hanımıyla birlikte Brighton'a gitti ve yokluğunda dizginleri tutması için naçiz şahsımı bıraktı. Bay Belmont yılın başlarında sırasını savdı ve tekrar hizmet etmek istemiyor. Ayrıca, genel kanıya göre, ben emekli bir subayım ve bu nedenle sulh hakimi rolüne uygunum."

"O halde yaşadığımız talihsizliği bilmeniz için bir nedeniniz var. Konuyu araştırmak isteyeceğinize şüphe yok ama sizden bir iyilik isteyeceğim."

"Bir iyilik mi?"

"Burada, Oxfordshire'da yerimi sağlamlaştırıırken," dedi Val, "nezaket unvanımı kullanmıyorum ya da geçmişimle ilgili böbürlenmiyorum. Ben, birkaç mobilya imalathanesi olan ve bunun sonucunda mütevazı bir şekilde iyi kazanan, sade, basit Bay Valentine Windham'ım." Bir kraliçe aldı, siyah olanı ve onu inceledi. Klavyeler siyah ve beyazdı ve eğer Val, Fanning'le bu baş başa görüşmeye eşlik edecekse, bütün bir ordunun akıllıca ilerlemesini sağlamak için tasarlanmış, flüt ve davul için küçük bir parça olurdu.

Fanning kaşlarını çatarak, "Senin mobilyalarından birine sahibim," dedi. "Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacakken neden gizliyorsun?"

"Hiç Hindistan'daki savaşları önleyen Sör Dewey Fanning olarak tanınmamayı dilediniz mi?"

"Demek siz de iyi bilgilendirilmişsiniz." Sör Dewey'nin bakışları Val'in elindeki satranç taşına kaydı. "Kardeşiniz Albay St. Just, doğru mu?"

"Olumlu cevap verme ayrıcalığına sahibim."

"Waterloo'dan kısa bir süre sonra kardeşinize rastladım," dedi Sör Dewey sessizce. "Onun için endişelenen biri vardı."

Val başını eğerek Sör Dewey'nin yüz ifadesini inceledi ve yumuşak sözlerin bir askerin diğerine duyduğu endişenin izlerini taşıdığını fark etti. "Hâlâ

Yağmur yağdığında ve gök gürlediğinde kötü günler geçiriyor, ama şimdi mutlu bir evliliği var ve kontesi bir çocuk bekliyor."

"Bu iyi haber," dedi Sör Dewey satranç tahtasına gülümseyerek. Bu tatlı, içten bir gülümsemeydi ve Val siyah veziri kendi karesine geri koyarken, Ellen masadayken bu gülümsemenin nerede saklandığını merak etti.

"Peki benim talihsizliğim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana anlatın, ben de yerel fesatlık eğilimi hakkında bildiklerimi paylaşayım." Bir saatten fazla konuştular, Sör Dewey Val'in iş rakiplerinden Roxbury'nin mülkü hangi şartlarda devrettiğine kadar her konuda düşünceli sorular sordu.

"Buraya gelip etrafa bir göz atmaman sakıncası var mı?"

"Yapmazdım." Val ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sadece resmi salonda çay ve çörek beklemeyin, zira ne resmi bir salonumuz, ne çöreklerimiz, ne de onları servis edecek porselenimiz var."

Ayrıldılar ve Val kiracılarını aramaya başladı.

Altı kişiden beşini Horoz'da öğle yemeği yerken buldu, Bragdoll'lar pazar için kasabaya gelmemişlerdi. Val'in kiracılarıyla yaptığı görüşmelerden edindiği izlenim pek de iç açıcı değildi ve hepsinin kendisini es geçerek konuştuklarını, kendisiyle dalga geçildiğini düşündüren bakışlar attıklarını hissetmekten kendini alamıyordu.

Cheatham'a yapılacak ziyaret Val'in daha sonra değil, daha önce yapması gereken bir şey gibi görünüyordu.

"Peki kiracılardan ne öğrendin?" Ellen, nihayet eve doğru yola çıktıklarında atları sakın bir tırıs kaldırarak sordu.

Val, "Mülküm tam bir karmaşa," dedi. "Kiralar toplanıyor ama onlarla pek bir şey yapıldığını sanmıyorum. Altı çiftliğin ortaklaşa işletilmesi gerekiyor, yani hepsi birlikte kırkıyor, birlikte otluyor ve benzeri şeyler yapıyorlar, ama anladığım kadarıyla herkes kendi başının çaresine bakıyor. İyileştirme ve onarımlar kiracıların işi olmadığından, kireçleme yapmıyorlar; sulama hendeklerini temizlemiyorlar; boğa, aygır ya da koç takası yapmıyorlar; çiftlikte

Belirli bir programa göre nadas yapmıyorlar; herhangi bir programa göre duvar onarmıyorlar; ve arazinin bu kadar iyi dayanması bir mucize."

"Bir mobilyacı marling, sulama ve benzeri şeyleri nereden biliyor?" Ellen bakışlarını atların hörgüçlerine dikerek sordu.

"Babamın büyük bir arazisi var." Val ona baktı ve açıklamasının etkisini ölçmeye çalıştı. "Konu toprağı işlemek olduğunda kendimi sofistike biri olarak görmüyorum, ama temel konuları anlıyorum ve eğer devreye girip bir şeyler yapmazsam, yakında birkaç bin dönümlük yorgun ve bakımsız bir araziye sahip olacağım."

"Evde yapılması gereken onca işin yanında buna da ihtiyacınız yoktu."

Val, Day ve Phillip'in uyuyup kalmadığından emin olmak için arkasından baktı. "Merhum kocanız burayı kötü durumda bırakmazdı diye düşünmeden edemiyorum."

Ellen, hasır şapkasının kenarında vızıldayan bir sineğe vurarak, "O yapmadı," dedi. "Ama beş yıl önce öldü ve beş yıl içinde toprak önemli ölçüde ihmale uğrayabilir."

"Yani Frederick kiralari sakladı ve kiracıları için hiçbir şey yapmadı mı?"

"Hiçbir şeyden daha az. Yeterince bıktıklarında hepsi yoluna devam edecek."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettiler ama patikadan yukarı tırmandıklarında Val, ezilmiş mermi siparişinin teslim edildiğini ve arka terasın neredeyse tamamlandığını gördü.

Val, Darius'a "Day ve Phil atları kaldırabilir," dedi. "Ben Ellen'ı kulübesine kadar geçireyim, sonra da kasabadaki heyecan verici günümüz hakkında size bilgi veririm."

Day ve Phillip esneyip gerinirken Darius, "Şehirde yorucu bir gün geçirmişe benziyor," dedi. Ellen'ı banktaki tüneğinden aşağı salladı ve ona eleştirel bir gözle baktı. "Yılmayan Bayan Fitz bile bitmiş görünüyor Val. Köle sürücülüğünü bugün biraz fazla ciddiye almışsın."

"Eve getirdiğim ahududulu turtadan bir parça ye; sonra beni yargıla. Ellen?" Val ona kolunu uzattı, Ellen itiraz etmeden kolunu tuttu ve onunla birlikte ormana doğru ilerledi.

"Bu odunları gerçekten temizlemelisin," diye gözlemledi Ellen, atlı yolun gölgesine ulaştıklarında.

"İstemiyorum." Val, Val'in adımlarını onun yavaş adımlarıyla eşleştirdi. "Korkarım piskopatları rahatsız edeceğim."

"Çok güzel, ama en azından bazı ölü ağaçları kesmezseniz, bu patikalar işe yaramaz hale gelecek ve kışın ısınanlar sadece piskiler olacak. Ayrıca burada devrilmeden önce kesilmesi gereken birkaç yaşlı emekli var ve bunlar sizin ya da benim binalarımın üzerine düşebilecek kadar büyükler."

Val durdu ve öğleden sonra ışığında ona baktı. "Tahtayı rahatsız etmek istemiyorum çünkü seni ilk öptüğüm yer orası. Benim için... büyülü bir yer ve bunun değişmesini istemiyorum."

Bu planlanmamış bir ifşaydı, Val'in kendi ağzından çıkan kelimeleri duyana kadar farkında olmadığı bir gerçektir.

"Büyülü." Ellen'in ifadesi eğlence, üzüntü ve... hüznün arasında gidip geliyordu.

"Aptalca." Val bilinçsizce etrafına bakındı. "Ama işte orada." Onu ilk öptüğü gün, şu anda durdukları yerden çok da uzak olmayan bir yerde, iki kelebeğin güneş ışığında nasıl dans ettiklerini hâlâ zihninde canlandırabiliyordu. O zamanlar kelebeklerin saçma olduğunu düşünmüştü.

Ellen başını salladı. "Aptalca değil. Duygusal ama."

"Seni tekrar öpeceğim." Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Aslında şimdi."

Tıpkı bir yıl önce yaptığı gibi dudaklarını nazikçe onunkilerin üzerine yerleştirdi. Ve o zaman olduğu gibi şimdi de öpüşmeyi derinleştirmek için acele etmedi, onun tadına baktı, kokusunu içine çekti, ellerinin kollarında, omuzlarında ve boynunda dolaşmasına izin verdi, ta ki kadın ona doğru eğilip onu öpene kadar.

"Bugün bütün gün," dedi Val, kollarını ona sararken, "çok hızlı, verimli ve işkolik olmanı izledim. Dostça alışveriş yapma becerisine sahipsiniz ve ürünlerinizi yeterince istekli bir şekilde veriyorsunuz. Ama çiçeklerin." Val'in boynunun yan tarafını öpmek için durakladı, Val'in özellikle hoşlandığı bir noktaydı bu. "Çiçeklerini sattığında," diye devam etti Val, onun boynunu öperek.

"Her seferinde onları bırakmak istemedin. Kalbin biraz kırıldı, onları o şekilde gönderirken, bozuk para için."

"Sus. Çiçekler hediye edilecek öpücükler değildir..." Yüzünü onun omzuna gömdü.

"Ne?" Bir elini ensesine götürdü ve hafifçe masaj yapmaya başladı. "Bugün ruh halini okumak çok zor, aşkım."

Ellen ona gülümseyerek, "Sadece yorgunum," dedi. "Ve huysuzum ve muhtemelen yatağıma ihtiyacım var."

"Yorgunluğu anlayabiliyorum." Geri çekildi ve bahçelerine doğru ilerlerken onun elini tuttu. "Uzun ve zorlu bir gün oldu."

"Yine de ilerleme kaydettiniz. Phil'in, Squire Rutland'ın yerine sulh yargıcı olarak görev yaptığını söylediği Sir Dewey ile görüştün ve kiracılarınla bir araya geldin. Ayrıca bana da önemli ölçüde yardımcı oldun, bu yüzden sana tekrar muamele etme zamanının geldiğini ilan ettiğimde uysal bir teslimiyetle davranmanı bekliyorum."

"Uysal teslimiyet mi?" Val ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu terimi bana açıklamanız ya da daha iyisi anlamını göstermeniz gerekecek."

Val'e, Majesteleri'nin Val'in babasına sık sık takındığı gülümsemeyi anımsatan eğlenceli bir gülümseme takındı ve sonra kulübesine doğru gözden kayboldu. Dışarı çıktığında Val'e uzun bir bardak elma şarabı uzattı ve salıncağına oturdu. Val onun yanına çöktü ve salıncağı ayağıyla hafifçe sallanmaya bıraktı. Ellen Val'in eline merhem sürerken, Sör Dewey Fanning ile Val'in doktor arkadaşı Vikont Fairly ve onun yakın arkadaşı, aynı zamanda Belmont'ların ortak dostu olan Lord Nick -Darius'un kayınbiraderi- hakkında konuştular.

"Bugün bu ele hiç iyilik yapmadın." Ellen kaşlarını çatarak rahatsız edici uzantıya baktı. "Ama kasabadan çıkmama izin verdin."

"Elimi olabildiğince iyi dinlendirdim."

"Ama dün ve önceki gün zavallıya eziyet ettin," diye azarladı Ellen adamın eklemelerine merhem sürerken. "Bu gidişle çabuk iyileşemeyeceksin."

Val gözlerini kapatarak, "Daha kötüye gitmiyorum," diye cevap verdi. "Ve eğer bana bu şekilde eşlik edersen, en yavaş şekilde ilerlemek için bir teşvikim olacak."

geri kazanımlar. Ancak emlak konusunda kendimi korkak hissediyorum. Bir bataklık gibi hissediyorum, ona attığım her kaynağı tüketecek ve hala daha fazlasını talep edecek bir bataklık."

"Kıskanç bir metres gibi," diye mırıldandı Ellen, adamın parmak eklemlerini öperken.

"Evet, ama bunlardan birini bizzat yaşadığımı söyleyemem - en azından son zamanlarda. Çiftlikler gözden düşmek üzere, ev bir harabe, birileri suç işlemeye meyilli ve benim sağlığım da yüzde yüz değil."

"Elini dinlendirirsen daha iyi olacak."

"Şimdi beni göndereceksin," diye tahmin etti Val. "Ziyaret ediyoruz, el ele tutuşuyoruz ve hatta sarılıyoruz Ellen, ama sen hâlâ benden utanıyorsun ve ben de gurur mu duymalıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyorum."

"Valentine." Elini onun kalçasına koydu. "Ben... ben rahatsızım." "Ah, pekala." Val elini kızın saç örgüsünde gezdirdi. "Bu her şeyi açıklıyor o zaman.

Ben de, belki de tohumlarımin karnıma ve göğsüme bulaştığı zamanlar hariç, asla rahatsız olmadığım için, söğüdün altındaki bir battaniyenin üzerinde şehvetle terliyorum ve aklım da kaçıyor."

"Sen utanmazsın." Boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yükseldi ve yanaklarını sardı. Val kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti.

"Ve sen çok tatlısın. Bu gece yüzmeye gidelim mi?"

"Çirkinleşiyorsun. Beni şok etmeye çalışıyorsun."

"Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum," diye düzeltti Val, şakağını öpebilmek için onu kendine çekerek. "Görünürde başarılı olamadım, ama ben sabırlı biriyim ve sen de uzun süre rahatsız olmayacaksın, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Bundan sonra uzun bir süre onunla kaldı, salıncağı hafifçe salladı, ona sarıldı ve bahçenin üzerine düşen karanlığı izledi. Kız ona karşı uyuklamaya başladığında, onu karanlık kulübeden geçirerek yatağına götürdü ve yatırdı.

Ellen uykuya dalarken, mobilya tüccarı komşusunun nasıl olup da bir değil birkaç unvanla dirsek temasında olduğunu ve farklı bir hayatta, farklı türde bir dul olsaydı, ona kur yapıp yapmayacağını, Ellen'ın da buna izin verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Val atını Great Weldon'ın ahırından alırken, Cheatham'la yaptığı görüşmenin hayatla bağıını tamamen koparmak için tam da ihtiyacı olan tekme olduğunu hissediyordu. Öğle vakti malikâneye döndüğünde hâlâ hoşnutsuz ve şaşkıındı.

Darius onu garaj yolunda karşıladı. "Öğle yemeğı için tam zamanında."

Val, binanın sıcağına aldırmadan kravatını ve yeleğini çıkarmış olan arkadaşına kaşlarını çatarak baktı. "Sen ıssız bir yerdesin."

"Ve yakında evcil vahşilerimiz gibi tüm çıplak ihtişamımla gölette gün boyu eğleneceğim. Büyük Weldon olarak bilinen o ticari faaliyet arı kovanında ne öğrendin?"

"Olumlu bir şey yok," dedi Val, Ezeziel'i ahıra götürürken. "Kulvar iyi görünüyor."

"Ostrogotlar sizin için deniz kabuklarını ayıklarken kan revan içinde kaldılar. Onlara iltifat etmeyi ihmal etmeyin."

"Sanırım yemeklerini yediler?" Val atını çapraz bağlara yerleştirdi ve eyeri sırtından indirdi. Sol koluna vuran tanıdık acıyı görmezden geldi ve eyeri alışıl gelmiş askısına yerleştirdi.

Darius ahır koridorundaki tek banka oturdu. "Elin seni rahatsız mı ediyor?"

"Çok acıyor," dedi Val kolayca, ama kasabada öğrendiğı şey daha çok acııyordu. "Bugün bana saygıdeğer William Cheatham, Esquire, Ellen FitzEngle'in, ölünceye, yeniden evleninceye veya vatandaşlık ayrıcalıklarını kaybedinceye kadar, hangisi önce gerçekleşirse, vesaire olarak bilinen mülk üzerinde ömür boyu bir mülke sahip olduğunu belirtti."

Darius kaşlarını çatı. "Bir ömür boyu mülk mü?"

"Yaşam mülkü, yani rahatsız edilmeden ve rahatsız edilmeden, herhangi bir müdahaleden ve benzeri şeylerden muaf olarak, burada, hayatının geri kalanında, ona eşlik eden tüm nimetlerle birlikte yaşama hakkı."

"Tüm kutsamalar mı?" Val atını hızlıca tımar ederken Darius sordu, fırçayı sağ elinde sıkıca tutuyordu. "Kıralar gibi mi?"

"Kiralara, mahsuller ve demirbaşları satma hakkı dahil olmayan faydalar. Bu onun çeyiz malı olacaktı, Dare. Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Ellen son beş yıldır buradaki kiralara Cheatham aracılığıyla topluyor ama Cheatham parayı Londra'daki bir bankadaki Markham hesaplarından birine yatırıyor. Bir kuruşu bile mülke girmedir."

"Bu, kendi toprağına düşkün bir kadının karakterine uygun görünmüyor. Atınız çabalarınızın verdiği zevkle kendinden geçmek üzere."

Val Ezekiel'e baktı, gerçekten de gözleri kapalı, at gibi bir mutluluk izlenimi veriyordu.

"Umutsuz." Val sağ eliyle atın kulaklarının arkasını kaşıdı. "En azından Zeke emlak konularında lafı dolandırmıyor."

"Bayana paranın nereye gittiğini hiç sordunuz mu?"

Val, Zeke'i bir ahıra sokarken, "Ben yapmadım," dedi. "Ama tam olarak adlandıramadığım çelişkiye parmak bastın: Ellen arazisine değer veriyor ve ona bazı kadınların yeni doğan çocuklarına baktığından daha iyi bakıyor. Mülkün geri kalanının harap olmasına izin vermesi mantıklı değildir."

"Hiç mantıklı değildir. Belki de başka seçeneğı yoktur."

Val dizginini ve çizmelerini silmek için bir bez getirdi. "Tapu açık. Şu anda ev bana ait ama onun ömür boyu mülkü var. Freddy tam olarak yalan söylemedi, sadece tapunun mutlak mülkiyette olduğunu ima etti, oysa öyle değildi

-Oldukça."

"Ellen'in kiracılığı ya da ömür boyu mülkiyeti, muhtemelen hayatını oluşturan boş zevkler kasırgasında onun için bir ayrıntıdır." Darius oturduğu yerden kalktı ve Ezekiel'in yanındaki bölmede duran Kokarca'ya elini uzattı. "İnsan önceki baronun niyetinin bu olup olmadığını merak ediyor."

Val dizginini bir mandalın üzerine astı ve boğaz kilidini başlığın ve dizginlerin etrafına bağladı. "Hayır, öyle değildir. Ellen bu kiralara, salonun kullanımına ve benzeri şeylere sahip olacak, ancak hayatı boyunca uygun gördüğü iyileştirmeleri, değişiklikleri yapacak. Basit bir kulübede çalışıp günlük ekmeğini kazanmak için ellerini kirletmesi gerekmiyor."

"Bu sizi rahatsız ediyor, sadece burası harap olduğu için değil, hakkını alamadığı için de."

"Bu beni rahatsız ediyor." Val, Darius'un boşalttığı sıraya oturdu. "Bu nedenlerden dolayı ama aynı zamanda bana bunların hiçbirini anlatmadığı için. Ben buranın yeni sahibiyim ve birkaç haftadır buradayım. Eğer Freddy Ellen'a düşük bir maaş bağladıysa, bunu kesinlikle düzeltebilirim."

"Peki ya onu hiç maaş almadan çalıştırıyorsa?" Darius yüksek sesle merak etti.

Val iç çekti, gözlerini kapadı ve Darius yanına inerken başını arkaya yasladı. "Bana yalan söyledi, Dare."

"Tam olarak değil. İkimizin de bildiğı gibi aile durumları karmaşıktır. Kendince sebepleri olabilir ve her şey görüldüğü gibi olmayabilir. Belki de Freddy'ye güvenmediğı için kiralarını biriktiriyordur ve bunun için onu suçlayamazsınız. Onunla konuşun, işlerin bundan sonra nasıl devam edeceğini tartışın ve aranızdaki havayı dağıtın."

"Sen de onun gibisin." Val konuşurken ayağı kalktı. "Karmaşık sorunlara basit yanıtlar veren, doğrudan ve hızlı bir düşünme tarzınız var."

"Belki de sorun o kadar karmaşık değildir. Belki de sadece düzgün bir yemek yemeniz, dul kadınla konuşmanız ve bir anlaşmaya varmanız gerekiyordur."

Ve Darius, adamın sıska, yakışıklı, nazikçe fakirleşmiş kışına lanet olsun, haklıydı. Karnı doyan Val'in üzüntüsü daha kontrol edilebilir bir hale gelmişti, ta ki malikânedeki çabalarının sabote edilmesinin onu mağdur etmeyi amaçlamamış olabileceğı aklına gelene kadar.

Derin cebi, Londra bağlantıları ve unvanlı ailesiyle yeni sahibini korkutmak, dul baronesin Little Weldon'da elde ettiği az miktardaki mali güvenceyi daha da aşındırmanın bir yolu olabilirdi.

Başka bir deyişle, Ellen FitzEngle Markham'ın kendisine zarar vermek için Val'i bile gözden çıkarabilecek düşmanları olabilir.

Bu endişe verici düşünceyi sessiz tuttu ve sonuca varma, aşırı tepki verme ve en kötü duruma atlama konusunda kendine sert bir ders verdi. Zihnindeki bu ders, camı silmeye yardım etmesi için geçen süre boyunca sürmüş olsa da

Evin kuzey tarafındaki yeni pencereler, ekipler ayrıldığında, Dare ve çocuklarla akşam yemeği gürültülü bir anı olduğunda ve akşam gölgeleri terasın üzerinde uzandığında hala olasılığı düşünüyordu.

"Dışarıda çok geç kalma," diye uyardı Darius, sepeti bahar evine yerleştirirken. "Çocuklar senin gece geç saatlere kadar dolaştığını fark ettiler. Ve senin sefil çirkin benliğine sefil çirkin elinin güzellik uykusuna ihtiyacı var."

"Peki anne." Val ormana doğru yürüdü. "Bekleme."

Val, komşusuyla yaptığı bu ziyarette ne yapmak istediğinden emin olmadığı için atlı patika boyunca ağır ağır ilerledi. Kira ve mal varlığı konusunu açmaya hazır değildi ama onu görmek istiyordu.

Kendini onun bedenine gömmek ve kiralari, mülkleri, ağrıyan sol elleri, camcılar, çatı kiremitlerini ve tüm bunları unutmak istiyordu.

Ama adam ağaçların arasından çıktığında kadın verandada değildi ve bu yüzden Val bir ikilemle baş başa kaldı: Kapısını mı çaldı yoksa yokluğunu dayatmayacağına dair bir işaret olarak mı algıladı? Yarım saat içinde geri gelecek miydi? Yatağına uzanıp onun kokusunu taşıyan yastık ve çarşafın arasında gözlerini mi kapatsaydı?

Peki o neredeydi? "Valentine?"

Arkasındaki bahçeden Ellen'ın sesi geldi ve gözleri kararan ağaç sırasını tararken, daha önce orada olmayan soluk bir yama gördü. Çiçek kokuları burnunu rahatsız ederek bahçeyi geçti ve iki sağlam baldıran ağacının arasına asılmış bir hamak seçebildi.

"İyi akşamlar." Adam hamakta yatan kıza baktı ve onun çoktan yatak kıyafetlerini değiştirdiğini fark etti.

Vay, vay, vay...

"O hamakta iki kişilik yer var mı?" diye sordu, hâlâ hoş karşılandığından tam olarak emin değildi.

"Bilmiyorum ama deneyelim, eğer yere çakılırsak olmadığını anlarız."

Pek de coşkulu bir tezahürat sayılmazdı ama çocuklar Val'in bugün havasında olduğunu söylemişlerdi. Val hoplayıp zıpladı, botlarını ve çoraplarını çıkardı ve önündeki meydan okumayı inceledi. "Sen şu tarafa doğru yuvarlan ve kenara tutun, ben de üzerine tırmanayım."

Hamak önemli ölçüde alçaldı ve Val'in biraz çeviklik göstermesi gerekti, ancak kısa süre sonra Ellen'a harika bir şekilde yaklaştı, hamak onları tasarım gereği bir araya getirdi.

Val, Ellen'ın kulağına, "Ağaçlardan birine bağlı bir ipe ihtiyacımız var," diye mırıldandı, "böylece bu şeyi senin için sallamaya ayarlayabilirim."

"Bu gece esinti var." Yanağını Val'in koluna yaslamak için döndü. "Geleceğinden emin değildim."

"Neden yapmayayım ki?" Val onun saçlarını okşadı, kokusuna ve yumuşaklığına bayıldı. "Çocuklar hâlâ gölette gürültü yaptıkları için mi?"

"Umarım bizim çocuklarımızdır, diğer çürümüş küçük veletler değil. Onları kovuyorsun ve sinek gibi oluyorlar. Vızıldayarak geri gelirler."

"Gerçekten çürümüşler mi?" Bir kolunu kızın boynunun altından geçirerek onu kendine yaklaştırdı. "Ben de bir zamanlar çocuktum. Herkesin beni sadece çocuksu halimden dolayı bir böcek olarak gördüğünü düşünmekte tereddüt ediyorum."

"Sen iyi bir çocuktun." Ellen'ın sesinde bir gülümsemenin ilk ipucu vardı. "Onlar iyi çocuklar değil. Onlar küçük haydutlar ve daha da kötüler. Mülkünüz için bir isim bulmaya çalışıyorum ve sürekli tarladaki zambaklarla ilgili olması gerektiğini düşünüyorum."

"Tarladaki zambaklar mı?" Val, kutsal metinlere olan zayıf hâkimiyetini gözden geçirdi.

"Bu, bize yararsız görünen şeylerin Yüce Tanrı'nın en şefkatli ilgisine değer olmasıyla ilgilidir."

"Çiçeklerin güzel olmasıyla ilgili olduğunu sanıyordum," dedi Val, Ellen'ın kulağına sokularak. "Yan dön. Son derece güzel ve şefkatle bakılmaya değer biriyle kucaklaşmak istiyorum."

"Böylece sana sırlarımı fısıldamak için ilham alabilir miyim?" Ellen hamakta dikkatlice kayarak sordu. Val onun yerleşmesini bekledikten sonra

Yanına yuvarlandı ve elini kadının omuzlarında, boynunda ve sırtında gezdirmeye başladı.

"Çocuklar bugün pek neşeli olmadığınızı söylediler." Val özellikle omuzlarındaki gerginliği hissetti, tam da Beethoven'ı iyi bir şekilde bitirdiğinde kendi omuzlarının ağrıdığı yerde. "Paylaşacak sırlarınız var mı?"

"Hayır. Böyle devam edersen beni uyutacaksın."

"O zaman sen beni hayal edebilirsin, ben de seni ve sebzeleri hayal ederim." "Sebzeler mi?" Ellen omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı.

"Yeşil fasulye, domates, biber, bilirsin işte." Val onun ensesini öptü. "Meyveler yardımcı oluyor ama sebze özlemiyle yanıp tutuşuyorum. Tereyağlı taze fasulyeye küçük bir rapsodi yazabilirim, o kadar büyük bir azap çekiyorum ki."

"Bu eziyeti anlıyorum." Ellen omuzlarını yuvarladı. "Haziran ayının sonunda, sebze tarlamda neredeyse uyuyacağım, o ilk kase gevrek, olgun fasulyeyi o kadar çaresizce istiyorum ki. Benimkiler neredeyse hazır."

"Peki ya sen?" Val onun ensesini tekrar öptü. "Hazır mısınız?"

Adamın aleti pantolonunun içinde yükselmiş, kadının kışını hafifçe dürtüyordu ve kadın soruyu yanlış anlamış gibi davranmadı. Ona cevap vermek yerine arkasına uzandı ve adamın elini ortasına doğru çekti.

"Bunu belki olarak kabul ediyorum," diye kulağına fısıldadı Val, sonra da yanağını onunkinin üzerine koydu. "Bir şeyden mi korkuyorsun, Ellen? Seni inciteceğimden mi korkuyorsun?"

"Canımı mı yaktın?" Biraz yana kaydı. "Tabii ki canımı yakacaksın."

"Blazes." Val onun arkasında hareketsiz kaldı. "Bu cevap bir adamı cesaretlendirmez, aşkım. Ne demek istiyorsun?"

"Bana dulların gizlice tadını çıkarabileceği türden bir unutulmuşluk, Valentine ve bazı tatlı anılar sunacaksın, ama ikimiz de bundan hiçbir şey çıkmayacağını biliyoruz. Artık ilgilenmediğinde ya da mülkü sattığında, hayatına devam edeceksin, mobilyalarını satacaksın, belki başka bir mülkü restore edeceksin ve ben hala burada yatağımı ayıklıyor olacağım. Yataklarımı."

Sessiz kaldı, dilinin sürçmesine izin verdi ve kızın ilişkilerinden bir şey çıkmayacağı sonucuna varmasından kendisini sorumlu tuttu.

Ona durumun böyle olduğunu söylemişti ve sol eli acımasızca zonklarken bu sözünü geri alamazdı. Yine de bir parçasının onun durumu acımasızca değerlendirmesinden mutsuz olduğunun farkındaydı.

"Eğer sunabilseydim daha fazlasını ister miydin?" diye sordu, elini göğsünün üzerinde gezdirmek için okşayarak.

"Daha fazlasını isteyemem." Elini onunkinin üzerine kapadı ve parmaklarını göğsünün etrafına daha sıkı bastırdı.

Bu bir cevap değildi ama Val, sallanan hamakta vücudunu onunkinin üzerinde kaydırmak için gereken dengeye onunla tartışamayacak kadar dalmıştı. Val'in üzerine çıktığında, Val'in ağzına bir öpücük kondurmak için ayağa kalktı.

"Ruh halin mesafeli. Nereye gittin Ellen?"

"Sarıl bana." Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü omzuna yasladı. Adam ona uydu, başını avucunun içine aldı, yanağını şakağına yasladı ama bir kadının ona nasıl bu kadar sıkı sarılabildiğini ve aynı zamanda nasıl bu kadar uzakta olabildiğini merak ediyordu.

"Bu hafta sonu Candlewick'i ziyaret etmek için sabırsızlanıyor musun?" Val sordu, elleri yavaşça onun sırtını okşuyordu. "Sanırım Day ve Phil saatleri sayıyor."

"Dün pazarda onları hiç acımadan çalıştırdım." Ellen burnunu Val'in boğazına dayadı. "Bütün gün çalıştığın halde nasıl bu kadar güzel kokuyorsun?"

Val, Ellen'ın sohbetinin günbatımında üreyen bir çift tavşan gibi hoplayıp zıplamasına izin vermekten memnun bir şekilde, "Her yemekten önce pınar başında kurulanırız," diye cevap verdi. "Dare ve ben öyle yapıyoruz. Day ve Phil su samuru oluyorlar ve Axel'in yüzmek için bir göleti yoksa yakında bir tane kazsa iyi olur."

"Öyle. Abby ile gezintiye çıktık ve bana gösterdi."

"Soruma cevap vermedin. Hafta sonunu iple çekiyor musun?" Val bilerek okşamalarının kolay ritmini korudu ama yine de Ellen'ın nefes alışının durakladığını hissetti.

"Öyleyim ve
değilim." "Söyle
bana."

"Öyleyim çünkü onlar değerli insanlar ve misafirlerine karşı çok nazikler. Anladığım kadarıyla çok şey yaşamışlar ve bu da onları duyarlı, birlikte olunması kolay insanlar haline getirmiş."

"Ama?"

"Ama birbirleriyle çok mutlular," dedi Ellen yumuşak bir sesle. "Bu benim bazı hayallerimi yıkıyor ve bu çok zor."

"Hangi illüzyonlar, aşkım?"

"Birkaç yanılsamam var," dedi, kalçalarına daha yakın duracak şekilde kayarak. "Kendime Francis'le mutlu olduğumu söylüyorum ve öyleydim de."

"Ama Axel ve Abby daha mutlu," diye tahmin etti Val. "İkisi de daha önce evliydi ve bu birbirlerine değer vermelerini sağlıyor."

"Belki." Ellen'ın ses tonu şüpheliydi. "Francis daha önce evliydi ve bana Axel Belmont'un Abby'sine baktığı gibi bakmadı, dokunmadı ya da benim hakkımda konuşmadı."

"Yani sen ve Francis mutsuz muydunuz? Onun aslında aziz kocalar panteonunda kanonlaştırılmadığını bilmek ne kadar rahatlatıcı."

"Mutsuz değildik." Ellen onun göğüs ucunu buldu ve gömleğinin kumaşından ısırıldı. "Ama Belmont'lar gibi yakın değildik."

"Sanırım çok az çift öyle, ama sizi bazı yanılsamalardan kurtardıklarını söylemişsiniz." Val onu keşiflerinden vazgeçirmek için hiçbir hamlede bulunmadı, çünkü keşifler böyleydi. "İlki, size evliliğinizin mükemmel olmadığını hatırlatmış olmaları."

"İkincisi ise burada, bahçelerimde, sosyal hayatım olmadan, gerçek arkadaşlarım olmadan ve günlerimin, haftalarımın ve yıllarımın geçişini kutlamak için sadece pazara ya da kiliseye gitmeden mutlu olmam."

"Yalnızsın."

"Yalnızlık." Ellen onun boğazına doğru iç çekti. "Ayrıca... önemsiz."

"Hepimiz önemsiziz. Naibin kendisi ölüp gidebilir ve Dünya aynı yönde dönmeye devam edecek, ama ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Ne demek istediğimi anlayamazsın," diye mırıldandı Ellen, yanağını adamın çıplak göğsüne koyabileceği kadar gömleğinin düğmelerini açarak. "Sende

Fabrikalarınızda çalışanlar, kardeşlerinizden bahsettiniz, Bay Lindsey size bağlı ve Belmontlar da arkadaşlarınız. Şu Nick denen adamdan, Vikont doktor arkadaşından ve karısından bahsediyorsun. İnsanların var, Valentine, bir sürü, bir sürü insan."

"Ben çok geniş bir aileden geliyorum. Çok ve çok sayıda insan bana doğal geliyor." Ancak Val, Ellen'ın sözleri üzerine düşünürken, pek de dürüst davranmadığını fark etti. Her ne kadar çok sayıda insana sahip olsa da, yine de kendini Ellen gibi izole ve marjinal hissediyordu. Bu paradoksu düşünürken, Ellen'ın parmaklarının, başparmağı göğüs ucuna değene ve yanağı kalbinin üzerine uzanana kadar gömleğini çözdüğünü hissetti.

"Ellen FitzEngle Markham, hayatında bazı zevklere yer vermemek için çok genç ve çok güzelsin. Tüm varlığın çiçekler, fasulyeler ve süpürgele yaramaz çocukları kovalamaktan ibaret olamaz."

"Ve tüm varlığınız levhalar, kabuklar ve konşimentolardan ibaret olamaz."

"İşte bu yüzden" -Val ona sıkıca sarıldı- "bu hafta sonu Belmont'un misafirperverliğini kabul etmekten memnuniyet duyacağız, değil mi?"

"Doğru." Ellen ses tonunda belli belirsiz bir huysuzlukla teslim oldu. Ama sonra geri çekilerek ay ışığında Val'in yüz hatlarına baktı. "Bugün Büyük Weldon'a yaptığınız ziyaret nasıl geçti?"

"Ah, şu." Val gözlerini kapadı. "Cheatham burada değildi ve bana söyleyeceklerinin bir faydası olacağından emin değilim, çünkü sadakati Freddy ve Roxbury malikanesinden yana."

Ellen hiçbir şey söylemedi ama onun kucağına yattı. Val yavaş yavaş uykuya daldı ve cırcır böcekleri cıvıldarken ve esinti ağaçların arasından hafifçe kıpırdarken Ellen'ı onun cevabını düşünmeye bıraktı. Bu soruyu sormaktan ve cevabını duymaktan korkuyordu. Cheatham'ın sağduyusuna bağlı olarak, mümkün olan en kötü şekilde ifşa olabilirdi.

Ama korkuları boşunaydı. Val hiçbir şey öğrenmemişti ve bu yüzden bir ertelemesi vardı. Belki de kaderin ona tanıdığı bu kısa süre içinde bir şekilde adama gerçeği söyleyecek cesareti bulacaktı, çünkü Shire'da birileri - kiracılar, mahallenin çocukları, Rooster'daki iyi niyetli dedikoducular,

Birisi ona kollarındaki kadının bir yalancı, bir dolandırıcı ve başka seçeneği kalmayana kadar ondan çalmaya niyetli bir hırsız olduğunu söyleyecekti.

Yedi

"Eşyaların nerede?" Axel, Val'le birlikte Ellen'ın odasının karşısındaki koridorda yer alan yüksek tavanlı, havadar misafir odasına geçerken sordu.

"İşte." Val, Axel'e rulo haline getirilmiş tıraş takımını fırlatırken, bir uşak alayı küvet, Val'in seyahat eşyaları ve buharlı su kovaları taşıyarak içeri girdi.

"Tişörtünü çıkar." Axel bir usturayı küçük bir bileme taşına vurdu. "Ve seni buraya oturtuyorum." Bir tuvalet taburesinin arkasına vurdu. "Çatınızdaki yaramazlıkla ilgili notunuzu aldım."

"Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum." Val, Axel'in uşağı gibi davranmasına ses çıkarmaya bile çalışmadan oturdu. "Darius esasen nöbet tutmak için geride kaldı. Ve oğullarınız öldürülebilirdi."

"Ya da sen." Axel tıraş fırçasını yarı dolu küvete daldırdı ve Val'in tıraş sabunuyla köpürttü. Sabunu kokladı ve köpüğü Val'in yanaklarına sürdü. "Güzel koku. Birinin çatınızı kurcaladığı sonucuna nasıl vardınız?"

"İzinsiz girenler olduğunu biliyoruz." Val, Axel'in boğazını köpürtebilmesi için çenesini yukarı kaldırdı. "Ayrıca Cuma günü levhaların sıkı olduğunu da biliyoruz."

Axel usturayı Val'in çenesinde gezdirmeye başlarken, "Biliyorsun, çatı ustaların Cuma günü çok sıkı olduklarını söylüyorlar," diye düzeltti. "Anlattığınıza göre, arduvazları gevşetmek için iskelenin üzerine en az yarım ton tarla taşı yığmak gerekmiş. Doğru mu?"

Axel usturayı havluya silip temizlediğinde Val, "Bunun bir yaramazlık olduğunu düşünmüyorsun," dedi.

"Bilmiyorum. Çok rastgeleydi. O taşlar herhangi birine ya da hiç kimseye zarar vermiş olabilir. Ağırılık arduvazları gevşetmeye yetebilirdi ama yine de yetmeyebilirdi. Size gerçekten zarar vermek isteyen biri, bunu yapmak için daha tahmin edilebilir zahmetli önlemler alırdı - eğer biraz akli varsa. Kıpırdamadan dur."

Val, Axel'in gerekçesini düşündü ve mantıklı buldu. Axel, Sussex'teki kardeşi Matthew Belmont gibi zaman zaman yerel sulh yargıcı olarak görev yapıyordu. Suçları soruşturma konusunda deneyimliydi ve daha da önemlisi, Day ve Phillip'in babasıydı. Onları önlenabilir bir zarar riskine sokmayacaktı; Val bundan emindi.

Axel temiz bir havluyu doğrudan Val'in tıraşlı yüzüne fırlattı. "Sanırım biraz kilo vermişsin. Yüzün daha ince."

Val ayağa kalkarken omuz silkti. "Darius geri kalan kısmımın da daha ince olduğunu iddia ediyor. Bu konuda kayıtsız kaldığımı itiraf etmeliyim ama o sıcak su dolu küveti düşününce hiç de kayıtsız kalmıyorum."

"Kol düğmeleri." Axel parmaklarını salladı ve Val sol elini uzattı.

"Tanrım, Windham." Axel kaşlarını çatarak Val'in şişmiş eklemlerine ve kızarmış etine baktı. "Bu şeye çekiçle mi vurdun? Acımış olmalı."

"Alevleniyor," diye mırıldandı Val, Axel kol düğmesini çıkarır çıkarmaz elini geri çekti. "Sanırım buradan idare edebilirim."

"Sanki yapabilirsin de. Ya düşmelerinin düğmelerini açmama izin verirsin ya da burada durur ve sen kendin açmaya çalışırken izlerim."

"Axel." Val ona ciddi ciddi kaşlarını çatı.

"Ne?" Val'in pantolonunu belinden yakaladı ve kaşlarını çatı. "Onları bu kadar bol mu yaptırdın?" Val ayağa kalkıp yardıma katlanırken o ustalıkla düğmeleri çözdü.

"Sıkı olmalarını sevmiyorum." Val pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarına doğru itti. "Bilmen gerekiyorsa, yapıldıkları zamandan biraz daha bollar."

"Abby muhtemelen onları senin için alabilir." Axel, Val'in atılmış giysilerini topladı ve konunun zayıflığıyla ilgili diğer yorumlarını

Kendisi.

"Sabunu alabilir miyim?" Val minnettar bir iç çekişle suya batarak sordu.

"Olabilir." Axel son sıcak suyun bulunduğu çantayı karıştırdı, bir parça öğütülmüş sabun getirdi ve yatağın üzerine eksiksiz bir kıyafet koydu. "Smaç bas, ben de bu şerefe nail olayım."

Aslında Axel'in onunla birazcık ilgilenmesine izin vermek iyi hissettiriyordu, her ne kadar elinin durumu yüzünden azarlanmak aşırı derecede sinir bozucu olsa da. Axel hiç şüphesiz Val'in ailesini -ve sevgili Nicholas'ı da- uyaracaktı ama gerçek bir konaklama yeri, sosyal bir hayat ve çok az erzak varken, onu bizzat rahatsız etmek için Oxfordshire'a gelmeleri pek olası değildi. Ayrıca Val, kardeşlerinden hiçbirine son çılgınlığının yönünü tam olarak bildirmemişti ve her ikisi de meşgul adamlardı.

Westhaven'in mektupları muhtemelen tüm yeni babaları karakterize eden merak ve heyecanla doluydu. Devlin'in mektupları daha çok sevkıyat gibiydi. Kısa, gerçekçi ve az sayıdaydılar. Yorkshire'daki Rosecroft malikânesi Val'in satın aldığından çok daha iyi durumda değildi ve Devlin yeni evlenmişti, yeni bir üvey kızı olmuştu ve kısa bir süre sonra kendi ilk çocuğunu bekliyordu.

Val en büyük ağabeyinin bir haftalık mesafede olmasından üzüntü duysa da, en azından adamın lanet olası Fransızlara karşı süvari hücumlarına liderlik ettiği yıllara göre bu bir gelişmeydi.

Ama Val küvetten kalktı ve iki ay önce kuzeyden geldiğinden beri kardeşi Devlin'i ne kadar özlediğini itiraf etti. Yorkshire'da Dev, küçük Winnie ve Emmie ile keyifli bir kış geçirmişti.

-Val'in elinin durumu olmasaydı.

Eline baktı ve alçak sesle bir yemin etti, çünkü durumu neredeyse David Worthington'ın onu incelediği zamanki kadar kötüydü. Yine de artık iki şey kesindi: Dinlenmek, dayanılmaz derecede yavaş bir hızda da olsa onu iyileştiriyordu; ve eli normal düzeyde bir aktivite için kullanmak korkunç bir hızla kötüleşmesine neden oluyordu.

Val gömleğinin içine girmeye çabaladı, sonra Ellen'ın iki günden fazla bir süredir elini tedavi etmediğini fark edince temiz pantolonunu bağlamak için uzun süre uğraştı. Öğle yemeğinden sonra onu arayıp bulacağına ve yardımını isteyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Axel'in onu kıpır kıpır bir çocuk gibi giydirmesine katlanmak zorunda kalırsa, bu onu gerçekten çileden çıkaracaktı.

Odasının kapısının açılıp kapandığını duyduğunda saçlarını kuruluyordu. Bir hizmetçi kapıyı çalmış olmalıydı ve Ellen'ın kendi banyosunda olması gerekiyordu.

"Axel," diye mırıldandı Val havlusunun derinliklerinden, "eğer beni yeni kırılmış küçük bir adam gibi yapmaya geldiysen, defolup gidebilirsin."

Derin ve tanıdık bir bariton, "İşte ev sahibinize hitap etmenin güzel bir yolu," diye homurdandı. "Eminim Majesteleri, küçük kardeşimin kusursuz terbiyesinin ona iyi hizmet ettiğini bilmekten memnun olacaktır."

Val havluyu bir kenara fırlattı ve sanki düşünceleri adamı canlandırmış gibi, Devlin St. Just, Albay Lord Rosecroft, Valentine'ın en büyük kardeşi, bronzlaşmış, sağlıklı ve sırtan bedeniyle orada duruyordu.

"Dev?" Val bir anda kardeşinin ezici kucağındaydı, sırtı şiddetle dövülüyordu ve boğazı şüpheli bir şekilde sıkılmıştı. Val geri çekildi ve gözlerinin yalan söylemediğinden emin oldu. "Emmie ve Winnie'den uzakta ne halt ediyorsun?"

"Sürgün edildim." St. Just'ın sırtışı utangaç bir hal aldı. "Emmie'nin doğumuna daha birkaç hafta var ve beni ortalıkta dolaşmakla suçladı. Bizimle kışlayacak kadar nazik olmayan aile üyelerini özledim, bu yüzden burada bir yıldırım baskınına çıktım."

"Ve seni gördüğüme çok sevindim. Çok sevindim. Ne kadar kalabilirsin?"

"Hafta sonuna kadar York'a doğru yola çıkacağım, ama Oxford nominal olarak şehrin kuzeyinde, yani yolumun üzerindeydiniz." Aziz Just geri çekildi ve Val yarı İrlandalı ve eski bir asker olan kardeşinin eleştirel değerlendirmesine maruz kaldı.

"Ve Belmont senin geleceğini biliyor muydu?" Val bastırdı. "Bana tek kelime etmedi ve son birkaç haftadır adamlarını ayak altında tutuyorum."

"Belmont geleceğimi biliyordu ama tam olarak ne zaman geleceğimi bilmiyordu, çünkü ikimizin bir tür işi var ve eşlerimiz de birbirine bağlı."

"Eşleriniz..." Val kaşlarını çatı ve Abby Stoneleigh'in -şimdi Abby Belmont- merhum Helmsley Kontu ve hayatta kalan kız kardeşleriyle akraba olduğundan bahsettiğini hatırladı.

"Ordunun dünyanın en büyük köyü olduğunu sanıyordum," dedi St Just, "ama bu onuru İngiliz soyluluğu alıyor. Eğer küvetle işiniz bittiyse, su soğumadan içine atlamak isterim."

"Buyurun, ama isterseniz Axel'in temiz su göndereceğinden eminim."

"İspanya'da bulunanlara kıyasla" -St. Just gömleğini çoktan çıkarmıştı- "bu pırıl pırıl. Güzel de kokuyor."

"O halde sizi biraz yalnız bırakayım." Val kapıya doğru ilerledi.

"Cehenneme kadar yolun var." Aziz Just pantolonunu çıkardı. "Masada kibarca sohbet etmemiz gerekecek, bu yüzden kal ve sorgunu bir erkek gibi yap. Öncelikle, senden daha ağır savaş esirleri gördüm, Valentine Windham. Seni bu hale getiren nedir?"

Val, kardeşinin cevapların hemen geleceğini ya da gelmesi gerektiğini varsaymasına içerlese de bu açık sözlülüğe gülümsedi. Just'ın küvete yerleşmesini izledi ve evlilik hayatının bıraktığı iyi bakım izlerine dikkat etti.

"Soruma cevap vermiyorsun, Valentine," diye azarladı Aziz Just, büyük bir ayağını sabunladıktan sonra suya batırırken. "Bu küveti terk etmeyeceğimi ve seni dövmeyeceğimi sanma."

"Yapmayacaksın. Son zamanlarda mülkümü düzene sokmaya çalışmakla meşgulüm ve imkanlarım kısıtlı."

"Bir kamp aşçısına ihtiyacınız var." İkinci ayak suyun altında kayboldu. "Bir ordu karnının üzerinde yürür derler ve tencere de top kadar önemlidir. Bu senin sabunun mu?"

"Öyle," diye yanıtladı Val, yatağa oturup Aziz Just'ın saçlarını ıslatmak için suya dalmasını izlerken.

"Bu şerefe nail ol. Bu banyodan çıktığımda genelev gibi kokacağım."

"Bir beyefendi gibi kokacaksın." Val küvetin arkasına çömeldi. "Belmont'un çamaşırcıları bana acıyana kadar bu benim tek temiz gömleğim, bu yüzden beni tehlikeye atmayın."

"Titriyorum," diye karşılık veren Aziz Just, Val'in sabunlu avucunu sert bir darbeye kafasının arkasına vurarak güzel kokulu bir köpük elde etmesini sağladı.

"Kadınlarınız nasıl?" Val, Aziz Emmie'nin hapsedilmesine çok az kaldığını düşününce kalbinin sıkıştığını hissederek sordu.

"Em bir ev kadar büyük olduğunu düşünüyor. Kuzeyde sıcaklık o kadar kötü değil ve bu bir nimet, çünkü çok az uyuyor. Bu beni endişelendiriyor, bu da beni kötü uyutuyor ve bu böyle devam ediyor. Winnie yakından izliyor ama beklenebileceği kadar iyi gidiyor. Size *çok* piyano çalıştığını söylememi istedi ve ben onun çalışmasının kalitesine kefil olamasam da, hacmine kesinlikle kefil olabilirim."

"Ayağa kalk," diye talimat verdi Val. "İşini bitireceğiz." Val bir sürahi durulama suyunu St. Just'ın uzun boylu gövdesinin üzerine döktü ve ardından ona bir banyo çarşafı uzattı.

"Banyo yapmaya bayılırım." Aziz Just içini çekti. "Artık mevcut olmayana kadar insan onları hafife alıyor. Şimdi bana Little Cow Pie'da satın aldığınız bu ucubeden bahsedin. Belmont, kurtarılabılır olsa da birkaç yıl önce bir rezalet olduğunu söylüyor."

"O bilirdi," dedi Val, kişisel meselesinin aile dedikodu asması üzerinden ne kadar çabuk yayıldığına ve St. Just'ın kıyafetlerini ne kadar çabuk giymeye başladığına şaşırarak. "Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var ve muhtemelen sadece yaşanabilir hale getirmek tüm yazımı alacak."

"Dost canlısı bir dul kadın hakkında duyduklarım nedir, küçük kardeşim?" Aziz Just çizmelerini çekiştirdi ve doğruldu. "Benim bir kızım gibi mülkünü devretti mi?" Val'in omuzlarına kardeşçe bir kol koydu ve onunla birlikte kapıya doğru yürüdü.

"İtiraf etmelisin," diye alay etti St. Just. "Emmie'nin tüm sırlarımı öğrenmesi ve Winnie'nin korkunç bir sırrıma kulak misafiri olması dışında ağzı sıkı biriyim."

Sonra Emmie Anna'yla yazışıyor, Winnie kuzeni Rose'a yazıyor ve ben de sürekli Majesteleri'nden mektup alıyorum."

"Soruna cevap vereyim mi, vermeyeyim mi?"

St. Just cevap vermeden önce kapıyı açtı ve olduğu yerde durdu.

"Küçük kardeşim." St Just'ın kolu Val'in omuzlarından kaydı. "Sevgili Emmie'ye aşık olduğuma memnun olsan iyi olur, yoksa sana bir sonraki kontesimin fizyonomisini gördüğümü söylemek zorunda kalabilirim. Leydim." St. Just Ellen'ın elini tuttu ve eğilerek selam verdi. "Devlin St. Just, Rosecroft Kontu, en itaatkâr hizmetkârınız."

"Valentine." Ellen soğuk bir şaşkınlıkla ona baktı. "Nasıl olur da bana kardeşinin bir kont olduğunu hiç söylemezsin?"

St. Just, Ellen'ın elini kendi elinin içinde tuttu. "Alçakgönüllülüğüme saygı duyduğu için kardeşimi suçlamamalısın." Val zihninde daha uygun bir cevap oluşturmaya çalışırken, Ellen'ın elini kolunun üzerine sıkıştırdı. "Ben yeni pişmiş bir kontum, onuruma geçen yıl ve pek de iç açıcı olmayan koşullar altında kavuştum. Bırakın kardeşimden böyle bir talepte bulunmayı, kendimi Rosecroft olarak bile görmüyorum. Öğle yemeğinde size eşlik etmeme izin verir misiniz?"

St. Just flört etmeye ve cazibesini masaya yansıtmaya devam ederken, Val'e de sadece izlemek ve takdir etmek kalmıştı. Ellen kızarıyordu ama aynı zamanda St Just'ın İrlandalı zekâsı ve cazibesinin onu yavaş yavaş kendine çekmesine ve flört etmeye teşvik etmesine de izin veriyordu.

Çok hoş, sevimli ve bir bakıma da hüznüydü. Axel ve Abby sohbetteki boşluğu doldurdular ve Val'e ev sahibi ve ev sahibesine biraz daha yakından bakması için zaman bıraktılar. Ellen haklıydı; aralarında öyle bir yakınlık vardı ki Val'in aklına St. Just ve Emmie, Gayle ve Anna geldi.

David ve Letty.

Nick ve Leah.

Cehennem ateşi.

"Çok sessizsin." Aziz Just delici yeşil gözlerini kardeşine çevirdi. "Bu senin için hiç iyi olmadı. Bu senin fesatlık peşinde olduğun anlamına geliyor."

"Eğer yaramazlık yapıyorsam, bunun nedeni Belmont'un haylazlarının beni yoldan çıkarmış olmasıdır. Acaba taze fasulyenin ikincisini isteyebilir miyim?"

"Tavuk suyu ve kıyılmış badem içinde yüzenlerden mi?" Axel kaseyi ona uzattı. "Seninkilerin rekor sürede kaybolduğunu fark ettim ve Day ile Phillip'e iyi bir örnek bile olamıyorsun."

"Bir seraya ihtiyacı var." Abby, misafiri sebzelerini yerken ona gülümsedi. "Eminim mütevazı bir şeyler yapmak için planların vardır, değil mi Axel?"

"Planlarım var." Axel karısına sırtıttı. "Mütevazı, utanmaz ve aradaki her şey."

Abby, Ellen'a gözlerini devirdi. "Nelere katlandığımı gördün mü? Bırakalım da krallığın durumunu tartışınlar, Ellen ve tatlımızı terasta yiyelim."

"Harika bir fikir." Ellen ayağa kalkarak adamları da ayağa kaldırdı.

"Terk edilmiş." Axel iç çekti. "O zaman bırakalım pasta yesinler."

Val, "Bunu söylediği bildirilen son kişi kafasını oldukça şiddetli bir şekilde kaybetti," diye belirtti.

"Benim de aklım başımdan gitti." Axel karısının geri çekilen figürüne baktı.

Val gözlerini devirdi. "Bir pencere aç. Biraz hava almam lazım." Ya da belki sadece Ellen'la biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Darius Lindsey, kendince nedenlerden ötürü, yazı Val Windham'ın kuyruğuna takılıp Oxfordshire'ın vahşi doğasında saklanarak geçirebileceğine dair kendisiyle bir anlaşma yapmıştı. Kendisi için çok daha büyük bir faydası olsa bile, tüm bunların bir kefaret unsuru olacağını umuyordu.

Şaşkınlığı ve üzüntüsü bir yana, son derece eğleniyordu. Bazı açılardan, yetişkin hayatının en zevkli yazı olmaya başlamıştı. Hamaktan kalkıp yavaşça gerindi ve Val'in işçi ve temizlikçi ordusunun öğle yemeği için yola çıktığını gördü.

Hayır. Cumartesi günüydü, bu yüzden en geç saat birde evlerine gidecekler ve binayı boş bırakacaklardı.

Darius tereyağlı ve reçelli ahududulu krep porsiyonunu mideye indirdiğinde -Val ona hafta başında bu yemeği nasıl hazırlayacağını öğretmişti- her bir işçi evine gitmek üzere yola çıkmıştı. Öğleden sonra, göletin kenarında bir kitapla tembellik etmek ve sıcak bir yaz gününün harika sessizliğinde uyuklamak için mükemmeldi.

Tanrı Axel Belmont'u korusun, diye düşündü Darius havluları, sabunu, temiz çarşafları, tıraş takımını ve bir sürahi soğuk nane çayını toplarken.

"Hullo, ev!"

Vay canına. Darius pınardan çıktı ve yakışıklı bir kestane rengi kısrığın üzerindeki adamı gördü. Binici sarışındı, mavi gözlüydü, ne yapacağını biliyormuş gibi atının üzerinde oturuyordu ve zarif tarzılığı ve ince kumaşı nedeniyle rahat olan türden bir kıyafet giymişti.

"Selamlar," diye cevap verdi Darius, omzunda havlu, elinde tıraş takımı. "Darius Lindsey. Bay Windham'ın mülküne hoş geldiniz. Siz kimsiniz?"

"Görünüşe göre yüzmek için tam zamanında. Ya da banyo için." Adam davetsizce aşağı indi ve elini uzattı. "Sör Dewey Fanning, hizmetinizdeyim Bay Lindsey. Sanırım Bay Windham beni bekliyor olabilir. Çarşamba günü pazarda karşılaştığımızda bir telefon görüşmesi yapmıştık."

"Bahsetti," dedi Darius, misafirinin elini kısaca tutarak. "Ve benim yüzmem bekleyebilir. Val, sulh yargıcı olarak görev yapacağınızı söyledi?"

"Bu onura sahibim." Sör Dewey'nin atını durdurdular ve kısa bir süre sonra merdivenden yukarı çıktılar. "Peki taşlarınız nereden düştü?"

Darius ona etrafı gezdirdikten sonra Sör Dewey'e evi gezdirerek daha fazla soru sormasını sağladı.

Sör Dewey mutfağa vardıklarında, "Francis memnun olurdu," dedi. Tezgâhlar, odanın ortasında bodur ve siyah bir şekilde duran devasa bir ocağı barındıracak şekilde yeniden tasarlanıyordu. Üst dolaplara cam kapaklar takılmıştı ve uzun, sırlı porselen lavabonun bir ucunu yeni bir pompa süslüyordu.

"Merhum Baron'u tanıyor muydunuz?"

Sör Dewey elini lavabonun pürüzsüz yüzeyinde gezdirerek, "Geçmekten biraz daha fazlası," dedi. "Buranın restorasyonunu onaylardı ve çiftliklerin kötü yönetilmesine izin vermek bir yana, bu duruma gelmesine asla izin vermezdi."

"Val bunu düzeltecek." Darius, Sör Dewey'nin karo döşemelere kaşlarını çatarak bakmasını izledi. Daha ağır işler bittikten sonra değiştirilebilirlerdi. Şimdilik talaş, odun talaşı ve arada bir vida ya da çivi zemini kirletiyordu.

"Mürettebatınızın çıplak ayakla çalışma alışkanlığı var mı?" Sör Dewey mahzenlere açılan bir kapının yanında çömelerek sordu.

"Kesinlikle hayır. Ayağına paslı bir çivi batan bir adamın hayatı sona erebilir."

"O zaman şuna bir baksanız iyi olur," diye mırıldandı Sör Dewey. "Bu iyi değil. Hem de hiç iyi değil."

Sör Dewey Fanning, tam da Abby Belmont konuklarıyla çay içmeye hazırlanırken Candlewick'e geldi. Ellen merdivenlerde kaybolmuş, Val'i öyle bir huzursuzluk duygusuyla baş başa bırakmıştı ki, Sör Dewey'nin gelişine neredeyse minnettar olacaktı.

Ta ki adamın, Darius'la birlikte Val'in malikanesinde biri tavan arasında, diğeri bodrumda olmak üzere iki şenlik ateşi bulduklarını, ikisinin de etrafının küçük çıplak ayakların tozlu izleriyle çevrili olduğunu ve ikisinin de yakınında düzenli bir şekilde istiflenmiş bir teneke lamba yağı bulunduğunu anlattığını duyana kadar.

"Peki bundan ne anlıyorsunuz?" St. Just hakime sordu. "Birileri bu yaramazlığı yapmaları için çocukları mı topluyor, yoksa kundakçılar ve katil adaylarının yanı sıra mülkte dolaşan çocuklarla mı karşı karşıyayız?"

"Söylemesi zor," diye yanıtladı Sör Dewey. "Belmont, bir fikrin var mı?"

"Yukarıda Tanrı var." Axel bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Benim tek önerim kütüphaneye geçmemiz ve çay dışında bir şeyler içmemiz. Öyle görünüyor ki

Bana göre durum karmaşık ve ne cinayet sebebi ne de şüpheli net." Axel eline bir içki koyduğunda Val, "Sebep," diye düşündü,

"En azından beni projemden vazgeçirmeye çalışıyor gibi görünüyor."

Aziz Just, "Cennetin kapısına kadar cesaretinizi kırmamak için," diye homurdandı.

"Muhtemelen pek sayılmaz." Val içkisinden düşünceli bir yudum aldı. "Sör Dewey'nin de belirttiği gibi, ateşler yakıldı ama tutuşturulmadı. Çatıdan düşen kiremitler tek bir kişiye bile isabet etmedi ve bana isabet etme olasılığı da çok yüksek değildi."

"Bu fayansları çocuklar gevşetmiş olabilir mi?" Axel sordu.

Sör Dewey başını salladı. "Yarı yetişkin çocuklar doğru aletlerle bunu kolayca yapabilirler. O kereste parçalarını yığabilir, bir gece ya da bir Pazar öğleden sonrası gizlice dolaşabilirlerdi ve göletinize sık sık geldikleri için Bay Windham, bir grup çocuğun yolunuzdan ya da tarlalarınızdan geçtiğini görseler bile kimse bir şey düşünmezdi."

"Merak etmeden duramıyorum" -Val'in bakışları kardeşininkilerle buluştu- "devam etmemi istemeyen her kimse, Ellen FitzEngle'ı da burayı korumaktan vazgeçirdi mi?"

Aziz Just içkisine kaşlarını çattı. "İlginç bir nokta. Neden bayanı buraya getirip ona doğrudan birkaç soru sormuyoruz?"

"Çünkü o bir şüpheli," dedi Sör Dewey, mavi gözleri Val'i delici bir netlikle kısıtırırken sesi son derece yumuşaktı. "Öyle değil mi?"

"Ellen?" Val nefesini tuttu ve kalbinin eğilimleriyle gerçekler arasında denge kurmaya çalıştı. "Bence hayır. Ne içinde böyle bir kötülük var ne de başkalarını incitebilir."

"Ama kafanı kullanarak?" Başka kimse konuşmayınca Axel sordu. "Mantık size ne söylüyor?"

"Mantık mı?" Val dudaklarını büzdü, içkisini inceledi ve kardeşinden başka her yere baktı.

St. Just sessizliğin ardından konuştu. "Mantık, mülk üzerinde ne açıkladığı ne de ilgilendiği bir mülkü olduğunu söylüyor. Mantık, bir şeyler sakladığını söylüyor; mantık, evle ilgilenmediyse

Çok uzakta, yerle bir olması ya da tadilatların tamamlanmadan durması onun neden umurunda olsun ki?"

Sör Dewey, "Bu bize onun nedenini göstermiyor," diye belirtti. "Bu bize onu doğrudan sorgulamanın pek işe yaramayacağını söylüyor."

"Öyleyse onu dolaylı olarak sorgulayın," diye karşılık verdi St. Just. "Etrafı kolaçan edin, avukatları konuşturun ve onun surlarının arkasından dolaşın; onu aklayın ya da suçlandığını görün."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Val, "bu bayanı ne nedenini ne de fırsatını tespit etmeden ciddi suçlardan mahkum ettik. Burada benimle birlikte olduğu zamanlar dışında her gün Day ve Phil ile birlikteydi. Gecenin köründe hırsızlık yapıp o kadar odun yığmış olabilir ama bunu varsaymak çok zor. Köyden gelenlere ne güvenir ne de onlardan hoşlanırken, yerel çocuklarla işbirliği yapacağını düşünmek de aynı derecede zorlama."

"İyi noktaya değindin," diye kabul etti St. Just - ki bu da bir şeydi. "Ama biri sana ya da malına zarar vermek istiyor Val ve binayı terk edersen bundan kazançlı çıkacak."

Val ayağa kalktı ve boş bardağını büfenin üzerine koydu. "Aylarca uğraşmama ve o eve bir servet yatırmama izin verirse daha çok kazanacak. Yasalara göre, o zaman içeri girebilir ve ölene kadar çabalarımın tüm meyvelerinin tadını çıkarabilir ve ben de ondan ne kira talep edebilirim ne de onu tahliye edebilirim. Yapabileceğim en kötü şey onun yanına taşınmak olur."

"Bu doğru." Val'in ağabeyinin müthiş silahlarına karşılık verebileceği fikri biraz olsun rahatlatmıştı ama St. Just'ın sözü bitmemişti. "Bundan hoşlanmıyorum -şüphelenecek birinin olması çok daha kolay- ama haklısın. Evi yakmak Ellen FitzEngle'in çıkarlarına hizmet etmez."

"Ve bir şeyi daha unutuyoruz." Val diğer üçünün yüzüne döndü. "O evde yaşamaya ve kiracı çiftliklerin kiralalarını toplamaya en çok hakkı olan kişi Ellen. Benim yaşayacak başka yerlerim, başka gelir kaynaklarım var ama onun muhtemelen yok. İyi niyetli olmayan her kimse beni daha az önemsiyor olabilir; daha ziyade, zarar vermek istedikleri Ellen'ın çıkarlarıdır."

Axel sürahiye dikkatle baktı. "Karmaşık, gerçekten."

"Ve daha da karmaşık." Val kapıya yönelirken içini çekti. "Hanımefendiye ne söyleyeceğim, eğer bir Şey s yleyeceksem? Ve ne zaman?"

O gitti ve arkasından diğer    adam arasında sessizlik yayıldı. "Emmie'nin hapsedilmesi hiçbir kocayı beklemez," dedi St. Just. "Val'in ve Westhaven görev yerini terk edemez."

"Katılıyorum," dedi Axel, "ama Val bundan hoşlanmayacaktır. M lk  ya da i leriyle ilgili sorulardan hoşlanmayacaktır."

"Kardeşimin evinde Şenlik ateşi yakılmasından hoşlanmam," diye karşi  ıktı St. Just. "Birkaç not gönderin ve ne tür takviyeler olduğunu  ğrenin."

Ellen yorgunluğunu  ne sürerek  ayı atlatmıştı ama büyük, kabarık yatağına uzanıp uyuyamamıştı. Elbette yorgundu -son zamanlarda çok az ve kötü uyuyordu- ama aynı zamanda sıkıntılıydı da ve orada, ağaçların esintili gölgesinde öyle yakışıklı ve sakin oturuyordu ki, sıkıntılarının nedeni oydu.

Hayır, diye kendi kendine söylendi, sorunlarına Valentine Windham neden olmamıştı, ama onları katalize ettiği kesindi ve onunla arasını düzeltmesi gerekiyordu. Kızgın olabilirdi -kesinlikle ona olan ilgisini kesecekti- ama bu, aralarında büyüyen bu aldatmacadan daha iyiydi. Y n n  değiştirdi ve adamın bakışlarıyla buluştu, midesindeki çalkantının izin verdiği kadar kararlı bir Şekilde onun t neğine yaklaştı.

Korku eski, tanıdık bir düşmandı ve Francis'in ölümünden beri ondan hiç kurtulamamıştı. Bazen kötü, bazen daha kötü olmak üzere inişli çıkışlı bir seyir izliyordu ve Şimdi de değişmiş, yüzleşmek üzere olduğu adama karşi duyduğu korkuyu da içerecek Şekilde genişlemişti. Böylesine vicdansız bir düşman edinmiş olması yeterince kötüydü ama en azından bu çok iyi adamı, o da bir düşman edinmeden önce zarardan koruyabilirdi.

"Merhaba." Val'i selamladı ve onun onayını bekledi. Baş başayken çok sevecen bir arkadaştı ama sanki

Ondan bilgi sakladığını hissetmişti ama aynı zamanda ona tanımlanamaz bir çekingenlik de göstermişti.

"Merhaba." Belmont'un yayılan meşelerinin altındaki bankta onu yanına çekmek için bileğini eline aldı. "Okuldan mı kaçıyorsun?"

"Hava kestirmek için çok sıcaktı ve aklımda çok şey var." İki gerçek. Ellen kendi kendine bunun iyi bir başlangıç olduğunu söyledi.

"Belki de ağır düşüncelerle yüklü görünüyorsun." Yeterince tarafsız bir selamlamaydı ama Ellen içinde çekinceler duymuştu. En iyisi bu tartışmayı bitirmektir.

"Benim yüzümden hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Nedenmiş o?" Kolunu kızın omuzlarına dolamadı.

"Ben... açık sözlü olmadım," dedi Ellen, geçmişte birçok kez yaptığı gibi onun sol elini iki elinin arasına alacak cesarete sahip olmayı dileyerek.

"Ben hiçbir kadına el kaldırmadım, Ellen," dedi Val, onun korkularını hiç de yatıştırmadan. Elbette ona vurmayacaktı. "Bir kadına sesimi yükselttiğimi bile hatırlamıyorum, kız kardeşlerime bile ve beş taneler."

Bu, ona verebileceği en büyük güvenceydi ve Ellen bir şekilde Val'in gerçekten de onun yalan söylediğinden şüphelenmiş olması gerektiğini fark etti.

Adam kızın eline uzandı ve kızın tek yapabildiği elini iki elinin arasında tutuşunu izlemek oldu. "Son günlerde canını sıkan bir şeyler olduğunu biliyorum ve bunun benim yakın ilgim olmadığına inanacak kadar kibirliyim, en azından doğrudan değil. Ama bana söylemek istediğin bir şey varsa Ellen, söyle gitsin. Aksi takdirde ilişkimiz durma noktasına gelir."

Ona bir bakış atma riskini göze aldı ve kınama görmedi, aksine ciddi, kararlı bir ciddiyet gördü. Adam onu bir kaçamaktan ve hoşça bir vedadan daha fazlasını istediği konusunda uyarılmış, sevgili olacaklarsa arkadaş olacakları konusunda uyarmıştı.

"Elin nasıl?" diye sordu, hiç gereği yokken, ama kalbinin çarpıntısından zorlukla düşünebiliyordu.

"Acıyor," dedi basitçe. "Sürekli, ama baharda olduğu kadar kötü değil. Konuş benimle, Ellen. Lütfen."

Lütfen.

Onu özleyecekti, asla geçmeyecek keskin bir acıyla özleyecekti ve ona hiç sahip olmamıştı.

"Mülkünüzün bu kadar utanç içinde olması benim suçum." Konuşurken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Beş yıl önce bakımsızdı ama kurtarılabilirdi, sonra büyük fırtınalar oldu ve... Ben de gitmesine izin verdim."

Val sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Peki mal sahibi değilken ve hiçbir payın, hiçbir çeyiz malın yokken onarım masraflarını nasıl ödeyecektin?"

"Orası benim çeyiz arazim," dedi Ellen, bu sözler boğazında rahatsız edici bir yumru oluşturmıştı. "Francis burayı sevdiğimi biliyordu çünkü sessiz ve gösterişsizdi ve çiftlikler evden daha iyi durumdaydı. Mülkiyeti bana ait değil ama Freddy'nin mülkiyet hakkı varken ben ömür boyu mülk sahibiyim. O benden daha genç, bu yüzden yeniden evlenmeseydim muhtemelen Markham mülküne geri dönecekti."

Val, "Bunu düzeltmemeyi tercih ettiniz," diye özetledi. "Peki kiralari ne yaptın Ellen?"

Sesi kızgın değildi; nazikti, neredeyse teslim olmuş gibiydi.

"Kiralari bankaya gidiyor," dedi Ellen, açıklamak istediğı yarım gerçeğın sınırına ulaşarak. "Çiftliklerden birinde önemli bir şey olursa, kendime bununla ilgileneceğimi söyledim, ama çiftçilik hakkında neyin önemli olduğunu ve neyin kiracıların bitmek bilmeyen homurdanmalarından ibaret olduğunu anlayacak kadar bilgim yok."

"Anlıyorum," dedi Val, elini pasif bir şekilde onun elinin arasında tutarak. "Pekâlâ."

Ellen onun yanında, sanki üzerine hakaret ve eleştiri yağdırmasını bekliyormuş gibi hareketsiz ve sessizdi.

Val'in hissettiğı şey, fonları yanlış yönettiğini itiraf ettiğı için büyük ve üzücü bir rahatlamaydı. Kaderini Freddy'nin ellerine bırakmadığı ya da doğru arazi yönetimi konusunda cahil olduğu için onu suçlayamazdı.

"Eee?" Ellen ona doğru baktı ve gözlerindeki duyguları gizleme şekli adamın içini parçaladı. Ellen'in elini bıraktı ve Ellen başını eğdi.

Kolunu onun omuzlarına doladı.

Val onun şakağını öperek, "Pekâlâ," dedi. "Dürüst davranıyorsun ve bunu takdir etmek zorundayım. Asıl soru, buradan nereye gideceğimiz?"

"Sana yalan söyleyen bir kadınla nasıl vakit geçirmek istersin?" diye mutsuzca söylendi. "Bunun için kendimden nefret ediyorum ve sen de benden nefret ediyor olmalısın."

"Zorunda mıyım?" Çenesini kızın tepesine sürttü. "Güveniniz şimdiki baron tarafından suistimal edildiği ve yatağınıza girmeye çalışan bir yabancıya güvenmekte yavaş davrandığınız için mi?"

"Sen öyle değilsin."

Val usulca homurdandı. "Bütün erkekler böyledir. Ben de pek dürüst davranmadım, Ellen." Kelimeler biraz şaşırtıcı ve biraz da rahatlatıcı bir şekilde ağzından çıkmıştı.

"Yapmadın mı?" Ona bakmak için başını kaldırdı. "Şimdi olabilir misin?" Olabilirdi; olmayacaktı, tam olarak değil.

"Cheatham'ı gördüm. Bana kiraları sakladığınızı söyledi ve tapunun kendisi de mülkte ömür boyu mülkünüz olduğunu belirtiyor. Onunla görüşene kadar tapuyu gerçekten incelememiştim, ancak dikkatlice okumuş olsaydım belgenin kendisinden çıkarabileceğimden daha fazlasını söylemeye istekli değildi."

"Anlıyorum." Ellen'ın başı omzuna döndü. "Dürüst olmadığımı bile bile benimle... samimi olur muydun?"

Val uzun ve düşünceli bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Belki, eninde sonunda. Seni derinden arzuluyorum ve mantığını çoktan çözmüştüm. Sana son çare olarak evlenme teklif etmedim ve kendini ve kendi çıkarlarını düşündüğün için seni suçlayamam."

"Aramızdaki bu meseleyle ilgilenmeye devam edeceğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen yapmadın." Sesi çok sessizdi. "Söğüdün altındaki battaniyede yapabilirdin. Seni durdurmazdım. Hamakta da kararlı olsaydın seni durdurmazdım. Sen çok... ikna edicisin."

İkna edici.

"Daha büyük bir sorunumuz var," dedi, bir timpani korosu gibi hayati organlarına çarpan şehveti sertçe geri çekerek.

"Ne tür bir sorun?" Ellen başını kaldırıp tekrar ona baktı. "Benimle flört etmeyi bırakırsan anlayışla karşılarım. Tadilatını tamamladığında komşu olacağız, en azından evi satana kadar."

"Flört etmek." Val kaşlarını çatı. "Ben çok ikna ediciyim, ama siz benim baştan çıkarma çabalarımı sadece flört etiketiyle değerlendiriyorsunuz."

Ellen'in bakışları kucağına düştü. "Her halükarda anlayacağım."

"Ne kadar iyisin." Val'in kaşları, onu tam olarak neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışırken daha da çatıldı. "Peki bana olan ilginizi kaybettiğinizi anlamalı mıyım? Sevgilisine karşı dürüst olmak isteyen bir erkeğin biraz fazla iş yaptığına mı karar verdin? Papatyalarını ayıklamayı kollarımda tutkuyu paylaşmaya tercih edersen?"

Ellen'in bakışları onunkilerle buluşmak için döndü.

"İlgimi kaybetmedim, Valentine. Keşke kaybetseydim, çünkü beni görmeye nasıl tahammül ettiğini anlamıyorum ve yine de kucaklamayı arzuluyorum. Senin sade kokunu, sedir ağacını ve giydiğin diğer her şeyi arzuluyorum. Saçlarının parmaklarıma değen dokusunu ve dilimin üzerindeki tadını arzuluyorum..." Kendini durdurdu, belki de kendi sözleri ve bu sözlerin şiddeti karşısında şok olmuştu.

Onların gerçeği.

Val başını nazikçe onun omzuna doğru itti. "Bu yeterince açıklayıcı oldu." Güven verici bir şekilde sade.

Sessizce otururlarken, onun itirafının tadını çıkardı, bunu duyduğuna itiraf edebileceğinden daha çok sevindi. Sakladığı para rahatsız ediciydi ama yasal olarak onundu ve onun yerinde olsa o da aynı şeyi yapabilirdi. Kadının bu konudaki suskunluğu daha da rahatsız ediciydi ama gerçekte adam malikâneye geleli sadece bir ay olmuştu.

Kardeşlerinin ona sırlarını açması yıllar sürmüştü ve o zamanlar dükalığını onlardan saklamamıştı. Tanrı'ya şükür, bu ayıltıcı ve şehveti engelleyici bir düşünceydi. Dürüstlük konusunda bir egzersiz daha yapması için ona ilham verdi. "Başka bir sorunumuz daha var."

Ona yaslanmaya devam etti, tüm korunaklı dürüstlükleri tarafından daha da rahatlatılan bir rahatlık. "Sorun nedir?"

Val'in eli onun parmaklarının üzerine kapandı ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdükten sonra elinin tersini alına bastırdı.

"Şunu söylemeliyim ki" - sessiz, yorgun bir iç çekti - "benim daha büyük bir sorunum var, çünkü birinin öldürmeyi umduğu kişi ben olabilirim."

Pazartesi sabahı sisli, nemli ve soğuk bir havada geldi. Vagon yine yiyecek, aktivite, daha fazla yiyecek ve birkaç kitapla yüklüydü ve hepsi brandaların altına dikkatlice istiflenmişti.

Tıpkı Day ve Phillip'in anne tarafından büyükbabasının kendilerine vasiyet ettiği diğer erzak, dürbün ve antika arbaletle birlikte gönderilen ateşli silahlar ve mühimmat gibi.

Day ve Phillip arkada uyukluyor, Abby de arabada Ellen'la vedalaşıyordu. St. Just ise atının kolanını kontrol ediyordu.

"Damadın için çok mu erken geldik?" Val, Aziz'i izlerken Axel'e sordu. Sadece üzengi derilerini ayarlıyorum.

"Cumartesi gecesi onu bazı işler için gönderdim. En kısa zamanda dönecektir."

Val vagona bakınca Abby'nin Ellen'a sarıldığını gördü; bu önceki hafta olmamış bir şeydi. "Keşke Ellen seninle kalsaydı."

"Mümkün olduğunca rutine bağlı kalacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum ve bu da Bayan FitzEngle'in petunyalarını ayıklamaya, senin de köle gibi araba sürmeye geri döneceğin anlamına geliyor."

"Bundan hoşlanmadım."

Axel ona "St. Just arkanı kollayacak," diye hatırlattı. "Sör Dewey de uğrayacak. Hafta ortasına kadar ben de geleceğim ve birilerinin burayla ilgili soru sorması ihtimaline karşı avukatları alarına geçirdik."

Val, posta yoluyla aslında bundan daha ileri gitmişti ama kendi taktiklerinin ayrıntılarını şimdilik gizli tutacaktı. "Sanırım daha önce olmasa da gelecek hafta görüşeceğiz."

Axel ona "Daha önce," diye güvence verdikten sonra gökyüzüne baktı. "Hava izin verirse."

"Doğru." Val arabaya doğru yürümek için döndüğünde koluna -sol koluna- bir elin dokunduğunu ve onu kucakladığını gördü.

"İyi yolculuklar." Axel Val'in kürek kemiklerinin arasına bir şaplak attı ve onu bıraktı. "Yağmuru yenebilirsin."

Val, Ellen'in yanına tırmandı, dizginleri eldivenli ellerine aldı, St. Just'a işaret etti ve ekibi ileri doğru itti. St. Just arabanın tozundan kaçınmak için önden gitti, iğdişin bacaklarını açmasına izin verdi, sonra da rahat bir tırısaya geçti. Val'in mülkünün kapısında bağırıp el sallamasaydı, Val'in mülküne giden yola sapmayı kaçıracaktı.

"Belmont'a göre çok iş yapmışsın," dedi St. Just, ahır avlusuna girdiklerinde etrafına değerlendirci gözlerle bakarak. "Hem de kısa sürede. En iyisi birkaç personel işe almak."

Val aşağı inerken başını salladı. "Henüz değil. Araziler ve çiftlikler gibi iç kısımların da kat etmesi gereken uzun bir yol var."

"Ve" dedi Ellen, "çoğunu kendisi yapmakta ısrar ediyor." Döndü ve omzunun üzerinden konuştu. "Uyanın çocuklar. Sarayınız sizi bekliyor."

"Öğle yemeği vakti mi?" Day doğrulup etrafına bakarak sordu.

"Arabayı boşaltma ve ekibi yerleştirme zamanı," diye yanıtladı Val, "ve sırlı sıklam olmak istemiyorsak acele etmeliyiz."

"Gelin, canlarım." St. Just, Day ve Phil'e göz kırptı. "Maliyeciler gelmeden önce kaçak mallarımızı boşaltsak iyi olur."

Val, Ellen'ı yere yatırmak için uzandı. "Sizi sağ salim evinize götüreceğim ve ilk önceliğim kapılarınıza birkaç kilit takmak olacak." Ellen başını sallamakla yetindi, hasır bir sepet aldı ve Val'in yanına düştü. "Bu küçük sepette ne var Bayan FitzEngle?"

"Elmalı tartlar. Ağabeyin Bayan Stoneleigh'e nasıl yapılacağını gösteriyordu ve o da ağabeyin gibi benimle eve biraz göndermek için ısrar etti."

"İnsanın kilerinde asla çok fazla elmalı tart olamaz," dedi Val ormanda ilerlerken. "En azından Aziz Just yaptıysa. Kahvaltıyı aceleyle bitirdim, belki kapılarınıza kilit takmayı bitirdiğimde bana da bir tane ayırırsınız?"

"Tabii ki."

Val ona baktı, keşke bir eli boşta olsaydı da onunkini tutsaydı diye düşündü ama elinde hem seyahat çantası hem de alet çantası vardı. "Sanki bu hafta sonu yaptığımız tüm planlara, kiralar konusunda aramızdaki tüm mesafeyi kaldırmamıza rağmen aramızda hâlâ bir mesafe varmış gibi hissediyorum."

"Birilerinin en azından kundaklama ve daha büyük olasılıkla cinayet düşündüğünü bilmek beni meşgul ediyor. Bay Windham."

Arka verandaya vardıklarında Val, "Özür dilerim," dedi. "Üzgün müsün?"

"Başına bu belayı ben açtım," dedi kapıyı iterek. "Burada güvende ve huzurluydun, sonra ben senin huzurunu bozdum ve şimdi kendi güvenliğinden korkuyorsun. Bunun arkasında kimin olduğunu bulduğumuzda, ondan her şeyden çok bunun hesabını soracağım."

"İçeri gelin," dedi Ellen mutfağına geri dönerek, "ve hoş geldiniz. Daha önce içeri girdiğinizi sanmıyorum."

"Gecenin karanlığında Uyuyan Güzel'i yatağına yatırmak dışında." Val hafifçe gülümseyerek etrafına bakındı. "Burası senin gibi. Güzel, düzenli, tertipli ama yine de beklenen gibi değil."

Baskın özellik, ayakların üzerine konmasına, çorapların kurutulmasına ya da suyun ısıtılmasına izin verecek şekilde yükseltilmiş büyük tarla taşı ocaktı. Taş işçiliğindeki iki girinti, hollandalı fırınlar veya ısıtma tavaları için hazır duruyordu ve sağlam bir tencere kanadı dökme demir bir tencereyi tutuyordu. Yılın şöminenin kullanılmadığı zamanları için mutfak bir köşesinde, lavabonun karşısında küçük bir dökme demir ocak duruyordu. Şömine iki tarafa, hem mutfak oturma odasına hem de arkasındaki yatak odasına açılıyordu.

Köşelerde ve sehpa­ların üzerinde bulunan poşetler ve koku kapları tüm kır evine taze ve çiçeksi bir hava veriyordu.

Ellen mutfağında durmuş, kollarını kavuşturmuştu. "Eee?" "Yatak odana bakabilir miyim?"

Oda aydınlık ve havadardı, pencerenin üzerinde sadece tül perdeler vardı ve içeri giren bir esinti onları dalgalandırıyordu. Yatağın üzerine yerleştirilmiş bir rafta kitaplar, bir gardıropta Ellen'ın elbiseleri ve ayakkabıları, yatağın ayakucunda da muhtemelen daha narin giysilerini koyduğu sedirden bir sandık vardı. Yatak, gardırop ve raf çam ağacındandı, yaya ağacıydı ama rengi açıktı ve göze hoş geliyordu.

Ve yatak... Muhtemelen gölgelikli olması düşünülmüştü ama askıları olmadan duruyordu, yıpranmış beyaz bir yorganla örtülmüştü, yaşlandıkça yumuşamış ve incelmışti. Val odaya sadece elini yorganın üzerinde gezdirecek ve nevresimlerin lavanta kokusunu içine çekecek kadar girdi.

"Çok hoş."

"Mütevazı," diye karşı çıktı Ellen, onun yanında durup yatağına bakarak. "Roxbury'deki hizmetçi kanadına taşınan bir misafir odası takımıydı. Ona el koydum ve izin istemedim."

"Güzel ve mantıklı." Val onun kişisel alanını incelemeyi bıraktı ve bakışlarıyla buluştu. "Senin gibi, ve eğer bu odadan hemen çıkmazsak, Ellen FitzEngle, seni o yatakta, çıplak ve adımı haykırırken, göremeyeceğin kadar sert boşalmanı isteyeceğim."

Sekiz

Ellen yatağa oturdu, daha doğrusu yatağın üzerine düştü, yüz ifadesi şaşkına dönmüştü.

"Ellen?" Val oturduğu yerden ona bakmak için diz çöktü. "Gideyim mi?" Bir elini dizine koydu, sonra kalçasına doğru kaydırıldı ve bunu yaparken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Kadın parmaklarını adamın güçten düşmüş sol elinin arkasına koydu. Haftalardır bu anın gelmesini bekliyorlardı, ama şimdi o an geldiğinde, sadece şaşırmış değil, sersemlemiş de görünüyordu.

"Ben giderim," dedi Val, topuklarının üzerine yerleşip yanağını onun kalçasına yaslayarak. "Eğer benden istersen, kalkıp kilitlerine bakarım, bir fincan elma şarabı ve elmalı tart paylaşırım, sana bu haftaki planlarını sorarım ve anlayışla karşılarım."

"Anladın mı?"

Diğer elini kızın beline doladı ve tuttu, iç çekerek kızın ortasına sarılmak için dizlerini yaklaştırdı.

"Şimdi zamanı değil," diye önerdi Val. "Kendini hazır hissetmiyorsun, tereddütlerin var ya da yaklaşan kargaşanın hedefi olan bir adamla ilişkiye girmekten özellikle hoşlanmıyorsun."

Müzikten bir aydan fazla uzak durduktan sonra bile güvenilir bir şekilde çalışan tek bir eli olan birinin çok daha az olduğunu düşündü. Onu zorluyordu ama onun kollarındaki karşılama belirsizliğinin altından çıkmak istiyordu. Samimi denebilecek bir ilişki yaşamalarının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve aradan geçen günlerde ona duyduğu arzu daha da artmıştı.

"Şimdi tam zamanı," dedi Ellen yumuşak bir sesle. "Ama bunu düşünmeme izin verirsen, cesaretimi kaybeder ve bahaneler üretirim ve bunu istemiyorum..."

Kadifemsi kahverengi gözlerini incelemek için geri çekildi ve onları kendisini sınırlendirecek kadar kasvetli buldu. Bu birleşmenin onun için zevkli, hatta neşeli olmasını istiyordu.

"İstemiyor musun?"

"Nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemiş olmak," diye bitirdi sözünü, "seninle böyle birlikte olmak. Senin sevgilin olmak."

Val'in kafasında uyarılar belirdi, çünkü sözleri onun sadece tek bir deneyimini istediği, bir tat, bir örnek istediği, daha fazlasını istemediği anlamına gelebilirdi. Daha fazlasını istiyordu, ondan hak ettiğinden daha fazlasını istiyordu; onu yiyip bitirmek, ona bir ziyafet çekmek ve kendisini de onun zevkine sunmak istiyordu.

Ah, pekala.

Bir adam hayatın ona verdikleriyle çalışırdı ve hayat ona Ellen'la bu fırsatı veriyordu. Minnettarlıkla kendini tekrar Ellen'ın kucağına bıraktı ve Ellen'ın elinin başının arkasını okşadığını hissetti. An, çatısında aniden beliren hafif yağmur damlacıklarıyla tamamlanmış ve daha da unutulmaz hale gelmişti; bu yağmur damlacıkları sadece geçici bir bulut patlamasını değil, iyi ve sırlıklam bir yağmuru haber veriyordu.

"Valentine?" Ellen'ın eli hâlâ ensesindeydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ayağa kalkmadı. "Ne hakkında?"

"Nasıl devam edeceğiz?" diye sordu, burnunu sırtına bastırmak için onun üzerine doğru kıvrıldı. "Ben hiç... ne gün ışığında ne de burada."

"Gün ışığında daha iyi," diye güvence verdi ona. "Güzel yüzünü ve güzel vücudunu görebiliyorum ve bana doyasıya bakmana izin veriyorum."

"Soyunacak mısın?"

"Elbette," diye cevap verdi, topuklarının üzerine oturduğunda zevk, onay ve beklentiyle gülümsüyordu. "Senin yardımınla." Ayağa kalktı ve yatakta onun yanına oturdu, bir elini kucağına yerleştirdi, böylece önce bir kelepçe bağlantısını, sonra diğerini çıkarabildi.

"Şimdi ne olacak?"

"Gömleğimin düğmelerini açar mısınız?" Elbette başının üzerinden çekebilirdi, ama aceleleri olmadığını çok net bir şekilde anlatmak istiyordu. Bu yüzden, yatak odasında tek bir dikişi bile olmadan durana kadar giysilerinin her bir parçasını tek tek çıkarttırdı.

"Seni de rahat ettirelim." Gerçi rahat olmak biraz zor olacaktı, diye tahmin etti. Kızarması, kendi çıplaklığı bir yana, onun çıplaklığına bile zar zor tahammül edebildiğini gösteriyordu.

"Yorganın altına girmek istemiyor musun?" Bakışları adamın göğsüne yapışmışken sesi neredeyse umut doluydu. Bir elini göğüs kafesine doğru uzattı, sonra tekrar yanına indirdi.

Val onun elini kendi elinin içine aldı. "Bana dokunmanı *çok* isterim." Avucunu dikkatlice kalbinin üzerine koydu ve orada bıraktı, böylece sabit, güven verici yaşam atışını hissedebilecekti.

"Ben de senin kalbine dokunmak istiyorum," dedi Val, yanağından öpmek için yaklaşarak. "Kıyafetlerini çıkar, Ellen, hmm?"

Kadın hemen itaat etmedi ama elini adamın göğsünde, pazularında, karnında, omuzlarında gezdirdi. Kız ona öylesine *merakla* dokunuyordu ki, adam bunun için zorlukla ayakta durabiliyordu. Elleri yanlarına düştüğünde, yanağını öptü, ellerinin kalçalarına hafifçe yerleşmesine izin verdi ve bekledi.

Ve beklerken, onu öpmekten kendini alamadı. Kadının kıvrımlarını ve oyuklarını adamınkilere uydurma şekli, şehvetin damarlarında dolaşmasına yetmişti. Ağzının içine doğru iç çektiğinde ve ihtiyatlı bir şekilde dilini kendi diliyle buluşturduğunda, elbisesinin kumaşını ellerinin arasına aldı. Yavaş ve sinsi adımlarla, yıpranmış pamuğu kalçalarından yukarı çekerken bile onu öpücüğün içine çekti. Bacaklarındaki hava hissi fark edildiğinde küçük bir nefes verdi ama Val geri adım atacakken kalçalarını sabit tuttu.

"Sakin ol," diye fısıldadı boynuna doğru. Kadın başını salladı ve adam elbiseyi ve kombinezonu sonuna kadar çekerek Ellen'ı ayakkabıları ve çorapları içinde kızarmış halde bıraktı.

Ve bugün bile, hiç kalmadı. Val bu keşif karşısında neredeyse minnettarlıktan ağlayacaktı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı, ellerini Ellen'in yanlarında ve sırtında gezdirirken. Bakmayı çok ama çok istiyordu ama Ellen'in yüzünün köprücük kemiğine dayandığı yerdeki kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Şimdi de yorganın altında mı?"

"Seni ayakkabılarından ve çoraplarından kurtarayım."

Ereksiyonunu kızın göbeğinden uzak tutmaya dikkat etmişti - bundan sonrası için fazlasıyla hazırды. Onu daha önce hiç ereksiyon halinde görmemişti, şimdi görebileceği şekilde değil ve onu korkutmak istemiyordu.

Etkilemek, Tanrım, evet; korkutmak, hayır. Asla.

Bir eliyle göğüs kafesini tutarak onu geriye itti, böylece tekrar yatağa oturdu ve ardından diz çökerek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Dürtüyle eğildi ve onu tekrar belinden kucaklayarak yüzünü kalçalarına bastırdı.

"Bu farklı," dedi Ellen usulca, eli adamın sırtının çıplak düzleminde gezinirken. "Sadece birkaç dakika önce bu şekilde dokunduk ama bu farklı."

"Daha iyi," diye mırıldandı Val, yanağını onun bacağına dayayarak. "Daha yakın."

"Sırtın..." Ellen ona tekrar dokundu, elini yavaşça omurganın yanındaki uzun kaslara, sonra kürek kemiklerinin üzerinden omuzlarına doğru kaydırdı. "Sanırım Tanrı'nın buraya koyduğu her kası görebiliyorum, sanki sen mükemmel bir örneksin."

Tüm bu kaslı artikülasyonun piyano çalmaktan kaynaklandığını açıklamak dilinin ucundaydı ama bu yatak odasına bir gölge girmesine neden olacaktı ve istediği tek gölge dışarıdaki yağmurlu günden süzülen yumuşak gri ışığın oluşturduğu gölgeydi.

"Sırtını görmek istiyorum," diye karşılık verdi Val, doğrulurken, "bunun için yatağına girebiliriz."

"Şimdi mi?" Ellen'in eli onun omzunda kaldı. "Sana daha sonra dokunmama izin verecek misin?"

"Bana istediğin şekilde dokunmana izin vereceğim, sonsuza dek, ama senin yatağında, aşkım."

Onun oyalandığını, gergin ve kararsız olduğunu biliyordu ama düşünmek için çok fazla zamanı olursa onları zevklerinden mahrum bırakacağı konusunda onu uyarmıştı. Buna izin veremezdi. İzin veremezdi.

Bakışlarını Val'den ayırmayan Ellen geriye doğru kaydı, koltuğunda dönerken bacaklarını bir arada tutmaya dikkat ederek yatağa doğru ilerledi. Val tek bir hareketle ona katıldı, eski yıpranmış yorganı ve altındaki çarşafı bacaklarının üzerine örtmek için kaldırdı.

"Burada teslimiyet kurallarına ihtiyacımız var," dedi Val, yatağın kendi tarafına bağdaş kurarak otururken. Örtülerle uğraşmıyordu ve Ellen, göbeğine doğru yükseldiği yerde son derece şişmiş olan ereksiyonunu fark etmek zorunda kaldı.

"Teslim olma kuralları mı?" Ellen tekrarladı, bakışları onu bir endişe ifadesiyle içine çekiyordu.

"Ellen." Val'in gülümsemesi kayboldu. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bakışları kasıklarına kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü ve yalan söylememiş olması için dua etti. Beş lanet yıl boyunca erkeksiz kalmıştı ve Val... Val'in iyi bir donanımı vardı ve bunu kesinlikle biliyordu. Nick'le birlikte şu ya da bu alemde takılmak, dört ağabeye sahip olmak, devlet okulunda birkaç yıl ve ardından üniversitede birkaç yıl daha geçirmek... Val, donanımının geri kalanıyla orantılı olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü.

"Seni incitmeyeceğim," dedi tekrar, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Çünkü ilk kuralımız, bir şeyden hoşlanmadığında bana söylemen. Söz mü?"

Bir kez başını salladı ama bakışları tekrar adamın kasıklarına kaydı.

"Eğer sesini bulamazsan, o zaman çimdikle beni," diye devam etti Val. "Sertçe çimdikle beni, anladın mı?"

"Çimdikle seni," diye tekrarladı Ellen. "Sertçe."

"Çürütecek kadar sert," diye açıkladı Val. "Ve kırım sayılmaz, çünkü belli bir ruh halinde olduğumda bundan hoşlanıyorum."

"Yüce Tanrım."

Kızın kızarmasına gülümsedi. "Kural iki." Uzandı ve bir parmağıyla kızın çenesini okşadı. "Her türlü makul yolla gebe kalmaktan kaçınıyoruz, ama bir çocuk olursa bana söylemelisin." Kız yüzünü buruşturdu ve Val lanet okumak istedi çünkü en azından bir gölge onları bulmuştu.

"Sana söyleyeceğim," dedi yavaşça, "ama..."

"Ama?" Val sabırla bekledi, çünkü onun için, Ellen için, herkes için bu önemli olmalıydı.

"Gebe kalmak benim için çok zor. Eğer hamile kalırsam, çocuğa zarar verecek bir şey yapmayacağım. Benden bunu istemeyeceğine söz ver. Ne olursa olsun, çocuğa zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Senden çocuğumuza zarar verecek hiçbir şey yapmanı istemeyeceğime söz veriyorum." Sözler tereddütsüz ve kararlıydı, şimdiye kadar verdiği en kolay sözdü. "Sana çok iyi bakacağıma söz veriyorum, çocuğumuza zarar gelmesi mümkün değil."

Ellen başını salladı ve iki parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Böyle şeyler söyleme."

Val parmaklarını onun dudaklarından çekerek, "Onları kastediyorum," diye karşılık verdi. "Bu yatakta sıradan bir boğuşma için bulunmuyorum, Ellen. Sen benim için önemlisin ve bizim herhangi bir çocuğumuz benim için çok önemli olacaktır."

"Bu... iyi." Ellen derin bir nefes alarak başını salladı. "Benim için de öyle."

Val onu uzun uzun süzdü, yanında oturuyordu, çarşafı kollarının altına sıkıştırmıştı, tarçın rengi saçları düzenli bir örgü halinde sırtına dökülüyordu.

Bu çocuk tartışması onun hassas sinirlerine dokunmuş olmalıydı, çünkü

Markham'ın bir varisinin olmamasını açıkça kendi başarısızlığı olarak görüyordu. Çok severdi

Ona bir çocuk vermek, eksikliğin kendisinden kaynaklanmadığını kanıtlamak için.

Ama çocuklar meşruiyeti hak ediyordu ve bu da Ellen'dan kendisini sadece engelli bir adama değil, metreslerine hamile kalmaları için rüşvet vermekten ya da uşaklarına efendilerini gözetlemeleri için rüşvet vermekten çekinmeyen bir ebeveynle gelen bir adama bağlamasını istemek anlamına geliyordu. Moreland Dükü, çocuklarını koruma ve kontrol etme ihtiyacının bu tür önlemleri mazur gösterdiğini düşünüyordu - bu sırayla değil. Val, Ellen'ın kendisine ait olmasını ne kadar isterse istesin, majesteleri torunlarını zorlanmaması gereken evliliklere zorlamak için yeterli bir sebep olarak görüyordu.

Yani çocuk olmayacaktı. Başka bir gölge, ama evlilik yatağı dışındaki her çiftin ve muhtemelen birçoğunun da peşini bırakmayan bir gölge.

"Başka kural var mı?" Ellen dizlerini göğsüne doğru çekerek sordu.

Val ona şaşkın bir gülümseme fırlattı. "Bir tane."

"Peki bu ne olabilir?"

"Bana *nelerden* hoşlandığınızı söyleyin. Bedeninizi bir dereceye kadar okuyabilirim ve bunu yapmaktan zevk duyarım, ancak zihninizi okuyamam."

"Neyi sevdiğimi mi?" Ellen'ın kaşları çatıldı. "Bu kuralı anladığımı sanmıyorum."

"Altta mı olmak istersin, yoksa bana binmeyi mi tercih edersin? Ağzımı mı yoksa elimi mi istersin ve hiç ağzını üzerimde kullanmak ister misin? Meme uçların mı daha hassas, yoksa güzel kıçın mı? Peki ya oyuncaklar, bağlamalar, şaplaklar?"

Kızın ona bakışı şaşkınlık, hayranlık ve hayretin bir bileşimiydi ve Val, eğer kelime dağarcığı yoksa, muhtemelen deneyimden de yoksun olduğunu fark etti.

"Anlıyorum."

"Ne görüyorsun?" Ellen sesinde belirsizlikle sordu.

"Sen ve Francis tipik olarak nasıl birleştiniz?" Val aşağı doğru kayarak ve kollarını başının arkasında kavuşturarak sordu.

"Karanlıkta." Ona doğru baktı, bakışları koltuk altlarındaki yumuşak yere gitti. "Yatakta, geceleyin. Geceliklerimizi çıkarmadan. Bunu kesinlikle *tartışmadık* ve bunu seninle tartışmak beni rahatsız ediyor."

"Kocanızla birlikte olmanın en çok nesini sevdiniz?" Val elini uzatıp onun kolunu okşayarak sordu. "En çok neyi özlüyorsun?"

Omzunun üzerinden ona okunamayan bir bakış fırlattı, ancak Val gözlerinde özlemi ve... yalnızlığı görebiliyordu?

"Bana sarılırdı," dedi sessizce, "sonra. Başlarda sadece yanağımı öper ve yatak odasına geri dönerdi ama ben kalmasını istedim ve bu... rahatlatıcı olmaya başladı. Bahaneler uydurmak zorunda kaldım - üşümüştüm, konuşmam gereken bir şey vardı, ama sonunda kendi isteğıyle birkaç dakika kaldı."

Val yüz ifadesini yumuşak tuttu ama sevgili Francis'in karısını askıda bıraktığını ve ona sarılmanın isteyebileceği tek teselli olduğunu tahmin etti. Yaşadığı her şey belirsiz bir hayal kırıklığından ibaret olsaydı elbette sarılmak ve rahatlatılmak isterdi.

"Oradan başlayalım. Seni tutmama izin ver. Ama Ellen?"

"Ne?" Sanki kuralları onun için amaçladığı kontrol ve güvenlik hissini değil de tam tersini sağlamış gibi ona temkinli bir şekilde bakıyordu.

"Kocanı ona duyduğun tüm sevgiyle hatırlayabilirsin," dedi Val, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Paylaştığınız yıllar, sevgi ve anılar için minnettar olabilirsin ama bugün bu yatakta *benimlesin*."

"Ben seninleyim." Cevabı memnuniyet verici bir şekilde hızlı ve kesindi. "Sadece seninleyim ve sen de benimlesin."

"Aynen öyle. Şimdi gel bu güzel yağmurlu günde bana sarıl ve aşkım ol."

Beş yıllık yorgunluğu ve yalnızlığı, beş yıllık başa çıkma, idare etme ve daha fazlası asla olamayacak olsa bile daha fazlasını dilemeyi anlatan bir iç çekişle onun yanına kıvrıldı.

Val bu iç çekişi duydu ve çenesini onun tepesine dayadı. "Girişimci bir bahçıvan yağmurlu bir Pazartesi günü ne yapar?"

"Fidelere başlayabilirim ya da biraz fırın işi yapabilirim. Kitaplarımı sayabilirim, tamirat, dikiş ya da nakış üzerinde çalışabilirim. Bu kulübeyi, özellikle de pencereleri temizleyebilirim - yılın bu zamanı kolayca tozlanırlar."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Val, işaret parmağıyla koluna yavaşça bir desen çizerken.

"Ne görüyorsun?" Ellen gözlerini kapattı ve Val onun rahatlamaya başladığını hissetti. "Senin de en az benim kadar kötü olduğunu görüyorum."

"Hangi konuda?" Sevgilisini taklit eden Ellen, muhtemelen kendi yaptıklarının farkında olmasa da üçüncü parmağıyla onun göğsünü çizmeye başladı.

"Çok ciddi olmakla suçlanıyorum. Bu yağmurlu günde ne yapacağımı soracak olursanız, hem aile hem de iş ortaklarıyla yazışmalar, hesaplar, belki siva, mutfak camı

dolaplar, fuayeye yeni fayans döşemek, çiçek saksılarını teraslara taşımak, hamak asmak, Londra'dan şunu bunu sipariş etmek, atımla ilgilenmek ve ne yazık ki eğlence ve hatta zevk alanının dışında kalan bir dizi faaliyet."

Bir ay önce olsa, faaliyet listesi çok daha kısa olurdu: Piyanosunun başında olurdu. Hatırladığı kadarıyla bu durum ona ilk kez üzücü gelmişti.

Ellen kısa ve öz bir şekilde, "Sen oyun oynamıyorsun," dedi ve Val onun kelime seçimi karşısında biraz irkildi.

"İyi dedin." Val onun şakağını öptü. "Artık *oynamıyorum*."

"Bu senin için bir oyun mu?" diye sordu eliyle yatağı göstererek. "Zevkli ve eğlenceli olabilir - seni yatakta eğlenceli görmek isterim. yatak, Ellen-ama bu sadece bir eğlence değil."

"Çılgınlık ama eğlence değil. Peki sen nelerden hoşlanırsın?" Yüzünü Val'in omzuna gömüp kızardığını hissetmesini sağlayarak sorunun cüretkârlığını tamamen bozdu.

"Beni memnun etmek kolaydır," diye yanıtladı Val, onu kendisine sararak. "Zevki paylaşmayı, vermeyi ve istekli bir partnerden almayı severim. Bunun ötesinde, oldukça esnek ve uyumlu biriyimdir."

Gerçekte, pek çok minnettar hanımın "cömert bir aşık" olarak adlandırdığı biriydi ve ironik bir şekilde, partnerlerini memnun etme kolaylığını klavyede geliştirdiği aynı becerilere bağlıyordu: Yastık konuşmalarını, iç çekişleri, sessizlikleri, acil, anlaşılmaz sesleri ve ara sıra gözyaşlarını dinledi. Küçük riskler almaya, olması gerekenden biraz daha fazla önemsemeye, kırılganlıklarını olması gerekenden biraz daha fazla ortaya çıkarmaya, kesinlikle beklenenin ötesinde deneyler yapmaya istekliydi. Başka bir deyişle, sıradan ilişkilerine bile biraz duygu katmaya istekliydi.

Bir de virtüözik el becerisi gibi basit bir mesele vardı.

Ama Ellen'la sıradan bir şey olmayacaktı. Yatakta onu yanında çıplak tutarken, fideleri, defterleri ve -Tanrı onu korusun- kendi tercihlerini tartışırken bunu biliyordu.

"Biliyorsun," diye devam etti Val, "daha önce beni neyin memnun ettiği sorulmamıştı."

"Valentine..." Ellen'ın sesi baskılayıcıydı ve Ellen onun huysuzluğuna gülümsedi.

"Yatakta demek istemiyorum," diye ekledi, geręi orada da doğruydı. "Daha büyük bir planı kastediyorum. Bahęeyle uğraşmayı ve reçel yapmayı sevdiğini biliyorsun. Nakış işlemekten hoşlandığını görebiliyorum ve bahęende farelere aldırmandan dolaşan o tembel hayvanın üzerine titriyorsun. Nelerden hoşlandığımı pek düşündüğümü sanmıyorum."

Ayrıca -bu düşünce aklından hiç çıkmayacak mıydı? "Çok iyi ata biniyorsun ve hayvanının üzerine de titriyorsun."

"Atları her zaman sevdim ve babam bize hayvanlarımıza bakmayı öğretti. Çocukken her yerde ve sık sık ata binerdik."

"Yine de atları seviyor musun?" Ellen'ın yanağı Val'in omzuna yaslanmıştı, bir yandan da tembelce Val'in göğsüne şehvet dolu sözcükler yazıyordu: w-a-n-t, k-i-s-s, t-o-u-c-h... Val'in *tenine yaktığı harfleri hissetmediğini mi sanıyordu?*

"Evet," diye yanıtladı Val, "ama Aziz Just ailenin atlısı oldu ve kimse onun şanını çalmak istemez."

"Peki ya fabrikalarınız?" D-e-s-i-r-e. M-o-u-t-h.

"Onları ben yönetiyorum." Val omuzlarını silkti, heceleme pratiğine erkekçe katlandı. "Skandal bir kâr elde ediyorlar ama bunun uzun sürmesi beklenemez. Hoşuma giden bir şey biliyorum," dedi Val, tam da Ellen bir parmağını meme uçlarından birinin üzerinde gezdirirken, belki de bir *t* harfinin üzerine çiziyordu.

"Ne?" Parmağı durakladı ve parmağının teninde gezinmeyi bırakması hem rahatlama hem de hayal kırıklığı yarattı.

"Seni öpüyorum." Val yavaşça, dikkatlice yer değiştirdi, böylece dizleri ve ön kolları üzerinde onun üzerinde duruyordu. "Seni öpmeyi gerçekten seviyorum Ellen FitzEngle Markham, ama pratik yapmanın zevki neredeyse yüce kılabileceğini keşfettim. Titiz, amansız bir pratik."

Olaçakların en yumuşak, en kısa ipucuyla başladı, sadece dudaklarını onunkilere fısıldadı. Kadın içini çekti ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

aynı hafiflikte.

"Ben de seni öpmeyi seviyorum, Valentine Windham." Kadın bu hareketi tekrarlardı ve adam ona biraz daha yaklaşarak ağzını kuşatmaya hazırlandı.

Val'in dudakları yüz hatlarında gezinirken Ellen gözlerini kapatarak, "Fazlasıyla hoşuma gitti," dedi. Saçlarının kokusunu içine çekti, kulağına sokuldu, yanağını onunkine bastırdı ve dilini boynunun yan tarafında gezdirdi.

Daha ileri gitmeden önce her duyunun -koku, dokunma, tat, görme ve işitme- devreye girmesini istiyordu.

"Valentine Windham, s e n , " diye fısıldadı Ellen onun kulağına, "dünyanın en

görkemli bir adam." Parmağı adamın sırtında m-o-r-e harflerini çizdi.

Bu küçük, nefes nefese iltifat Val'in kalbine yerleşti, tıpkı onun adını kullanma isteği gibi ve küçük, sabit bir kararlılık alevini yaktı. Bu onun için mükemmel olmalıydı. Ona evliliğini, kalıcılığını ya da geleceğinin çoğunu veremezdi ama bu günü ve onun izin verdiği kadarını verebilirdi ve verecekti de.

"Sen benim ziyafetimsin," diye fısıldadı Val ona. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum, bana tadını çıkaracak o kadar çok şey sunuyorsunuz ki."

"Beni daha fazla öp," diye önerdi, dudaklarını onun yanağına bastırarak. "Seni her yerinden öpmek istiyorum."

Blazes. Val onun ağzını kendi ağzıyla kavradı, dudaklarını, dişlerini, dilini ve zihnini daha iyi yutabilmek için vücudunu yukarı ve onunkinin üzerine doğru eğdi. Elleri başının iki yanında onunkileri buldu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Kadın parmaklarını onunkilerin etrafına doladı ve yukarı doğru kalktı, öpücüklerden daha fazlasını teklif etti ve öpücüklerden daha fazlasını istedi.

Giderek ağırlığının bir kısmını ona bıraktı ve göğsünü onunkine bastırdı. Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, kendini ona doğru itiyor, ondan sadece ellerini yastığa değil, vücudunu da onunkine bağlamasını istiyordu.

Ağzı onunkinin altında açıktı, dili arıyor ve keşfediyordu. Val ona dilini yavaş, kıvrımlı bir ritimle verdi, o da bilmeden kalçalarıyla taklit etmeye başladı.

Kız onun altında alev alev yanıyordu ve Val kendini onun bedenine sokma isteğiyle savaştı. Kadın buna izin vermekten fazlasını yapacaktı. Ona kucak açacak ve bir erkeğin yapabileceği kadar samimi bir şekilde kendisine tapmasına izin verecekti.

Ama henüz değil.

Aziz kocasının yanlış yönlendirilmiş, beceriksiz zamanlarından sonra yaptığı gibi onu askıda bırakmayacaktı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Val, yanağını onun şakağına yaslamak için daha da yukarı kayarak. "Bütün günümüz ve daha fazlası var."

Hiçbir şey söylemedi ama yüzünü çevirdi ve dudaklarını Val'in meme ucunun üzerine kapattı. Val onun üzerinde hareketsiz kaldı, bir an gerildi ve sonra gevşedi. Biraz yana kaydı, böylece Ellen onu tadarken, emerken ve dillerken daha rahat edebilecekti.

Ve diliyle onu yatıştırmadan ve ıslak etine bir iç çekiş kondurmadan önce, tam da acı verecek şekilde onu *ısırdı*.

"Hoşuma gitti," diye fısıldadı Val, elini başının altından geçirerek. "Durma."

Yine de durmadı; dizlerini kaldırdı ve pelvisini onunkine doğru itti, utanmadan onun ağırlığını aradı. Adam onun kendisini itmesine ve geri çekilmesine izin verdi, kendi dalgalanmalarını onunkilerle senkronize etme dürtüsüne güçlü bir şekilde direnirken, ağzının şekilişinin ve kayışının tadını çıkardı.

"İkisi de," diye mırıldandı Ellen, elleriyle Val'i iterek. Diğer meme ucuyla da uğraşmak istediğini anlayarak diğer tarafa kaydı.

Ve onun üzerinde çalıştı, çalıştı. Tanrım, ne ağız ama.

Boşta kalan eli az önce terk ettiğı ıslak, açıkta kalan teni okşarken, her okşayış Val'in kasıklarına haz dolu bir his isyanı gönderiyordu. Her ne kadar Ellen'ın yatağında bir erkeğe yaptığı en cüretkâr tekliften rahatsız olmak istemese de onu yavaşlatmak zorundaydı.

"Benim sıram," diye uyardı Val, bir kolunu onun omuzlarına doladı ve ikisini de onun altında sırt üstü yatacak şekilde döndürdü.

"Valentine." Ellen onun üzerine oturduğu yerden gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ben istiyorum..."

"Biliyorum." Eğildi ve onu hızlıca, sertçe öptü, o düşüncesini tamamlayamadan susturmak için. "Ve ona sahip olacaksın. Yakında. Ama benim de bir sıram var." Ellerini kızın kollarının altından geçirdi ve göğüslerini ağzına yerleştirmeyi düşünerek onu bedensel olarak kaldırdı. Aslında buna ihtiyacı vardı.

Ama kadının seksi, adamın sikinin sert uzunluğu boyunca sürüklendi ve ikisi de temas anında donup kaldılar.

"Ah, evet." Ellen gözlerini kapadı ve vücudunun üst kısmının Val'in ellerine asılı kalarak gevşemesine izin verdi. "Tekrar, lütfen."

Onun kendisini yeniden konumlandırmasını beklemiyordu; kalçalarıyla onu arıyordu ve o da hemen kendini gösteriyordu. Yavaşça, seksini tekrar tekrar onun üzerine çekti.

Dikkatini dağıt, diye kendi kendine umutsuzca öğüt verdi Val. Eğer onun dikkatini dağıtmazsa, başlamadan bitirecekti; eğer bitirmezse lanet olsun. Ellen'ı hafifçe kaldırarak göğüslerini ağzına yaklaştırdı ve pembe meme uçlarından birini dudaklarının arasına aldı.

"Ah, Tanrım..." Val onunla oynamaya başladığında Ellen'ın duası sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyordu.

Val, onun yumuşak tenine karşı, "Değiş tokuş," diye mırıldandı. "Ellerini omuzlarıma koy, aşkım."

Val'in bahsettiği omuzları bulmak istercesine gözlerini açtı ve ellerini Val'in göğsünün üzerinde, özellikle de meme uçlarının üzerinde gezdirdi. Parmak uçları zevkten cızırdayana kadar bu okşamayı tekrarlamak niyetinde olabilirdi ama Val'in ağzı onu engelledi.

Onun göğüsleriyle sevişti. Kadın ağırlığını onun üzerine verdiği elleriyle göğsünü yakaladı ve okşayarak, okşayarak, severek ve öperek ağzına yerleştirdi. Sonunda meme ucunu çektiğinde, kadın rahatlamış bir şekilde inledi.

"Sür beni," diye fısıldadı Val, diğer göğsüne işkence etmek için yer değiştirirken. Elleri kalçalarına doğru kayd ve ona ne demek istediğini gösterecek kadar baskı uyguladı. Sıkıca, kalçalarını aşağı itti ve onu tuttu, böylece onun

seks onun sikine yapışmıştı. Val onu yavaşça adamın uzunluğuna doğru salladı ve Ellen inledi.

"Kendini daha iyi hisset," diye mırıldandı Val. "Rahatla. Beni kullan."

Kız onun üzerinden birkaç deneme geçişi yaptı ve Val onun rahatlama ile artan uyarılma arasında kaldığını hissetti.

"Güven bana." Onu tekrar yanına çağırdı. "Bana çok iyi geliyorsun, Ellen. Sadece biraz hareket et."

Göğüs ucunu hafifçe ısırdı, sonra aynı anda hem ısırdı hem de emdi ve Ellen'in vücudu kendi ivmesiyle hareket etmeye başladı. Ellen kamburlaştı ve Val onu tekrar ısırdı, böylece göğsü kabarırken meme ucu ağzında kaldı ve Ellen yarı inilti yarı iç çekiş şeklinde bir ses çıkardı. Bu seste bir hayal kırıklığı vardı ve Val bunu duydu.

"Bırak sana yardım edeyim." Val onu kendisine sabitledi, kolu sırtının altında sıkı bir bant oluşturdu ve giderek daha güçlü bir şekilde hareket ederken onu kendisine yakın tuttu. Ve sonra, tam *orada*, tüm zevk ve işkence hislerinin onun için odaklanması gereken yerde, Val bir elini aralarında gezdirdi ve başparmağını ıslak etinde gezdirdi.

"Hayır." Kız geri çekilmeye çalıştı ama Val'in kolu onu kendine doğru çekti ve Val'in kalçaları yukarı kalkarak kızın cinsel organına uyguladığı baskıyı artırdı.

"Valentine," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım, Valentine..."

Vücudunun sıkıştığını hissedebiliyordu ve ona karşı sert bir şekilde büküldü, onu sıkıca kendisine tuttu ve kendi harcama ihtiyacıyla ağrıyordu. Kız titreyip ona yapışana ve sonra boynuna doğru usulca ağlayana kadar onu tekrar tekrar okşadı.

"Bu çok fazla," diye mırıldandı sonunda şaşkınca. "Bu çok fazla ve ben hiç bilmiyordum..."

Çok fazla olmuştu, Val sessizce kabul etti. Onun orgazmının bu kadar... *şiddetli* olmasını istememişti, ama kadın zevke direnmişti, o da onu zorlamıştı ve bunu tekrar tekrar yapmaktan başka bir şey istemiyordu, ta ki ikisi de acı çekip bitkin düşene ve akılları başlarından gidene kadar.

Ta ki beş yıllık evlilik hüsrânı ve beş yıllık boşa geçen dulluk telafî edilene kadar.

"Bırak seni tutayım. Aklını başına toplamak için biraz zaman tanı."

"Bir daha asla aklım olmayacak," diye mırıldandı Ellen, onun göğsüne daha sıkı sarılarak. "Bu noktada aklın var olduğuna bile inanmıyorum. Bana ne yaptın sen Valentine Windham? Bu derede olanlardan farklıydı. Sen korkunç, korkunç bir adamsın."

Sesinde öyle bir şefkat, öyle bir memnuniyet, öyle bir şaşkınlık vardı ki, Val kendini berbat hissetmenin tam tersi bir duyguya kapıldı. "Sana bu kadar sert davranmak istememiştim. Siz bir hanımefendisiniz."

"Sana sert davrandım," diye karşı çıktı Ellen. "Bir canavara dönüştüm." "Korkunç bir canavar."

"Yukarıda Tanrı var." Ellen'ın iç çekişi Val'in yüreğini dağladı. "Berbattım, değil mi?"

Sesi çok gururluydu, Val ona sıkıca sarıldı, göğsünden garip duygular fişkırdı. "Avinin üzerine atlayan bir dişi kaplan bende senden daha fazla hayranlık uyandıramazdı." Onun boynunu okşadı. "Öyle bir ağzın var ki."

Dili dışarı fırladı ve Val irkilerek uzaklaştı.

"Utanç verici," diye azarladı. Ama kız sadece tembelce boynuna sokulduğunda, elini kolay bir ritimle başının arkasında gezdirdi. "Doyumsuz dişi kaplan."

"Mmm."

Uzun dakikalar boyunca kollarında basit bir rahatlık bulmasına izin verdi, çünkü kendi uyarılmışlığı hala vücudunda uğuldarken bile onu tutmak, okşamak ve yakın kalmak için duyduğu bir ihtiyacı da yatıştırdı. Ona bir daha böyle davranamazdı, bu kadar çabuk değil, belki de hiçbir zaman.

Ne olursa olsun o kendinden, o da ondan çok memnundu. İç çekerek başını çevirdi, böylece kulağı onun kalbinin üzerindeydi.

"Bu benim kötü olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu, dehşet verici bir ciddiyetle.

"Tutkulu olduğun anlamına geliyor," diye düzeltti Val onu, çenesini yukarı kaldırıp bakışlarını tutarak. "Tutkulu olmak iyi bir şeydir, Ellen. Hayatın ortasında uykuya dalmanın zıttıdır."

"Uyuyor." Sanki onun bu terimi kullandığını anlamış gibiydi ve kaşlarını çattı. "Uykuya dalıyordum, biliyorsun, sen gelmeden önce. Uyanık kalmak çok acı veriyordu."

"Ve şu anda," diye gözlemledi Val kuru bir mizahla, "pek bir şey acıtmıyor, değil mi? Ve biraz kestirmek kulağa hoş geliyor?"

"Hmm." Ellen yüzünü görememesi için tekrar kıvrıldı. "Erkekler bu yüzden mi swiving'i bu kadar çok seviyor? İnsanın evrenle arasını mı açıyor?"

"Ya da birinin küçük bir köşesi. Ama sevilecek çok yanı var."

"Gerçekten mi?" Ellen ellerini üst üste koydu ve çenesini ellerinin arkasına dayayarak onu benzettiği kedi gibi inceledi. "Ne gibi?"

"Seni zevkten uçarken görmek. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Rüzgârın yelkenlerinden aniden düştüğünü gördü.

"Çok güzel bir histi," diye itiraf etti gözlerini kapatarak. "Bana kendimi çok güzel hissettirdin."

"Hayır," dedi Val kararlılıkla. "Sen çok güzelsin ve bunu görmene, hissetmene ve birkaç dakikalığına da *olsa bilmene* izin verdin." Buna varlığının her zerresiyle inanıyordu.

"Tekrar senin altında olmak istiyorum," diye açıkladı. "Lütfen."

Barınmak ve rahatlamak istiyordu ve Val o anda onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Eğer sağ elini isteseydi, tek kelime etmeden ona uzatırdı.

"Ağlayacak mısın?" Val sessizce sordu, adam onları yuvarladı ve mecburen onun üzerine çömeldi. Yanağı Val'in kalbine yaslanana ve kollarıyla bacaklarını Val'in etrafına sarabilene kadar eğildi.

"Olabilir. Anlamıyorum."

Val ona sormadan daha sıkı sarıldı, o da Val'e daha sıkı sarıldı. Val onun saçlarını okşayarak, "Ben senin arkadaşınım, Ellen," diye mırıldandı.

"Ve benim sevgilim," diye hatırlattı Ellen ona, boğazını öpmek için uzanarak. Ellen onun ensesini okşamak için uzandı ve Val onun altında, aralarındaki bedensel yakınlığın kendisini sakinleştirdiğini hissetti. Ellen kıpırdandı ve onu cinsel organıyla okşadı; Val bu daveti bir an bile yanlış anlamadı.

"Emin misiniz? Eğer değilsen kendim görebilirim."

"Seni içimde istiyorum. Lütfen."

"Senin içinde olmak istiyorum ama bu konuda bana güvenmelisin Ellen."

"Sana güveniyor muyum?" Göğsünü, sanki sıcak bir elmalı tartın konyak sırtına bulanmış gibi yaladı.

"Beni saçlarımdan tutup mağarana sürüklemek yok, aç kaplan," diye alay etti Val ama ses tonu ciddiydi. "Dikkatli olmazsam sana zarar verebilirim ve bunun sorumlusu ben olmayacağım."

"Uslu durmaya çalışacağım ama bana zarar vermeyeceksin."

"Buna emin olabilirsin," diye homurdandı ve onun gözleriyle buluşmak için aşağı doğru kaydı. "Ama yakın bir olaya yaklaştığımı düşünürsen beni çimdiklemen gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ve senin... kışında"-kelimeyi başardı-"sayılmaz, çünkü bazı ruh hallerinde bundan *hoşlanıyorsun*."

"Dikkat ediyordun."

Ellerini adamın göğsünde gezdirdi. "Ve sanırım diğer bazı ruh hallerinde de buranın çimdiklenmesinden hoşlanıyorsun." Meme uçlarını nazikçe test etti ve bir inilti ve kapalı gözlerle ödüllendirildi.

"Bayıldım." Bu onun için küçük bir ifşaydı. "Bayıldım, ama uslu duracağını söylemiştin."

"Ben uslu duruyorum." Ellen gözlerini kırptırarak ona baktı ve saçlarını alnından geriye doğru itti. "Yine de oyalanıyorsun, Valentine. Benimle seviş lütfen."

"Evet, aşkım." Alnını onunkine yaklaştırdı ve anın büyüklüğü onu boğmakla tehdit etti. Onu umutsuzca istiyordu ve o da istekli, hatta arzuluydu.

"Valentine..." Ellen, kalçalarını kaldırıp cinsel organıyla adamın sikinin ucunu sıyrırken onun adını söyledi. Adam geri çekilmedi ama hafifçe ileri doğru bastırdı.

"Öp beni, Ellen," diye sertçe talimat verdi. "Şimdi."

Oh, lanet olası mavi alevler... Kalçaları, sikini onun seksine karşı oynatırken ve flört ederken, ağzıyla alay etti, kemirdi ve flört etti. Onunla oynadı

Kollarını onun boynuna, bacaklarını beline doladı ve dilini onun diline, göğüslerini göğsüne sürterken onu idare etmesine izin verdi.

"Valentine, *lütfe*n..."

"Sabır." Ama kendi kulaklarına göre sesinde boğuk, dikkati dağılmış bir tını vardı, sanki o da en az onun kadar konsantre olmuştu.

Ve sonra, bir arzuya cevap verircesine, ereksiyonunun geniş başı Ellen'la alay etmekten öte, nazikçe, çok nazikçe Ellen'ın ıslak sıcaklığına doğru bastırmaya başladı. Ellen huzursuzca kıpırdandı, belki de kendini ona dayamaya çalışıyordu ama Val hareketsiz kaldı ve yüzünü onunkinden kaldırdı.

"Söz verdin," diye hatırlattı ona, saçlarını yanağından geriye doğru okşayarak. "Bu önemli aşkım ve sen söz verdin."

Başını salladı, adamın bakışlarını karşıladı ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Tanrı aşkına, *lütfe*n acele et."

Gülümsemek zorundaydı, çünkü kadın düpedüz yalvarıyordu. "Yavaşça acele edeceğiz," diye güvence verdi ona, başını eğip yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana tutun."

Ona sıkıca sarıldı ve gözlerini kapattı. Şimdi onu öpmedi, başka okşamalarla, sözlerle ya da hislerle dikkatini dağıtmadı ama bu ayrıcalığa değer veren bir adam tarafından doldurulmanın, birleştirilmenin ve fiziksel olarak sevilmenin güzel duygusuna konsantre olmasına izin verdi.

Ona değer verdim.

Tam olarak itmiyordu, daha ziyade dikkatlice itiyor, sonra pozisyonunu koruyor, sadece çok az geri çekiliyor ve sonra daha da dikkatlice itiyordu. İlerleme vardı ama çıldırtıcı derecede yavaştı.

"Hareket etmek istiyorum," diye fısıldadı Ellen.

"Henüz değil," diye mırıldandı Val, dişleri kendini tutma çabasıyla sıkılmıştı. "Bana zarar vermeyeceksin," diye ona güvence verdi, ama bir sonraki geçici kalçaları, kadın sustu.

"Kendini etrafıma kapat. İçine, sanki beni biraz içine çekecekmişsin ya da beni sabit tutacakmışsın gibi."

Uymak için çaba gösterdi.

"Tanrım, evet." Val yavaş bir nefes aldı. "Şimdi bırak gideyim."

Vücudu gevşedi ve adam küçük bir artışla onun sıcaklığına doğru ilerledi. "Tekrar," diye emretti Val. Yavaşça onun ritmini yakaladı ve yavaşça, iterek ve sıkarak, onu dolduruyor, onunla birleşiyor ve onunla zevkin en inanılmaz derinliğini paylaşıyordu. İkinci orgazmı hiçbir uyarıda bulunmadan kabardı, etraflarındaki sessizlikten fırlayarak kaslarını onun etrafında daraltıyordu.

"Valentine..."

"*Evet.*" Sesi tatmin edici bir hırıltıya dönüşmüştü, kadının içinde daha güçlü hareket ediyor, kendi şehvetini disiplin altına alırken bile orgazmı yoğunlaştırıyordu. Zamanlamasına son derece dikkat ediyordu ve daha şimdiden ona zevke karşı mücadele etmemeyi, onunla birlikte gitmeyi, onun boğucu ihtişamını kucaklamayı ve hatta daha büyük derinliklerini aramayı göstermişti.

Valentine onun soluklanmasına izin verirken, kalçaları yavaş ve rahat bir dalgalanmayla hareket ederek onun üzerinde bekledi. Valentine sabırlı ve dikkatli davrandığı için vücudu artık ona kolayca ve istekle uyum sağlayabiliyordu. Parmakları yavaş ve şefkatli bir okşayışla kızın saçlarını alnından geriye doğru taradı ve sonra duygularının kabardığını hissederek, şakağını öperken başını omzuna yasladı.

"Tamam o zaman?"

"Çözüldü. Tut beni."

"Otoriter." Val onu daha da yaklaştırdı ve bacaklarından birini kalçasının üzerine kaldırdı. "Ben senin dikkatini dağıtıyorum, iyi biriyimdir."

Onu bir orgazmdan diğerine salladı, okşadı ve okşamalarını hem yatıştırmak hem de uyandırmak için dengeledi. Sonra ritmi ve açıyı değiştirdi ve Ellen'ın dizlerinden birini dirseğinin kıvrımına takarak onu başka bir orgazmı ile irkiltti. Ellen'ın nefesini tutması için bir süre daha durakladıktan sonra kıpırdamadan durdu, uzun dakikalar boyunca Ellen'ın yüzünü inceledi, bir yandan da parmaklarıyla Ellen'ın yüz hatlarını çiziyordu.

Onu kendine yaklaştırdı ve parmaklarını yastığın üzerinde onunkilerle birleştirdi. Ondan zaten çok şey istediğini bilen Val, sert ve ölçülü itişlere geçti. Ellen onun altında, kalçaları Val'inkilere paralel olarak inip kalkarken nefes nefese kalmaya başladı.

"Sen de," dedi, henüz zevkini dizginleyecek inceliğe sahip değildi. Yüzünü Val'in omzuna çevirdi ve Val dişlerinin ısırmadığını ama aç, sessiz bir çığlıkla etine bastırıldığını hissetti.

"Ah, Tanrım... Ellen..." Val kendini ona doğru çekti ve tekrar tekrar sertçe itti, kulakları kükrerken, vücudu titrerken ve ruhu şarkı söylerken vücudunun derinliklerinde harcadı. Sadece oyalanmak değil, *katılmak* da muazzam bir rahatlamaydı. Sadece bedenini değil, kalbini de aşan bir hazzın içine gömülmüş bir halde, durmadan itmeye devam etti. Ve Tanrı kadını kutsasın, hareketleri durduğunda ve dünyası yavaş yavaş kendini düzelttiğinde bile, her şey boyunca onu sıkıca tuttu.

"Gitmeme izin vermezsen nefes alamayacaksın, aşkım." Onun şakağını öptü. "Uzağa gitmeyeceğim, ama biraz odaya ihtiyacın var."

Elleri çözüldü, bacakları adamın yanlarından aşağı kaydı ve vücudu adamınkinden ayrıldı. Belki bir santim kadar yukarı kaydı ve hemen onun daha sıkı sarıldığını hissetti.

"Henüz değil," dedi yüzünü onun göğüs kafesine bastırarak.

Val kıpırdamadan durdu ve ayrılmanın da en az birleşme kadar hoşgörü ve incelik gerektireceğini fark etti, özellikle de yan yatıp Ellen'ı üzerine çekmek ve Kıyamet Günü'ne kadar o yatakta kalmaktan başka bir şey istemediği için.

Eklemler, diye düzeltti kendini. *Bu* kadar dayanma gücünü nereden bulduğu tam bir muammaydı, çünkü onca yıl boyunca hiç bu kadar becerikli olmamıştı. Haftalarca süren yoksunluktan sonra, öldürücü derecede kısa bir sigortaya sahip olmalıydı, ama Ellen ile birlikte, onun içinde olmanın saf zevki muazzamdı ve onu yerine getirmenin zevki daha da büyüktü.

Val'in kendi orgazmı heyecan verici bir kadans olarak gelmişti, sonunda göz kamaştırmak ve zevk vermek için bir süsleme, ama daha büyük kompozisyonun amacının tamamen dışında.

Önemli olan Ellen'dı ve hâlâ da öyleydi.

"Geri döneceğim," diye teminat verdi Val, "ama bir an önce kendimi toparlamazsam ortalığı dağıtacağız."

Tanımlanamaz bir şekilde uysallaştı, adamın önce kendisinden sonra da yataktan kalkmasına izin verdi. Yatak odasından geçip ocağın üzerindeki leğen ve ibriğe doğru ilerlerken vücudu daha gevşek, teni haftalardır olmadığı kadar rahattı. Bir fanılayı daldırdı, sıktı, kendine çekti ve tekrar daldırdı.

Yatağın kenarına oturdu, bir eliyle nemli bezi tutarken diğer eliyle yorganı geriye attı. "Dizler yukarı, aşkım."

Val dizlerini nazikçe açıp bezi en mahrem yerlerine doğru tutarken dizlerini kaldırdı ve nefesini içine çekti. Val önce bezi ona doğru tutarken, sonra da yavaş ve dikkatli darbelerle onu okşarken, Val'in yaptıklarını samimi bir takdirle izledi.

"Biraz ağrın olacak. Sırılsıklam bir banyo iyi gelebilir ama özür dilerim."

"Nasıl ağrıyor?" Ellen bezi yeniden katlarken bakışları onun yüzündeydi. ve tekrar ona doğru yerleştirdi.

"İşte." Boştaki eliyle uzandı ve kadının kasık kıllarını karıştırdı. "Ben açgözlü bir domuzum ve senin domuz yuvarlağına aitim."

"Sen bir kaplansın," diye düzeltti Ellen onu, karnına doğru çekerek. "Güzel, vahşi ve önünde bulduğun ödülü almaktan korkmayan. Sen benim yatağıma aitsin."

Elleri saçlarını okşuyor, onu sakinleştiriyor, tutkudan gerçekliğe uyum sağlamasına yardımcı oluyordu. Ama bu sıçrama uzun ve sıkıntılıydı, çünkü Ellen sevişmeyi baş döndürücü bir hevesle benimsemişti.

Onunla sevişmek. Val onun karnına doğru gülümsedi ve yanağını göğsüne yaslamak için vücudunda gezindi.

"Sarıl bana," diye mırıldandı göğsüne karşı. Kızın kolları, sanki şimdi onun da kendisiyle aynı rahatlık ve sarılma ihtiyacını hissedebileceğini düşünüyormuş gibi, çekingen bir tavırla ona sarıldı.

Kucağa yerleşti, tekrar sırtına hecelelemeye başladı ve Val gözlerini kapatarak onun yaptığı harfleri hayal etti. Daha önce kelime dağarcığı konusunda cesur ve yaramazdı. Şimdi ise onun adını heceliyordu ve bu onu memnun ediyordu. Her şeyi heceledi, sadece uygun bir şekilde kısa olan "Val"i değil. O

Yağmurlu sabahın yumuşak gri ışığında kadının sırtında bir deseni tekrarladığını fark edene kadar zihninin uykuya dalmasına izin verdi.

Parmak egzersizi ya da gam gibi.

Uykunun çekimine direnerek odaklandı ve parmaklarının deseni yeniden başlattığını hissetti: I-l-o-v-e-V-a-l-e-n-t-i-n-e-W-i-n-d-h-a-m.

Ağlamak istedi ama kıpırdamadan durdu, çatıdaki yağmur, parmaklarının nazik okşayışı ve tutkunun ardından gelenler onu uyutmak için bir araya gelene kadar onun çalışmasını tekrar tekrar dinledi.

Hayatında ilk kez, Ellen yakın birinin kollarında uyandı.

Sevgilisinin kollarında, diye düzeltti kendini, hislerin tadını çıkarmak için gözlerini daha iyi kapalı tutuyordu. Val'in göğsü sırtına yaslanmış, sağ kolu rahatça beline dolanmış, bacakları Val'in bacaklarına dolanmıştı. Sol kolu boynunun altında sıkışmış ve yastıklara yayılmıştı.

Gözlerini açtı ve adamın sol eline baktı. "Bana iyileşmiş gibi geldi," dedi daha yakından bakarak. Başparmak ve işaret parmağı hâlâ gözle görülür şekilde renksizdi ama o kadar şişmemişti. Üçüncü parmak neredeyse normal görünüyordu.

Val vücudunun başka hiçbir yerini oynatmadan parmaklarını büktü. "Biraz daha iyi hissediyorum ama öyle de olmalı. Perşembe gününün büyük bir kısmını Great Weldon'da, hafta sonunu da Candlewick'te geçirdiğim için elim son beş günde çok fazla dinlendi. Ama belki de" -Val'in sesi yarım oktav alçaldı- "eğer onu düzenli olarak öpersen, daha çabuk iyileşebilir."

"Skandal adam." Ellen elini adamın sağ ön koluna sardı. "Bu işi nasıl halledeceğimizi söyle bana."

"Bu konuda mı?" Val onun ensesine bir öpücük kondurdu ve boynuna sokuldu.

"Bu kalkma, giyinme ve günümüze devam etme, sanki..." Kaşlarını çatarak adamın eline baktı.

"Sanki mi?"

Ellen sessiz kaldığında, onu nazikçe sırt üstü yatırdı ve yüzüne baktı. "Sanki mi?"

"Sanki az önce samimi bir şekilde yaramazlık yapmamışız gibi."

Başını eğdi, güzel yeşil gözleri kısıldı. "Şimdi kendini suçlayacak ve bana kızacak mısın?"

"Ben utanmıyorum. Ben *utanıyorum*."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken kara kaşları yukarı kalktı ve sonra aşağı indi. "Utangaç. Ben de utangacı, biliyorsun."

"Utangaç olabilirsin." Ellen yan tarafına dönmeye çalıştı. "Yine de çok fazla alçakgönüllülikle boğuşmuyorsun."

"Dört erkek kardeşle büyümüş bir adama göre mütevazıyım. Bana gerçekten ne soruyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Onun altına yattı, merak gösterisinden gerçekten rahatsız olmamıştı... merak mı? Önemsemek mi? Erkekler söz konusu olduğunda bu ikisi birbiriyle ilişkili olabilir. "Ben sadece... gariplik istemiyorum. Burada bu yatakta olmamızı, aramızda tek bir dikiş olmamasını ve utançtan yanmadan yüzüne bakabilmemi bile şaşırtıcı buluyorum."

"Birçok yönden beni de şaşırtıyorsun. Ama söyle bana, sence Axel ve Abby Belmont arada bir sabahları kaçamak yapmıyor mu? Abby hamile ve çocuğun düğünden dokuz ay sonra doğmayacağı da bir sır değil."

"Yeminlerini bekliyorlardı." Ellen uzanıp parmağıyla onun mükemmel bir şekilde kavislenmiş kara kaşlarından birini çizdi. "Olur böyle şeyler." Sonra aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. "Her türlü makul önlemi alacağımızı söylemiştin Valentine. Ne gibi önlemler aldık?"

"Birkaç gün daha doğurgan değilsin." Yanağını avucunun içine çevirdi, böylece kadın sakalının hafif törpüsünü hissetti. "Adetlerin Perşembe günü başladı ve bu nedenle muhtemelen birkaç gün daha mevsiminde gelmeyeceksin. Seninle yarından sonra sevişme riskini göze alamazdım."

Merakla ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Aziz Just bunu bana on iki yaşındayken açıklamıştı, diğer şeylerin yanı sıra. Ayrıca kurslarınız başlamadan önceki hafta gebe kalma olasılığınız da yok, ancak düzenleri alışılmışı uymayan pek çok kadın var. Aslında onlar için bir isim var."

Ellen'in dudakları onaylamaz bir ifadeyle büzüldü. "Bu isim de ne?"

"Anneler." Val ona sıırttı. "Ya da gelinler. Şimdi, tım gününüzü Őphelerinizin yerini bulmaya çalışarak mı harcayacaksınız yoksa a bir kaplanla elmalı tart mı paylaşacaksınız?"

Adam şakacı bir şekilde boynunu ısırırken Ellen gülümsedi. "Őphelerim var."

"Biliyorum, sevgili kalbim." Val homurdandı ve bu kez onun omzunu dişledi. "Ama onları seni fazla rahatsız etmeyecekleri bir yere, bahar evine koydum. Kaplanların elmalı turtaları sevdiğini biliyor muydun, özellikle de yatakta çıplak tüketildiklerinde?"

Ellen, Val'in poposunu imdikleme için uzanarak, "Elmalı turtalarımın düzgün bir şekilde giyilmesini tercih ederim," diye karşılık verdi.

"Beni imdikledi." Val dramatik bir şekilde i çekti. "Eğer ona daha önce tapmıyorsam bile, şimdi tam anlamıyla vurulmuş durumdayım."

"Glnsn," dedi Ellen, ama adamın esprilerindeki rahatlık onu hayrete düşürmüştü. "abarı takdir ediyorum."

"Ne abası?"

"Beni kızdırmak ve dikkatimi dağıtmak için, yine de söylemeliyim ki etrafımda dolanman da hoşuma gidiyor. Beni beceriksizlikten korumaya çalışıyorsun."

Val gözlerini kapattı. "İşe yarıyor mu?"

Ellen parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Biraz yle zaten, ama kaplan için elmalı tarttan söz etmiştin. Acele et." Bu kez Ellen'ın altından kaymasına izin verdi ve yataktan kalkmak için çarşafı bırakması gereken noktaya ulaştığında arkasına yaslandı.

"Seni seyretmeye bayılıyorum, Ellen. Giyinik, ıplak, uyanık, uyurken. Seviyorum, tapıyorum, gelişiyorum. Seni izlemek elmalı turtadan daha iyi."

Başını salladı, cesaretlendirdiği için minnettar ve ona inanmaya istekliydi, çünkü onun söz konusu olduğu yerde kendisi de benzer şekilde etkilenmişti -

Tanrı ona yardım etsin.

Devam ettiği sürece, bu dişi kaplan olma işi tahmin ettiğinden çok daha zorlu olacaktı. Neyse ki kişisel ormanında buna değecek en az bir tane çok yakışıklı erkek kaplan vardı.

Dokuz

Berbat bir adamdı, diye kendi kendini azarladı Val yağmurlu ormanda eve doğru ilerlerken. Ellen Markham yazı birbirlerinin kollarında oyalanarak ve önemsemeden geçirmeye uygun değildi. Bunun için fazla terbiyeli, fazla iyi, masum ve sevecendi. Yine de Val ormanda dolaşırken ondan vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Henüz değil. Onu yatağını paylaşmaya ikna etmişken olmazdı ve Tanrım... Val bir daha asla Aziz Francis Markham hakkında merhametsiz bir düşünceye kapılmayacaktı, çünkü zavallı herif son nefesinde Ellen'ı ve onunla birlikte keşfedilmemiş zevk evrenlerini terk ettiğini biliyor olmalıydı.

Val, Ellen'la birlikteyken zaman kolay, tatlı ve bir şekilde Victor öldüğünden beri olmadığı kadar anlamlı geçiyordu. Ellen Val'in içindeki bir şeyleri yatıştırıyor, Val'i ona güven vermeye, güvence vermeye ve düşünmemesi gereken her türlü sözü söylemeye teşvik ediyordu.

Yani berbat biriydi. Fevkalade berbat. Bir serseri, bir sınırlayıcı ve aristokrasinin şımarık çocukları ile müzik odaları ve stüdyolarındaki uçarı sanatçılar arasındaki meslektaşlarında hor gördüğü her şey. Onun kalbini kıracaktı. Kendisine sunabileceği tek teselli, onun da kendisinininkini kıracağından kesinlikle emin olmasıydı.

Ama henüz değil.

Yağmur altında dolaşmaya devam etti, berbat, çok ıslak bir adamdı, ama nedense nem iyi hissettiriyordu ve kurumak için acelesi yoktu. Bir hevesle ya da gerçekten kimseyle yüzleşmek istemediği için

Gölete saptı, orada giysilerini çıkardı, iskelenin çıkıntısının altına doldurdu ve içine daldı.

Gölet, tenindeki yağmura kıyasla tuhaf bir şekilde sıcak hissettiriyordu ve bu yüzden düşünmemeye çalışarak tur atmaya başladı.

Kafasının içinde, hiçbir şeyin olmaması gereken yerde, bir melodi duydu. Basit, tatlı, hüzünlü bir melodiydi ama altında sağlam bir şeyler istiyordu, bu yüzden bariton perdesinde biraz eşlik ekledi. Sonra, tüm küçük kompozisyon klavyenin orta perdesinde ikamet ediyordu ve bu yeterince geniş hissettirmiyordu. Val suyun içinden geçerken, ara sıra gerçek bas notaları ekledi, sadece parçayı sabitlemeye yetecek kadar, temel hafifliğini gölgelemeye yetmeyecek kadar.

Ama bu dengeyi etkiledi, bu yüzden sol eli sağ elin üzerine geçirerek denemeler yapmaya başladı, yumuşak melodinin üzerine biraz güneş ışığı ve kahkaha serpmek için.

Havuzun etrafında dönüp durdu; kafasının içinde melodi, eşlik, descant, armoniler dönüp durdu.

Sonunda bıraktı, çünkü besteleriyle ne yapacağından emin değildi. Kafasında müzik olmasına ve tüm soruları ve olasılıkları üzerinde çalışabileceği bir klavyeye sahip olmaya alışkındı. O zaman bile, bir fikir dinlenmeye ihtiyaç duyana kadar onunla oynar, sonra onu bir kenara koyar ve zamanın sihrini göstermesine izin verirdi. Kendini iskeleye çekti ve artık yağmur yağmadığını fark etti.

İtiraz eden kasları ve guruldayan midesi bir gösterge sayılırsa, epeydir suyun içindeydi.

Gerçi dikkatini dağıtan böylesine güzel bir müzik varken canı pek yemek istemiyordu.

"Kim komşulara bir sorti yapmak ister?" Val bu soruyu, yemek tabakları temizlenirken ve Day ile Phil akşam yüzmek için yola koyulurken rahatça sordu.

"Geleceğim," dedi Darius. "Diğer seçenek burada Fury'lerle kalmak."

"Bence hepimiz gitmeliyiz," dedi St Just, Darius'a boş tabağını uzatırken. "Çocuklara hazır oldukları bir sorumluluk bırakacak, yerel halkın önünde bir güç gösterisi oluşturacak ve -en önemlisi- benim ikinci turta porsiyonumu bırakmama izin verecek."

Darius tabakları ve çatal bıçak takımlarını su dolu bir kovaya doldurdu ve ayağa kalktı. "Tam olarak neyi başarmaya çalışıyoruz?"

Val birasını bitirdi ve bardağını kovaya koydu. "Adil bir soru. Kötü bir eylem için suçu başkasına atmaya çalışırken nedenini de düşünmek gerekir. Sormak zorundayım, komşularım ve iş arkadaşlarım arasında beni korkutmak için bir nedeni olan kim var?" Val bakışlarını St. Just'tan Darius'a çevirdi.

"Tüm kiracılarım," diye kendi kendine cevap verdi Val. "Beş yıldır denetimsizler ve araziyle ilgilenme konusunda giderek daha basiretsiz hale geldiler."

"Kiracılarınızın çocuklarını sizin üzerinize saldığını mı düşünüyorsunuz?" St.

Sadece sordum.

"Onu bunu bilmem ama kiracılarımın benden kurtulmak için önemli bir nedeni var ve o çocuklara erişimleri var."

Aziz Just yüzünü buruşturdu. "İyi bir noktaya değindiniz. Sör Dewey'nin haberdar olması gereken bir konu."

"Öyle olmalı. Gidelim mi?"

Şaşırtıcı derecede iyi bir şişe viski eşliğinde Val, Mortimus Bragdoll ile ev çiftliğinin malikânenin kullanımına geri döneceğini, ancak Mort'un araziye daha önce el koyması nedeniyle kira alınmayacağını kararlaştırdı. Karşılığında Bragdoll, binaları temizlemeyi, yabancı otları tırpanlamayı, çitleri onarmayı ve mülkü iyi duruma getirmeyi kabul etti. Bragdoll bir saban atı ölçülerinde inşa edilmişti ve dört oğlu da aynı fiziğe sahipti, bu da Val'e çiftliğe yeterince bakılacağından şüphe bırakmıyordu.

Ve Darius'un yönlendirmesiyle Bragdoll, şimdiki Lord Roxbury'nin görmeyi reddettiği samanlığın çatısından başlayarak iyileştirmelerin bir listesini yapmaya başladı.

Sonuç olarak Val, Bragdoll'ların verandasındaki toplantının verimli olduğunu dūřundū, ancak kendi kiracılarının onu yakmaya ve muhtemelen Ellen'a da zarar vermeye çalışıp çalışmadığı sorusunu tamamen aydınlatamadı.

Bragdoll viski şişesini kaldırırken Darius bir listeyi katlayıp cebine koyarak, "Yarın akşam dōneceėim," dedi. "Diğer kiracılar da buradaysa, samanlık halledildikten sonra sırada ne olduğuna karar verebiliriz."

"Evet." Bragdoll onun kulağını çekti. "Ve Ina'm da bize katılacak. Aramızdaki en zeki kişi o ve size tam olarak ne yapılması gerektiğini sōyleyecektir."

Daha fazlasını sōyleyecekmiř gibi gōrūnūyordu ama gōrūnūře gōre evlilik baėlılıėı kendi cinsiyle dertleřme isteėinin ōnūne geçmiřti. Val, Darius ve St. Just ayrılırken, dōrt oėuldan en kūūėı olan Hawthorne Bragdoll, annesiyle birlikte ikinci kattaki verandada oturup onların gidiřini izledi.

"Sence iyileştirmeler yapacağını sōylerken ciddi mi?" Thorn sordu.

"Bay Windham?" Ina dūřūnceli dūřūnceli dudaklarını būzdū. "Evet, sanırım doėru olanı yapmak istiyor, ama ne hakkında olduėunu bilip bilmediėi konusunda hiçbir fikrim yok, geç Thorn. Adam bize yabancı ve Deemus'un anlattıėına gōre, ne olursa olsun bir zūppe gibi eldiven takıyor. Deemus ya da Soames'a inanırsanız çok alıřıyor."

Thorn bařını salladı. Ne Deemus ne de Soames ayıkken abartıya pek yer vermezlerdi ve bu çok kōtū bir řeydi. Bu, Bay Windham'ın muhtemelen iyi bir insan olduėu, harap bir mūlk için çok fazla zaman ve para harcadıėı anlamına geliyordu. Eėer Thorn'un iėūdūleri doėruysa -ki çoėu zaman doėruydu- zavallı Bay Windham'ın bařına gelmeyen kalmamıřtı.

Ve Thorn, bir adamın hak edecek hiçbir şey yapmadığı bir saklanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Uyumaya devam et," diye fısıldadı Val. Son ū gecedir, Ellen emekli olduktan sonra onun yataėına giriyor, sonra da sabahın kōrūnde tekrar çıkıyordu.

Gece. Gün içinde de onunla yollarının kesişmesine dikkat etmişti ama etrafta insanlar varken, böylece sevgilisinin yanında görece kalabalık içinde olmaya alışabilirdi.

Ancak bu, gecenin içindeki bu sessiz yakınlık, onu kendine çekiyordu. Onunla sevişmiyordu -hamilelik daha büyük bir risk olduğunda değil- ve ona süngerler ve sirke hakkında açıklama yapmanın bir yolunu bulamamıştı. Her halükârda bunlar pek güvenilir değildi ve Little Weldon'ın eczacı ve bitki dükkânından ihtiyacı olan şeyleri satın almaya gitmeyecekti. Elbette geri çekilebilirdi ama bu da riskler taşıyordu ve Ellen söz konusu olduğunda, yarım önlemlerle yetinmektense birkaç hafta beklemeyi tercih ettiğini fark etti.

O zaman beklemek, vicdanına ona saldırması için daha fazla cephane vermemesi anlamına geliyordu.

Bu yüzden ona sarıldı, kucakladı ve karanlıkta fısıldadı, bazen bir süreliğine uykuya daldı, bazen Ellen uyurken onu tuttu.

"Tam olarak uyumuyordum." Ellen kıpırdandı ve yüzünü ona dönerek bir kolunu boynunun altından geçirdi ve bir bacağını kalçalarının üzerinden geçirdi. Parmaklarıyla dudaklarının yerini belirledi ve eğilip onu dudağından öptü. "Seni çok özledim."

"Öğle yemeğinden beri beni özledin mi? Ben de seni özledim," dedi Val, bir avucunu göğsünün üzerinde gezdirerek. "Senin bazı kısımlarını yoğun bir şekilde özledim."

"Bu yüzden mi pazartesiden beri benimle sevişmiyorsun?"

"Yüzün kızarıyor." Karanlıkta kızardığını göremedi ama elinin tersini yanağına değdirdiğinde kızardığını hissetti.

"Soruyorum. Ben de size bir soru soruyorum."

Val elini bıraktı ve meme ucunu nazikçe okşamaya devam etti. "Sizi çeşitli nedenlerle rahat bıraktım, bunlardan ilki hassas kişiliğinizi düşünmek."

"Oh." Belli ki Ellen'ın kişiliğinin böyle bir değerlendirmeyi hak edebileceği aklına gelmemişti. "Teşekkür ederim. Erkekler ağrır mı?"

"Kadınlar kadar kolay değil, ya da öyle olduğunu sanmıyorum, ama bana uzun süreli ve uzun bir performans için ilham verdiniz. Cehennem ateşi, bu iyi hissettiriyor."

Ellen'in bir eli adamın sikiyordu ve boştaki eliyle tırnaklarıyla adamın meme uçlarını tırmıklıyordu. "Diğer nedenlerin neydi?"

"Ne için?" "Beni terk ettiğin için."

"Ellen?" Val onun elini yakaladı ve aletine dolanmış olan elini sabitledi. "Seni terk mi ediyor?"

"Benimle tutkulu bir şekilde sevişiyorsun," dedi, "ve sonra, arkadaşlarının arasında olmadığımız ya da gecenin karanlığı olmadığı sürece, esasen benden kaçıyorsun. Karanlıkta bana şefkatle sarılıyorsun, sonra da yanağıma bir öpücük kondurup gidiyorsun Valentine. Suçluluk duygusuyla ya da zarafetle ayrılamayacağın bir yola girdiğini hissettiğin için yatağıma gelmeni istemem."

"Mavi alevler... Sence uzak durabilir miyim? Senden?"

"Öyle. En azından bir anlamda benden uzak durdun."

"Sevgili kalbim." Val kayarak onun üzerine çömeldi. "Çok yanıliyorsun. Eğer şimdi sana katılırsam, seni çocuk sahibi yapabilirim. Gün boyunca saygılı bir mesafeyi korudum, böylece biraz mahremiyetin olabilir ve çiçeklerine bakma şansın olabilir. Uykunuzu bölmekten çekiniyorum çünkü ne kadar sıkı çalıştığınızı biliyorum ve sizi zorlamak istemiyorum."

"Yani ben... yeterli miydim?" Yüzünü onun boynuna gömdü.

"Hayır." Adam ayağa kalktı ve kadın onu bıraktı.

Val yataktan kalkıp bir kandil ve ocaktaki közleri kullanarak bir kandil yakarken dilini tuttu. Kızın sadece çıplak vücudunu değil, yüz hatlarını da görebilmesi için fitili yükseltti.

"Bana bak, Ellen Markham." Val onun kalçasına oturdu ve eline uzandı. "Sana bunu söylerken yüzümü görmeni istiyorum, böylece flört etmediğimi, lafi dolandırmadığımı ya da senin sofistike dediğin, benimse sahte dediğim şeyi yapmadığımı anlayacaksın."

"Sen yeterli değildin," diye devam etti. "Sen şimdiye kadar dile getirdiğim ya da hayal ettiğim her dilek ve duanın ete kemiğe bürünmüş haliydin. Sen benim en cömert fantezilerimin hayata geçirilmiş haliydin; sen benim en çılgın, en bencil ve en yaratıcı sanatsal hayal gücümle yaratamayacağım bir deneyimdin. Sana açlık duyuyorum."

Açlık. Bu kelimeyi bilinçli olarak seçmişti. *Tapmaktan* bile daha zorlayıcı bir kelimeydi.

Ellen bakışlarını kaçırarak, "Lambayı söndürebilirsin," dedi.

"Bana inanıyor musun?" Val daha da yaklaştı ve kollarını onun omuzlarına doladı.

"Sana inanıyorum." Ama alnını onun omzuna dayamaya devam etti.

"Sana sarılmama izin ver." Val lambayı söndürdü ve yorganın altına girdi. Nasıl olur da bu kadar ihmalkâr davranabilirdi? Kadınların güvenceye ihtiyacı vardı; bunu biliyordu ve genellikle bu kadar soğukkanlı değildi. Bir kadına her zaman söyleyebileceği bir şey vardı - vücudu ortalamanın altında olsa bile pürüzsüz bir cildi vardı. Çok becerikli olmasa da coşkuyla öpüşüyordu. İlham verici olmasa da dinlendiriciydi.

Ve Ellen için neden güzel sözler söylemediğini anladı.

Val'in her zamanki gibi yapabileceği küçük teselli iltifatlarının ötesindeydi. Flörtün, şakalaşmanın ve yüzeysel nezaketin ötesindeydi.

Ve onun hayattaki konumuyla ilgili aptalca ikiyüzlülüğünün çok ötesindeydi.

"Neden iç çekiyorsun?" Ellen uzandı ve onun çenesini öptü. Adam Ellen'ı sırt üstü yatırmış, Ellen ise onun yanında kalmıştı. Bacağı yine adamın kalçasının üzerindeydi, yanağı adamın göğsüne yaslanmıştı.

"En az bir hafta daha güvende olmayacaksınız. Bu sonsuzluk gibi görünüyor."

"Oldukça uzun bir süre gibi görünüyor."

"Yarım önlemlerle yetinebiliriz," diye önerdi Val, ondan saklayacağı seçenekleri olduğu fikrinden hoşlanmamıştı.

"Söğüdün altındaki battaniyede olduğu gibi mi?"

Val'in bahsettiği yarım önlemlere başvurmadılar ama Ellen gecenin ilerleyen saatlerinde kıkırdıyor ve kızarıyordu ve Val için bu da en az onun kadar zevkliydi. Val ona dart gecesinde duyup da anlamadığı tüm alayları, hakaretleri ve müstehcen terimleri açıkladı. En az bir düzine terim sıraladı, hepsi de penisine atıfta bulunuyordu ve ancak Ellen ağlayacak kadar güldüğünde durdu.

Londra'da yaz, kelimenin tam anlamıyla kokuyordu.

Roxbury Hall'da yaz hem gerçek hem de mecazi anlamda berbat geçiyordu ama tanrılara şükürler olsun ki Freddy'nin üçüncü çeyrek ödeneği Temmuz'un ilk günüyle birlikte gelmişti ve artık Kasabaya gitmekte özgürdü.

Freddy kendini, yakışıklı doru atının bir saatten uzun bir süredir yürümeye devam ettiği ahıra götürdü. İyi de olmuştu, çünkü Freddy'nin ruh hali cesaret ve sporla dolu taze bir ata uygun değildi. Binek taşından kalktı, bayanlar bloğunun daha iyi bir seçim olabileceğini düşündü, çünkü lanet olası pantolonu terzi masrafının hak ettiğinden çok daha dardı.

Great Weldon'a ulaştığında Freddy'nin pantolonu biraz daha rahat oturuyordu ve ruh hali düzeliyordu. Sonbaharda av sezonuna ve kışın Portekiz'e hazır olmak için daha fazla paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden planlarına yönelmesi ve Oxfordshire'ın kırsal bölgelerinden geçmesi gerekiyordu.

The Hung Sheep'in cilalı barına vurdu. "Viski, iyi adamım."

Bu yerden, özellikle de ana girişin üzerinde sallanan neşeyle bakan koçun görüntüsünden nefret ediyordu. Yine de, burada belli bir tür iş yapılabilirdi ve bu yüzden burada en azından birkaç dakika bekleyecekti.

Viskisi geldiğinde Lord Roxbury barmenle göz göze gelmek için eğildi. "İyi bir adam ol ve Louise'e söyle, benimle salona gelsin."

Barmen mutfağa girmeden önce zar zor başını salladı. Birkaç dakika sonra Freddy'nin gerçekten etkileyici göğüsleri kadar sahte olduğunu bildiği bir gülümsemeyle genç bir bayan ortaya çıktı.

"Lordum." Oturduğu yerden göğüslerini süzen Freddy'ye gülümsedi. "Size bir tane daha getireyim mi?"

Freddy burnunu kırıştırdı. "Acıması bir demleme ama daha gidecek çok yolum var, yani evet."

Freddy içkinin hem iyi hem de ucuz olduğunu kabul etmek üzere olmasa da gülümsemesi biraz azaldı.

"İşte böyle." Bir an sonra tek bir damla bile dökmeden içkisini bıraktı. "Louise senin için başka ne getirebilir?"

"Cevaplar." Freddy içkiye kaşlarını çattı. "İki hafta oldu kızım. Bana ne haberler getirdin?"

"Bir sürü haber var." Louise genişçe gülümsedi. "Benim için ne kadar paran var?" Freddy'nin kaşları Louise'in gülümsemesi kadar hesapçı bir hal aldı.

Tanrı aşkına,
Parasını aldı ve ondan tek istediğı -neredeyse tek istediğı- kendisine birkaç dedikodu aktarması ve genç akrabalarının gözlerini aynı amaç için keskin tutmasıydı.

"Senin için bir Geyim var Louise," dedi Freddy, "ama özel olarak görüGene kadar beklemek zorunda. Ama hatırladığım kadarıyla ahırlar senin gibi zarif zevkleri olan bir kadın için yeterince özel, değil mi?" Elini bileğinin üzerinden kaydırđı ve onu yanına oturması için çekti. "Konuş Louise, sonra benimle atıma kadar yürürsün."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve sıkıca sıktı. Kız irkilmedi, köylüler serttir.

"Neal'ın babasının söylediğıne göre, Bay Windham eski Markham'ın yerinde fırtınalar estiriyormuş. Çatı neredeyse bitmiş, zeminler ve pencereler tamamlanmış, sıva ve boya işleri hızla ilerliyor ve hatta bahçe bile düzenli ve ladin gibi görünüyor."

"Ne kadar büyüleyici," dedi Freddy. "Peki ya arazinin kendisi?"

"Bay Windham Neal'ın babasıyla görüştü ve artık buranın sahibi olduğu için burayla ilgileneceğini söyledi. Mort, Neal ve çocuklar evdeki çiftliğı temizleyecekler, çünkü Bay Windham orayı da düzene sokacak. Samanlık yeni bir çatıya kavuşacak, ama içinde zaten saman olduğu için çabuk olacak."

"Kuzenlerin çıraları benim gösterdiğim yere mi yerleştirdiler?"

"Onlar yaptı." Elini çekmek için bir çaba daha gösterdi, bu da Freddy'ye üstün gücünü kullanması için bir fırsat daha verdi.

"Peki ya lamba yağı?"

"İşte orada."

"Kuzenin Dervid'i şimdi nerede bulabilirim?"

"Ahırda olacak." Ses tonundaki bir şey çocuğun ahırdan başka bir yerde olabileceğini düşündürüyordu.

"O zaman bizi izlemek isteyebilir, hmm?" Louise'in canını yakıyordu ama onun parası için bu acıya katlanacak ve ona geniş, zeki ağzının zevkini tattıracaktı. "Gel bakalım Louise." Freddy ayağa kalktı ve masanın üzerine bozuk para attı. "Ve en iyisi şu korseni gevşetmek. Paranı kazanırken onu yırtmak istemem, değil mi?"

Yine de yırtacaktı. Böyle göğüsler bir erkeğin dikkatini çekmek için yalvarırdı.

Bunun için yalvardı.

Ne de olsa bir erkekten başka bir şey değildi.

Val Horoz'a girdiğinde gülümsüyordu ve erkek üye için yirmi terim daha bulabilmek için zihinsel olarak kendini zorluyordu. Ellen o kadar çok gülmüştü ki, çıkan ses kulaklarını müzikle doldurmuştu. Şimşek gibi hızlı parmaklar ve şaşmaz bir doğruluk gerektiren hafif, koşuşturan melodiler ve çalması çok eğlenceli.

Horoz'da bir bira ve birkaç alışveriş yaptı, ailesine mektuplarını postaladı, kendisi için birkaç tane aldı ve seyislere malikâneye dönmek için Ezeziel'e ihtiyaç duymadan önce bir işi daha olduğunu söyleyerek ahıra uğradı.

Ellen'a borçluydu, hem de hiç de rahat hissetmediği bir şekilde. Ellen, Val'in ağrıyan eli üzerinde günde en az bir kez, genellikle daha fazla, özenle çalışıyordu. Val'in kendisi de elini kullanma konusunda giderek daha tutucu davranıyor, son bir hafta içinde daha umutlu olduğunu itiraf etmeye pek yanaşmıyordu.

Asla eskisi kadar iyi olmayacaktı. Hiçbir zaman.

Ama onu kullanmadığında daha iyiydi, Ellen onunla çalıştığında daha iyiydi. O el yastığının altında her zamanki yerinde dururken uykuya dalmamaya dikkat etse iyi olurdu. Böylece Val kendini eczacıya götürdü,

David Worthington'ın haftalar önce dağıttığı tıbbi bilgeliğe daha fazla uymaya çalışmak için orada.

"Günaydın, beyefendi," diye neşeli bir ses geldi dükkânın arkasından. Küçük, derli toplu bir yerdi ama ağzına kadar kavanozlar, kutular, tepsiler ve poşetlerle doluydu. "Thaddeus Crannock." Sese eşlik eden ufak tefek bir adam belirdi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Siz Bay Windham olmalısınız, değil mi?"

"O zevk bana ait." Val hafifçe gülümserken, Bay Crannock bir çift tel çerçeveli gözlük çıkardı ve sivri olmayan ama belki de olması gereken kulaklarına taktı.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Windham?" Bay Crannock müşterisine baktı, parlak güneş ışığı altındaki bir kaplumbağa gibi görünüyordu. Boynu kösele gibiydi ama kıyafetleri modanın yirmi yıl gerisinde olsa da tertemizdi.

"Özel bir çay arıyorum," dedi Val, dükkânın etrafına göz gezdirerek.

"Çaylar ve tisaneler burada." Bay Crannock telaşla odanın diğer tarafına geçti.

"Düzinelerce çayımız var ve bunları sizin için istediğiniz oranda karıştırabilirim. Naneli çaylar şu sıralar çok popüler, papatya da öyle, özellikle de hanımlar arasında."

"Peki ya söğüt kabuğu çayı? Ondan bir miktar var mı?"

"Oh, evet." Bay Crannock cam kavanozlarına bakmaya başladı. "Yazın ateşler çıktığında herkesin söğüt kabuğu çayına ihtiyacı olur. Acı bir şey olsa da işe yarar."

"Söğüt kabuğunu bu şeyle karıştırırsanız" -Val rastgele bir kavanozun kapağını kaldırdı ve bir nefes çekti- "söğüt kabuğu hala etkili olur mu?"

"Neden, evet." Bay Crannock müşterisinden memnun görünüyordu. "Demlenmesine izin vererseniz olur. Ve bu pennyroyal safralı bir mideyi yatıştıracaktır."

"Bu pennyroyal mi?" Val bir kez daha kokladı. "Daha çok naneye benziyor, değil mi?"

Bay Crannock başını salladı. "Evet, öyle ama nanenin kendisi, nane ve kedi nanesi de var. Sizin için biraz karıştırayım mı?"

"Neden her birinden biraz almıyorum?" diye önerdi Val. "Söğüt kabuğu ve pennyroyal ve biraz da bundan..." Üzerinde nane yazan kavanozu kokladı. "Ve biraz da papatya."

"Limon mineçiçeği poşetlerimiz de var," diye önerdi Bay Crannock. "Sanırım bunları Bayan Fitz'den temin edebilirsiniz, çünkü poşetleri bana o veriyor."

"Size başka ne satıyor?" Val hâlâ etrafta dolanarak, bir kavanozu oradan, bir poşeti buradan koklayarak sordu.

"Sadece poşetler ve sabunlar," dedi Bay Crannock, Val'in aldıklarını tartarken. "Ondan bana biraz bitki yetiştirmesini ya da bazı simples ve tisanes öğütmesini istedim. Bunu yapmayacak. Hata yapmanın çok kolay olduğunu söylüyor."

"Hata yapma tehlikesi gerçekten bu kadar büyük mü?"

"Aman Tanrım." Bay Crannock'un yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Yanlış iksirle bir adamı öldürebilirsiniz, Bay Windham. Dijitalis kalbe yardımcı olur, ama çok fazla olursa hasta ölür. Arsenik de aynı derecede tehlikelidir. Ve eğer bitkilerinizi bilmiyorsanız - güzelavrat otu ve itüzümü, mantarlar ve mantarlar - yine aynısını yapabilirsiniz ve bu hoş bir ölüm şekli değildir."

"Yani bana sadece zararsız çaylar sattığınızdan emin misiniz?" Val iyi huylu bir şekilde alay etti.

Bay Crannock, "Ne olduğunu anlamadıkları sürece kadınların yanında pennyroyal bırakmayın," dedi. "Bazı kadın sorunlarını çözebilir ama diğerlerine neden olabilir."

Val parasını tezgâhın üzerine koydu ve satın aldıklarını aldı. "Kadınsal sorunlarım olmadığı için daha fazla soru sormayacağım. Size iyi günler ve teşekkürlerimi sunarım."

Bay Crannock gülümsedi. "İyi günler. Bayan Fitz'e selamlarımı iletin, eğer onu görürseniz."

Val, bu son mutlu kenara çekilmenin bir balık avı mı, kibar bir hiç mi, yoksa Val'in Ellen'la olan ilişkilerine dair yerel spekülasyonların bir yansıması mı olduğunu merak ederek oradan ayrıldı. Moreland Dükü Ekselansları her zaman, insanların şaşmaz bir düzenlilikle en az iki şey yapacağını söylerdi ve biri

Bunlardan biri de konuşmaktı. Aziz Just ona acıyıp ikinci faaliyetin ne olduğunu açıkladığında Val dokuz yaşındaydı, ancak bu açıklama piyanosu ve midillisiyle büyülenmiş bir çocuğa saçma gelmişti.

Val ahıra gittiğinde Zeke'i eyerinin arkasına bağlanmış küçük bir fiçıyla buldu. Val eyere bindiğinde seyis ona üstü kapalı bir turtta tabağı uzattı; bu, Zeke'in ılımlı bir hızda gitmesini gerektiren bir yükü.

Val malikâneye geri dönerken, Moreland Dükü'nün Ellen Markham hakkında neler söyleyebileceğini düşünürken buldu kendini. Val'i çok şaşırtan bir şekilde Dük, Anna James'i Westhaven'ın koluna girerek aileye kabul etmişti.

Kendi yoluna yaklaşırken Val, Ellen Markham'ı bir evlilik adayı olarak düşünerek ne yaptığını merak ediyordu. Elindeki gelişme cesaret vericiydi, evet, ama kadını sadece birkaç haftadır tanıyordu ve daha kalıcı bir birliktelik için hiçbir eğilim göstermemişti. Onu bir kez becermişti -tam ve görkemli bir şekilde, doğru, ama sadece bir kez. Birbirlerini potansiyel eş olarak görmekten çok uzak ve zor bir yoldaydılar.

Yine de bu düşünceyi aklından tamamen çıkaramadı. Aziz Just onunla ahırın avlusunda karşılaştığında hâlâ olasılıkları düşünüyordu.

"Bunu şimdi kesersek," dedi St Just, Zeke daha durmadan Val'den turtayı alarak, "kâfirler çiftlikten dönmeden önce tüm kanıtları yok edebiliriz. Sör Dewey ve Darius gölette inceleme yapıyorlar ve kanıtları yok etmemize yardım edebilirler. Bira turtayla birlikte gider. Midillini kaldır Valentine, biz de sana küçük bir dilim ayıralım."

Val aşağıya doğru sallanarak, "Majestelerine ispiyonlayacağım," dedi. "Bunaltıcı sıcakta altı mil yol kat ettim, iyi para ödedim ve o turtayı kendi ellerimle geri taşıdım."

"Her iki yönde de yokuş yukarı gidiyoruz," diye ekledi Aziz Just ciddiyetle, "kavurucu bir rüzgârla. Gölete en son varan kişi, küçük bir pizzası olan bir bakire."

"Pizzle," diye mırıldandı Val, atının kolanını gevşetirken. "Pizzle'ı unuttum. Bu on üç eder."

"Sen aptalsın, Valentine. Bir adam pizzasını unutmaz." Aziz Just topuğunun üzerinde döndü ve gölete giden patikaya yöneldi.

Val elinde küçük bir fiçı ve birkaç teneke bardakla rıhtımdaki kardeşine katıldığında, Sör Dewey kalasların üzerinde oturmuş, botlarını düzgünce kenara çekmiş, ayaklarını suya daldırmıştı.

"Peki bu zevki neye borçluyuz?" Val kendi botları üzerinde çalışmaya başlarken sordu.

Sör Dewey omuz silkti. "Kralın adamının görmesi ve görülmesi gerektiğini düşündüm. Yerel gençler konuşmuyor ve Papaz da kayda değer bir şey duymadı."

İkisi de Aziz Just'ın turtayı yere bırakıp doğrulmasını ve pantolonunu çözmeye başlamasını izlediler. "Şu fiçıya dokunsana kardeşim. Burası çok sıcak ve turtamızı yıkamamız gerekecek." Gömleği de onu takip etti ve kısa süre sonra rıhtımın ucunda çıırılçıplak duruyordu. "Çok güzel bir göletin var, Valentine."

Suya doğru temiz, kavisli bir dalış gerçekleştirdi; bu hareket zarafet ve gücü birleştiriyordu.

Darius da hemen aynı şeyi yaptı, Val ise ayaklarını harika derecede serin suda çalkalamakla yetindi.

"Her zaman böyle sessiz misin?" Sör Dewey sordu.

"Kafamın içinde bir şarkı duyuyorum," diye düşündü Val. "Erkeklerin Almanca söyleyebileceği bir tür hareketli, üç ölçülü bir şarkı."

"Bir içki şarkısı mı?"

"Almanlar için, eğer üç ölçülü ve hareketli ise, o zaman elbette bir içki şarkısıdır. Öyle olmasa bile, yeterince schnapps ve bira, piyano akortlu olsa da olmasa da iş görür."

"Dükkânların üstündeki toplantı odalarında iyi bir piyano var," dedi Sör Dewey. "Lanet olası şeyin akort edilmeye ihtiyacı var, kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Bir içki şarkısı çalmak için işinize yarayabilir ve eminim onu kullanmaktan memnuniyet duyarsınız."

"Neden akort ettirmiyorsun?"

"Bir enstrüman üzerinde çalışması için bir akortçu mu tuttunuz?" Sör Dewey alay etti. "Little Weldon'ın büyüülü sınırlarında bile tasarruf kavramı bir sanat olarak uygulanıyor. Sanırım her yıl yaz toplantısında bize bir çift keman verecekler, çünkü nem enstrümanı kötü etkiliyor."

"Piyanonuzu kim akort ediyor?" Val düşünceli bir şekilde ayaklarını sallayarak sordu. Güzel bir yaz gününde, kafasının içinde neşeli küçük bir oom-pah-pah çınlarken ayaklarını ıslatmanın verdiği özel zevk için minnettar olduğunu fark etti.

"Piyanomu alalı sadece birkaç ay oldu ve teslimat ekipleriniz yola çıkmadan önce akort edilmesini cömertçe sağladığınız için sesi hala çok güzel."

Val suyun üzerinden dışarı baktı. "Neden suyun içinde değiliz, pastamızı kazanmıyoruz?"

"O piyanoyu bizim için akort etmeyeceksin, değil mi?" Sör Dewey usulca gözlemledi. "Belmont müzik odasına da adım atmadığınızı söyledi, bu da şaşırtıcı. Siz Lord Valentine Windham'sınız ve size atfedilen bir sıfat varsa o da 'virtüöz'dür. Müzik sanatçılığınız, benim sık sık gittiğim taşralı çevrelerde bile sizden önce geliyor."

Val turtaya baktı. Gerçekten de güzel bir yaz günüydü. "Süvariler ne zamandan beri çay yapraklarını okumayı ve bir adamın kafasının içinde dolaşmayı eğlence olarak öğretiyor, Fanning?"

"Sizi çalarken dinlemiştim," dedi Sir Dewey. "Geçen yıl Lord ve Leydi Barringer'ın özel bir toplantısında'ydı. Her zamanki gayretli sunumlar ve hatta yetkin eğlenceler vardı, ama sonra siz ve bir dahinin gerçek sanatı vardı. Ertesi gün enstrümanlarınızdan birini sipariş ettim. Sende bir yetenek var Windham ve bunu kullanmadığında etrafındakileri inkâr ettiğin kadar kendini de inkâr ediyorsun."

"Muhtemelen." Val küçük fiçinin mantarıyla uğraşmaya başladı. "Biz sanatçılar çok karmaşık insanlarız. Yüzmeye gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Sir Dewey ayaklarını sudan çıkardı. "Bizim için oynamaya istekli olduğunuzda, yüzmek için hepimize katılacağım, ne dersiniz?"

Val kaşlarını çatarak Sör Dewey'nin kalkıp botlarını toplamasını izledi. İnsanın zaaflarını açığa vurma, güven ve kendini kabullenme gibi konularda imalar vardı ama keyifli bir öğleden sonraydı; içilecek bolca bira vardı ve Val kendi kafasının içinde dolaşmakla hiç ilgilenmiyordu, çok teşekkür ederim.

Özellikle de orada zaten çok etkileyici bir Alman içki şarkısı varken.

"İşler nasıl gidiyor?" Abby, elbisesinin kancalarını açmak için Ellen'ı çevirirken sordu. "Peki bu şeyi nasıl giydin?"

"Büyük bir kısmını bağladıktan sonra başınızın üzerine bırakıyorsunuz, sonra da mükemmelleştirmek için yıllar süren öğrenilmiş bir manevrayla kendinizi büküyorsunuz."

"Bu manevrayı biliyorum ve pratik kıyafetleri güzel olanlara tercih etme eğilimini de biliyorum. Saçınızı tarayayım mı?"

Ellen kibarca reddetmeye niyetliydi. Abby Belmont'un idare etmesi gereken yoğun bir evi vardı, üvey oğulları şüphesiz onu selamlamak isteyecekti ve masaya konması gereken bir yemek vardı.

"Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır." Abby, Ellen'ın elbisesini dolaba asıp makyaj masasından bir fırça alırken, Ellen da dolabın önündeki alçak arkalı sandalyeye oturdu. "O Adam'la evlendiğimde, bir hanımın hizmetçisine sahip olmamam gerektiğini düşünüyordu, bunun tembellik ve kişinin kendinden aşağılara bağımlılığına örnek teşkil ettiğini iddia ediyordu. Albay saçmalıklarla doluydu. Çok güzel saçlarınız var."

"Bunu nasıl bağdaştırıyorsun?" Ellen gözlerini kapatarak sordu. "Stoneleigh ile yıllarca evli kaldığını ve bu yılların bir anlamda boşa gittiğini bilmeye nasıl katlanıyorsun?"

"Beş yıllık dulluk boşa gitmiş gibi mi hissediyorsun?" Abby usulca sordu. "İlk evliliğime gelince, bildiğim tek evlilikti ve Albay açıkça zalim değildi. Ama onun evinde geçirdiğim yılların bana özel bir bağımsızlık ruhu ve direnç kazandırdığına da inanıyorum."

"Ruhun bağımsızlığı soğuk bir kış gecesinde teselli değildir," dedi Ellen, gülümsemesi utangaçtı.

"Neler kaçırdığımı bilmiyordum," diye hatırlattı Abby ona. "Bazen düşünüyorum da, ya Axel'i şimdi kaybetseydim, özellikle de bebek doğarken ve çocuklar henüz okula gitmemişken? Tanrı aşkına, kederden ve öfkeden deliye dönerdim."

"Öyle," dedi Ellen sessizce. "Birazcık deliriyorsun, ama dünya senin deliliğine aldırıyor ve sen yine de kalkmalı, giysilerini giymeli, saçlarını toplamalı ve vücuduna yiyecek koymalısın."

Abby eğilip uzun, sessiz bir dakika boyunca Ellen'ın omuzlarına sarıldı ve Ellen gözyaşlarının süzüldüğünü fark etti. Yutkundu ve gözlerini kırptırarak onları bastırdı ama duygularının yoğunluğu ve Abby'nin sessiz anlayışının verdiği rahatlama onu şaşırttı.

Abby doğruldu ve Ellen'ın saçlarını taramaya devam etti. "Axel böyle olduğunu söylüyor: Caroline'ını seviyordu, çocuklar da öyle. Bazı açılardan hepsi onu hâlâ seviyor ve olması gereken de bu. Bazı giysilerini onun kokusunu taşıdıkları için tavan arasındaki bir sandıkta saklıyor."

Abby konuşurken, Ellen aniden Valentine Windham'la ilgili kuşkularının bir kısmının bu adamla yaşadığı ikiye bölünmüşlükten ya da onu geçmişine bulaştırma korkusundan değil, dul bir kadının suçluluk duygusundan kaynaklandığını fark etti.

Yağmur bulutlarının arasından doğan güneş gibi, Valentine Windham'ı sevmenin, onunla yakınlaşmanın Francis'e ihanet etmek anlamına gelmediğini anladı. Francis onun başka bir aşk bulmasını, mutlu olmasını ve sevilmesini *isterdi*.

Aşk mı?

Abby, Ellen'ın yüz ifadesi karşısında biraz endişeli görünüyordu. "Belki de keder konusunda bu kadar kişisel davranmamalıydım."

"Elbette yapmalısın." Ellen aynada Abby'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle olduğuna sevindim. Bu kimsenin gündeme getirmek istemediği bir konu ve komşulara gidip bunu anlatamazsın: Yıllardır görmediğim eşimi özleyorum, omzunuzda ağlamamın bir sakıncası var mı?"

"Bunu yapabilmeliyiz, ama yapamıyoruz, değil mi?"

"Ben yapmadım." Abby saçlarını yavaşça iki omzunun üzerinden geçirirken Ellen gözlerini kapadı.

"Belki az önce biraz yaptın. Seni küvete sokalım ve saçlarını yıkayalım. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, kısa sürede kuruyacaktır."

Ellen, Abby'nin kendisiyle ilgilenmesine, saçlarını yıkamasına, ıslanırken ona bir kadeh şarap koymasına ve işi bittiğinde onu bir banyo çarşafına sarmasına izin verdi. Francis öldüğünden beri kendisine bu lüksü, yani banyo yapma lüksünü tanımamıştı.

Belki de kendini cezalandırıyordur? Ya da belki de bedensel mahremiyete bu kadar ihtiyaç duyuyordur.

Ellen sabahlığını giymiş, saçları nemli bukleler halinde sallanırken Abby, "Balkonda oturabiliriz, ben de saçlarını tararım," dedi.

Abby daha da iyisini yaparak şarabın yanında bir tepsi peynir ve meyve getirdi. Zamanlarını ortak komşular, bahçeler, turta tarifleri ve çocuklar hakkında sohbet ederek geçirdiler.

Ellen ikinci kadeh şarabını içtikten sonra, "Muhteşem gençler," dedi. -Yoksa üçüncüsü müydü? "Ve bence onların etrafımızda olması hepimizi daha az yalnızlaştırıyor."

"Yalnızlık," diye tükürdü Abby. "Yalnızlıktan bıktım usandım. Artık yalnız değilim."

"Bay Belmont yüzünden. Etkileyici bir örnek."

Abby şarap kadehine bakarak sırtıttı. "Oldukça, ama sizin Bay Windham da öyle."

Ellen başını iki yana salladı ve balkonun ötesindeki kırsal alan gözünün önünde canlandı. "O benim Bay Windham'ım değil." Gerçekten de ilginç bir etkiydi. "Sanırım çakırkeyif oluyorum."

Abby yavaşça başını salladı. "İnsan zaman zaman bunu yapmalı. Neden o senin Bay Windham'ın değil?"

"Benim boyumu çok aşar. Tanrı aşkına, ben bir bahçıvanım ve o da şüphesiz çocuk isteyecek zengin bir genç adam."

Abby başını eğdi. "Hâlâ çocuk sahibi olabilirsiniz. Son dualarınızda değilsiniz, *Barones*."

Ellen, "Francis'e hiç çocuk doğurmadım," dedi, "ve ben... Bay Windham'ın mevkiindeki biri için uygun değilim."

Abby şarap kadehini yere bıraktı. "Bu ne saçmalık böyle?"

Ellen sessiz kalmalıydı; o anın sıradan bir sözle geçip gitmesine izin vermeliydi, ama beş yıllık basmakalıp sözler ve sessizlik -ya da belki yarım şişe şarap- sağduyuyu bastırmıştı.

"Ah, Abby, utanılacak şeyler yaptım ve bunlar yeniden evlenmeme izin vermeyecek şeyler. Asla."

"Kocanı sen mi öldürdün?" Abby kızgın bir ses tonuyla sordu. "Posta arabalarını soydun mu? Belki de Korsikalı'ya sırlar sattın?"

"Kocamı ben öldürmedim," dedi Ellen, gözyaşları *yeniden* kabarak. "Ah, hepsine lanet olsun." Bu onun en kötü, en ağır bedduasıydı ve acısının onda birini bile ifade etmekte zorlanıyordu. "Yaptığım şey bundan daha kötüydü ve bundan bahsetmeyeceğim. Yalnız kalmak istiyorum."

Abby ayağa kalktı ve kollarını Ellen'a dolayarak onu tatlı, çiçek kokulu bir bulutun içine aldı. "Her ne yaptığını düşünüyorsan, seni sevenler tarafından affedilebilir. Bunu *biliyorum* Ellen."

"Ben sen değilim," dedi Ellen, sesi kararlıydı. "Ben benim ve eğer Bay Windham'ı önemsiyorsam, onu geçmişime bulaştırmayacağım."

"Yine de onu şimdiki zamanına dahil ediyorsun." Abby arkasına yaslandı, Ellen'a seviyeli bir şekilde baktı. "Ve muhtemelen geleceğine de, umarım."

"Yapmamalıydım," dedi Ellen usulca. "Yapmamalıyım, ama haklısın, yaptım ve şu an için muhtemelen kendime engel olamıyorum. Yine de cilveleşmemizden bıkacak ve sonra gitmesine izin vereceğim ve her şey yine olması gerektiği gibi olacak."

"Mantıklı konuşmuyorsun. Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ama yapmalısın," dedi Ellen. "Beyler banyolarını bitirmiş ve öğle yemeği için acıkmış olacaklar. Sakıncası yoksa buraya bir tepsi getireyim."

"Şimdilik peynir ve meyveyi sana bırakıyorum." Abby ayağa kalktı, yüzünde ikna olmamış bir ifade vardı. "Belki de şarapla işiniz bitmiştir?"

"Sanırım biraz çay iyi olur. Dramatizmimi çok ciddiye almamalısınız."

"Yapmayacağım. Arkadaşlara mazeretlerinizi bildireceğim ve ögle yemeğinizle birlikte size biraz kitap göndereceğim."

"Teşekkür ederim." Ellen kendisine tekrar sarılınmasına izin verdi. Hamile kaldığı üç seferde de Ellen dünyasındaki herkese karşı aynı harika, geniş şefkati hissetmişti - yani neredeyse herkese, çünkü Freddy'ye ya da bazı arkadaşlarına karşı gerçek bir şefkat yoktu.

Ellen, "Belki biraz kestiririm," diye önerdi.

"Bir şekerlemenin ne kadar canlandırıcı olabileceğini hiç fark etmemiştim," diye yanıtladı Abby, geri çekilip şarap şişesini eline alarak. "O tür bir şekerleme değil, gerçi onlar da çok keyifli ama basit bir dinlenme. İlk kocam, bir şey için hasta olunmadığı ya da migren ağrısı çekilmediği sürece bunu hoş karşılamazdı."

"Ne kadar hayal kırıklığı yaratan bir adam olmalı ve Bay Belmont ne kadar hoş bir tezat oluşturuyor olmalı."

"Bay Belmont beni yorgun olduğumda kestirmeye teşvik ediyor." Abby'nin gülümsemesi kedi gibiydi.

"Dışarı." Ellen gülümseyerek kapıyı işaret etti. "Dışarı, dışarı, dışarı ve ziyaretiniz, şarap ve mahremiyet için teşekkür ederim."

Abby onu yalnız bıraktığında bile Ellen uyumadı. Gerçekten de ağlamayı kesmesi biraz zaman aldı.

On

Val ile birlikte cribbage tahtasını, battaniyeyi ve küçük bir sepeti alırken, "Öğle yemeğinde piyanodan çok uzun süre uzak kaldığında takındığın o bakış vardı," dedi St.

"Kafam meşgul," dedi Val, "ama bir melodiyle değil." Abby ve Ellen'ın, kendi balkonunu süsleyen gül kafesinin hemen diğer tarafındaki balkonlarında ziyaret ettikleri sırada aralarında geçen rahatsız edici şeylere kulak misafiri olmak yerine, öyle olmayı diledi. Barones Roxbury kocasını öldürmekten daha kötü ne yapmış olabilirdi ki?

"İşleyebileceğin en kötü suç nedir?" Axel'in kütüphanesindeki dolapları karıştırıp bir deste kâğıt ararlarken Val kardeşine sordu.

"Onurumu çiğnemek anlamında mı en kötüsü?" St Just Val'e merakla baktı. "Sanırım Winnie'ye ihanet etmek olurdu, bir çocuk olarak bana kontesten daha çaresiz ve bağımlı."

Val bir deste iskambil kâğıdına bakarak, "İkisi de senin malın," dedi. "Ya da en iyisi."

"Doğru, ama Winnie çaresiz, bana her konuda Yüce Tanrı'dan daha azı tarafından emanet edilmedi. Onun sağlığı, mutluluğu, eğitimi, manevi refahı..."

"Göz korkutucu mu?" Val anlayışla gülümsedi.

"Dayanacak Emmie ve Winnie var. Bir çaresini buluruz."

"Eğer bir oğlunuz olmazsa, unvana ne olacak?"

"Emmie'den bir oğlum olsa bile Winnie'nin en büyük oğluna gider."

Val kardeşinin gözlerine baktı, adamın alay edip etmediğinden emin değildi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Çok ciddiym," diye cevap verdi St. Just, kardeşini kütüphanenin kapısından geçirirken. "Ekselansları patent mektuplarının hazırlanışıyla ilgilendi ve en başta kontluğu istemediğimi biliyordu. Şu anki haliyle, unvan ömür boyu bende kalacak, sonra da evlatlık kızım -aslında eski unvan sahibinin çocuğu olan sevgili Bronwyn- varisleri adına miras alacak."

"Moreland'dan bu imtiyazı almak için nelerden vazgeçmek zorunda kaldın?" Val mutfağa girdiklerinde sordu.

"Ben hiçbir şeyden vazgeçmedim." Aziz Just elindeki ganimeti tezgâhın üzerine yığıdı ve ekmek kutusuna giderek iki yağlı kek çıkardı. "Majesteleri asla bir kontluk istemediğimi biliyordu -Majesteleri'nin bana bir tane dayatılması konusundaki ısrarına rağmen- ve bunu kendi başına buldu. Patent mektuplarında ilk doğan meşru erkek çocuk yerine her türden ilk çocuğumla ilgili birkaç kelime var. Dükün iyi niyetle hareket edebileceğine inanmak size neden bu kadar zor geliyor?"

"Yapabilir." Val bu itirafı kolayca yaptı. "Anna'ya karşı fazlasıyla nazik davrandı ama genellikle hizmet etmeye en meyilli olduğu şey kendi amaçlarıdır."

"Zarafeti hedeflerine sabitlenir." Aziz Just kekleri temiz bir bulaşık bezine sardı ve sepete attı. "Bedeli ne olursa olsun, bedensel rahatlık ya da kişisel rahatlık içinde amaçlarının peşinden yorulmak bilmeyen bir kararlılıkla giden bir adam. Bunu ona karşı büyük bir kararlılıkla sürdürdüğünüzü fark ettim."

Aziz Just'un gözleminde rahatsız edici bir ağabeylik vardı, sanki Val bariz bir noktayı kaçırıyordu.

"Bunu ona karşı çok fazla kullandığımı söyleyemem." Val kaşlarını çatarak sepete baktı. Aziz Just ne demek istiyordu? "Onun bu hali... sinir bozucu. Kalp krizinden sonra daha insancıl oldu ve seninle ve Gayle'le barıştı ama onunla hiçbir zaman çok fazla ortak noktamız olmadı."

Aziz Just başını eğdi, dudaklarında meraklı bir gülümseme vardı. "Sevgili kalbim, herhangi biriyle ortak neyin olmasına izin veriyorsun? Daha bir çocukken benimle ata binmeyi bırakmıştın.

işlerini Gayle'in gözünden titizlikle uzak tuttu; Bart ya da Victor'la nadiren sosyalleşmeye gittin, ancak kız kardeşlerimize yaratılış boyunca eşlik ettin; ve yetişkin hayatının çoğunda kendini o piyanoya zincirledin."

"Sanırım bu tartışmayı daha önce yapmıştık. Cribbage maçımızı iptal etmek için yalvarsam çok mu gücenirsiniz?" Ne de olsa bir adamın kibarca katlanabileceği kardeşçe bir çapraz sorgulama sınırı vardı.

"Elbette umurumda değil. Onun yerine Belmont'u ya da seyisleri rahatsız ederim ya da belki de uygun bir ağacın altında biraz kestiririm. Hanımının yanına git. Öğle yemeği boyunca onun için yanıp tutuştuğun belli."

Val elini yüzünde gezdirdi. "O kadar belli mi ettim?"

"Evden uzaktaki bir kardeş böyle şeylerden şüphelenir. Ekmek kutusunda kek var. Ona biraz götürebilirsin."

"Bir parça ve bir çatal." "Aferin.

Peki ya Val?"

Val elinde pasta bıçağıyla döndü ve bekledi.

"Pazartesi günü, senin Little Weldon'a döndüğünü gördükten sonra ayrılacağım," dedi St. "Yine de senin için endişelenmeyi bırakmayacağım. Ben burada olmayacağım ve Gayle de gözlerini bezlere diktiği için, Majesteleri'ne burada işlerin ne durumda olduğunu bildirmeyi düşünebilirsin. Arkanda birine ihtiyacın var."

Val yavaş bir nefes aldı, başını salladı ve oradan ayrıldı.

Evin içinde ilerledi, St. Just ile yaptığı konuşmadan dolayı huzursuzdu ama bunun kaynağını tam olarak kestiremiyordu. Moreland Dükü eski tip bir aristokrattı; patronluk taslayan, kendini beğenmiş ve kendi sonuçlarıyla çok ilgili biriydi. Küstah olduğunu söylemek, Atlantik'e ıslak demekle kıyaslanabilirdi.

Val, adımları onu Ellen'ın yatak odasına götürürken babasının entrikalarını bir kenara bıraktı ve son anda içeri girip girmemeyi tartıştı. Ne diyebilirdi ki? Sana kur yapmamı engelleyecek ne suç işledin?

Ona kur mu yapmak istiyordu?

Ellen yarım saattir baktığı sayfaya baktı ve sonra tiksintiyle kitabı bir kenara bıraktı. Catullus ve Sappho, gerçekten de. Abby ne hakkındaydı? Romantizm, daha iyi bilmesi gereken yoksul, dul bir barones için pek rahatlatıcı değildi. O halde neden Val Windham'a aşık olabileceğini düşünmesine, kendi zihninde kabul etmesine izin vermişti ki?

Cevap ona başka bir içgörü olarak geldi: Çünkü *gerçek buydu*. Kısa tanışıklığına, şu anki konumlarındaki farklılığa rağmen adamı seviyordu. Rahatsız edici, akılsızca gerçeği kabul etmekte, güvenilir bir sırdaşına itiraf etmek gibi, elinin tersiyle itilmiş bir rahatlama buldu. Val Windham'ı seviyordu ve bu nedenle onun için sadece iyilik istiyordu. Zamanı geldiğinde, onun hayatından sessizce, zarafetle ve elinden geldiğince minnetle çekip gidecekti.

Bunu sevgi yaptı. Sevgi doğru olanı yaptı ve motivasyon sevgi olduğu için, doğru olan yapılacak tek şey haline geldi. Zor değil, maliyetli değil, çok fazla değil. Doğru olan.

Kapısına hafifçe vurulması düşüncelerini böldü ve daha yatağın kenarına gelmişti ki kapı açıldı ve düşüncelere daldığı nesne ortaya çıktı.

"Uyanmışsın." Val ona gülümsedi ve onun saf, tatlı, erkeksi çekiciliği karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sadece ona bakarken, gözlerinde kalbini hızlandıran bir şefkat ve karşılama vardı.

"Biraz kestirdim. Abby ve ben güzel bir şişe beyaz şarap eşliğinde sohbet ettik ve ben buna bile alışık değilim."

"Ve sıcakta, insan olması gerekenden daha fazlasını ve akıllıca olandan daha çabuk içebilir." Onun yanına oturmak için eğildi. "Öğle yemeğinde seni özledim." "Öğle yemeğini özledim," diye cevap verdi Ellen, ama bu iltifat onu kızartmıştı.

ellerine baktı. "Tabağında pasta görüyor muyum?"

"Olabilir." Val tabağı komodinin üzerine koydu. "Uyuklaman bitti mi ve seni göletin aşağısında bir battaniyenin üzerinde bana katılmaya ikna edebilir miyim?"

"Olabilir." Onunla geçirdiği zamanın tadını çıkaracak, sonra da anılara sahip olacak ve onların da tadını çıkaracaktı. "Yola çıkmadan önce pastamızı yiyelim, böylece taşıyacak daha az yükümüz olur."

Val ciddiyetle başını salladı. "Her zaman önemli bir husustur. Aklıma birkaç kelime daha geldi." Bir eline tabağı, diğer eline de Ellen'ın bileğini aldı ve onu balkona doğru çekti.

"Ne tür sözler?" Ellen isteyerek gitti. Balkon serin ve gölgeliydi ve yataktan daha güvenliydi.

"Pizzle," dedi Val, pastayı hasır bir masanın üzerine koyarken. "Putz, sanırım Almanca bir kelime, schlange gibi. Almancada yılan anlamına geliyor ama çağrışımı açık."

Ellen sırttı ve onun gözleriyle karşılaşmadı. "Bunu düşündün mü?"

"Hayır," diye itiraf etti Val, şezlongda onun yanına otururken. "Kelimeler aklıma gelip duruyor, ben de onları aktarıyorum. Siz ne düşünüyordunuz Bayan FitzEngle?"

Geçmiş, demek istedi Ellen, ama dürüstlük bugün kazanmayacaktı, eğer ondan mutlu anılar kalacaksa.

"Sebzeler," diye doğaçlama yaptı Ellen. "En sevdiğin bir şey var mı?"

Ellen'ın ağzının önünde bir çatal dolusu kek tuttu. "Öğle yemeğinde benim favorim Hollandaise soslu kuşkonmazdı ama patates ve sosisle doldurulmuş biberler de oldukça iyiydi."

"Yaramaz adam." Val diline bir lokma kek koyarken bile Ellen'ın ağzı böyle bir yemek düşüncesiyle sulandı.

"Çok." Çatalı ona uzattı ve bakışlarıyla buluştu.

Onu beslemesini istiyordu. Ellen'ın orta yerinden bir sıcaklık fişkırdı ve ağzındaki kekin tadı aniden daha zengin, daha tatlı ve damağına daha hoş geldi. Çatalı aldı ve ona küçük bir ısırık uzattı. Dudaklarını çatalın üzerine kaydırıp ve Ellen çatalı geri çekerken gözlerini kapattı.

"Nefis."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, çatalı ona geri uzatırken.

"Neyi?" Val kirpiklerini indirerek sordu. "Pasta mı yiyorsun?"

"Basit bir anı, tamamen sıradan bir şeyi alıyorsunuz ve ona... tutku katıyorsunuz. İncelikler, karmaşıklıklar ve dile getirilmemiş duygularla. İnsan kendini sığ sulara yüzüyormuş gibi hissediyor ve birdenbire dip orada değil ve bulunacak bir yerde de değil."

"Bu benzetme hoşuma gitti." Val ona bir parça daha yedirdi, çatalı ağzından yavaşça kaydırды, durakladı ve sonra tamamen çıkardı. "Ama bunun benim açımdan bilinçli olduğunu söyleyemem. Daha ziyade sevişmek ya da müzik yapmak gibi -sanatsal bir mizacın işlevi sanırım. Bir battaniye getirelim, bu kitapları alalım ve evin görüş alanının dışında sessiz, gölgeli bir yer bulalım."

Onu reddetmeyi aklından bile geçirmedi ama kendisini dolambaçlı bir hızla, havanın biraz daha serin olduğu ve dere yatağının ince, kumlu bir çakıl olduğu, yüzmek için mükemmel olan akan bir dere boyunca bir noktaya götürmesine izin verdi.

Ona bir Austen romanı okudu, ki bu Ellen'ın kabul etmek istediğinden daha eğlenceliydi, battaniyenin üzerinde yanında uyukladı ve onu daha çok öpücüklere boğdu. Ellen kulağında Val'in sesini duyduğunda öğleden sonrası tatlı, tembel ve tamamen keyifli geçmeye başlamıştı.

"Sen, aşkım" -boynundan öptü- "don giymiyorsun." "Hava çok sıcak," dedi Ellen onun hınzır ses tonuna gülümseyerek.

"Belki de." Val'in eli bacağından yukarı kaydı ve elbisesini de beraberinde sürükledi. "Belki de üzerinizdeki giysiler için bile çok sıcaktır."

"Valentine." Ellen gözlerini açtı. "Geniş, güneşli bir gün ışığı. Uslu duracak mısın?"

"Güneşli bir günde yaramazlık yapmak her zaman daha eğlencelidir ve sizden kıyafetlerinizi çıkarmanızı istemiyorum, sadece bir kenara çekmeme izin verin."

"Odama geldiğinden beri amacın bu muydu?" Ellen onun yüz ifadesini okumak için omzunun üzerinden bakmaya çalışarak sordu.

"Gerçekten mi?" Val onun bakışlarına karşılık verdi. "Seni ilk öptüğüm anda bu benim hedefim haline geldi, evet, bir yıl kadar önceki o ilk öpücükten bahsediyorum. Arkana yaslan, Ellen." Val'in sesi alçaldı ve dokunuşu ipeksi bir hal aldı. "İzin ver seni tatmin edeyim."

"İçimde... harcamayacak mısın?" Böyle bir dil kullanabildiği için gurur duyuyordu ama Val için bu yaramazlık değil, bir şekilde basit bir şeydi

Samimi. Harika bir samimiyet.

"İstemediğimden değil ama yapmayacağım." Gözleri, dizini okşayan elini takip etti. "Uzun bir hafta oldu tatlım ve sana sarılmayı ve seninle konuşmayı sevmeme rağmen, şimdi zamanımız ve mahremiyetimiz varken seni memnun etmek istiyorum."

Aklında ne vardı? Ellen, adamın bakışlarının elinin kalçasını okşadığı yere düşmesinden niyetini okumaya çalışsa da tahmin edemiyordu. Sanki eteklerinin arasını görebiliyormuş gibi, sanki gözleri elinin durduğu yere dokunabiliyormuş gibi bakıyordu ona.

Aklındaki şey, ağzını, güzel, tatlı, yaramaz, bilgili ağzını ve Ellen'ın en mahrem kişisini içerdiği ortaya çıktı. Skandala uğradı, şok oldu ve en önemlisi de *zevk aldı*.

Uzun dakikalar sonra, Ellen'ın giysileri hâlâ karmakarışık haldeyken Val ona kendini toparlaması için biraz zaman tanıdı. Sepeti karıştırdı, kendine bir içki doldurdu, bir yudum aldı ve bardağı ona uzattı.

"Elma şarabı," dedi. "Tatlı, senin gibi."

"Cennetteki Tanrı." Ellen onun için tuttuğu kupadan bir yudum alabilecek kadar başını kaldırdı. "Merhametli, sonsuz Tanrı... Bir insan böyle şeyler yapmayı nereden öğrenir?"

Val bunu sevgili Francis'in böyle şeyler yapmadığının, en azından Ellen'la yapmadığının kanıtı olarak kabul etti. Adam aptalın tekiydi, cayır cayır yanan, cahil bir aptal ve harika tutkulu ve cömert bir eşi harcadığı için acınacak biriydi.

Karısı. Bu düşünce Val'in hayal gücünün kuru çirasına alevli bir ok gibi saplandı, ama onu çıkardı ve daha sonra düşünmek üzere acımasızca sağduyuyla ıslattı. Tekrar.

Val onun kemiksiz, memnun bir ihtişamla yayıldığı yere doğru gülümsedi. "Seni kucaklamama izin ver ve hayır, kendini düzeltmeyeceksin. Gerektiğinde ben yaparım."

Onu toparlamak yerine, yan tarafına kıvrılması için aşağı çekti, sonra da arkasına geçip kaşıkladı. "Uyu hadi," diye ısrar etti, eli onun elini buldu.

göğsünü hafifçe kavırıyor.

Onun sesinde ne kadar memnun olduğunu duyduğundan şüphesi olmayan kadın sakinleşti.

Val'in onu vücudunun korunaklı kıvrımlarında tutmasına ve böylesine masum bir insanın cinayetten daha kötü ne suç işlemiş olabileceğini tekrar düşünmesine izin verdi.

Cumartesi gecesı akşam yemeği oldukça hareketli geçti; Phillip ve Dayton ailelerine geçen hafta yaşadıkları aksilikleri ve tartışmaları anlatırken eğlencenin büyük bir kısmını sağladılar.

Abby yemeğin bitiminde ayağa kalktı. "Ellen, bir fincan çay içmek için arka terasta bana katılır mısın?"

"Benim için zevktir." Ellen bunu kast ederek gülümsedi. Gün birkaç iniş çıkışla geçmişti ama öğleden sonra ve akşam çok güzel geçmişti. İyi bir arkadaşla içilecek bir fincan çay günü gerçekten de hoş bir şekilde tamamlayacaktı. Beyler kalkıp kütüphaneye gittiler ve hanımlar kol kola girmiş fısıldaşarak evden ayrıldılar.

"Yemekte pek bir şey yemedin," diye gözlemledi Ellen. "Bebek yüzünden mi?"

"Biraz midem bulanıyor." Abby kolunu Ellen'inkiyle birleştirdi. "Geçiyor ve bir saat sonra aç bir kurt gibi mutfakta dolaşmaya başlıyorum."

"Nane çayı bazen işe yarıyor ya da bana yaradı."

"Taşıdığınızı bilmiyordum. Şimdi ikimiz için nane çayı söylesem rahatsız olur musun?"

"Tabii ki hayır." Ellen hasır bir sallanan sandalyeye oturdu. "Bu kadar zengin bir yemekten sonra ben de biraz alabilirim."

Abby ikinci bir salıncağa oturdu ve eliyle eteğini düzelitti. "Demek bebeğini kaybettin?"

Ellen bunu izleyen sessizlikte Abby'nin gözleriyle karşılaşmadı. Kibarca bir şeyler mırıldanabilirdi - birçok kez yapmıştı bunu: Uzun zaman önceydi. Böyle olması gerekmiyordu. Bu kararları Tanrı verir.

Tanrı'nın karar vermemiş olması dışında.

"Üç," dedi Ellen alçak ve acı bir ses tonuyla. "Üç bebek kaybettim, hepsi de dönemimin ilk yarısında. Hamileliklerimde perişan haldeydim, hiçbir şeyi midemde tutamıyordum ve nane çayı içerek hayatta kalıyordum." Nane çayı sandığı şeyle, Tanrı yardımcısı olsun.

"Ah, canım benim." Abby uzandı ve Ellen'ın elini tuttu. "Çok ama çok üzgünüm."

"Sana böyle şeyler anlatmamalıyım. Mizacınız böyle bir hikayeden fayda sağlayamaz."

"Ama bu hayatın bir parçası," diye karşı çıktı Abby. "Axel'in ilk karısı iki bebeğini kaybetti ve bunun, karşılaştıkları diğer her şeyden daha çok, onun ruhunu yıldırıldığını söyledi. Onu nasıl teselli edeceğini bilememiş ama bu yüzden yedi yıllık evliliklerinde sadece iki erkek çocukları olmuş. Axel yine de bir kız çocuğu isterdi."

Ellen azalan ışıktaki onun bakışlarıyla buluştu. "Senin tek istediğin de mutlu bir yetişkinlik dönemi geçirecek sağlıklı bir çocuk."

"Umutsuzca," dedi Abby ve mutlak bir kadın birlikteliğinin sessiz bir anını paylaştılar. "Bunun için durmadan dua ediyorum ve Axel'in de ettiğini biliyorum. Ama çaylarımızı söyleyeyim, daha keyifli şeyler konuşurken ayın doğuşunu izleyebiliriz."

Ustaca bir işaretle konu değişecekti ve Ellen rahatladı. Bebeklerden kimseye bahsetmemişti ama Abby arkadaş olmaya başlamıştı ve beş yıl tek bir arkadaş olmadan sessizlik içinde yaşamak için yeterince uzun bir süreydi.

"İhtiyacın olacak." Axel konuğuna bir sürahi konyak uzattı.

"Bunu reddetmeyeceğim," dedi Val. "Nick mutfağınıza, kilerinize ve konukseverliğinize kefil oldu."

"Rahatsız edici bir tartışma yapacağız." Axel konuşurken kendine bir içki doldurdu. "Bir hanımefendinin onurunu zedeleyeceğim ya da muhtemelen zedeleyeceğim."

"Abby'yi tartışmayacağız, değil mi?" Val içkisini yavaşça indirerek konuştu.

"Kenara çekil." Axel onun yanına, ocağa bakan kanepeye yerleşti ve botlarını çıkarmak için eğildi. "Sen de aynısını yapmaktan çekinme. Bugün sen banyo yaptın, benim de oğullarım var." Bir süre sessiz kaldı ve içkisine baktı. "Abby ve Ellen bugün erken saatlerde bir şişe şarabı paylaştılar ve bazı sırlar paylaşıldı. Abby onları bana getirdi."

Val, Axel'in botlarını bir kenara bırakmasını izlerken, "Bayanlar odamın bitişiğindeki balkonda olduğu için aynı konuşmanın bir kısmına kulak misafiri oldum," dedi. "İşler daha da kötüye gidiyor. Ellen kiralari yerel bir avukata toplatıyor, sonra da her kuruşu Londra'daki bir hesaba yatırıyor. Ömür boyu mülk sahibi olarak ev sahibi ve tüm iyileştirmelerden sorumlu ve hiçbirini yapmadı."

"Parayla ne yapıyor?" Axel içini çekerek sordu. "Nihai Kıta'ya uçuş için mi biriktiriyor?"

"Olabilir ya da ona şantaj yapılıyor olabilir."

Axel başını salladı, belli ki bu olasılığı düşünmeye fazlasıyla istekliydi. "Sevdiğini iddia ettiği kendi kocasını öldürmekten bile daha korkunç bir suç işlediği için."

"Kadın onu seviyordu, adam da onu seviyordu ve sonsuza dek mutlu yaşamaları gerekirdi. Ellen'ı bir katil olarak göremiyorum."

"Ben de öyle." Axel içkisinden bir yudum aldı. "Yine de bazı soruşturmalar yapman gerektiğini düşünüyorum. Başlangıç olarak paranın Londra'daki hesapta kalıp kalmadığını öğren. Bu sana birilerinin onun kanını mı emdiğini yoksa parayı istiflediğini mi gösterecektir. Her iki durumda da, davranışları bir konuda suçluluk duyduğuna işaret ediyor, ancak ben onu bir katil olarak da göremiyorum."

"Neden olmasın?" Val, viskinin yavaşça yanmasının bu konuşmadan uzaklaşma ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar hızlı, karmaşık müzik çalma ihtiyacını ortadan kaldırmasına izin verdi.

"O bir bahçıvan," dedi Axel, ayaklarını düşünerek. "Her şeyin büyümesini sağlıyor; yaşamı yok eden biri değil. Onları her gördüğümde, bahçelerinde coşkulu bir görünüm var. Sadece büyümekle kalmıyorlar, onun bakımında gelişiyor ve yüceliyorlar. Lord Francis'le olan evliliği hakkında duyduğum her şey, onun bakımıyla da geliştiğini gösteriyor."

Val bunu gerçekten duymak istemiyordu. "Örneğin mi?"

"Kulübümde bu adamla karşılaştığımda, Kasaba'da hiç oyalanmadı ve eve, karısının yanına dönmek için sabırsızlandığını söyledi. Karısı ilginç bir olayın beklentisi içindeyken o yerine oy vermedi. Doğuma aylar vardı ve adam karısıyla birlikte taşrada kaldı."

"Blazes." *Ellen bir çocuk mu taşıyordu?*

"Tatillerde hiç eğlenmezlerdi," diye hatırlıyor Axel, "Roxbury'nin açıklaması, karısıyla birlikte olmanın tadını çıkarmak için zaman istediği yönündeydi. Adam aşık olmuştu ve kadının da onunla evli olmaktan memnun olduğu hissine kapılıyordu. O bayanı benden daha iyi tanıyorsunuz." Axel içkisiyle hafifçe selam verdi. "Eğer onu sevseydi, muhtemelen öldürmezdi."

"İstemedenden de olsa ölümüne sebep olmuş olabilir, ilk doz verilmişken ikinci doz afyon sakızı vermiş olabilir, buna benzer bir şey."

"Bir hata." Axel başıyla onayladı. "Bunun bir hata olduğunu umuyorsun, ben de öyle. Bunu sana söylememin tek nedeni Ellen'ın bir arkadaşına ihtiyacı olabileceğini düşünmem."

"Ben onun arkadaşım. Belki de tek arkadaşım."

"Onun arkadaşı olarak bu soruşturmaları yapmalısın. O parayla ne yapılacağını öğren; belki merhum baronun ölümüyle ilgili biraz araştırma yaparsın."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Yine de Ellen'ın geçmişini onun bilgisi ya da rızası olmadan karıştırma fikrinden nefret ediyordu. "Sadık avukatların geçmişi nasıl araştırılır?"

Axel homurdandı. "Kime sadık? Dul baronese değil, kesinlikle. Ama eğer avukatlar cüzdan iplerini ellerinde tutuyorlarsa, muhtemelen merhum baronun personelini de ellerinde tutuyorlardır. Onlarla konuşup ne hatırladıklarına bakabilirsiniz."

"Ya da onlarla konuşması için birini gönder," diye kabul etti Val, aklına belli biri geldi. "Etrafta dolanıp kadının mahremiyetini ihlal etmeden önce, neden böyle bir çabaya girdiğimi sorsam iyi olmaz mı?"

"Çünkü sen aşıksın." Axel kamburunu çıkarmış, içkisini kucığına koymuştu. "Vurulmamış olsan bile, zor durumdaki bir genç kızı görmezden gelemezsin."

"Onları görmezden gelebilirim. Benim beş kız kardeşim var."

"Sıkıntı kayıp bir saç kurdelesı değil. Aziz Just bana geçen kış Winnie'ye ne kadar zen gösterdiğinizi, onunla ne kadar çok vakit geçirdiğinizi anlattı. Nicholas da küçük Rose'un üzerine titrediğinizi söylüyor."

Nicholas ve onun lanet olası *raporları*. "Mazlumlara karşı bir zaafım olduğunu kabul ediyorum, ama dört ağabeyi olan herhangi bir adama sorun, o da size aynı Şeyi söyleyecektir."

Axel basitçe, "Sen onurlusun," dedi. "Adaletsizliğe tahammül edemiyorsun ve bu bir erkekte -ya da bir erkeğin oğlunda- bulunması gereken iyi bir zellik."

Val içkisinden büyük bir yudum almadan önce, "Bunu Moreland'a söyle," diye mırıldandı.

"Sanırım zaten biliyor." Axel esnedi. "Ellen'a yardım etmek için ne yapabileceğine bakacak mısınız?"

"Gtreceğim. Bu gece Londra'ya mesaj götürecek biri var mı?"

Axel pencereden dışarı baktı. "Ay yükseldi. Wheeler muhtemelen oyunda olacaktır.

Bunu karşılayabilir misin?"

Val ona gülümsedi, sorunun bir hakaret amacı taşımadığını biliyordu. "Sen iyi bir dostsun Axel Belmont ve cesur bir adamsın. Malikne için harcadıklarımla kıyaslandığında, bu küçük soruşturma çok küçük bir meblağ olacak ve bunu karşılayabilirim. Arada sırada okullar için birkaç piyano üretmekle kalmadım; Kıta'dan çok sayıda nadir ve antika enstrüman da ithal ettim. Korsikalılar birçok yaşlı aileye çok az para bıraktı, bu yüzden çok çok ucuza alıp çok çok pahalıya satabiliyorum."

"Ticaret." Axel gülümsedi. "İnsan kabul etmek istemiyor ama eğlenceli olabiliyor." "Eğlenceli ve krlı. Paha biçilmez enstrümanların bir ev bulmasını sağlıyorum.

ilgilenilecekleri, takdir edilecekleri ve hatta alınacakları bir yer."

"ok kurnazsın," dedi Axel, bakışları değer biçiyordu. "St. Just iş anlayışınızın Westhaven'ınki kadar zeki olduğunu iddia ediyor."

"Belki, ama sadece benim çok sınırlı alanımda."

Axel ayağa kalkıp masaya gitti ve kğıt, mürekkep, kalem ve kumu karıştırarak, "Buna inanmıyorum," diye karşılık verdi. "Sizi yazışmalarınızla baş başa bırakıyorum ve Wheeler'ı birilerinin yola koyulması gerektiği konusunda uyarıyorum."

"Teşekkür ederim." Val masanın arkasındaki koltuğa oturdu.

"Ya Val?" Axel kapının yanında durakladı. "Kaçırdığımız bir bağlantı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Neyi bağlıyorsun?"

"Mülkünüz gizli tuzaklarla kuşatılmış durumda ve sanki Ellen'in geleceği de sabote edilmiş gibi. Ortak bir nokta göremiyorum ama bir tane olduğunu hissediyorum."

"Ben de öyle. Neler bulabileceğime bakacağım."

Ancak Londra'daki Benjamin Hazlit'e bir not yazıp ahıra teslim ettirdikten sonra Val uzun süre oturup Axel'in veda sözlerini düşündü. İnsanın geleceğinin sabote edilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu ve bu kolay tahammül edilebilecek bir his değildi.

Val yatak odasının kapısını sessizce kapattığında Ellen uyandı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Fırtına çıkacak ve ben seninle olmak istedim. Uyumaya devam et."

"Bir fırtınayla başa çıkabilirim, Valentine," dedi Ellen ama kendi sesinde kırılgan bir şeyler duydu. Akşam Abby'ye verdiği sırlar ona, doğrusunu söylemek gerekirse, çok fazla fırtınayla başa çıktığını ve her birinden nefret ettiğini hatırlatmıştı.

"Belki de yapamam," diye cevap verdi Val, yorganı kaldırıp yanına kayarak. "Gel de sarıl bakalım kızım."

"Çok şiddetli esiyor," diye itiraf etti Ellen, daha da sokularak. Kar birikebilir, yağmur yağabilirdi ama onu en çok yaz fırtınasının şiddeti ve rüzgârı korkutuyordu.

"Benimle güvendesin." Val onun tacını öptü. "Buna inanıyor musun?"

"Güvenli mi?" Ellen ona doğru kıvrılırken karanlıkta kaşlarını çatı. "Nasıl güvende?"

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim, Ellen. Şimdi uyu."

Ne tuhaf bir beyan ve onun da kendisi gibi çıplak olduğunu görmek ne kadar hoş. "İnsan bir kaplanın kucığında güvende olabilir mi?"

"Evet, ama belki de bir dişi kaplanın kollarında iyi bir gece uykusu çekilemez."

Ellen onun sözlerini düşünürken rüzgâr şiddetlendi ve yağmur penceresinin hemen ötesinde sağanak halinde yağmaya başladı. Karanlık ve Valentine'in gecenin bir yarısı onu arayıp bulacağı gerçeği ona cesaret veriyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim, Valentine?"

Şakağını okşamayı bıraktı. "Bana her şeyi sorabilirsin, Ellen. Bu, bir başkasının yanında güvende olmanın ne anlama geldiğinin bir parçasıdır. Sen de benim gözümde güvendesin."

Uzandı ve dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Ağzımı üzerine koymama izin verir misin?" Sorusunu açıklığa kavuşturmak için elini adamın gövdesinin düz, sıcak düzleminden aşağı kaydırarak onu nazikçe kavradı ve ardından parmaklarını adamın penisinin etrafına doladı. "Daha önce dere kenarında olduğumuzdan beri bunu merak ediyorum. Hem de çok merak ettim."

"Ağzın mı?"

Ona biraz daha sıkıca sarıldı. "Seninle böyle bir şey istemek yanlış mı?"

Bu, gün ışığında yapamayacağı bir istekti. Elinde, Valentine'in uyarılmışlığı her an artıyordu ve onun çıplak gövdesi boyunca örtüldüğü yerde, hareketsiz kalmıştı.

"Bu yanlış değil. Aramızda yanlış olabilecek hiçbir bedensel yakınlık yok Ellen, ama bu iyi bir erkeğin herhangi bir kadından beklediği bir şey de değil."

Adamın sesinde tereddüt duydu, ama bu tereddüt kınama, hoşnutsuzluk ya da şokla aynı şey değildi. "Deredeyken Valentine, beni şaşırttın ama bu hoşuma gitti. Neden ağzını benim üzerimde kullandın? Eminim namuslu kadınlar bunu da beklemiyordur."

Bir elini kızın ensesine doladı ve diğer eliyle çenesini kavradı. "Bana güvendsin. Utangaçlığının merakının önüne geçmesine izin vermedin ve ben de sana zevk vermek istedim." Bir an sessiz kaldı, parmakları sanki karanlıkta yüz hatlarının haritasını çıkarmak istercesine yavaşça yüzünde gezindi. "Sana bu zevki tattırmak beni son derece memnun etti, Ellen."

Bir sonraki sessizlikte, yorganın altında adamın gelişmekte olan boyunu okşadı. Belki de istediği şey k t l kt , ama kötülüğü adamın günün erken saatlerinde ona gösterdiği zevk ve yakınlıkla ya da fırtınanın ortasında yatağına gelen adama karşı içinde kabaran şefkatle bağdaştıramıyordu.

Yorganı kenara itti ve orada uzanarak tek bir anlamlı hareketle onun merakını gidermeye istekli olduğunun sinyalinı verdi.

"Teşekkür ederim, Valentine." Ağzını onun göğsüne bastırđı, kokusunu içine çekti ve cesaretini topladı. Adam ona talimatlar vermedi, uyarılarda bulunmadı ya da kurallardan ve  imdiklerden bahsetmedi. Onun sessizliğinden ve pasifliğinden, bu konuda sadece ona güvenmeye karar verdiği sonucuna vardı.

Biraz kaykıldı ve yanağını adamın karnına yasladı. Kokusu burada farklıydı. Daha az temiz değildi ama daha erkekti. Elini kullanarak onu ağzına götürdü ve dilinin tacının yumuşak derisi üzerinde bir tur atmasına izin verdi.

Yanağının altında, karnı gerildi ve sonra onun bir i  çektiğini duydu ve hissetti.

Belki de birkaç kelime kötü bir fikir değildi. "Yanlış yaparsam bana söyleyecek misin?"

"Yapmayacaksın." Elini saçlarının üzerinde gezdirdikten sonra ensesinde bıraktı.

Onu tekrar yaladığında, diliyle onu keşfetmesine izin verdi, erkek organının farklı dokularını buldu, harika bir şekilde samimi ve hassas bir bakış açısıyla konturunu öğrendi. Uzun, yavaş vuruşlarla onun uzunluğunu ıslattı, sonra parmaklarını onun etrafına sardı ve elini ağzıyla birlikte kullandı.

Ellen'ın onu kavradıkça ve ağzına aldıkça daha da tahrik olduğunu, sertleştiğini ve ısındığını hissetmek Ellen'ı meraktan ve ona zevk verme ihtiya ından uzaklaştırıp kendi tahrikini körüklemeye itti. Onu ağzına aldı ve kendi damarlarında arzu daha da yükselirken, onunla kullandıklarına benzer bir ritim kurdu.

"Ellen, ben harcayacağım." Onu duydu, ancak bu sert t rp y  sevgilisinin sesi olarak zar zor tanıdı. S zlerindeki çaresiz sıcaklığı duydu ve elinin onun gücünü okşadığı aynı ritimle hafifçe üzerine çekti.

"Ellen... *Tanrım...*"

Çenesini kavradı ve dikkatlice ağzından ayırdı, sonra elini onunkinin üzerine kapattı. Kavrayışının sertliği şaşırıcıydı, bir an sonra birleşen parmaklarının üzerinden fıskıran sıcak tohumunun hissi hem samimi hem de şok ediciydi.

Adam yatıştığında, eli h l  Val'in elinin üzerindeydi, Ellen olduğu yerde kaldı ve Val'in uyarılması azalırken başı uzun bir süre Val'in göğsüne yaslandı. Ona karşı rahatladı, yanağının altında nefes alıp verişinin yükselip alçaldığını hissederken, ona duyduğu şefkat onu boğmakla tehdit ediyordu.

Ona zevk verdiğinde hissettiği şey bu *muydu*? Bu güven ve birliktelik duygusu onun için de onun için olduğu kadar değerli miydi?

"Dişi kaplanımı tutmam gerek." Sesinde farklı bir nota vardı - daha yumuşak ve belki de biraz korkmuş.

Ellen kendini ondan kurtardı, el yordamıyla komodinin üzerindeki mendilini aradı ve tıpkı onun kendisine yaptığı gibi Ellen'a baktı. "Senin dişi kaplanın da onu tutmana ihtiyacı var." Mendili bir kenara fırlattı ve sanki onu bedeniyle koruyacakmış gibi bir bacağını adamın kalçalarına doğru uzatarak kendini onun yanına sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim, dişi kaplan." Bir kolunu Ellen'ın omuzlarına doladı ve Ellen onun dudaklarını saçlarında hissetti. Dışarıda fırtına şiddetlenirken, Ellen yorganın altında kendini güvende ve sıcak hissediyor, kaplanından memnun olduğu kadar kendinden de hoşnuttu.

Ellen'ın nefes alışları onun yanında huzurlu bir uykuya daldığını gösterdiğinde, Val uzun bir süre yattı, elini Ellen'ın saçlarında gezdirdi ve fırtınayı dinledi.

Burada, Ellen'ın cesaretinde ve c mertliğinde, güveninde onun için bir ders vardı. Onunla paylaştığı bu yakınlık kalbinden geliyordu ve bunun sonucunda ortaya çıkan hazzın derinliği Val'in deneyimlerinde eşi benzeri g r lmemişt .

Val'in yarattığı en iyi müzik, en yüce müzik, eğitimli uzmanlarla dolu bir salonun önünde çalmanın heyecanından değil, konservatuardaki diğer öğrencilerin önünde zor kazanılmış teknik hünerlerini sergilemekten değil, en bilgili öğretmenlerinin önünde ortaya koyduğu cilalı çabalardan bile gelmemiştir.

Şimdiye kadar yarattığı en iyi, en güzel müzik, değer verdiği birine değerli bir şey verme ihtiyacından kaynaklanmıştı -güvence, rahatlık, teselli, acıdan veya umutsuzluktan kurtulma. Şimdiye kadar yarattığı en iyi müzik parmaklarından ya da müzikal zihninden değil, kalbinden çıkmıştı.

Ertesi gün büyük ölçüde fırtına sonrası temizlikle geçti. Ne Axel, Val, St Just ne de çocuklar ayinlere katılma eğiliminde olmadıklarından, günü devrilen ağaçları ve ağaç dallarını keserek, sürükleyerek ve lanetleyerek geçirdiler.

"İhtiyaç duyulduğunda Nick Haddonfield'ın hatırı sayılır kas gücü nerede?" Val soğuk elma şarabını yudumlamak için durakladığında gökyüzüne sordu.

"Muhtemelen yeni kontesiyle yataktadır," diye mırıldandı St. Just.

Axel yüzünde meraklı bir gülümsemeyle, "Emmie'ni özölüyorsun," diye gözlemledi. "Ve kuzeye yolculuğuna başlamak için sabırsızlanıyorsun."

"Öyleyim, ancak kardeşimi böyle huzursuz koşullarda bıraktığım için memnun değilim."

"Tedirgin değilim." Val elma şarabı sürahisini ona doğru fırlattı. "Evime taşınmayı ve tropik bölgelerde bir orman primatı gibi yaşamak yerine bir insan gibi yaşamayı dört gözle bekliyorum. Neden hep büyük ağaçlar devriliyor?"

"Her zaman değil." Aziz Just içkisini aldı ve elma şarabını Axel'e uzattı. "Meşeleriniz yüzyıllarca süren fırtınalara dayanmış."

"Meşelerim mi?"

"Sahibi olduğunuz ve hala isim vermeyi reddettiğiniz mülkün yolu boyunca büyüyen meşe ağaçlarında olduğu gibi."

"İsim vermeyi reddettiğim için değil." Val, bekleyen ekibin dizginlerini omuzlarına doladı ve bir kolunun altına aldı. "Sadece aklıma bir isim gelmedi."

"İsimler." Axel baltasını sağlam bir köke indirirken homurdandı. "Abby'nin doğmamış çocuğumuza isim vermesini sağlayamıyorum."

"Yapacak." Aziz Just ikinci bir balta aldı ve Axel ile dönüşümlü olarak kökü kesmeye başladı, Val ise takımı tüm ağaç üzerinde gerginliği korumak için kullandı. Val kafasının içinde takunya dansına benzer bir şey duymaya başlayana kadar istikrarlı bir şekilde kesik kesik, kesik kesik devam ettiler. Aynı anda hem hareketli hem de sağlam bir şekilde yere basmayı başaran doyurucu, enerjik bir müzik.

"Dikkatli ol Val," diye seslendi St Just baltayı son bir hamleyle havaya kaldırıp kökü ikiye ayırırken. Ekip öne doğru sıçradı ama Val onları yolun kenarına doğru yönlendirirken, ağaç gövdesinin büyük ağırlığını da yanlarında sürükleyerek itaatkâr bir şekilde şahlandı.

St Just alnını silerek, "Bu sizi bir süre sıcak tutar," dedi. Val, ağaç kalıntılarını odunluğa mümkün olduğunca yaklaştırmak için ekibi ileri doğru itti.

"Bu büyüklerin sonuncusu." Axel gökyüzüne baktı. "Sanırım çay saati yaklaşıyor. Bugünlük bu kadar yeter."

Axel oğullarına talimatlar yağdırırken Aziz Just "Amin," diye mırıldandı. Başka bir devrilmiş ağacın dallarını kestikleri yerden el salladılar ve çiftlik göleti üzerinden takip edeceklerini işaret ettiler.

Bir saat sonra, erkekler temizlenmiş ve akşam yemeği için hazır hale getirilmişken, oğlanlar henüz ortalıkta görünmüyordu.

Axel, Abby'ye küçük bir porsiyon şarap uzatırken, "Misafirlerimiz var, karıcığım," dedi. "Çocuklar, medeni insanların onlarla birlikte yemek yemesine izin verdiğimiz nadir durumlarda akşam yemeği için zamanında burada olmalılar."

"Kaba olmak onlara göre değil," diye yanıtladı Abby, "içkilerimizin tadını çıkaracağız ve bir süre daha sabredeceğiz."

"Bir umut," diye seslendi kapıdan bariton bir ses, "yorgun küçük benliğim için bir içki var mı?"

"Nick!" Val, Abby'nin kocasına içkisini uzatışını ve kendini yeni gelene doğru fırlatmak için odanın diğer ucuna gidişini izledi. "Ah, Nicholas Haddonfield, ne kadar da güzel görünüyorsun. Axel, bunu sen mi yaptın?"

"Beni uyarmışlardı." Axel, sarışın, mavi gözlü, muazzam uzun boylu, muazzam yakışıklı bir adamın dikkatli kucağında duran karısına gülümsedi.

"Profesör." Nick'in gülümsemesi bir korsanın muziplik duygusuyla parlıyordu. "Görüyorum ki meşgulmüştünüz ve kutsal evlilik Abby'mizle aynı fikirde. Ve benim küçük Valentine'ım." Nick Val'e gülümsedi. "Beni Kent'te yapayalnız bırakarak Oxfordshire'ın vahşi doğasında kırsallaşmaya gitti. Sensiz perişan oldum Val."

Val, "Bensiz de mutlu bir evliliğin var," diye çıkıştı ama yine de Nick'in kollarına atıldı.

"Peki burada kim varmış?" Nick Ellen'a döndü ve ona çekici bir gülümseme fırlattı.

Val tanışma faslını gerçekleştirdi. "Ellen, sana Nick Haddonfield'ı tanıştırmalıyım, krallığın en büyük haylazı ve evlendiğinden beri en mutlusunu. Nick, Ellen Markham, Roxbury Baronesi, komşum ve arkadaşım."

"Barones." Nick çok uygun bir selam verdi ama Ellen'ın elini öptü -şok edici bir küstahlıktı- sadece eğilmekle yetinmedi.

"Onu görmezden gelin," diye uyardı Axel. "Her türlü alay etme, flört etme ya da yorum yapma girişimi onu sadece cesaretlendirir ve bu, onunla evlenmeye istekli bir kadın bulduktan *sonra olur*."

"Ve çocuklarımı doğurmak," diye ekledi Nick, gözleri parlayarak. Konuşma bundan sonra ortak tanıdıklar, aile ve hapisanedeki çeşitli kadınlar üzerinde dolaştı.

"Kontesiniz çok ağlar mı?" Nick, akşam yemeği için içeri girdiklerinde Aziz Just'a sordu. "Zavallı Leah bir kedi yavrusu, bir köpek yavrusu ya da bir tay gördüğünde ağlar. Tabii ki bu onu teselli etmemi gerektiriyor ve ben de bunu yapmaya çok istekliyim."

Val, "İnsan seni görünce ağlayacağını sanıyor," dedi.

"Oh, öyle." Nick'in dişleri parladı ve mavi gözleri ışıldadı. "Coşkuyla."

"Nicholas," diye çıkıştı Abby, ama Nick sadece daha geniş sırttı.

Nick, "Açlıktan ölmek üzere olan Valentine'ime bezelye ver," diye önerdi. "Eğer ona biraz daha yiyecek vermezsek bacağımı çiğneyip koparabilir. İyi değil misin Val?"

Val, "Çok çalışıyorum," dedi ama bir porsiyon bezelye daha aldı. Patates ve biraz daha jambon. "Yağları eritmeye yarıyor. Sağlığın yerinde görünüyor."

"Öyleyim. Leah daha çok tek bir yerde kalmam konusunda ısrar ediyor ve o aynı yerde olduğu sürece ben de memnunum."

"Ziyareti nasıl hak ettik?" Abby sordu. "Yine de sizi gördüğüme çok sevindim."

"Ben de öyle, Abby aşkım." Nick ona bir öpücük kondurdu. "Ama bu adam" -Nick çenesini Val'e doğru eğdi- "bu emlak yenileme projesi için benim konağımı terk etti ve onu terk etmeye iten şeyin ne olduğunu görmeliyim. Leah senin için endişelendi Val ve karımın hassas bir durumdayken endişelenmesine izin veremeyiz, çünkü bu *beni* endişelendiriyor."

"Bunu kabul edemem," dedi Val lokmalar arasında, ama ses tonundaki şefkati tam olarak gizleyememişti. "Yani yarın bizimle Little Weldon'a gelecek misin?"

"Arkadaşlığıma tahammül edebilirsen yaparım."

"Size eşlik etmekten memnuniyet duyacağım, ancak konaklama yerleri en iyi ihtimalle rustik."

"Bu," diye alay etti Nick, "boyuna bakılırsa, tipik bir handa bir yatağa sıkışıp kalmaktansa kamp yapmak zorunda olan bir adam için. İdare ederiz Val ve seni taşraya neyin çektiğini merak ediyorum. Ama St. Just, kuzeyde nasıl olduğunuzu da merak ediyorum. Sanırım ailelerimiz akraba."

Nick'in karısı Aziz Just'un üvey kızıyla ve Abby'yle de uzaktan akraba olduğu için kuzenler, akrabalar ve kayınvalideler masanın etrafında dolanmaya başladı.

"Abby." Val, sohbeta ara verildiğinde ev sahibesine seslendi. "Henüz çikolatalı pastamızın tadını çıkarmadığımı biliyorum, ama son yemekten önce biraz anayasaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Daha sonra arka terasta pasta yememizin bir sakıncası var mı?"

"Mükemmel bir öneri."

Nick, Abby'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Ve izninizle ben de benim hostesime eşlik edeceğim, Profesör?"

"Abby?" Axel başını karısına doğru eğdi.

"Bir gezinti tam da aradığımız şey gibi görünüyor." Abby ayağa kalktı ve kocasının yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Özellikle de Nick yarın ayrılacaksa ve bu ondan sır almak için tek şansım olacaksa."

Axel Nick'e gülümsedi. "Ona iyi bak, yoksa seni olduğun yerde öldürürüm." "Ama elbette." Nick nezaketle eğildi ve kolunu Abby'ye uzattı.

"Ellen." Val bir kaşını kaldırdı. "Bana katılır mısın?" Gözlerinde sadece minnettarlık olabilecek bir şeyle ona doğru gitti ve sessizce ayrıldılar.

"Dün gece çok şiddetliydi," diye gözlemledi Val, Ellen kolunda sessizce yürürken, "ve bu gece çok güzel. İnsan yaratıkların ve bitkilerin bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyor."

"Bazıları başa çıkamıyor. Axel bu sonbaharda birkaç ağacı odunluğunda dinlendirecek ve ben sadece evinizdeki odunun ne durumda olduğunu merak ediyorum."

"Bunu düşünmemiştim." Gerçekten de bunu düşünmek istememişti. "Bu yaz fırtınaları bazen çok yerel oluyor. Nick hakkında ne düşünüyorsun?"

"Nick?" Ellen'ın sesinde hafif bir ürperti vardı. "Lord Reston'dan mı bahsediyorsun? Onunla daha önce tanışmıştım, biliyorsun, Francis hayattayken ve ara sıra Kasaba'da vakit geçirirken. Biraz fazla çapkın olsa da çekici biri ama Francis ondan hoşlandı. Anlayamadığım şey, Valentine, neden arkadaşını öğrenmemi engellemeye çalıştığın - adam açıkça senin arkadaşın

bir unvanı var. Daha önce de belirtmiştiniz, bu yüzden lütfen bana yalan söylediğinizi açıklar mısınız?"

On bir

"Unvanlara karşı bir şeyin mi var?" Val, onlar yürürken ses tonunu dayanılmaz derecede nötr tuttu.

"Ben de unvan sahibiyim," dedi Ellen, "yani hayır, unvanlara karşı özel bir düşmanlığım yok. Ancak onlara büyük bir saygı da duymuyorum. Francis öldüğünde, cenazesinde etrafım unvanlarla çevriliydi ve hepsi nazik şeyler söyledi ve uygun basmakalıp sözler mırıldandı. Taziye mektupları bile gönderdiler ama sana şunu söyleyebilirim ki Valentine, o nazik, ilgili unvanlardan hiçbiri o zamandan beri beni rahatsız etmedi."

"Bu kesinlikle açık bir konuşma. Nick de seninle aynı fikirde."

"Lord Reston," dedi tekrar, çok kararlı bir şekilde.

"O artık Bellefonte Kontu. Viscount Reston onun nezaket unvanıydı. Yaşlı kont sadece birkaç hafta önce öldü ve kaybı oldukça taze. Nicholas'ı ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"İyi değil." Ellen'ın sesi biraz yumuşadı. Yoluna çıkan bir çakıl taşını tekmeledi. "Birkaç yıl arayla iki kez tanıştırıldık. Beni tanıdığını sanmıyorum ama bir izlenim bıraktı."

Tabii ki hatırlıyordu. Nick'in uzun boyu, muhteşem, sarışın, mavi gözlü görünüşü ve çirkin flörtleri arasında Ellen muhtemelen Nick Haddonfield ile tanıştığını hatırlıyordu, oysa kendi adını bile hatırlayamıyordu.

Val, "Nick evlenmeye zorlanmak istemediği için birkaç yıl gözlerden uzak kaldı," dedi. "Sussex'e gitti ve önce seyyis, sonra da kırsal bir mülkte ahır yöneticisi olarak işe başladı."

"Elleriyle mi çalışıyordu?" Ses tonunda isteksiz bir merak vardı.

"Büyük ihtimalle bir çatalla. Onu o zaman tanıdım. O benim için sadece Wee Nick'ti, arada sırada Kasabada birlikte spor yaptığımız bir arkadaş. Eğer unvanını atladıysam, bu bir dikkatsizlikti ama Nick beni düzeltmedi." "Öyle bir şey yapmadı," diye onayladı Ellen ve içindeki nişastanın bir kısmı dökülür gibi oldu. Val'in koluna biraz daha yaslandı, ağırlığı hoş karşılandı ve hatta

Rahatlatıcı. "Peki seni kontrol ettirmek gibi bir alışkanlığın var mı?"

Val, "Çok sık dolaşıyor ve arkadaşlarının çoğunu kontrol ediyor," diye açıkladı. Nick'i savunmak istemiyordu -Nick'in savunmaya ihtiyacı yoktu- ama Ellen'ın Val'in bu adamı neden arkadaşı olarak gördüğünü anlamasını istiyordu. "Bu bahar sezon boyunca birkaç haftalığına onun yanına taşındım. Kuzeyden gelmişim ve ailemden birinin evinde kalmayı kesinlikle istemiyordum."

Ellen, "Yeni satın aldığınız şeyin cazibesi de buradan geliyor," diye sözlerini tamamladı. "Ona geçici bir ilgiden daha fazlasını gösteriyorsun."

"Öyleyim." Val bu gözlem karşısında gülümsedi. "Ev, iyi bir piyanonun olduğu her yerdi."

"O kadar ciddi miydin?"

"Öyleydim; sonra bu oldu." Sol elini kaldırdı. "İnsan bazen farklı bir plan yapmalı ve gerçekten de hayatımın geri kalanını bir piyano sehpasında geçirmek pek de iyi bir plan değildi." Bu dürüst gözlemi kin gütmeden yapabilmesi onu şaşırtmıştı.

"Ama sen mobilya yapıyorsun," diye itiraz etti Ellen. "Bu da zamanının bir kısmını alıyor olmalı."

"Piyano yapıyorum Ellen," dedi Val, bu gerçeğin ortaya çıkmasından dolayı tuhaf bir rahatlama hissederek. "Ya da çalışanlarım yapıyor. Çok kazançlı bir iş, en azından şimdilik." "Piyano mı?" Ellen yolun ortasında durdu, başını eğdi ve

ona baktı.

Val, beynindeki dişi dişlilerin, mobilya yapmakla ya da son itirafıyla en ufak bir ilgisi olan başka herhangi bir lanet şeyle ilgili söylediği her Tanrı'nın kutsanmış kelimesini mükemmel bir şekilde hatırlayarak vızıldadığını bilse bile bekledi.

"Tam olarak yalan söylemedin," dedi yavaşça yürümeye devam ederken, "ama yalan söyledin. Neden?"

"Ne tür gösterişli bir genç adam piyano yapar? Krallığın huzuru için piyanoya nasıl ihtiyaç duyulur? Piyanolar, sandalye ve masaların aksine anlamsız israflardır. Uygur toplumun sandalye ve masalara ihtiyacı vardır." Val dehşet içinde Majesteleri'nin mantığının yankılarını sesinde duydu, gerçi babası Val'in kulağına bu tür bir mantığı mırıldanmayalı yıllar olmuştu.

"Buna ciddi inanmıyorsun, değil mi?" Ellen'ın sesinde şaşkınlık vardı ve yine ona bakıyordu.

"Pek çok kişi biliyor, sanırım kendi babam da dahil." Val elini bırakarak bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Çok daha fazla insan piyanolarımdan birine sahip olmak için paralarını vermeye hazır, bu yüzden bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum."

Arka terasa yaklaştıklarında Ellen, "Hâlâ piyano yaptığınızı anlamaya çalışıyorum," dedi. "Çok karmaşık bir iş olmalı."

"Gerçekten harika." Val ona bahçeden terasa çıkan merdivenlerde yardım etti. "Tüm bu ahşap, tel ve metalden en yüce ses çıkıyor."

"Basit topraktan çıkan parlak, hoş kokulu çiçekler gibi," diye yanıtladı Ellen. "Bu süreçte ilahi bir şeyler olmalı. Başka bir açıklaması yok, gerçekten."

"Tam olarak öyle," dedi usulca, "ilahi bir şey." Sessiz ay ışığında, parmaklarının arkasını yanağında gezdirmek ve elini kendi elinin içine almakla yetindi, ama bu onunla ortak noktalarının bir parçasıydı. İkisi de sanatçının güzellik yaratma, onu besleme, büyümesini ve gelişmesini izleme ve duyuları ve ruhu memnun etmesini görme ihtiyacına sahipti.

Diğerlerinin arasında yerlerini aldıklarında, Val en büyük kardeşini bir kenara çekip ona uzun uzun nutuk çekmek istedi. Aziz Just, Valentine'in kimseyle ortak bir paydası olmadığı gibi yanlış bir düşünceye kapılmıştı.

Kim olursa olsun.

"Seninle Little Weldon'da yollarımızı ayırmayı düşünüyordum," dedi St. Just ertesi sabah köyden geçerlerken, "ama burada Candlewick'tekinden daha fazla fırtına hasarı olduğu için, sanırım seni sağ salim evine bırakacağım."

"Gerek yok," dedi Val arabanın tepesinden. "Nick bana bakıcılık yapıyor, Darius kaleyi koruyor ve kafirler de benim fazladan gözlerim ve kulaklarım."

Nick kısırağının üzerindeki tüneğinden, "İşte, işte," dedi. "Kâfir mi?" "İşte," diye cıvıladı Dayton.

"Ve burada," diye ekledi Phil.

"Üç milden daha az," dedi St. Just. "Tartışmayı bitirdiğimizde yolu yarılarmış olabiliriz."

"Keyfinize bakın." Val ekibini ileri sürdü. İçini rahatlatan bir şekilde, malikânesine giden yol, hatırı sayılır yaprak çöpleri ve ara sıra rastlanan küçük dallar dışında temizdi. Ev zarar görmemiş gibi görünüyordu ve ek binaların hepsi ayakta idi.

"Sanırım biraz şansın yaver gitmesi gerekiyordu," diye gözlemledi St. "Heathen, eğer takımı sen alırsan, ben de küçük kardeşimle vedalaşacağım."

Val, Ellen'ın arabadan inmesine yardımcı olurken, Aziz Just her iki çocuğu da yakaladı, parmak eklemlerini taşlarına sertçe sürttü ve sonra onlara sarılarak nefeslerini kesti. Nick kolunu Ellen'a uzattı, orman boyunca kulübeye kadar eşlik etmesi için ısrar etti ama Aziz Just'a dostça bir el sallayıp selam verdi.

"En azından bana sarılmadı," diye mırıldandı St. Just, Val'e gülümseyerek. "Sana son emirlerim dul kadınla evlenmen, yuva kurman ve henüz adı konmamış mülkün için birkaç bebek yapman. Ona da aynı bilgeliği vermiştim."

"Evlilikle ilgilenmiyor." Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti ama Val'in elini tutması için onu rahatsız da etmemişti.

"Fikrini değiştir," diye karşılık verdi St. Just. "O sorunları olan bir kadın, Val. Anna ve Emmie'de kokladığım gibi onda da koklayabiliyorum. Çöz onu

ve parmağına bir yüzük taktım." "Hala beni kabul edeceğini sanmıyorum."

"Seni pislik." Aziz Just bir adım daha yaklaştı ve bir elini Val'in ensesindeki saçlara götürdü. "Gerçekten de kışının altında bir piyano sehпасı olmadan düklük derneklerine layık olmadığını mı düşünüyorsun? Bu kurnazlık bununla mı ilgili? Basit bir el ağrısı yüzünden klavye tanrısı değil de sadece bir ölümlü olduğun için Moreland'ın meşru oğlu olduğunu inkâr etmek mi?"

Val eline baktı. "Fark etmediğini sanıyordum."

"*Fark* etmediğimi mi sandın?" Aziz Just hırladı ve sanki yaramaz bir köpek yavrusuymuş gibi onu hafifçe salladı. "Waterloo'dan döndüğümde, sırf ben uyuyabileyim diye saatlerce oyun oynadın. Beni ölümden döndürüp eve getirdin, sonra da bana can simidi oynadın. York'a gittiğimde, sırf iyi idare edebildiğimden emin olmak için bütün kışı orada geçirdin. Winnie'nin edindiği ilk arkadaşın ve bana ya da Emmie'ye derdini anlatamadığında Scout'un kulakları ağrıyana kadar piyanoya vuruyor. Bizi her gece ninnilerle uyuttun, benim için çocuklarla konuştun, sen... Lanet olsun sana."

"Sana da lanet olsun." Val yaklaştı ve çoğunlukla boğazındaki yumruyu yutmak için kendine bir an tanımak amacıyla kardeşine sarıldı. "Bazen"-alınını St Just'ın omzuna koydu-"Acaba bütün bunlar sadece gürültüden ibaret değil mi? Birinin beni dinlediğini bilmek güzel."

"Dinliyordum. Her notayı duydum Val." Aziz Just ona biraz daha sıkı sarıldı ve sonra geri çekilmesine izin verdi. "Her notayı."

Aziz Just ona bir bakış fırlattı, bu bakış Val'in Aziz Just'ın o yorgun asker halini, onu ve Waterloo'dan eve dönen pek çok kişiyi takip eden umutsuzluk ve şaşkınlığın bir ipucunu görmesini sağladı.

"Yaz," dedi Val, bu bakışı sürdürmek istemeyerek. "En geç iki yıl içinde cevap vereceğime söz veriyorum." Kardeşiyle birlikte atın beklediği yere doğru yürüdü. "Aptalca risklere girme, Emmie ve Winnie'ye sevgilerimi ilet ve al." Elini yeleğinin içine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Winnie için."

"Bir mektup mu?" Aziz Just mektubu açmadan kendi cebine soktu. "Onun gibi bir şey." Val biraz gülümsedi. "Bir aşk mektubu, belki. "Belki bir aşk mektubu.

ve burada yaptığınız her şey için teşekkürlerimi sunarım."

"Benim için zevkti." Aziz Just onu tekrar ensesinden yakaladı, alnından öptü ve atın üzerine çıktı. "Dul kadınla evlen, küçük kardeşim. Seni gülümsetiyor."

Val hiçbir şey söylemeden başını salladı, çünkü boğazında *yine* konuşmasını engelleyen lanet bir yumru vardı. Aziz Just'un güzel kestane rengi atının üzerinde patikadan aşağı doğru ilerleyişini izledi ve ona geri dönmesi, gitmemesi, onu yalnız *bırakmaması* için bağırma dürtüsünün farkındaydı. Bu eski bir anıydı, St Just'ın kış izninde Yarımada'dan eve döndüğü ve ailesiyle birlikte tatilin tadını çıkardığı, ancak yeni yıldan sonra seferler yeniden başladığında tekrar yola çıktığı zamanlara aitti. Bart da onunla birlikte eve gelmişti, neşeli bir havayla ve gürültülü hikâyelerle ve sonra Bart bir daha eve dönmemişti.

Ama Val aynı zamanda Aziz Just'a bağırarak ve ona bir kez daha söylemek istiyordu.

-Müziğin bir anlamı vardı. Birileri onu dinliyordu. Bir nefes verdi ve bakışlarını zorla malikâneye çevirdi,

Ekipleri bugün için çalışmaya başlamıştı. Çatı hafta sonuna kadar tamamlanacaktı ve iç kısımdaki çalışmalar da güzel bir şekilde ilerliyordu. Yakında mobilyaların ve hatta insanların taşınma zamanı gelecekti.

Bu nasıl olmuştu ve sonra bütün gün kendisiyle ne yapacaktı? Val'in bakışları boş sokakta gezindi ve boğazındaki yumru neredeyse birkaç hafta önce elinin ağrıyabileceği kadar şiddetli bir şekilde ağrıdı.

"Dönmüşsün." Darius evden dışarı çıktı. "O lanet fırtınadan sonra yolların geçilebilir olacağından emin değildim. St. Just bana veda etmeden mi gitti?"

"Eminim kötü bir niyeti yoktu ve biz de onu ölümüne uğurladık." Bunu söylerken bile Val, Darius'un ayrılık sahnelerinden kaçınmak için bilerek evde beklediğine ikna olmuştu. "Hafta sonu nasıldı?"

"Hafta sonu o lanet fırtına dışında sakin geçti. Evinizdeki odunlar muhtemelen harabeye dönmüştür ama Pazar günü çiftlikte çok meşgul olduğum için gerçekten inceleyemedim. Baban sana en büyük sandığı gönderdi.

gizemli, bu arada. Tanrılara şükürler olsun ki Cumartesi günü geldi ve onu getiren ekip sizde kalacak."

"Takım bende mi kalacak?" Westhaven yeni eve taşınmanın bir parçası olarak kuzeye, St. Just'a bir takım göndermişti. Belki de bu bir aile geleneği olacaktı ve çocuklar eve döndüğünde Axel'in kendi takımına ihtiyacı olacağından herhangi bir takım yararlı bir ek olacaktı.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi." Darius nefes verdi, bakışları Val'in omzunun üzerinden geçti. "Bayan Fitz'i ormanda sürükleyen benim kayınbiraderim mi?"

"Öyle." Nick gereksiz yere acele edecek bir tip değildi. "Ve bir sorun var."

"Valentine." Nick nefes nefese kalmamıştı ama yanında Ellen vardı. "Ellen'in mülküne bir göz atsan iyi olur, bulduklarımız hoşuna gitmeyecek."

"Ellen?" Val bir kolunu uzattı ve Ellen onun yanına gitti, sonra da yüzünü Val'in boynuna çevirdi. Ormanın içinden geri dönerlerken Val kolunu onun boynundan ayırmadı ve çok sayıda hasar olduğunu fark etti. Ellen'in onu uyardığı yaşlı emeklilerden biri yan yatmış, kolları ve fidanları da beraberinde götürmüştü.

Alev alev yanan cehennem. Büyülü ev ahşabı, kendisi değişim ihtiyacıyla başa çıkmak istemediğinde gidip onu değiştirmişti.

Darius arkasından usulca, "Aman Tanrım," dedi. Val arkadaşının bakışlarını takip ederek Ellen'in arka bahçesinden küçük, sevimli kulübesine doğru ilerledi.

Eskiden sevimli olan küçük kulübesi. Bir başka ağaç daha devrilmiş, çoğunlukla Ellen'in yan bahçesine düşmüş, ancak kulübenin güney tarafını, çatının harap olmasına ve duvarın tehlikeli bir şekilde altına sarkmasına neden olacak kadar kırpmıştı.

Bu manzara uğursuzdu ve Val'e göre bir şekilde saygısızcaydı da.

"Düzelteceğiz," dedi, gözlerini görebilmek için çenesini yukarı kaldırarak. "Konservatuvarınız o taraftan girecekti ve bu sadece inşaatı hızlandıracak. Dare, bu pisliği temizlemeleri için ekiplerimi buraya getir. Nick, ekibe kesinlikle ihtiyacımız olacak. Day ve Phil ek binalara gidip

ve bir yatak odası takımı bul, sonra da evde Ellen'ı içine taşıyabileceğimiz kadar yakın bir oda seç."

Bir elini Ellen'ın boynunun iki yanına koydu. "Bu işi benim halletmeme izin vereceksin ve lütfen tartışmaya girmeyeceksin. Tanrım" -Ellen'a sarıldı- "evde olsaydın, nakış işleseydin, reçel yapsaydın..."

Başını salladı, gözleri yaşlıydı ve ona sarılmasına izin verdi.

"Ah, şuraya bak." Val devrilmiş ağacın dibini işaret etti. "En büyük hazinen zarar görmemiş." Marmelat kabarık turuncu sırtının üzerine oturmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ön patisini yıkıyordu.

"İstiyorum..." Ellen, fark etmemiş gibi davranan kediye doğru bir el uzattı.

"Onu senin için getireceğim." Val onun burnunu öptü ve birkaç adım geri giderek ağacın dibine yaklaşan kediye doğru ilerledi. Val hayvana uzandı, sonra dondu ve ağaca daha yakından baktı. Kediye ortasına sıkıştırdı ve Marmelat'ı Ellen'a geri götürmeden önce etraftaki ağaçlara bir kez daha göz attı.

Val kediye ona uzattı. "Onu utanmazca terk ettiğinizi ve günahlarınız için, tüm arkadaşlarının, farelerin onu karşılamak için beklediği malikaneye kadar size eşlik etmesine izin vermeniz gerektiğini söylüyor."

"Oh, Val." Ellen sulu bir gülümsemeyi başardı ama mırıldayan kedisini kucaklarken ona yaslandı. "Zarar görmediğine çok sevindim. Sen iyi bir kediciksin Marmie. Çok iyi, cesur bir kedicik."

"Ayrıca çok ağır bir kediciktir." Val onu Val'in elinden alarak şöyle dedi. "Onu malikâneye taşıyalım, eminim orada ona bir tabak krema, sana da bir fincan çay bulabiliriz." *Ya da daha güçlü bir şey.* Kesinlikle daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı-öldürülebileceğini ya da daha kötüsünü düşünmek.

Bu düşünce onu duraksattı, çünkü sakatlanmış olsa bile Val hayatta olduğu için minnettar olacak ve arkadaşlığına daha az ilgi duymayacaktı. Düşüncelerindeki bu sapma onu şaşkına çevirdi ama bu düşünceyi daha sonra huzur, sessizlik ve yalnızlık bulduğunda düşünmek üzere bir kenara bıraktı. Ellen'ı malikânenin mutfağına yerleştirdi ve bir fincan konyağı

Elini. Ayrıca bir kâğıt ve kalem bulup ona kulübesinden hemen ne istediğinin bir listesini yaptırdı.

Geri kalanlar ihtiyaç duyuldukça ek binalara taşınacaktı. Şimdilik onu üst kata yerleştirmek günün büyük bir kısmını alacaktı.

"Listeni bitirene kadar seni burada bırakabilir miyim?"

"Olabilir," dedi Ellen. "Bu kadar dramatik olmamalıyım. Shire'ın her yerinde ağaçlar devrildi ve ben bir ormanın arasında yaşıyorum. Bana evinizi teklif etme nezaketinde bulundunuz."

"Nazik." Bu kibarlık lafı onda böğürme ve kırılgan nesneleri ocak taşlarına fırlatma isteği uyandırdı. "Bunda nazik bir şey yok, Ellen. Eğer düşünüyorsan..." Kendini tuttu ve bir nefes verdi. "Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz aşkım. Şimdilik sinirlerini yatıştır, kendini sev ve eşyalarını kısa sürede taşıyalım." Ona sıkıca sarıldı, öptü ve Darius ile Nick'i bulmaya gitti.

Altın sarısı saçları ve çarpıcı boyu sayesinde Nick'i fark etmek elbette kolaydı. Ayrıca Moreland'ın gönderdiği yeni takımla birlikte yürüyordu.

-Ellen'in kulübesine doğru ilerliyordu. Dükü böylesine abartılı bir hediye vermeye iten şey ne olursa olsun, zamanlama çok şanslıydı ve Val'in, Majesteleri Val'i görgü kurallarını unuttuğu için azarlamasın diye yaşlı çocuğa yazıp teşekkür etmesi gerekecekti.

"Nick!" Val onu selamladı ve kolayca yetişti, çünkü atlar adımlarında kasıtlı değillerdi. "Onları nasıl bu kadar çabuk bağladın?"

"Bir damatla birlikte geldiler," dedi Nick. "Baban yaşlı Sean'ı gönderdi, küfredmesine ve homurdanmasına dayanabildiğin sürece onu yanında tutacaksın."

"Sean burada mı?" Val'in kaşları kalktı. Sean, Morelands'taki en kıdemli damatlardan biriydi.

Nick omuz silkti. "Sean, Kent'te yavrulama yapıldığını söyledi ve Majesteleri henüz bu ikisi için yeterli yetenekte birini işe almadığınızı düşündü."

"Majesteleri konuştu ve sanırım burayı ben idare edeceğim." "Belki de," dedi Nick nazıkçe, "sadece yardımcı olmak istiyordur, Val."

"Belki." Val başını salladı, tartışarak zaman kaybetmek istemiyordu. "Gelecek yılın yakacak odunlarını taşımaya başlamadan önce sana bir şey göstermeme izin ver."

Nick atlara durmalarını işaret etti ve Val'i kulübenin yanından takip etti.

"Kütüğe yakından bak, Nick."

Nick gözlerini yukarı dikerek, "Şuna bakar mısınız?" diye homurdandı. "Şu ağaç komşusunun üzerine devrilmiş." Çitin içindeki bir başka sağlam ağacı işaret etti; bu ağacın kabuğunda birkaç metre uzunluğunda, belki de otuz metre yüksekliğinde parlak, soluk bir yarık vardı. "Ve muhtemelen birisi gövdeden geriye kalanları dibinden kesene kadar oldukça rahat bir şekilde tutundu. Lanet olsun Val. Sorunların var."

"Ellen da öyle," diye karşılık verdi Val. "Ya evde olsaydı, uyusaydı ya da kitaplarıyla uğraşsaydı? Fırıncılık mı?"

Nick, "Bunu her kim yaptıysa onun evde olmadığını anlayacak kadar uzun sürdüğünü ummalıyız," dedi. "Birkaç santim bile olsa yeşil odun kesmek ses çıkarır."

"Bir umut uğruna Ellen'ın hayatını riske atmak istediğimi mi sanıyorsun?" Val acı acı tükürdü. "İşin kötüsü, bunu yapanın onun düşmanları mı yoksa benimkiler mi olduğunu anlayamıyorum. Axel sana şenlik ateşlerinden bahsetti mi?"

"O yaptı. Bu da dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor ve en azından hedefsizsiniz. Evi yakmak Ellen'a zarar vermez."

"Ve onun kulübesini yıkmak bana zarar vermez. Yani belki de birinin itiraz ettiği şey ben ve Ellen'ın birleşimidir." Birkaç adım atıp yıkık kulübeye baktı. "O küçük evini çok severdi Nick. Sanırım sahip olduğu tek şeydi ve kendini gerçekten güvende hissettiği tek yerd. Onu Kent'e götürür müsün? Ya da David ve Letty'ye?"

"Tabii ki. Leah medeni bir arkadaşlığa bayılır. Ama şu pisliği temizleyelim ve sonra kafalarımızı bir araya getirelim. Şimdilik teselli etmen gereken bir dul var."

"Bu sonuncusu," dedi Day, Phil'le birlikte içeri girerken, kolları Ellen'ın yatağını toplamanın ortasına gelene kadar kaçırdığını fark etmediği ayrıntılarla doluydu: Phil'in kollarında işlemeli yastıklar, eski yorganı, en sevdiği fincanı, fırçası ve tarağını gördü. Her bir parçayı Phil'den aldı ve Day'in kendisine bir bitki uzattığını görünce durup nefesini tuttu.

"O nedir, Dayton?"

"Tezgâhınızın üzerinde duruyordu. İsteyip istemeyeceğinizi bilmiyordum ama yalnız görünüyordu ve sulanması gerekecek."

"Bu otu tezgahımın üzerinde mi buldun?" Ellen, öfkesini sesinden uzak tutmaya çalışarak bitkiyi aldı.

"Geri götürebilirim Bayan Fitz," diye teklif etti Day, bitkiyi onun elinden kaparken.

Ellen bitkiyi saksısıyla birlikte açık pencereden dışarı fırlatırken, "Allah belasını versin," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim beyler, artık biraz yalnız kalmak istiyorum." Sırtını onlara dönmüştü, hayal edebileceği en kapsamlı kovulmaydı bu.

"Bayan Fitz?" Phil'in sesi kararsızdı. "Bay Windham'ı size gönderelim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Ellen, öyle hızlı söyledi ki ikisi de aceleyle geri çekildiler. Ellen gittiklerinden emin olmak için bekledi, kapısını kapattı, yatağa oturdu ve ağladı.

Tekrar.

Phil ve Day bahçede, öğleden sonra Ellen'ın kulübesini taşımak, kesmek ve yama yapmaktan dönen Val ve Nick ile karşılaştılar.

"Yüzme vaktimiz geldi mi?" Val genç asistanlarına sordu. "Yoksa önce sepetlere mi saldıralım ve bunun benim düzenli bahçemde ne işi var?" Kötü bir şekilde çatlamış toprak bir saksıyı almak için diz çöktü, içinde hala buruşuk bir bitki vardı.

"Bunu Bayan Fitz'in tezgahında bulduk," diye yanıtladı Day. "Bir ev bitkisi ya da odası için seveceği bir bitki olabileceğini düşündüm ve ona götürdüm. Pencereden dışarı attı ve ot olduğunu söyledi."

Val'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ellen penceresinden bir *bitki* mi fırlattı? Onu bunu yaparken gördün mü?"

"İkimiz de öyle düşündük," dedi Phil, "ama o bir ot değil; pennyroyal. Güzel bir çay yapar ve nane gibi sindirimi rahatlatır."

Nick uzun kolunu uzattı ve bir yaprağı kopardı.

Nick yaprağı burnuna götürerek, "Phil haklı," dedi. "Pennyroyal nane ile karıştırılabilir çünkü kokusu ve tadı benzerdir, ama bu kesinlikle pennyroyal."

Val kaşlarını çattı ve eczacının pennyroyal hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı. "Neden saksısını değiştirmiyorsun? Cumartesi günü babana götürürüz. Bir işe yarayabilir ama bu arada onu Ellen'in gözünden uzak tutalım."

"Doğru." Day başını salladı. "Akşam yemeği mi, yüzmek mi?"

"Ben akşam yemeği diyorum," dedi Nick. "Yüzmek hem yemeğin tadını çıkarır hem de yatmadan önce bizi serinletir." Çocuklar da aynı fikirdeydi ve pınara doğru yola koyuldular.

"Aklıma gelmişken," dedi Val, çocuklar uzaklaşırken Nick'e dönerek, "seni nereye koyacağız dostum? Araba evindeki karyolalar ben ve Dare için çok küçük ama sana işkence ederler."

"Yatağım var."

"Bir hamak almak ister misiniz? Ellen'da oldukça sağlam bir tane var ve onu özlemeyecektir."

"Bir hamak çok güzel olurdu ama bu hamağın sağlamlığına nasıl kefil oluyorsunuz?"

"Kapa çeneni,

Nicholas." "Valentine?"

"Ne?"

"Pennyroyal'in başka bir kullanımı daha var." Nick'in ses tonu düşünceliydi. "Sindirimi kolaylaştırır, doğru, ama kadınlar bunu âdet dönemlerini başlatmak için kullanırlar."

"Bir kadın bunu neden yapmak istesin ki?" Val, at arabası evine doğru giderlerken sordu. "Bana öyle geliyor ki hanımlar her zaman kramplardan, dağınıklıktan ve tüm bunların zahmetli olmasından şikayet ediyorlar."

"Bunu daha az nazikçe ifade edeyim. Kadınlar bunu regl dönemini başlatmak için kullanırlar.

geç, bazen çok geç."

"İptal etmek için mi?" Val arkadaşına meraklı bir bakış fırlattı. "Tanrı aşkına Nick, bildiğin kötü şeyler beni dehşete düşürmekten asla vazgeçmeyecek. Bu bir kocakarı masalı mı yoksa belgelenmiş bir bilim mi?"

"Bilimin bu konu üzerinde ne kadar durduğunu bilmiyorum ama hamileliğin erken dönemlerinde kullanıldığında bu bitkiye yemin eden pek çok kadın tanıyorum. Ayrıca hamileliğinin çok geç dönemlerinde bitkiyi aşırı kullandığı için ölen birini de tanıyorum."

"Yani bu bitki bir zehir. Tam da ihtiyacımız olan şey."

"Neye ihtiyacımız var?" Darius at arabası evinin verandasından sordu, "ve evcil kafilimiz nerede?"

Val, "Akşam yemeğini hazırlıyorum," diye cevap verdi. "Biri Ellen'ın tezgahına zehirli bir bitki bırakmış."

"Pennyroyal," diye ekledi Nick. "Ve Day ile Phil izlerken onu pencereden aşağı attı."

"Ellen bir *bitki* mi sattı? Alınmış sanırım? Bu şeyin zehirli olduğunu bilmiyordum. Pennyroyal'in regl dönemini başlattığını ve sindirimi kolaylaştırdığını sanıyordum."

Val gözlerini devirdi. "Benden başka herkes bunları biliyor mu? Çekirgeler önlerine çıkan her şeyi yiyip bitirmeden önce gidip yemek yiyelim. Nick, Ellen'ı getirmen için seni seçiyorum."

"Emredersiniz, Majesteleri." Nick abartılı bir şekilde eğilip topuğunun üzerinde dönerken, Darius -dilsiz- yüksek sesle kahkahalar attı.

Akşam yemeği güzeldi, sepetler Nick'in de katılmasıyla fevkalade dolmuştu. Ellen pek konuşmuyordu ama yemek yiyordu, çünkü Nick her lokmayı alması için onu sıkıştırıyor, alay ediyor ve cesaretlendiriyordu. Val arkasına yaslanıp izledi, keşke kadını beslemek ve başını sokacak bir çatı sağlamak dışında bir şey yapabilseydi. Bunlar ihtiyaçlardı, Freddy Markham'ın görevi gereği yapması gereken şeylerdi, Francis'in Ellen'ın bir daha asla istememeye niyetlendiği şeylerdi.

Nal sesleri yemeği böldü ve Val kalkıp pınar evinin kapısına gitti. Bir atlı, soluk soluğa kalmış, yağlanmış bir atın üzerinde patıkada tırıs gidiyordu. Adam aşağı indi ve doğrudan Val'e yaklaştı.

"Siz Valentine Windham mısınız?" Kır saçlı küçük bir cüceydi ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Ben Windham'ım."

"Bu senin için." Adam Val'in eline mühürlü bir zarf tutuşturdu. "Cevabını bekleyeceğim, ama bu arada atımı gezdireceğim. Zavallı herif bu sıcakta bitmek üzere."

"Ahırda su var." Val zarfa baktı, iade adresi yoktu ama eli tanıdı. "Canavarla yürüyebilen bir seyisimiz var. Sean'a seslen ve o mavi bir çizgiyle küfür ederken kulaklarını tut. Atla ilgilendikten sonra pınara gel, sana yiyecek bir şeyler bulalım."

"Memnuniyetle." Adam bir kez başını salladı ve atını ahıra doğru götürdü.

"Arayanlar mı var?" Darius pınardan çıkarak sordu.

"Hazlit'ten bir kurye." Val pakete şüpheyle baktı. "Hafiye mi?

Onu kullandığını bilmiyordum."

"İhtiyaç var." Val zarfın kenarını dudaklarına götürdü. "Ve o bir dedektif, hafiye değil. Dahası, kız kardeşinizin güvenliğini sağlamada kritik bir rol oynadı, bu yüzden biraz saygı gösterin."

"Val?"

Cevap olarak Darius'a ters ters baktı.

"Ellen artık güvende," dedi Darius nazikçe. "Birinin kafasını kırmak istediğini biliyorum, ama benimkini değil, en azından ben seni evindeki çiftlikle ilgili bilgilendirene kadar?"

"Anladığım kadarıyla bu iyi bir haber değil?"

"İyi ya da kötü değil. Fırtına bize samanlıkta kalan çatının çoğunu kaldırma nezaketini gösterdi. Bragdoll'lar ve ben Pazar sabahını çatıyı brandalamakla geçirdik, ama sürekli bir fırtına daha olursa bu da işe yaramayacak."

Val gözlerini kapattı - *bugün hiçbir şey yolunda gitmeyecek* miydi? "Ahırda çalışmak üzere evden ekipler çekeceğiz."

"Mantıklı. Şu anda burada bir kanadın tamamı çatı altında ve diğer kanat da parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya değil."

"Yarın ilk iş seninle samanlığa bakacağım ve daha ayrıntılı bir plan yapabiliriz. Şimdilik Ellen'ın ayaklarını yerden kesmek, kokuşmuş cesedimi gölete daldırmak ve sonra da biraz uyumak istiyorum."

"Uzun bir gündü," dedi Darius. "Belki *müfettişinizden* iyi haberler gelir."

Val yorgun bir gülümsemeyle, "Siktir git Lindsey," diye cevap verdi.

"Pek çok kişi keşke yapabilseydim diyor." Darius uzaklaşırken kalçalarını hafifçe salladı ve Val ağzını bir gülümsemenin kapladığını hissetti. Zarfı at arabası evindeki karyolasına koydu ve çocuklar masayı toplarken bahar evine döndü.

"Sen." Val bir elini Ellen'ın omzuna koydu. "Oturmaya devam et. Günün yeterince yoğun geçti. Odan nasıl?"

"Çok güzel. Gerçi benim evimin tamamı kadar büyük." "Öyleyse keyfini çıkarın. Orada yıkama suyunuz var mı?"

"Phillip ve Dayton mümkün olan her türlü konfora sahip olduğumdan emin oldular." Kadın ona gülümser gibi yaptı ama gözleri yorgundu ve Val onu konuşmaya zorlayamayacağını anladı.

"Gel." Val onu elinden tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi; kimin gördüğünü, bu konuda ne düşündüklerini ya da daha sonra onu nasıl azarlamaya çalışacaklarını umursamadan. Ellen'la birlikte pınardan çıktıklarında Val bir kolunu Ellen'ın beline doladı ve onu kendi bedenine yaklaştırdı. Üzerlerindeki tüm bakışlara rağmen Ellen'ın kendi isteğiyle gitmesi Val'i yorgunluğundan ya da sessizliğinden daha çok endişelendirmişti.

Onu eve sokmak için kolunu indirdi. "Gerçekten sorun nedir?"

Kadın durakladı ve eğer adam onu dikkatle izlemeseydi, kadının yüz hatlarını toparlamak için gösterdiği çabayı fark etmeyebilirdi.

"Kulübem sahip olduğum tek şeydi. Orası benim evim, sığınağım, yas tuttuğum ve iyileştiğim yerd. İhlal edildi."

Onu sessizce süzdükten sonra merdivenlerden yatak odasına götürdü. Tek bir gün içinde boş bir oda olmaktan çıkıp rahat ve davetkâr bir yuvaya dönüşmüştü. Kulübeden gelen işlemeli yastıklar Val'e buranın kimin yuvası olduğunu söylüyordu ve

Kabarık yatak onu dayanamayacağı kadar cezbetti. Onu, işlemeli minderlerle doldurulmuş iki ahşap salıncağın bulunduğu balkona götürdü.

"Konuşmamız gerek," dedi Val, onu sallanan koltuklardan birine oturtarak. Onu kucağına alıp sarılmamak için tüm iradesini kullandı ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti, belki de Axel'in birkaç gece önce onu kütüphaneye çekmesinden beri hissettiği belirsiz, amansız endişe dışında.

Ellen, "Gerçekten çok yorgunum," diye cevap verdi ama Val onun gözlerinde yorgunluktan fazlasını gördü.

"Gerçekten çok üzgünsün," diye karşılık verdi, "ve üzgünsün. Kulübenizi kısa sürede onaracağız ve yenisinden daha iyi olacak. Asıl sorun nedir, Ellen?"

Hazlit'ten gelen paketi açmadan ya da başka bir paket almadan önce bunu kendisine söylemesini istiyordu.

Sadece başını salladı.

"Pennyroyal'i pencereden attın. Büyüyen ve hassas bir şeye asla zarar vermezsin."

"Tanrım." Kollarını ortasından kavradı ama başını tekrar salladı.

"Ellen..." Val'in sesi alçaktı, yalvarıyordu. "Evden iki yüz mil uzakta bir çoban gibi kokuyorum, yoksa gelip seni tutardım, ama bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Yapamam." Hâlâ onun gözlerine bakmıyordu.

Val yorgun bir ifadeyle, "Yapmayacaksın," diye karşılık verdi. "Sana bunu söylemek istemezdim ama kulübenin üzerine devrilen ağaca yakından bakarsan, kısmen devrildiğini ama sonra tabanından kesildiğini görürsün - özünde, çatına itilmiş. Belki bunu her kim yaptıysa sizin evden olduğunuzu biliyordu, belki de bilmiyordu. Görünüşe göre birileri senin ödünü koparmayı başarmış Ellen ve bu da benim ödümü koparıyor."

Onun sessizliğine bir an daha dayanamadı ve ayağa kalkarak nazik bir elini başının arkasından geçirdi. "Evin birinci katı tamamen güvenli. Seni daha sonra kontrol etmeye geleceğim."

Val'in elini tuttu ve alnını Val'in kalçasına yasladı ama hiçbir şey söylemedi, Val elini bir kez daha Val'in saçlarında gezdirdikten sonra sessizce ayrıldı. Karanlık evin içinde ilerledi, ön kapıyı arkasından kilitlemeye dikkat etti ve sonra kendini gölete doğru giden patıkada buldu. Fikrini değiştirdi, geri döndü ve Hazlit'in paketini aldı, fener ışığında okumak için arabalı evin ikinci katındaki uyku verandasına götürdü.

Nick ve Darius yüzdükten sonra döndüklerinde Val hâlâ gölgelerin arasında oturuyor, Hazlit'in mektubu kucağında açık duruyordu.

"Kötü haber mi?" Nick sırtını verandanın korkuluklarına yaslayarak sordu.

"İşte." Darius Val'in gözlerinin önünde bir şişe salladı. "Bu da kötü haber, ama yarın sabaha kadar değil ve sadece Nick ve ben sarhoş olmana izin verirsek."

Val şişeden büyük bir yudum aldı ve Nick'e uzattı. Darius kendini hamağa bıraktı ama hamağı oturmak için kullandı ve ayaklarını yerde tuttu.

Darius, "Biri ağacı kesmiş," dedi, "ve bu da evin içinde ateş yakmalarından sonra oldu. Başka ne tür belalara katlanmak zorunda kalacağımızı bilemeyiz. Hazlit bu bulmacaya ne ekliyor?"

Val boş bir sesle, "Kiralılar Markham'ın genel hesabına yatırılıyor," dedi. "Ellen'in çekebileceği bir hesap ama çekmiyor."

Nick şişeyi Darius'a uzatırken, "Yani orada bir yığın para olmalı," diye sözlerini tamamladı.

"Göstermelik bir meblağdan başka bir şey yok. Frederick Markham son beş yıldır hesaptaki her kuruşu düzenli olarak çekmiştir."

"Demek iyi kalpli baron dul kuzeninin kanını kurutuyor." Nick yaklaşan karanlığa doğru kaşlarını çatı. "Kötü bir davranış. O herifi dışarı çağırman gerekebilir."

Val başıyla onayladı. "Olabilir. Ellen bunu hoş karşılamaz. Daha da kötüleşir."

Darius şişeyi Val'e geri uzattı. "Kuzeninin dul karısından çalmaktan, onu ihtiyaçlar için toprakta açlıktan ölmeye zorlamaktan daha kötü ne olabilir?"

Burada sosyal bir cüzzamlı gibi mi yaşayayım?"

Val, "Kiralardan altı kiracı çiftlikten ödenmesi gereken tutarlardan oluşması gerekiyor," dedi. "Ama son beş yıldır, yedi farklı kaynaktan yedi ayrı depozito var. Freddy, Ellen'dan kendi lanet arazisi için kira alıyor."

"Onu öldürecek misin?" Nick sordu. "Bir hayatı sona erdirmenin her türlü yolunu bilirim, Valentine."

"Nick..." Darius, "Val'in aklına pişman olacağı fikirler sokma," diye azarladı.

Val bir yudum daha alarak, "Onu öldürmeyeceğim," dedi. "Yine de ona ölmüş olmayı dileyebilirim."

Nick şişeyi Val'den aldı. "Aklında ne var?"

"Onu buraya ilk konuğum olarak davet edeceğim ve o kart elini kaybettiğinde bana nasıl bir hediye verdiğini ona göstereceğim. Dostlarımı yakın, düşmanlarımı daha yakın tutacağım."

"İtalya'da o kadar zaman geçirmene asla izin vermemeliydim." Nick başını salladı ve viskiyi Darius'a uzattı. "Machiavelli'ye atıfta bulunmak, aptalın kafasının arkasına indirilecek basit bir sopa işi göreceksen karanlık işler çevirmek."

Val ince ince gülümsedi. "O noktaya gelebilir. Şimdilik planlarımı düzeltmek, Majestelerine bir not göndermek, evimi bitirmek ve bugünün pisliğini üzerimden atmak istiyorum."

"Biliyoruz." Darius şişeyi teslimiyetle salladı. "Seni beklemiyorum."

"Kapıyı kilitledin mi?" Ellen mırıldandı, yatağında kendisine yeni katılmış olan adama daha da sokuldu. Üzerinde sadece çarşafı bırakmıştı ve akşam esintisinde hafif bir üşüme hissetmişti. Val kızarmış tuğla gibi bir sıcaklık yayıyordu ve fiziksel olanla hiçbir ilgisi olmayan bir güven ve sıcaklık veriyordu.

"Yaptım." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Dinlen. Sabah konuşuruz." "Val?"

"Sevgili mi?"

Sevgili mi? Ah, siz tanrılar ve küçük balıklar, o çok sevilen, arzulanan...

"Böyle şeyler söylememelisin ama bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi Ellen, karanlıktan memnun bir şekilde.

"Sabaha kadar bekleyebilir."

"Cesaretimi kaybedeceğim." Bir kolunu adamın zayıf beline doladığında sesi kesildi. "Ve benden nefret edeceksin."

"Senden asla nefret etmeyeceğim," dedi Val, yüzünü onun omzuna yaslayarak. "Konuş benimle."

"Freddy. Buradaki işinizi sabote etmek için yapılan tüm girişimler. Bu o." "Nereden bildiğini sormayacağım ama sana katılıyorum. Freddy."

"Peki ne yapacaksın?" Ellen onu tutuşunun gevşemesine izin verdi.

"Kaçıp gitme." Val onu kendine doğru çekti. "Şimdilik sana sarılıp dinleneceğim ve seçenekleri değerlendireceğim. Bu konuda endişelenmene gerek yok, Ellen."

"Endişeleniyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorsunuz."

"Kundaklama mı? Mülke zarar verme, cinayete teşebbüs?"

"Evden olduğumu biliyor olmalıydı," dedi Ellen, Freddy kesinlikle bir can alabilecek, hatta üç hatta dört can alabilecek kapasitedeydi. "Freddy bir fırsatçı. Muhtemelen sizi rahatsız etmek ya da ilerlemenizin nasıl gittiğini görmek için uğradı ve fırtınanın ona bana daha fazla eziyet etmek için bir yol bıraktığını fark etti."

"Bir süredir sana eziyet ediyor, değil mi?"

"Onunla tanıştığım o lanetli günden beri." Ses tonundaki acılığı engelleyemiyordu. "Dikkatli olacak mısınız?"

"Seninle mi?" Val onun şakağını öptü. "Hem de çok. Onunla, daha da çok. Şimdi uyu ve bırak üzülme işini ben yapayım."

Kadın uyuyakalınca Val onun yanına uzandı, önce tavana, sonra da perdelerin arasından süzülen ay ışığında Ellen'ın yüzüne baktı. Sonunda Ellen, Val'in okşamaları ve sıcaklığıyla uyudu. En azından ona bir şey teklif etmişti ve bu onu cesaretlendirmişti ama aynı zamanda temkinliydi: Neden ona bir şey teklif etsin ki?

Hikayenin sadece bir kısmını, tabii giderken geri kalanını da yanında götürmeyi düşünmüyorsa?

On iki

Nick samanlığın çatısına bakarak, "Ne berbat bir karmaşa," diye gözlemledi. "Ve bu lanet şeyin yarısı dolu olacaktı."

"Daha fazla samanımız var," dedi Val. "Başka yerlerde, brandaların altında, barakalarda ve benzeri yerlerde depolanmış durumda. İyi haber şu ki, iyi bir hava bizi bekliyor gibi görünüyor ve erzak elimizin altında. Adamlara samanların geri kalanını getirmelerini söyle, öğleden sonra onları çatıya taşıyacağız. Hızlı çalışırlarsa hafta sonuna kadar samanları getirmiş ve çatıyı kurmuş oluruz."

"Bu çok iddialı," diye uyardı Darius.

"Ama imkansız değil. İlk saman mahsulü tarlalardan çıktı; taylar, buzağılar ve kuzular yerde; sebze tarlaları üretiyor. Bu yaz ortasındaki durgunluk, mısırın geri kalanının olgunlaştığı ve her gün işlenecek arazi olmadığı zaman. Kiracılarıma haber vereceğim. Sen ekipleri idare et."

"Ya ben?" Nick bir kaşını kaldırdı. "Sevgili Ellen'ı da yanıma alıp Kent'e mi döneceğim?"

"Henüz değil," dedi Val, neden tereddüt ettiğinden emin değildi. "Sen ve Dare mülk yönetimi hakkında benden daha çok şey biliyorsunuz ve eğer birkaç gün daha ayırabilirseniz çok memnun olurum."

"Kalabilirim." Nick çatıyı incelemeye devam etti. "Dediğin gibi, yılın bu zamanı buralar sakın olur ve seyahat etmek kolaydır. Ayrıca, neler yaptığını görmek hoşuma gidiyor."

Val'in gülümsemesi alaycıydı. "Böylece bunu aileme rapor edebilirsin."

"Lafı açılmışken." Darius cebinden bir zarf çıkardı. "Devlin bunu o gittikten sonra size vermeleri için çocuklara verdi. Dün ve dün gece çok meşguldüler..."

"Doğru. Sana beni beklememeni söylemiştim."

Val mektubu alıp ağaçların arasından geri döndü ve yürürken bir yandan da okudu. Darius, saman mahsulünün geri kalanını ahıra taşımak için gereken işgücünü toplamak üzere Bragdoll'ların çiftliğine doğru yola çıkarken Nick onun yanında sessizdi.

"Ne diyor?" Gölete vardıklarında Nick sordu.

Val durdu ve suyun karşısına baktı. "Waterloo'dan sonra geceyi uyuyarak geçirmesinin iki yılını aldığını söylüyor ve ben elime sadece birkaç ay verdim. Umutsuzluğa kapılmamalıyım."

"Elin mi?" Nick, Val'in mektubu tutan sağ eline baktı.

"Bu." Val sol elini kaldırdı.

"Bütün parçaları yerinde görünüyor." Nick Val'in elini tuttu ve inceledi. "Modaya uygun olmayan bir şekilde bronzlaşmış, belki biraz nasırlaşmış ama oldukça işlevsel."

Val şaşkınlıkla eline baktı ve sonra onu esnetti. "Ağrıyordu. O kadar ağrıyordu ki oynayamadım."

Nick elini bıraktı. "Acımış gibi görünmüyor ama her acı görünür değildir."

"Hayır." Val onun eline baktı. "Öyle değil. Ama bu oldukça görünürdü ve şimdi... değil."

"Daha iyi hissediyor musun?" Nick yüzünde şaşkınlık ifadesiyle sordu.

"Öyle," dedi Val usulca. "Sonunda oldu. Hâlâ sancılarım var ve gün sonuna kadar daha da kötüleşecek ama iyileşme ilerliyor gibi görünüyor."

"Taşra hayatı insana iyi geliyor." Nick bir kolunu Val'in omuzlarına doladı. "Akarsu kenarındaki battaniyelerin üzerinde tadını çıkarmanın en iyi olduğu doğanın belirli bir yönü de öyle."

"Ne?" Val durdu ve arkadaşına ters ters baktı.

Nick sırtarak, "Aziz Just ve Axel seni Cumartesi günü Ellen'inla gölgenin tadını çıkarırken görmüşler," dedi. "Ne kadar şehvetli bir küçük canavarsın sen Val. Sana iyi bir örnek olduğumu düşünmek beni memnun ediyor."

"Cehennem ateşi." Val gözlerini indirdi, yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım tepeden koşarak gelmedikleri ve nöbet için bağırmadıkları için minnettar olmalıyım."

"Sanırım yapmalısın, ama gerçekten, dostça, karmaşık olmayan bir sopalamanın iyileştirici gücü için söylenecek çok şey olduğunu düşünüyorum."

"Her türlü sopalama için söylenecek çok şey olduğunu düşünüyorsunuz."

"İstiyorum." Nick'in ifadesi son derece ciddiye. "Daha da önemlisi, gecikmişin Valentine, hem de sadece biraz oynamak için değil."

"Belki." Val yürümeye devam etti ve Nick onun kolunu bıraktı. "Muhtemelen öyleydin. Ama insan ihtiyaç duyduğu şeyi her zaman ihtiyaç duyduğu anda bulamıyor."

"Biri değil, ama doğaçlama yaparak iyi iş çıkarıyorsun."

Val, Nick'in kullandığı müzik teriminde gizli bir anlam arayarak ona baktı ama Nick'in yakışıklı yüzü masumiyetini korumaya çalışıyordu.

Salı günü öğleden sonra Val tüm kiracılarını haftanın planları hakkında bilgilendirdi ve her iki ekibi de saman taşımak için işe koyuldu. Ahır çatısındaki ekipler aşınmış makasları değiştirmeye ve malikaneden samanlığa malzeme taşımaya başladı.

Val, Ellen'ı öğle vakti, muhtemelen yatak odası olacak yerde bir buket hazırlarken buldu. Kırmızı güller ve parlak turuncu daylilies seçmişti.

"İlginç bir kombinasyon," diye mırıldandı Val, arkasından yaklaşp çiçek kokusunu içine çekerek. "Seni bu evde görmek hoşuma gidiyor, Ellen." Ellen hareketsiz kaldı ve Val zamanın tükenmesinden önceki anları çalmanın iç kemirici duygusunu yaşadı.

"Sarıl bana." Ona yaslandı. "Burada olmaktan bu kadar hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum."

"Burada kollarımda mı" -Val kucağını sıkılaştırdı- "yoksa burada evimde mi?" "İkisinde de." Döndü ve kollarını onun beline doladı. "Ve sen benimle de yatmamalısın."

"Seni koruyorum." Val başını eğerek onun boynunun yan tarafını öptü.

Ellen çenesini eğdi. "Sanki kilitler bu işi yapmayacakmış gibi."

"Tamamen olmayacaklar." Geri çekildi ve onun elini tuttu. "Nick Ana pınar evinde bulunmamızı talep etti. Nick ne isterse, Nick onu alır."

"Garip bir adam ama ondan hoşlanıyorum."

Evin içinde ilerlerken Val, "Cüssesi onu diğerlerinden ayırıyor," dedi, "ve sanırım sonuç olarak kendi başına olmaya alıştı. Ondan hoşlanmanıza sevindim, çok bunaltıcı olabiliyor."

Ellen ona bir bakış daha attı ve Val durup onun bakışlarına karşılık verdi.

"Ne?" "O adam..." Ellen bahar evine doğru bir el salladı. "Bir Evimdeki ağaca pervasızca atını bağlayan adam bir *kont*, Valentine. Kardeşin bir kont ve arkadaşın Dare de bir kontun yedeği. Bu kadar çok unvanla bu kadar yakından ilişkilendirdiğiniz ailenizin doğası nedir ve kardeşiniz, Korsikalılara karşı uzun ve sadık bir şekilde hizmet eden tüm adamların arasında, cesareti için bir kontluk verildi? Sir Dewey bütün savaşları durdurdu ve sadece şövalye unvanı aldı, Tanrı aşkına."

"Ne soruyorsunuz?" Val kafasının arkasındaki ısrarcı sesi duymazdan gelerek bir sorunun arkasına saklandı: Ona babanın bir dük olduğunu söyle, diğer kardeşinin de bir kont olduğunu söyle, *ona gerçeği söyle*.

"Seni pek tanımıyorum," dedi Ellen alçak ve mutsuz bir sesle. "Ailenin kim olduğunu, nerede yaşadığını, nasıl piyano yapımcısı olduğunu, hayatta bundan sonra ne yapmak istediğini bilmiyorum."

"Adım Valentine Forsythe Windham." Ellen'ın kendisini ondan vazgeçirmeye çalışmasını duymak istemediği için bir adım daha yaklaştı. "Ailem geniştir ve çoğunlukla Kent'e yerleşmişlerdir. En büyük erkek kardeşimle tanıştınız ve ben de size her bir kardeşimi ve kuzenimi memnuniyetle anlatırım. İtalya'da okurken piyano yapmayı öğrendim ve burada böyle bir girişim başlatmanın iş açısından mantıklı olduğunu düşündüm. Hayatta bir sonraki istediğim şey, Ellen Markham, sensin." Onu kendine doğru çekti, buna itiraz etmesine cesaret etti.

"FitzEngle," diye fısıldadı onun omzuna doğru. "Ellen FitzEngle."

"Neden Markham değil?" *Kahretsin, neden Ellen Windham değil?*

Hızlı ve uzaklara kaçacaktı, bu yüzden ağzını kapalı tuttu ve kısa, çalıntı bir an için onu arabanın verandasında tuttu. "Çağırdık." Val ona gülümsedi, yüzünde isimsiz bir endişenin belirmesine izin vermemeye çalışıyordu. "Ama Ellen, lütfen bana bir söz verir misin?"

"Ne?"

"Sorularınız olursa bana sorarsınız, ben de cevaplarım. Suçlumuzu yakaladığımızda, seninle konuşmak istiyorum. Gerçekten konuşmak."

"Eğer bana karşı dürüst olursan, benim de sana karşı dürüst olmamı beklersin" dedi. "Olmak istiyorum, keşke olabilsem, ama ben... yapamıyorum."

"Olmayacaksın," diye yineledi Val yumuşak bir sesle, "ama hazır olduğunda ben de olacağım ve dinleyeceğime ve iyi dinleyeceğime söz veriyorum."

Ellen başını salladı ve böylece bir tür ateşkes yapmış oldular. Val kendi ikiyüzlülüğü için kendine lanet etti ama Ellen'ın bir gün ona sırlarını anlatmaya hazır olabileceği düşüncesiyle teselli buldu. Bu bir başlangıçtı ve Ellen onu Freddy konusunda uyarmıştı bile.

Val kendi kendine bunun cesaret verici olduğunu tekrar tekrar söyledi. Ve eğer ateşkes bazen bir teslimiyet ve sahadan ayrılıştan önce geliyorsa, bunu da defalarca görmezden geldi.

Ertesi gün Ellen çocukları da yanına alarak pazara gitti ve Val, Darius ve Nick'i samanlığın çatısına yardım etmeleri için bıraktı. Öğle vakti Darius öğlen molası için çağrı yaptı ve ekipler yemeklerini yemek üzere gölete doğru hareket etti.

"Onlara katılalım mı?" Darius sordu.

Nick, "Burada atlarla birlikte kalalım," diye önerdi. "Diğer herkes mola verirken hayvanların izlerini takip etmek zorunda kalması hiç adil değil."

"Yem torbası giyiyorum," dedi Val. "Ahırın içi daha serin ve benim de biraz serinlemeye ihtiyacım var."

"Bunu destekliyorum," dedi Darius, "ve kendi yüzüm için de bir yem torbası."

Pikniklerini ahırın hayvanlar için ayrılmış alt katına taşıdılar. Val'in talimatıyla kısa süre önce temizlenmiş ve badanalanmıştı,

ve zeminler, şimdilik birçok konut kadar temiz olduğu noktaya kadar yeniden döşendi.

"Bu ahırını sevdim." Nick onaylayarak etrafına bakındı. "Tavan çok alçak değil. Öğle yemeğinde ne var?"

Darius her iki adama da birer sandviç uzattı ve Nick viski şişesinden uzun bir nefes çekerken onu izledi.

"Bana da bir tadımlık ayırın lütfen." Darius şişeyi geri aldı ve Nick'e ağzını silip sırtımasını söyledi.

Nick arkasına yaslanıp yerden tavana kadar uzanan sağlam bir destek kirişine yaslanarak, "Çok iyi," dedi.

Işın kaymış ve bu küçük sesi bir anlık sessizlik izlemişti. Nick'in sessizce ve ısrarla söylediği "Siz ikiniz defolup gidin" sözleri Val'in aynı derecede ısrarlı "Dare, ekibi topla" sözleriyle çarpıştı.

Val Nick'in yanına gitti ve ağırlığını Nick'inkine ekleyerek kirişi yerinde tuttu.

Dare ekibi ahıra soktu ve kirişin üst kısmına sağlam bir zincir sardı. Atlar kirişi yerinde tutarken -gereken hassas denge göz önüne alındığında bu hiç de kolay bir iş değildi- Val ve Nick gerekli desteği sağlamak için makasları getirdiler.

Hepsi ahırın dışına çıktığında, atlar bir kez daha yulaflarını çiğnerken, Val dönüp yapıya kaşlarını çatarak baktı.

"Pazar günü biri testereyle çok meşguldü," diye mırıldandı Val. "Pazar gününün çoğunda burada olduğunu sanıyordum, Dare?"

"Pazar sabahı." Darius ahıra bakarken elini çenesine götürdü. "Pazar öğleden sonra Bragdoll'un oğullarına diğer kiracı çiftliklerdeki bazı ağaçların temizlenmesine yardım etmeleri için eşlik ettim."

"Böylece samanlık erişilebilir bir hedef haline geldi. Çatıyı bu kadar çabuk restore edeceğimizi kim bilebilirdi?"

"Kesinlikle palavracılar," dedi Nick. "Bilmedikleri şey, bu hafta ilk kesimin geri kalanını da ahıra dolduracağındı. Bu ek ağırlık olmasaydı, orta kiriş, şüphelenmeyen bir öküz kendine iyi bir çizik atmaya çalışana kadar dayanabilirdi."

Val yüzünü buruşturarak, "Daha fazla sabotaj," diye mırıldandı. "Sonbahara kadar hayvanları buraya taşımayı planlamıyordum."

"Yani belki de," dedi Darius yavaşça, "yeni çatı yapıldıktan sonra bu şeyin çökmesine izin vermek, böylece tüm saman mahsulünüzü ve ahırdaki hayvanların hayatını tehlikeye atmaktı."

"Nick, "Kötü bir saman yılı daha geçirirseniz kiracılarınızı kaybedersiniz," dedi.

"Eğer suçlumuz Freddy Markham *ise*," dedi Val, "o zaman saman mahsulü hakkında Almack'ın listesinden daha fazla bir fikri yok demektir. Ona göre yıkılan bir ahır, onarılması için para gerektiren bir sorundur. Birkaç köylünün hayatını kaybetmesini ya da insanların topraklarından sürülmesini düşünmez."

"Bir hazine," dedi Nick. "Gerçek bir hazine ve sen onun başından beri senin başına bela olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum, ama nedenini bilmek istiyorum. Bu mülke herhangi bir yatırım yapması pek mümkün değildi ve bunun yerine yarım büyük bir kitle ile uzaklaştı."

"Bütün bu dram iştahımı açtı." Nick ahıra geri döndü, yiyecekleri ve şişeyi aldı ve Darius'a uzattı. "Bunu güvenli, gölgeli bir ağaca götürelim ve yemeğimizi huzur içinde bitirelim. Ama buradan sonra nereye gideceksin Val?"

"Freddy'ye kır evimdeki ilk misafirim olarak bana katılması için bir davetiye gönderdim bile." Çimenlere yerleştiler, Val'in sırtı ağaca yaslanmıştı. "Sör Dewey'i ne yapmak istediğim konusunda uyardım ve o da bunu onaylamıyor ama beni durduramaz da."

"Ellen'in kulübesine ne olduğunu ona anlattın mı?" Darius sordu. "Notu dün gönderdim ve Freddy'nin önümüzdeki günlerde aramasını bekliyoruz. Çarşamba."

"Ellen pazardayken," dedi Darius. "Ona ziyarete geldiğini söylemeyecek misin? O piçin neredeyse üçümüzün ve iki muhteşem atın üzerine bir ahır yıkacağını söyleyecek misin?"

Nick sandviçinden bir ısırık alırken, "İşte, işte," diye ekledi.

Val, "Ona ahırdan bahsedeceğim ve sanırım dinsizlere de söylememiz gerekiyor," dedi, "ama Freddy'nin geldiğini bilmemeli."

"Onu Kent'e götürebilirim," diye hatırlattı Nick Val'e, "ya da Londra'daki eve, hatta Candlewick'e."

Val, "Bir şeyler döndüğünü anlayacaktır," diye karşı çıktı. "Ve eğer kaçarsa, bu Freddy'yi ele verebilir. Little Weldon'daki dedikodu değirmeni yağlanmış bir tekerlek üzerinde dönüyor ve birilerinin Freddy'ye bilgi verdiğine inanıyorum."

Darius sandviçinden bir ısırık alırken, "Ve onlar değerli bir şey aktardıklarının farkında bile olmayabilirler," dedi.

"Sana değerli bir şey söyleyeceğim." Nick arkasına yaslandı ve başını Val'in uyluğuna yasladı. "Şu anda biraz kestirmek çok değerli, ama belki önce şu şişeden bir yudum daha içmelisin, Dare." Uzun parmaklarını salladı, gözlerini kapadı ve bir yudum aldı.

"Doğru." Darius yiyecek çuvalını yastık olarak kullanarak uzandı. "Biraz kestirmek tam da aradığım şey."

Val aralarında oturuyordu, Nick'in başı kalçasına ağırlık yapıyor, göğsünde garip bir sıcaklık oluşuyordu. Bu ikisi onun için *hayatlarını* tehlikeye atmışlardı. Şimdi de sadık köpekler gibi etrafına yayılmış, bir sonraki tehdit ortaya çıkana kadar tembel tembel uyukluyorlardı. Ölüm tehdidinin beraberinde insanın sevildiğine dair kesin bir güvence getirmesi tuhaf bir umut ışıltıydı.

Hawthorne Bragdoll en sevdiği düşünce ağacına oturdu ve az önce samanlıkta tanık olduğu sahneyi düşündü. Lanet bina neredeyse çökmüştü, sadece sarışın dev -kanlı bir konttu bu- ve Bay Windham ayakta tutuyordu. Windham iri yarı ve kasları zayıflamış biriydi ama o sarışın adam, gezici bir sirkten fırlamış gibiydi, güçlü bir adam ya da bir dev olabilirdi. Adam gülümsediği için Thorn'un aklına Vikingler geldi.

Özellikle de kadınlara.

Neal, Louise denen orospu deve gülümsediğinde bir anda çılgına dönmüştü. Zavallı Neal, Louise Hackett'in ağzının ara sıra yakışıklı ve varlıklı adamlara gülümsemekten başka bir şey yapmadığını bilmiyordu ama Thorn ona fazladan para vermeyi çok görmüyordu. Zor günlerdi ve hizmetçiler ve senyörler için her zaman zor olacaktı. Yine de hizmet karşılığı para, bu kanlı fikirli yaramazlıktan çok uzaktı.

Pazar günü yapılacak tüm temizlik işlerinden kaçmaya niyetli olan Thorne, ev ormanındaki ikinci favori düşünme ağacına gitmiş, ancak Bayan FitzEngle'in kulübesinin hemen yanında yarı devrilmiş bir ağacın etrafında çalımlı çalımlı yürüyen, çenesi düşük, geveze bir züppeyi görmüştü. Thorn dehşet ve şaşkınlık içinde olanları izlerken, züppe Hiram Hackett ve ahmak kardeşi Dervid'e ağacı dul kadının kulübesinin üzerine düşecek şekilde kesmelerini emretmişti.

Birkaç hafta önce Thorn, Hiram ve Dervid'in her seferinde bir sürü kereste artığı ve başka çıra taşıyarak malikâneye gidip geldiklerini görmüştü. Birkaç teneke lamba yağı da getirmişlerdi ve Thorn, Londra'nın yakılmasından bu yana en büyük şenlik ateşini göreceğinden emin olmuştu.

Ev boş olduğu ve Windham arkadaşı ya da ailesi olmadığı için sesini çıkarmamıştı. Ama dul kadının tek evine bilerek bir ağaç çarpmıştı.

Thorn'a göre bu, kendi hoşgörülü standartlarına göre bile çürümüş bir durumdu. Bayan Fitz de Thorn gibi dışlanmış biriydi ve Thorn onun komşularından üstün olduğunu hissediyordu, bu da ona Thorn'un sınırlı sempatisini kazandırıyor. Thorn'un kız kardeşi yoktu ama bir annesi vardı ve babasının şişeye olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, bir gün annesi muhtemelen dul kalacaktı.

Ve eğer biri annesinin evinin üzerine lanet olası bir ağaç düşürseydi... Thorn hayali bir öfkeyle yumruklarını sıktı ve sonra biraz daha düşünmek için ağacına geri yerleşti.

"İşte bu ilginç." Freddy Markham, Londra'daki evinin kahvaltı salonundaki sehpayı süsleyen tek mektubu eline aldı. Mektup

Her sabah aşağı inmeden önce faturalar ve mektuplar dikkatlice ayrılır, davetiyeler ya da duruma göre davetiyeler çay içerken incelemesi için bırakılırken, daha az iştah açıcı yazışmalar kütüphanede onun nihai hoşnutsuzluğunu beklerdi.

"Lordum?" Stanwick'in ses tonu saygılıydı, ancak gözlerinde muhtemelen maaşının geç ödenmesinden kaynaklanan uzun bir acı vardı. Adamın centilmenlik kurallarından haberi yoktu.

"Lord Valentine Windham'ın ögle yemeğinde konuğu olmaya davet edildim, böylece Little Weldon'daki eski mülkünde ne gibi ilerlemeler kaydettiğini görebileceğim." Freddy sesini neşeden uzak tuttu; alt rtbedekilerin önünde duygularını belli etmemek gerekirdi.

"Peki siz gidecek misiniz lordum?" Stanwick, Freddy'nin çayını hazırlarken kibarca sordu.

"Bunu kaçırmazdım. Hava müsaade ederse curricle ile gideceğim, çünkü orada kötü niyetli olmak istemiyorum. Sadece şapkamı çıkarıp adama iyi dileklerde bulunacağım ve Oxford'da birkaç gece geçireceğim." Akademisyenler yaz tatilindeyken, her zamanki istekli kadınlar topluluğu onun geleneği için fazlasıyla mutlu olurdu.

"Sizi ne zaman hazırlayayım lordum?"

"Davetiye önümüzdeki arşamba günü için, yani Pazartesi yola çıkacağım." Freddy davetiyeyi dudaklarına götürdü. "Stanwick, ne zamandan beri ayımızın yanında bisküvi ikram etmeyi bıraktık? Bir adam biraz acıkmaktan fazlasını yapabilir' ve ben de krallığın lordu."

"Mutfakta ne varmış bir bakayım lordum."

Freddy onun gidişini izledi, tüccarların faturalarını ödeme konusundaki iler acısı sabırsızlıklarına rağmen bir miktar yiyeceğin geleceğinden emindi. İyi hizmetkrlar, krallığın efendisinin bu tür şeylerin üstünde olduğunu ve bu yüzden masasına yiyecek gelmeye devam edeceğini anladılar.

Bundan neredeyse emindi.

Geçen hafta sonu yaşanan yaramazlıkları göz önünde bulunduran Val, o hafta sonu malikanesinde kalmaya karar verdi. Ellen, Nick, Darius ve çocuklara evi boşaltmalarını söyledi ve arazide devriye gezmeleri için Bragdoll'ları tutmayı teklif etti ama sadece Darius gitmeyi kabul etti.

Londra'da ne gibi işler gördüğünü ne Nick ne de Val sormak istiyordu.

Val'i şaşırtan bir şekilde, Axel ve Abby Belmont Cumartesi günü ziyarete gelmeye karar verdiler; belirtilen amaç Axel'in Ellen'ın kulübesine yapılacak eklentiye gözünü ve elini vermesi, belirtilmeyen amaç ise hiç şüphesiz adamın sadece oğullarını görmesiydi.

Val Cumartesi sabahı, son beş gündür her sabah olduğu gibi Ellen'ın yatağında ve kollarında uyandı. Başka yatak odaları da hazırды, eğer geceyi burada geçirmek isterlerse Val Belmont'lara gerçek bir misafirperverlik gösterebilirdi ama Val Ellen'la geçirdiği gecelerden vazgeçmeye bir türlü cesaret edemiyordu.

Kaçacaktı. Val bunu hissedebiliyordu. En büyük iki erkek kardeşi, Moreland'ın dayanılmaz yüksek eliyle yüzleşmek yerine süvariler için kaçmıştı. Kendisi de İtalya'ya kaçmıştı. Kardeşi Gayle ise mali sıkıntılar içindeki bir dükalığın ticari karmaşasına atlamıştı. Dev savaştan eve döndüğünde, önce şişeye sonra da Yorkshire'ın vahşi doğasına kaçmıştı.

Valentine Windham yaklaşan ayrılığın kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordu. Ellen duygusal olarak bavullarını hazırlıyordu ve onun fikrini değiştirmek için yapabileceği tek bir lanet şey bile yoktu.

Ama o bir erkekti, bu yüzden sonuçsuz bir şekilde sonsuza kadar beklemek yerine, ilk gri ışık perdelerin arasından süzülürken Ellen'ın yatağından kalktı, yanağına bir öpücük kondurdu ve kıyafetlerini sandalyenin üzerine attığı yerden aldı. Yapması gereken uzun bir liste vardı ve Ellen'la olan sorununu çözemezse en azından listesini halledebilirdi.

Babası kadar kötüydü, Parlamento'da yasa tasarıları geçirmenin beceriksiz, zorba bir baba bahanesi olmayı bir şekilde telafi ettiğini düşünüyordu.

"Val?"

"Al, aşkım." Yatağın yanına döndü ve onun uyuklu bakışlarıyla buluşmak için yarı giyinik bir şekilde çömeldi. "Dün gecenin çoğunda seni uyanık tuttuğum için seninle uyumaya döndüm."

Yatağın kenarına doğru eğildi ve kollarını adamın boynuna doladı.

"Bu ne?" diye mırıldandı, kalçasına yerleşti ve saçlarını geriye doğru düzeltti.

Ellen eğilerek onun omuzlarına sarıldı. "Bana aileden ne zaman bahsedeceksin? Gerçekten anlatacak mısın, sadece birkaç yatıştırıcı detay değil?"

Sessizdi, vicdanı zamanın doğru olmadığı hissini bastırmaya çalışıyordu. O nasıl tepki verirdi? *Babam krallıktaki en güçlü adamlardan biri, aynı zamanda en kararlı ve hanımına en sadık olanlardan biri. Bizden meşru çocuklar isteyecektir, bu yüzden vedalarımızı bir an önce yapalım.*

"Freddy ile aranızda gerçekten neyin yanlış olduğunu bana ne zaman söyleyeceksin?" Val sessizce söyledi. Ellen'ın elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü, yargılamak değil sadece dinlemek istediğini anlatmaya çalışıyordu ama Ellen'ın gözlerinde öyle bir çaresizlik vardı ki sorduğuna pişman oldu.

"Sana söyleyeceğim. Yakında ve söylediğimde, keşke söylemeseydim diyeceksin."

"Francis'e ihanet mi ettin?" Val elini onun yanağına götürerek usulca sordu.

"Evet," dedi Ellen kararsız bir nefesle, "ama... kastettiğiniz şekilde değil. Sadakatsiz değildim, gerçi bunun pek önemi yok."

Oda yavaş yavaş, amansızca aydınlanıyordu ama Ellen sessizliğini koruyordu.

"Hazır olduğunda konuşacağız," diye söz verdi ve boynuna bir öpücük daha kondurdu.

"Ve bana aileden bahsedecek misin?"

Val hüznle gülümsedi. "Bunu yaptığımda, keşke yapmasaydım diyeceğim ve sen de öyle olabilirsin."

"Her şey hazır," diye onayladı Darius, çiftlik arabasının bir sonraki Çarşamba sabahı erkenden köye doğru ilerleyişini izlerken. "Yine de senin bu fikrini sevemiyorum Val, adamlar öylece yüzleşmek, etrafta bir yargıç yok, Wee Nick'ten başka kralın huzurunu sağlamak için hazırda kimse yok."

"Küçük Nick," dedi adamın kendisi, "o iradesiz soytarıdan daha üstün, onun iki katı ağırlığa, iki katı erişime ve en az beş katı beyin gücüne sahip. Ve eğer benim büyüleyici varlığım ona iyi davranması için ilham veremezse, sen bizi kurtarmaya hazır bir şekilde kanatlarda bekliyor olacaksın."

"Val'i kurtarın. Freddy'ye Ellen hakkında ne söyleyeceksin?"

"Mümkün olduğunca az," dedi Val. "Ne kadın onu ne de erkek kadını ilgilendirmeli. Bu toplantının tüm amacı bunun böyle olduğunu görmek."

"En azından onun için bir şeyler yapıyorsun," dedi Nick yardımsever bir tavırla, "gerçi burada kısa sürede çok şey yaptın."

"İyi ekipler," dedi Val etrafına bakarak. "Yine de itiraf etmeliyim ki, bu sessizlik beni geriyor. Ellen'ın evindeki gürültüleri duyabiliyorum ama kuzey kanadımın her yerinde iskele görmemek, sürekli küfürler, bağırışlar ve çekiç sesleri duymamak sinir bozucu."

"Daha önce kafadaki notalar dışında pek bir şey duymazdın," dedi Nick, "şimdi duyuyorsun. Artık bir şeyler duyuyorsun."

"Muhtemelen." Val bu fikri düşündü. Dinlememek başka bir şeydi ama Nick onu *duymamakla* suçluyordu. Grace başkalarını hiç dinlemeyen biriydi.

Darius, "Gözlerinde birkaç ay önce olduğu kadar sık o kaybolmuş bakış yok," diye ekledi, "ve sol elini saatte yüz kez şişman, mutsuz bir yumruk yapmıyorsun."

"Elimi yumrukladım mı?" Val, konuşurken söz konusu ele bakarak sordu.

"Bunu fark ettim, çünkü ilk başta bunun kızgın olduğun ve birine, hatta belki de benim büyüleyici benliğime bir yumruk atmaya hazır olduğun anlamına geldiğini düşündüm. Sonra bunu yaptığının farkında bile olmadığını fark ettim."

Val'in bakışları bir arkadaşından diğerine kaydı. "Dik yürümeyi ve ara sıra İngilizce konuşmayı başarabilmem beni şaşırtmaya başladı, görünüşe göre kendime bu kadar yabancıymışım."

Nick kaşlarını çatarak, "Kendine yabancı değilsin," diye düzeltti onu, "daha çok seni önemseyenler için bir ziyaretçisin."

Val sustu, arkadaşlarının ona başka ne söylemek isteyebileceklerini merak ediyordu, ancak başkalarıyla birlikteyken bile kendi sanatsal dünyasına dalma eğilimi gösteriyordu. Arkadaşları alaycı bir gülümsemeyle birbirlerine bakarken, aniden bunu yine yaptığını fark etti.

"İkinizin de canı cehenneme." Val her ikisini de kollarından itti. "Evi bir kez daha gözden geçireceğim. Sen ek binaları, Dare, sen de ahırları alırsan, Nick, kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Elbette." Nick, Darius'u arkadaşıyla göz göze bırakarak uzaklaştı.

"Bu hafta evi düzene soktun," dedi Darius. "Ev iyi görünüyor ve sanırım Ellen'ın kulübesi bittiğinde oraya taşınacaksınız."

"Bu mantıklı olurdu," diye yanıtladı Val, tam da bunu yapma konusundaki isteksizliğini dile getirmek istemeyerek. Ellen'ın kulübesine geri dönmesi, onun hayatından çıkmasına bir adım daha yaklaşması anlamına geliyordu. Eğer Ellen birlikteliklerini sona erdirirse, o bahçesinde çalışıp didinirken, bir evlik odun ve üç evrenlik inat uzakta dururken, evde tek başına yaşamaya dayanamazdı.

"Peki," diye sordu Darius nazikçe, "piyanoyu ne zaman kuracaksın?" Val dönüp arkadaşına baktı. "*Ne piyanosu?*"

"Babanın ekiple birlikte gönderdiği," dedi Darius. "Hani şu son bir haftadır vagon bölmelerindeki sandığında duran."

Val irkildi. "*Arabada* bir piyano mu bıraktık?"

"Freddy bir piyanonuz olmasını bekleyecek," dedi Darius, ses tonu sadece sıkılmıştı. "Ve o gelene kadar sabahın yarısını öldürmemiz gerekecek."

"Ve Nick'in hatırı sayılır kas gücü bize yardımcı olacak." O lanet şeyi kurmamalıydı bile. Ekselansları Val'e piyano gönderirken ne düşünüyordu acaba? Babasının sonunda iyi niyetli olması ve zamanlamayı tam olarak, ironik bir *şekilde yanlış* yapması, ilişkilerinde çok tipik bir durumdu. Val gözlerini dikmiş

Son zamanlarda sağ elinden farklı görünmeyen sol eline baktı. Bu hediyeı daha sonra her zaman paketleyebilir ve geldiği yere geri gönderebilirdi.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı, kendi kendine hiçbir piyanonun lanet olası bir vagon evde barındırılmaması gerektiğini söyledi, hele de *kendi* vagon evinde.

"Madem ısrar ediyorsun."

"Bu şeyi akort edecek misin?" Nick, enstrümanı birinci kattaki salona yerleştirdiklerinde Val'in omzuna bir kolunu atarak sordu. "Setinin yanında olduğunu biliyorum."

Val'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ama Nick haklıydı. Aletleri yanındaydı, her zamanki gibi.

Darius şeytani bir masumiyetle, "Ellen bunu oynamaktan hoşlanabilir," diye önerdi.

"İkinizin de canı cehenneme," dedi Val iç çekerek. Bir piyanonun akort edilmesi dışında.

Ustaları enstrümanı çok dikkatli bir şekilde paketlemişlerdi, çünkü piyano ona aitti ve akort edilmeye bile ihtiyaç duymayacak kadar iyi durumdaydı. Val kapağı kapattı ve odanın içinde piyanoyla birlikte teslim edilen bankı aradı. Onu piyanonun önüne yerleştirdi ve koltuğun altından beyaz bir kâğıt parçasının çıktığını fark etti.

Babasının kesik, kendinden emin elinde bir not.

Valentine,

Bu tür şeyleri, belki de Grace'i sevmek dışında, şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha iyi çalıyorsunuz. Her iki mağazanızda da satışa hazır olanları denedikten sonra bunu seçti. Özellikle orta ve alt seslerde çok güzel olduğunu söyledi, ne demekse artık. Majesteleri müziklerinizden bazılarını gönderecek, gerçi ona Morelands'dan istediğinizi seçmenizin daha iyi olacağını söyledim, çünkü yaşı bir adam en genç (ve tek bekar) oğlunu bu şekilde görebilir, ancak bazı noktalarda Majesteleri ile mantık yürütmek mümkün değil.

İstersen Sean sende kalabilir. Morelands'ın ahırları onun yaşındaki biri için çok büyük ve yoğun, ama o daha hafif görevler istemeyecektir. Bu Majesteleri'nin fikriydi, piyano ise benim.

Umarım siz de benim gibi iyisinizdir - ki babanızla zaman zaman yazışma nezaketini göstermiş olsaydınız bunu bilirdiniz. Anneni yatıştırmak için yazdığın kibar, neşeli teşekkür notları sayılmaz.

Moreland

Val neyin sinir bozucu karışımına kıkırdamak zorunda kaldı? Kısa nottaki işgüzarlık, utangaç ima ve basit aşinalık. Majesteleri bin yıl boyunca denese de asla ince ya da sakinleştirici bir insan olmayacaktı. Doğrudan, acımasız ve düşesine sadık biriydi. Bir yıl önce geçirdiği kalp krizinden bu yana biraz yumuşamıştı ama Val bu kısa mektupta bile hâlâ bariz bir manipölasyon çabası olduğunu hissediyordu.

Babasını ziyaret edecekti.

Babasına yazacaktı.

Piyano çalacaktı, oysa babası yıllarca ona müziğin bir erkek için salon yeterliliğinin ötesine geçtiğinde hayatını sürdürmenin züppece bir yolu olduğunu söyleyip durmuştu. Bir piyano hediyesinin tüm bu öğütlerle tamamen çeliştiğini boş verin! Eğer Majesteleri *melodisini* değiştirmek isterse, o zaman diğer tüm melodiler -geçmiş, şimdiki ya da gelecek- yok olurdu. Gerçekliği istediği gibi değiştirebilmek inanılmaz bir özellikti. Bunun püf noktası muhtemelen bir dükten diğerine aktarılan ilk sırdı. Varis-kardeşini bir daha gördüğünde Gayle'e bunu sorması gerekecekti.

Piyano tezgahının kapağını kapattı, ama bir başka belgeyi fark etmeden önce değil; üzerinde "ödendi" yazan bir konşimento.

Çok güzel bir enstrümandı. Val pırıl pırıl cilaya bakarken iç çekti. Elbette bir grand. Annesi onun için daha azıyla yetinmezdi. Kapağı kaldırdı ve oturdu, kendi kendine sadece akordunu test ettiğine yemin etti.

Yeminini tutmak için testini Winnie için bestelediği ve Aziz Just ile kuzeye gönderdiği küçük ninniyle sınırladı. Winnie meşgul bir çocuktur. Malikânenin içinde küçük bir kasırğa gibi oradan oraya koşturuyor, peşinde nefes nefese koşan köpek mastodon Scout'la birlikte yetişkinlerin işlerine burnunu sokuyordu.

Bu yüzden Winnie'ye, Scout köpek sinirlerini yatıştırmakta zorlandığında ya da Winnie yoğun günlerini sonlandırmak için sessiz ve güzel bir şey istediğinde çalması için bir beşik şarkısı yazmıştı. Bu onun için yazdığı ilk parça değildi ama belki de sonuncusu olacaktı.

Ellerini yavaşça tuşların üzerine koydu, tuşların tanıdık serin hissi kollarına ve vücuduna bir farkındalık dalgası gönderdi.

"Seni özledim dostum," dedi piyanoya sessizce, "ama bu sadece bir ziyaret."

Notalar o kadar kolay geliyordu ki, yumuşak sabah havasına ve avluya doğru sürükleniyordu. Basit, şefkatli, lirik ve tatlı olan parça ağaçların ve çiçek sepetlerinin arasından, güneş ışığının huzmelerinden geçerek göletin üzerine yayıldı. Arabalı evin balkonunda Nick ve Darius son notalar kaybolurken birbirlerine gülümsediler.

"Bu bir başlangıç," dedi Nick sessizce. "Mütevazı bir başlangıç ama iyi bir başlangıç."

On üç

Arayan kişi için giyinmeyi bitirdiğinde Val'in sabahdan kalan bir saati vardı, bu yüzden eve geçti ve kütüphanesine doğru yol aldı. Masasında uzun dakikalar oturdu ve babasına yatıştırıcı bir teşekkür notu olarak görülmeyecek ne yazabileceğini düşündü - meydan okunmuştu ve Val bir meydan okumayı görmezden gelmeye meyilli değildi. Ne Moreland'dan, ne de Val'in hayatının durumu göz önüne alındığında.

Ekselansları Percival'a, Moreland Dükü'ne, vs,

Kısa, yatıştırıcı bir teşekkür sayılmazsa, belki uzun, coşkulu, tamamen içten bir teşekkür sayılabilir diye aklımdan geçti. Kendimi yüceltme riskini göze alarak, benim için seçilen enstrüman gerçekten çok güzel ve bunu takdir ediyorum.

Cömert hediyeniz için bir müzik odam bile olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum, ancak yaz başında burada bulduğum malikane üzücü bir şekilde bakımsızdı ve kemirgenler, serseriler ve yarasalar dışında yaşanabilir değildi. Üçü de tahliye edildi ve önümüzdeki birkaç hafta içinde malikane tüm ayrıntılarıyla tamamlanacak. Darius Lindsey, Axel Belmont ve Axel'in oğulları bu konuda özellikle yardımcı oldular ve şimdi Bellefonte Kontu Nicholas da elini taşın altına koydu. Bu keyifli bir proje olmakla birlikte göz korkutucuydu çünkü evin bakımsızlığı malikânenin sorunlarının yalnızca bir yönünü oluştuyordu.

Baron Roxbury Frederick'in burada bana büyük zorluklar çıkardığına inanıyorum ve henüz nedenlerini ortaya çıkaramadım. Mülkün eski sahibi olarak burada hiçbir yasal çıkarı olamaz ama yine de hem bana hem de merhum baronun dul eşine karşı kötü niyet besliyor gibi görünüyor. Majestelerinin Roxbury'nin durumuyla ilgili verebileceği her türlü bilgi takdir edilecektir.

Kız kardeşlerime ve Westhaven'a selamlarımı iletin, eğer onubenden önce görürseniz. Aziz Just'ı yaklaşık on gün önce kuzeye doğru yola çıkardık ve çok yakın bir gelecekte ondan ve Emmie'den iyi haberler almayı umuyoruz.

Düşüncelerimde ve dualarımda yer almaya devam edeceksiniz,

Valentine

"Affedersiniz Bay Windham, ama misafiriniz geldi."

Val'in resmi olarak işe aldığı tek hizmetkâr olan Davies adındaki uşak kapıda belirdi. Bugün mutfakta kadınlar vardı, çünkü Val misafirlerinin geleceğini biliyordu, ama diğerlerine gelince...

"Teşekkür ederim, Davies." Val ayağa kalktı, yeleşini aşağı çekti ve sabahlık ceketini omuz silkerek giydi. "Lütfen misafirime resmi salonu gösterin ve mutfağa çay tepsisini göndermelerini söyleyin. Lord Bellefonte misafirimizin geldiğini biliyor mu?"

"Öyle, lordum, ve biz konuşurken mutfaktan geçerek araba evinden geliyor."

Val yüz hatlarının bir dükün en küçük oğlunun takındığı ifadeye bürünmesine izin verdi; kibar, belli belirsiz sıkılmış, ama kendisinden çok ama çok aşağı olanlara karşı yardımseverce hoşgörölü. Freddy Markham'ın yanına gittiğinde, Freddy bembeyaz ellerinde ters çevrilmiş bir Waterford vazosuyla pencerenin önünde duruyordu.

"İyi günler lordum." Val biraz gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Kasaba'dan yolculuğunuz iyi geçmiş?"

"Windham." Freddy sırttı ve vazoyu yere bıraktı. "Dün geceyi Oxford'da turistik yerleri gezerek ve yaz birasının tadını çıkararak geçirdim. Beni oldukça neşelendirdi."

Val, gülümsemesinin hafifçe soğumasıyla Freddy'nin ev sahibinin nezaket unvanını kullanmamasının hoşuna gitmediğini belli etti.

"Sizin için ne kadar hoş," dedi Val, ses tonu tamamen başka bir şeyi ima ediyordu. "Oturalım mı?"

"Demek çay ve çörek yapacağız. Çok güzel, ama söylemeliyim ki, eski yer için çok zahmete girmişsiniz."

Val omuz silkti. "İyi kemikleri var. İnsan değerli bir şeyin basit bir ilgisizlik yüzünden boşa gitmesine izin verilmesinden nefret ediyor." Freddy'nin kaşları kalktı ama yüz ifadesinden, bu sözün neresinde kendisine yönelik bir hakaret olduğunu tam olarak anlayamadığı anlaşılıyordu.

"Birinin var," diye cevap verdi, biraz daha az coşkulu bir şekilde. "Bir tur atalım mı? Yıllardır içeriği görmemiştim."

Val tek kaşını kaldırdı. "Dışını gördünüz o zaman?"

"Oh, şey..." Freddy kelepçelerini vurdu ve bir parmağını yakasının içinde gezdirdi. "Eğer bu civardaysam, ara sıra bir göz atmak için bu tarafa doğru bir tur atarım."

"Peki bakacak ne var? Kiracılarımdan anladığım kadarıyla çiftlikleri sizi ilgilendirmiyor."

"İlgilenmiyor musun?" Freddy kaşlarını çatı. "Benim onların çiftlikleriyle ne ilgim var?"

Onlar çiftçi, değil mi? Ve işte çayımız!"

"İzin verin doldurayım." Val çaydanlıkla iyi bir iş çıkarmıştı. Çocukken kız kardeşlerinin çay partilerine katılmıştı ve bu, gerçek ya da taklit her züppenin mükemmelleştirmesi gereken bir beceriydi. Freddy'ye çayını uzatırken Val, Freddy'nin elinin hafifçe titrediğini görmenin mutluluğunu yaşı.

"Bence de." Freddy Val'e parlak bir şekilde gülümsedi. "Madem sadece biz varız, günü güzelleştirmek için doktorluk yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Val, Freddy'nin büfede gördüğüne hiç şüphe olmayan çok iyi bir konyak sürahisini sessizce Freddy'ye uzattı.

"Geç mi kaldım?" Nick kapıyı çalmadan içeri girdi. "Geldim ve topluluğun affına sığınıyorum. Roxbury." Nick adamın gözlerine baktı ama eğilmedi, çünkü Nick'in Freddy'den daha kıdemli olduğu açıktı.

"Sen Reston'sın." Freddy yine gülümseyerek ayağa kalktı ve elini uzattı. Val araya girerek, "Yakın zamandaki bir vefat nedeniyle," dedi, "o artık Bellefonte."

Nick başını eğdi ve Freddy'nin elini görmezden geldi. Nick, Freddy karşılık olarak eğilene kadar, yüksek boyundan, mavi gözleri buz gibi soğuk, burnundan aşağıya baktı.

"Çay, Bellefonte?" Val tepsiyi işaret etti.

"Tabii ki." Nick konyağı görünce inanmayan gözlerle baktı. "Lord Valentine, çayı brendilemek gibi saygısız bir uygulamayla mükemmel bir demliği mahvetmiyorsunuz, değil mi?"

Val, Nick'e bir fincan doldururken, "Tabii ki hayır," diye hoş bir şekilde cevap verdi.

"Bellefonte Candlewick'teki arkadaşlarını ziyaret ediyordu," diye açıkladı Val Freddy'ye, "ve bugün varlığıyla bizi onurlandırdı. Ailece tanışıyoruz."

Val ve Nick, Freddy konyak sürahisine özlem dolu bakışlar atarak çay fincanının içinde kaybolmaya çalışana kadar, isimlerini ustalıkla birbiri ardına sıraladılar.

Çay fincanları boşaldığında Val ayağa kalktı. "Çayımızı içtik ve Lord Roxbury bunca yolu bizim anılarımızı dinlemek için gelmedi. Buraya geliş amacı mülkte kaydedilen ilerlemeyi görmektir, o yüzden ona evi gezdirelim, olur mu?"

Val mutfaklardan başladı ve oda oda gerekli onarımları, tadilatları ve restorasyonları sıraladı. Çatıda, bahçede, ek binalarda ve arazide yapılması gereken işleri de sıraladı. Listenin sonu gelmiyordu ve Freddy'nin utanması gerekirken, görünen tek sonuç gözlerinde somurtkan bir öfke kıvılcımı yakmak oldu.

Dört katı da gezmişlerdi ki Lord Roxbury bir tuvalet istedi ve bir misafir odasına yönlendirildi.

"Evi gördükten sonra arazide gezinmek isterseniz, siz beyefendilerle ön tarafta buluşmaktan memnuniyet duyarım." Lord Freddy teklif etti.

Val, Nick'le bir an bile göz göze gelmeden, "Sizi ön terasta bekleyeceğiz," dedi. Freddy'yi görünürde tuvaleti kullanması için bırakarak yürüdüler.

Yürürken Nick, "Ona fazla zaman verme," diye mırıldandı, "tavan arası merdivenlerini bir çırpıda çıkıp o çıra yığınının üzerine bir kıvılcım çakmak bir anlık iş." Koridorun köşesini döndüklerinde Val başını salladı ve Darius'un onları beklediğini gördü.

Darius gözlerini devirerek, "Ne çekilmez bir küçük göt," diye fısıldadı. Koridorda bir kapı açılıp kapandı, ardından tavan arasına çıkan dar merdivenlerde ayak sesleri duyuldu.

"Hadi gidelim." Nick Val'in kolunu çekiştirdi ama Val kıpırdamadan durdu ve ayak seslerini dinledi.

"Şimdi. Kapıyı açık bırakacağız, Dare."

Çatı katının merdivenlerini sessizce tırmandılar, tepede durup dinlediler. Freddy yarısı sıvı dolu bir teneke kutuyu sallıyor, muhtemelen ağzından biraz akıtmak için etrafında döndürüyor, sonra tekrar döndürüyordu. Teneke yere bırakıldı ve bir sessizlik daha oldu, bu sırada çakmaktaşının çelik üzerindeki belirgin cızırtısı tavan arasının durgunluğundan net bir şekilde geliyordu. Val hareket etti; Nick sessizce onu izledi.

"Neden yakmıyorsun, lanet olası?" Freddy çıra yığınınına bakarak mırıldanıyordu.

"Çünkü," dedi Val, "odunlar oldukça nemli tutulmuş ve kundakçılık yapmak istemezsin, Roxbury."

"Windham!" Freddy ayağa kalktı, yüzü kırmızının ilginç bir tonuna dönmüştü. Çakmaktaşını tekrar cebine soktu ve sanki bir bahane kanatlanıp kendisine doğru gelecekmiş gibi etrafına bakındı.

"Alt katta." Val tavan arasını işaret etti. "Şimdi."

"Hiçbir şey kanıtlayamazsın," diye tısladı Freddy alçak ve kaba bir sesle. "Senin sözüne karşı benimki olacak."

Nick, Val'in dirseğinden hoş bir sesle, "Ve benimki," diye ekledi.

Darius, Val'in omzundan, "Ve benimki," diye cıvıldadı. "Sanırım aşağıya davet edildin, Roxbury?"

Val, Nick ve Darius'un aniden sessizleşen Freddy'ye resmi salona kadar eşlik etmelerine izin verdi. Evin içinden geçmeleri ve üç kat inmeleri gerektiğinden biraz ilerleme kaydetmişlerdi ve bu süre zarfında Val, Freddy'nin neden kendini iyi hissetmediğini merak ediyordu.

daha büyük bir zafer duygusu. İçgüdülerini doğru çıkmıştı. Ellen'in uyarısı doğrudu-Freddy evi yok etmeye çalışıyordu ama Val yine de nedenini merak ediyordu.

Ve önümüzdeki on beş dakika içinde bunu öğrenmek istiyordu. Öğrenmesi gerekiyordu.

"Tek bir şansın var," dedi Nick resmi salona vardıklarında, "Lord Valentine'ın mülkünü neden yakıp kül etmeye çalıştığını açıklamak için tek bir şansın var." Freddy'yi göğsünden bir kez iterek bir sandalyeye düşürdü. Freddy Nick'ten Val'e ve tekrar Nick'e baktı.

Darius sempatik bir omuz silkmeye, "Ben olsam dökerdim," dedi. "Adam gerçeği öğrenmek istiyor ve sonuçta ortada bir zarar da yok."

Freddy öfkeli bir iç çekişe benzer bir ses çıkardı. "Bütün bu dramaya hiç gerek yok. Beni adil bir şekilde yakaladınız ve ben de cezamı çekip evime gideceğim."

"Adil ve dürüst mü?" Nick'in ses tonu tehditle doluydu. "Bir bahiste bir mülkü kaybedecek kadar aptalsın ve aynı mülkü yakmaya çalışırken yakalandığında adil ve dürüstçe hizmet ettiğini mi düşünüyorsun, Roxbury? Burada hizmetçiler var, *kadınlar ve kızlar*, çok geç olana kadar tavan aralarının alevler içinde olduğunu bilmeyecekler. Ve bu yaştaki bir evde, sizin lütfedip verdiğiniz lamba yağı olmadan da yangın yayılabilir."

"Lamba yağı olduğunu nereden anladın?"

Nick, Darius'a gözlerini devirdi ve Val'in alaycı bir homurtuyu bastırmasına izin verdi. *Bu kadar aptal bir adam nasıl olur da amacına ulaşmaya bu kadar yaklaşabilirdi?*

Nick eğildi, cüssesinin sessizce konuşmasına izin verdi. "Konuş, Roxbury. Şimdi."

"Adama kulak versen iyi olur," diye önerdi Darius. "Şeytan gibi bir öfkesi var ve sen onun arkadaşını tehdit ettin. Ayrıca, şansını Lordlar'da denemeyi düşünüyorsan" -Darius durakladı ve başını salladı- "bunu da düşün." Val'e başını salladı. "Moreland oğluna saygısızlık etmeni hoş karşılamayacaktır ve Lordlar Moreland'ın dükalık cebinde." Darius Nick'e küçük bir gülümseme sundu. "Nüfuzunuzu küçümsemek gibi olmasın lordum."

"Elbette." Nick gülümsemesine karşılık verdi ama Val'e döndüğünde gülümsemesinin kaybolmasına izin verdi. "Zaman kaybediyoruz lordum. Bu sefil köpek pisliğiyle beş dakika konuşmama izin verin, sonra cevaplarınızı alacaksınız."

"Lütfen!" Freddy sanki bir tiyatro oyunundaki gibi sandalyesinden fırladı, ama Nick'in tek, etli eli onu tekrar koltuğuna itti. "Açıklayabilirim ve karmaşık bir şey değil. Ben sadece burayı bana geri satman için seni teşvik edecektim."

"Bir dizi kaza yaratarak mı?" Val, rahat bir berjer koltuğa yerleşerek bu soruyu sordu. "Çatımdaki gevşek kiremitlerden başlayarak mı? Evimde birkaç şenlik ateşi yakarak mı? Çatı onarılırken samanlığımı çökertme girişimiyle devam ederek mi?"

Freddy'nin teni bir anda kırmızıdan bembeyaza döndü. "Nereden biliyorsun?"

Val parmaklarını şıklattı ve ayağa kalktı. "Ve unuttum! Ellen Markham'ın kulübesini üzerine lanet bir ağaç düşürerek yok etmeye çalıştınız. Neyse ki hanımefendi içeride değildi ve sadece huzuru, güvenlik duygusu ve zavallı birikimi eviyle birlikte yok oldu."

"Nereden biliyorsun?" Freddy yine ağladı. "Kimseyi öldürmeye çalışmıyordum; sadece senin gitmeni ve mülkü bana az bir paraya geri sattığın için mutlu olmanı istiyordum."

"Freddy..." Darius başını yavaşça salladı. "Daha önce bilmiyorlarsa bile artık kesinlikle biliyorlar."

"Bizi yalnız bırakın." Val sıkılmış dişlerinin arasından iki arkadaşına seslendi. "Val," diye mırıldandı Nick, "bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle," diye ekledi Freddy, odanın her tarafına endişeyle bakarak.

Val ona, "Pencereler kilitli," diye bilgi verdi, "ve arkadaşlarım kapının hemen dışında olacaklar. Ancak ben istemedikçe müdahale etmeyecekler."

"Val." Darius arkadaşıyla göz göze geldi, sol elini beline götürdü ve sıkıca yumruk yaptı. "Dikkatli ol."

Val başını salladı ve sessizliğin oluşmasına izin verdi. Nick sadece gözlerini devirdi ve Darius'u odadan çıkarken takip etti.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Freddy, tek kapının kilidi tıkırdayarak kapandığında sesli bir şekilde yutkunarak sordu.

"Bunu bir centilmen gibi halledeceğiz." Val ceketini silkti. "Ve seni öldürmeyeceğime söz veriyorum, çünkü anladığım kadarıyla tek bir varisin var ve onun da Markham kanı üzerindeki iddiası oldukça zayıf. Senin sefil verasetini önemsemem beni şaşırttı ama sanırım Ellen için bir anlamı olurdu."

"Ellen?" Freddy parmağını tekrar boyun bezinde gezdirdi. "Bu onunla mı ilgili?"

"Paltonu çıkar, Markham." Val kelepçelerini geri sarmaya başladı. "İlk darbeyi senin vurmana bile izin vereceğim ve evet, bunun bir kısmı Ellen'la ilgili. Kuzeninin dul karısını avlamanın kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünüyorsan, sen iyi bir adam değilsin."

"İdare ediyor," diye mırıldandı Freddy paltosunu çıkarmaya çabalarken. "O her zaman idare edebilecek türden bir kadın ve ben bir okul çocuğu gibi lanet olası bir harçlıkla nasıl geçinecektim!"

"O idare ediyor." Val en küçük parmağındaki mühür yüzüğü çıkardı. "Sen neden yapamadın?"

"Çünkü bir beyefendinin ihtiyaçları vardır," diye neredeyse çığlık atıyordu Freddy. "Bunu bilmen gerekirdi." Paltosundan sıyrıldı ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Val yumruklarını sıkarak, "Yüzükleri takmak sportmenlik sayılmaz, ihtiyar," dedi.

"Hırsızlık değildi," diye karşılık verdi Freddy, sesinde tuhaf bir gerçek zevk notası vardı. "Bana borçluydu Windham. Bana her zaman borçlu kalacak." Bunun üzerine Freddy beşliklerini havaya kaldırdı ve Gentleman Jackson'ın salonuna sık sık gelen kanlıların tercih ettiği bilimsel yaklaşımı yansıtan bir duruş sergiledi. Beş kardeşin en küçüğü olan Val, rakibine şöyle bir baktı, küçük iyilikler için Tanrı'ya şükretme dürtüsüne direndi ve Lord Roxbury'yi bir yumrukla yere serdi

Sağ elle yumruk.

Her ne kadar hayal kırıklığı yaratmış olsa da Val intikamını bu çok etkili darbeye sınırladı.

Darius kendisine verilen daha sempatik seyirci rolüne geri döndü ve Freddy'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Kan çekti!" Freddy parmaklarına baktı, onları dudaklarına dokundurdu ve daha fazla kan buldu.

"Aslında kendini ısırılmışsın," dedi Darius, Nick ve Val ilgisiz bir şekilde bakarken Freddy'ye bir bardak su uzatarak. "Sana biraz buz ikram ederdim ama bu taşra ortamında bu imkân henüz çok az. Yine de mendilini ya da kravatını dudağının üzerinde kullanmak isteyebilirsin."

"Ama kan korkunç bir leke bırakır," dedi Freddy, kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı. "Stanwick giderdi ve o zaman ben nerede olurdum?"

"Buna izin veremem." Darius başını salladı. "Lord Roxbury'nin teçhizatını getirttik mi?"

Val, "Curricl'e sürücüde," dedi. "Sean takımını yürütüyor."

"Bu kadar mı yani?" Freddy dengesizce ayağa kalktı ama Darius daha fazla destek vermedi. "Yüzüme bir yumruk indirdin ve ödeşdik mi?"

"Hayır." Val, Nick'in sabahlığını giymesine yardım etmesine izin verdi. "Bu sadece onurun gereklerini yerine getirmek içindi ve hiç de tatmin edici değildi, Roxbury. Yerel sulh yargıcını arayacağım ve benden haber alacaksın."

Freddy'nin yarılan dudağı çenesinden aşağı kanamaya başlamıştı ama kimse ona mendil vermediği için kendi mendilini kullanmak zorunda kaldı. Kanı nazikçe sildi ve bu sırada Val'e baktı.

"Lordlar beni mahkûm etmez ve seni saldırıdan suçlayabilirim. Dük'ün oğlu ol ya da olma, sen sadece sıradan birisin ve ben bu topraklardaki en eski unvanlardan birine sahibim."

"Suçlanacağını söylemedim," dedi Val yumuşak bir sesle, "ama tanıkların ve onurlu insanların önünde şunu söyleyebilirim ki, eğer Ellen Markham'dan bir kuruş daha koparmaya kalkarsan, seni yakalar ve ölünceye kadar taşaklarını sıksa boynuna doladıktan sonra leşini domuzlara yediririm."

Freddy'nin kanlı dudakları sıkıştı ama sonra kısa, çirkin bir kahkaha patladı.

"Beni suçlayamazsınız." Mendili dudağına bastırdı. "Şu anda elindeki kartların düşük olduğunu biliyorsun Windham, bu yüzden sana küçük bir tavsiyede bulunarak senden ayrılacağım: Ellen Markham cinayet işleyebilir. Aile sadakati, işlediği suçlar için yargılandığını görmemi engelliyor, ancak ona aşık olsanız bile, bu kadına, çocuklarınızın hayatı bir yana, onu atabileceğinizden daha uzağa güvenmek için aptal olacağınızı önermeme izin verin. O tehlikeli biri, hata yapmayın. Rahmetli kuzenimin çok iyi anlayacağı nedenlerden dolayı ondan uzak duruyorum."

Onları bu şekilde bıraktı ve Val pencereye giderek Sean'ın atların başından geri çekilmesini sessizce izledi. Freddy yola koyulduğunda Val pencerede kalmaya devam etti.

"Yumruklaşmalarınız sırasında size bir şey söyledi mi?" Nick sordu.

Val hafifçe gülümsedi. "Bana beş paralık dövüşemediğini söyledi. Jackson onun parasını boş yere alıyor."

"İnsan uygun gördüğü şekilde davranmalı." Darius bir bardak viskiden bir yudum aldı, bir bardağı Nick'e, üçüncüsünü de Val'e uzattı. "Bu sonuçtan memnun değil misin?"

"Ben değilim. Yine de Sör Dewey için ifadelerimizi bir kenara bırakalım ve bakalım bundan ne anlam çıkaracak."

"Pencereye yapışıp kalmışsın Val." Nick gelip onun omzunda durdu. "Ne için?"

"Freddy'nin Ellen'la karşılaşmasını istemiyorum," dedi Val. "Çocuklara onu öğleden sonra en az dörde kadar kasabada tutmalarını söyledim ama o da babam gibi. Bir fikir edindiğinde onunla tartışmak mümkün değil."

Darius, "Senin gibi," diye mırıldanarak pencerenin önünde onlara katıldı. "Ve işte Sean ile Ezekiel."

"Beyler." Val kadehini Nick'e uzattı. "Benim için bir tür zevkti. Size sonsuz minnettarlığımı sunarım. Ben kasabaya gidiyorum."

"Elbette öylesin," dedi Darius. "En azından dörtnala." "Nick,

"Sıcak nedeniyle dörtnala," diye karar verdi.

Val, Darius'un son vuruşu kulaklarında çınlarken oradan ayrıldı.

Darius Nick'e, "Dörtnala koşuyor," diye bahse girdi. "*Sıcak* yüzünden."

Val'in içini rahatlatan şey, Ellen'ın hızlı bir dörtnala onu kasabaya getirdiğinde Horoz'un dışında bir kadın birasının tadını çıkarıyor olmasıydı. Arabası yine satılmıştı ama Phil ve Day -zeki, zeki çocuklar- ona diğer satıcıların standlarından alışveriş yapmak ve ödünç kitap veren kütüphaneye uğramak istediklerini söylediler.

"Sör Dewey." Val, Ellen'ın arkadaşına başıyla selam verdi. "Memnun oldum. Ellen, günün iyi geçti mi?"

"Öyle oldu." Kız ona gülümsedi ve Val kalbinin sonraki birkaç atışta yerinden fırladığını hissetti. Tanrım, çok güzeldi. Horoz'un önünde oturmuş, elindeki kupayı kucaklıyordu. Biraz tozlu, biraz yorgun ama sıcak, dünyevi, kara gözlü haliyle çok güzeldi. Ellen, "Bence Bay Belmont oğullarının tam bir cazibeye dönüştüğü konusunda uyarılmalı," diye devam etti. "Hanımlar bu ikisinden çiçek ve poşet almaya bayılıyorlar."

Sir Dewey, "Belmont'un da hanımlar üzerinde belli bir cazibesi var," dedi, "ama izin verirsiniz Bayan Fitz, çocukların yaklaştığını görüyorum ve Bay Windham'dan bana eşlik etmesini isteyeceğim."

"Ah?" Ellen hafifçe kaşlarını çattı. "Malikânedeki durumu mu tartışacaksınız?"

"Hayır." Sör Dewey, Val'in yalan sandığı şeyi desteklemek için küçük bir gülümseme ekledi. "Yaz şenliğimiz için toplanmadan önce toplantı odalarındaki piyanoyu akort etmesi için ona tekrar ricada bulunacağım."

"Piyanoaları akort edebiliyor musun?" Ellen başını Val'e doğru eğerek sordu.

"Yapabilirim," diye itiraf etti, Sör Dewey'i şişlemek istiyordu. "Aletlere sahip olduğunuzda ve neyi dinleyeceğinizi bildiğinizde o kadar da zor değil."

Ellen ona, "O zaman gerçekten de katılmalısın," dedi. "Gecenin sonunda, herkes Rafe'in özel biralarının tadını çıkardığında bile, o zavallı piyano orkestraya hoş bir katkı sağlamıyor."

"İki keman ve bir tef." Sör Dewey gözlerini devirdi. "Belki bir gitar, belki de bir flüt, Thorn Bragdoll kardeşlerinin kadınların ayak parmaklarında trompet çalmasını izlemekten sıkılana kadar."

"Hangisi Thorn?"

"Yapılması gereken zor işlerin olduğu yerde yakalanmayacak kadar akıllı olan," diye yanıtladı Sir Dewey. "Şimdilik b    r, ama ayakları   zerinde durmaya başlarsa, en iyisi o olacak. Bayan FitzEngle, benim i  in b  y  k bir zevkti."

Belmont'lar birkaç Ő ey satın almıŐ  olarak hızla gelirken beyler Ellen'la vedalaŐ tı.

"İŐ te Ő imdi yaptın," diye homurdandı Val, arabaya doğ ru ilerlerken.

S  r Dewey kendini tebrik ederek, "Seni g  zel bir k  Ő eye sıkıŐ tırdım," dedi. "Ger  ekten sakıncası yok mu?"

"Bir piyanoyu akort etmem gerektiğ ini mi? Sanırım hayır. Bug  n erken saatlerde bir tanesini akort ettim ve d  Ő  nd  Ė  mden daha kolay atlattım."

"Ve t  m baŐ ardığınız bu mu?" S  r Dewey, duyulmayacakları bir yerde, saygıdeğ er bir meŐ enin g  lgesinde durarak sordu. Val ona olabildiğ ince kısa ve   z bir Ő ekilde Freddy'nin Ellen'la ilgili   Ğ  tlerini anlattı.

"Bu rahatsız edici," dedi Sir Dewey. "Francis Markham'ın   l  m  yle ilgili raporları   oktan getirttim -Belmont onlara ihtiya  ım olabileceğ ini s  yledi- ve Ellen'ın sorumlu olduğ unu g  steren hi  bir Ő ey yok. Kocas   iyileŐ me s  recindeydi ve Ellen'ın kendini kocasının bakımına adadığ ı herkes tarafından g  zlemleniyordu. Bu arada onun ilk adını kullandığınızı biliyor musunuz?"

"Fark etmemiŐ tim."

"AlınmıŐ  g  r  nm  yordu. Belki de cesaretlendirilmelisiniz."

"Pek olası değ il. Bug  nk   olaylarla ilgili ifadeleri getireceğ im ve revizyona ihtiya   duyarlarsa bize bildirebilirsiniz."

"Bu iŐ e yarar." S  r Dewey cebini karıŐ tırdı. "EĞ er piyanoyu akort edeceksen bu anahtara ihtiya  ın olacak. Toplantı odaları yeŐ il alanın Ő u tarafındaki d  kk  nların   st  nde." Val'in omzunun   zerinden iŐ aret etti. "Kapı fırınla eczacının arasında."

"Sanırım artık başka seçeneğim yok." Val anahtarı bakmadan cebine soktu.

"Hem de hiç." Sör Dewey konuşurken sırttı. "Bu ifadeleri bekliyor olacağım ve onları bıraktığınızda belki de genç bir köpeği de yanınızda götürmek istersiniz?"

Val şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Yavru köpek mi? Bay Lindsey bir noktada elimden bir köpek yavrusu alabileceğinizi söyledi. İyiliğe karşı iyilik, öyle değil mi?"

"Ne iyiliği?"

"Bütün günümü Shire'daki her yakışıklı erkeğin leydinizle flört etmesini izleyerek geçirdim ve bunu önemli bir iyilik olarak görüyorum."

"O bunu görmüyor." Val, Neal Bragdoll'un Ellen'la vakit geçirmek için duraklamasını izledi. Yakışıklı bir adamdı, iri yarı, güçlü ve toprak işlerinde yetenekliydi... ve hâlâ bekârdı.

Sör Dewey, Val'in yaptığı gibi Ellen'ı izlemek için yer değiştirdi. "Neyi görmüyor?" "Burada önemli olduğunu görmüyor. Görünmez olduğunu sanıyor."

"Ya da belki," diye önerdi Sir Dewey, "öyle olduğuna inanmak istiyordur. Onunla konuşun ve gelip yavru köpeğinizi alın. Adil olan adildir." Sör Dewey atını almak için ayrıldı ve Val yeşillikler arasında ilerlerken kanı dondu.

Freddy Markham arabasını meydana dolaştırıyor, atları ilerlerken pazar gününün kalabalığını tarıyordu. Horoz'un hemen dışında durdu ve aracını Ellen'ın Belmont kardeşlerle birlikte oturduğu dış masanın yanına getirdi.

"Bu benim sevgili kuzenim değil mi?" diye haykırdı Freddy, dudakları yarıldığı için alaycı bir tavır takınmaya çalışıyordu.

"Onu rahat bırakın." Val'in sesi kararlı bir şekilde yükseldi ve böyle bir aracı görünce toplanan kalabalığı susturdu. "Kırbacını tak şu takıma Roxbury ve bir daha da buraya gelme."

Ellen'ın başı onun ses tonu ve sözleri karşısında döndü. "Valentine?"

"Lord Valentine," diye düzeltti Freddy, "ama aklınıza bir şey gelmesin *Leydi Roxbury*, o da tıpkı kuzenim gibi sizden çok üstün. Yine de sırlarınız benimle güvende, çünkü bazılarının aksine ben kendimi bir centilmen olarak görüyorum."

Rafe dışarı çıkıp yemek yemek için içeri gelmelerini ya da müşterilerinin ön kapıyı görebilmesi için sokağı boşaltmalarını söyleyene kadar kalabalığın vızıldamasına ve mırıldanmasına izin vererek bu notla ayrıldı. Seyirciler dağılmaya başladığında, Rafe Val'e bir bakış fırlattı.

"Biliyordum," diye mırıldandı Rafe. "Tilden'a söyledim, söyledim. Senin bir lord olduğunu söyledim.

Bayan Fitz'i hep bir hanımefendi olarak düşünmüşümdür."

İnsanlar tekrar etraflarında dönmeye başladığında Val çocuklara döndü. "Ekibi ve atımı getirin lütfen." Val'i Freddy Markham'a şiddet -daha fazla şiddet- uygulama isteğiyle baş başa bırakarak kaçıştılar.

"*Lord Valentine?*" Ellen'ın sesi alçak, ısrarcı ve mutsuzdu.

"Burada değıl, ama konuşmamız gerek."

"Evet, sanırım öyle."

Eve dönüş yolculuğı sessizlik içinde geçti; Val Ezekiel'in üzerinde, çocuklar da arabanın arkasında uyukluyorlardı. Val Ellen'ın inmesine yardım ettiğinde hem Zeke'yi hem de arabayı aldılar ve Val ile Ellen ön merdivenlerde temkinli bir yalnızlık içinde birbirlerini izlemeye koyuldular.

Val, Ellen'ı bileğinden tutarak, "Bu tartışmayı duyulabileceğimiz bir yerde yapmak istemiyorum," dedi. Ellen çok sessizdi ve tek kelime etmeden Val onun içine kapandığını, bulduğu tek güvenli yeri aradığını hissetti.

"Nerede o zaman?"

"Kulübenize."

"Özel olacak," diye izin verdi Ellen ama pek memnun görünmüyordu.

Val, diğeri işlerden vakit buldukça yavaş yavaş temizlenen ormandan geçerek evine gitmeyi tercih etti. Onunla tanıştığı öğleden sonra olduğu gibi, güneş ışığı ağaçların arasından büyüleyici bir şekilde süzölüyor, kuşlar cıvıldıyor ve bir esinti ormanın sağlam, baharatlı kokusunu burnuna ve hayal gücüne gönderiyordu.

"Seni öpmek istiyorum," dedi Val, Ellen'ı ani bir duruşa çekerek. Bir yıldan uzun bir süre önce onu öptüğü yere varmışlardı. Onu öpmek istiyordu.

Onu ormanlarına hapsedecek, dünyaya kapatacak, zamanın ilerleyişine kapatacak, gerçeklerin gelecekleri üzerindeki etkisine kapatacaktı.

Adam yüzünü ona döndüğünde Ellen'ın kollarına girmesi onu çok rahatlattı.

"Dinleyecek misin?" Val onun kokusunu içine çekerek sordu. Ellen onun boynuna doğru başını salladı. "Söz veriyorum dinleyeceğim."

Yolculuklarını kollarını birbirlerinin bellerine dolayarak tamamladılar ve Val, Ellen'ın bu gerçeği söylemekten en az onun kadar hoşlanmadığı izlenimine kapıldı. Kulübesine vardıklarında Ellen onu salıncağa oturttu ve ikisine de birer fincan elma şarabı getirdi.

"Seni seviyorum," diye başladı Val, cehennemin dokuz çemberinde bunun nereden geldiğini merak ediyordu. Öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim; yanlış söyledim. Yine de..." Omzunun üzerinden ona baktı. "Gerçek bu."

Ellen'ın parmakları Val'in ensesine yerleşti ve Val'in onun elleri üzerindeyken beklediği küçük, rahatlatıcı daireler çizerek masaj yaptı.

"Eğer beni seviyorsan," dedi uzun ve gergin bir sessizlikten sonra, "bana gerçeği söyleyeceksin."

Val bu tepkiyi olumlu olarak görmeye çalıştı; kız tepinmemiş, ona bağırıp çağırmamış ya da sözlerini yüzüne vurmamıştı. Henüz. Ama karşılık da vermemişti.

"Benim adım Valentine Windham," dedi yavaşça, "ama ailemi sordunuz ve bu konuda -ve sadece bu konuda- tam olarak açık sözlü olamadım."

"Şimdi ortaya çık," diye yumuşak bir sesle emretti, eli hareketsiz kaldı.

"Babam Moreland Dükü. Hepsi bu kadar. Ben halktan biriyim, unvanım sadece bir nezaket göstergesi ve artık teknik olarak yedek bile değilim, bu durum daha da iyileşmeli çünkü kardeşim Gayle karısına sırılsıklam aşık."

"İyileştirmek mi?" Ellen'ın sesi yumuşak ve dalgındı.

"Unvan istemiyorum, Ellen." Val oturduğu yerden doğruldu, onun gözlerini görmek istiyordu. "Bunu asla istemiyorum, ne kendim için, ne oğlum ne de torunum için. Ben piyano yapıyorum,

Ve bu iyi bir gelir. İzin verirsiniz size iyi bakabilirim." "Metresin olarak mı?"

"Kanlı, yanan... hayır!" Val ayağa kalktı ve verandada volta atmaya başladı, daha fazla ilerleyemeyince yüzünü ona döndü. "Karım olarak, sevgili, en sevdiğim karım olarak."

Birkaç kalp atışı sessizlikle geçti ve her birinde Val umutlarının ölüm çanının çaldığını hissetti.

"Senin metresin olmak isterdim. Ben de sana değer veriyorum ama karın olamam." Val bunun üzerine kaşlarını çattı. Beklediği bu değildi. Şartlı bir retti, olan buydu. Ona zaman tanıyacağını düşündü.

ve hayatına devam eder.

"Neden benimle evlenmiyorsun?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. O da kollarını kavuşturdu. "Bana söylemediğin başka ne var?"

"Yeterince makul." Val geri gelip onun yanına oturdu ve zihnini yokladı. "Ben piyano çalıyorum. Sadece kibar bir eğlence için onunla uğraşmıyorum. Piyano çalmak eskiden benim kimliğimdi."

"Müzisyen miydin?"

Val homurdandı. "Bir korkaktım, ama evet, bir müzisyendim, bir klavye *virtüözüydüm*. Sonra elim" - mükemmel derecede dikkat çekici olmayan sol elini kaldırdı

-"Tüm yıpranma ve aşınmaya karşı isyan etti ya da bir şekilde kırıldı. Artık çalamazdım, ya tamir edilemeyecek kadar zarar vermeden ya da afyon bağımlılığı riskine girmeden, belki de her ikisini birden yapmadan."

"Demek buraya geldin?" Ellen tahmin etti. "Bu arazide yanlış yaptığım şeyleri düzeltmek gibi muazzam bir görevi üstlendin ve bunun... ne olacağını düşündün?"

"Kendimi işe yarar hissetmenin bir yolu ya da belki de her gün müziği çok fazla özlemeyecek kadar yorulmanın bir yolu ve sonra..."

"Sonra?" Onun elini kendi elinin içine aldı ama Val rahatlamadı. *Gerçekten de metresiydi.*

"Sonra komşuma aşık oldum. Beni baştan çıkardı; sevimli, sevecen ve sabırlı biri. O bir çiçek bahçesi virtüözüdür. O baktı

Beni bir kez bile piyano çalarken dinlemeden elim ve benim hakkımda bilgi sahibi oldu ve bu ilgimi çekti."

Ellen elinin tersini yanağına bastırarak, "İlgimi çektin," diye itiraf etti. "Hâlâ ilgimi çekiyorsun."

"Ellen'im güzellik yapmayı seviyor, ben de öyle." Val döndü ve boştaki eliyle Ellen'ın çenesinin çizgilerini çizdi. "O da benim kadar bağımsız ve benim gibi mahremiyetine değer veriyor."

"Sen sadece yalnızsın Val." Ellen birleşen ellerinin üzerinde biraz eğildi ama sonra başını kaldırıp hafifçe kaşlarını çattı. "Lord Valentine."

"Sizin için değil, *Leydi Roxbury*."

Kaşları daha da çatıldı. "Freddy'nin Little Weldon'da ne işi vardı?" diye sordu doğrulurken.

"Onu görünüşte arazideki gelişmeleri görmesi için davet ettim," dedi Val, Ellen'ın gözlerinde beliren savaş ışığını izleyerek. "Mülke çeşitli tuzaklar kurduğunu itiraf etti ve bunu tanıkların önünde yaptı. Ayrıca çirkin suratına tek bir darbe indirerek kendimi ödüllendirdim ve bunu sizin adınıza yaptığımı bilmesini sağladım."

"*Ne yaptın?*" Ellen ayağa fırladı ve Val'in elini sanki hastalıklıymış gibi bıraktı. "Freddy'ye vurdun mu? Onunla yüzleştin mi?"

"Ben yaptım. Yaramazlığı ölümcüldü, Ellen. Ve tek motivasyonu mülkün mülkiyetini yeniden ele geçirmektir. Kazalar ve aksilikler yaratarak beni korkutabileceğini, sonra da burayı çok az bir paraya geri alabileceğini ve muhtemelen çok daha fazlasına satabileceğini düşünüyordu."

Ellen başını salladı. "Kiralari istiyor. Her şey parayla ilgili ve onun için her şey her zaman parayla ilgili olacak."

"Bana söylemediğin şey ne?" Val ayağa kalkarak onun arkasında durdu ve bahçelerini seyretmeye başladı. "Ellen?" Ama kadın başını salladı ve Val kollarını beline doladığında da boyun eğmedi. Bu, herhangi bir kelimedenden daha fazla, onu endişelendirdi.

"Ellen," dedi Val sessizce, "Freddy artık seni rahatsız etmeyecek. Ben bunu gördüm."

"Hayır." Nefes nefese kaldı. "Hayır, yapmadın Valentine. Sen sadece çok kızgın ve güçlü küçük bir boğanın önünde kırmızı bir bayrak salladın. Freddy gidecek, yaralarını saracak ve hamlelerini planlayacak. Surat asar, duman çıkarır ve sinsi sinsi dolaşır ama dersini almaz."

"Sır saklıyorsun." Val alnını Ellen'in ensesine dayadı. "Tanrı aşkına, neden bana güvenmiyorsun Ellen?"

"Eğer sana söylersem, gidecek misin?"

Sessiz kalma, düşünme, dengede ne olduğunu tartma ve eğer varsa, umut yolunun nerede olduğunu bulma sırası Val'deydi.

"Ev ve çiftlikler tamamen işlevsel hale gelene kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Bu birkaç hafta daha sürecek."

"Haftalar." Ellen onun kollarında dimdik duruyordu. "Ve sonra gidecek misin?"

"Hâlâ istediğin buysa ve o zamana kadar bana nedenlerini anlatırsan," dedi Val, tüm geleceğini son zamanlarda ona pek de iyi davranmayan bir kaderin ellerine bırakarak. "Peki ya ben gidene kadar?"

"Senin metresin olacağım," dedi Ellen, duruşu gevşeyerek.

"Hayır." Val onu kollarının arasında çevirdi ve çenesini şakağına dayadı. "Sen benim aşkım olacaksın."

Val için bundan sonrası, şiddetli üzüntüyle karışık tuhaf bir sevinç dönemi idi. Ellen'in yapmak zorunda hissettiği, onun için kolay olmayan ama gerekli olan seçimine saygı duyuyordu.

Ayrıca Hope'un nedenlerini duyduğunda, bunları aşmak için onunla tartışabileceğini umuyordu ama umut... korkunçtu. Hope ve Val Windham eski düşmanlardı.

En iyi düşmanlar.

Kardeşi Victor'un iyileşeceğini ummuştu ama tüketim, kurbanları seçildikten sonra nadiren etkisini azaltıyordu.

Elinin gerçekten kötüleşmediğini ummuştu, ta ki elini tamamen kaybetmeden bu gerçeği inkâr edemeyene kadar.

Kardeşi Bart'ın savaştan eve sağ salim dönmesini ummuştu, lanet olası bir tabutta değil.

St. Just'un askerlik hizmetinden bedeninde ya da ruhunda önemli bir yara almadan kurtulabileceğini ummuştı ama St. Just'un bile aklının ve ruhunun bir kısmını Waterloo'da bıraktığını gördü.

Bir gün müziğiyle bir şeyler yapabileceğini ummuştı ama bu aptalca umudun neyle ilgili olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı.

Ve şimdi, Ellen'la bir gelecekleri olmasını umuyordu. Bu umut onu ayakta tutuyor, ona işkence ediyor ve onunla birlikte olduğu her saniyenin çok çabuk geçmesine neden oluyordu. Ama her zaman onunla birlikte olamıyordu, çünkü Ellen bahçeleriyle ilgilenmek ve küçük kış bahçesini kurmak için zaman ayırmakta ısrar ediyordu.

Val, Dayton ve Phillip'i kucaklayarak, teşekkür ederek ve en iyi dileklerini ileterek Candlewick'e geri gönderdi. Birkaç hizmetçi tuttu ve kurnaz Hazlit'i birkaç işi daha tamamlaması için görevlendirdi. Hem Windham ailesinin maliyesini hem de Moreland maliyesini kontrol eden kardeşi Gayle'e ve David ve Letty Worthington'a sadece yarasa evleri ve sebze tarlaları hakkında yazmadı. Edward Kirkland'a uzun bir mektup yazdı ve diğer birkaç müzik dostuna da mesajlar gönderdi.

Lanet olası köpeği Sir Dewey'den aldı, yeminli ifadeleri bıraktı ve uzun, güzel bir öğleden sonrayı içkiler eşliğinde Sir Dewey'e Val'in yapamaması durumunda Ellen'ın güvenliğini sağlaması için öğüt vererek geçirdi.

Val o öğleden sonra atına binerken, malikânesinden ayrılmaktaki asıl amacının Little Weldon toplantı odalarındaki piyanoyu akort etmek olduğunu hatırladı. Sör Dewey'nin evine nasıl geldiği, sadece Val'in de aralarında olduğunu kabul etmediği, başıboş aşk adamlarının bildiği bir gizemdi.

Bu üzücü not üzerine Val dikkatini kendisi için belirlediği göreve çevirdi ve Zeke'nin dizginini ve eyerini çıkarıp onu köyün yeşil alanındaki otlağa bıraktı.

Valentine Windham'a göre her piyanonun kendine özgü bir kişiliği vardı. Bir piyano dükkânlarından çıkarken kişiliğinin ne olduğunu söylemek her zaman mümkün değildi, ancak enstrümanı uzun süre çalarak genellikle eğitilmiş bir tahminde bulunabilirdi.

Böylece Val, aşağıda kendisini kimin beklediğini merak ederek toplantı salonuna yaklaştı. Odanın bir ucunda sahne olarak kullanılan yerin kenarında küçük kahverengi bir aletin durduğunu gördü; bir piyano, ama muhtemelen evlerde kullanılmaya başlanan küçük dik piyanoların saygıdeğer bir öncüsü. Gölgeler ve toz tabakası içinde duruyordu ve Val'e köşede unutulmuş, dantel şapkası yamuk, fichu'su lekeli ve gözlerindeki ışık belirsizleşen yaşlı bir dul kadın izlenimi veriyordu.

Saatler sürdü. Perdelerinin çoğunun nerede olduğunu unutmuştu ve bir kerede çok sert bir şekilde hatırlatılmaya meyilli değildi. Val birden fazla kez onunla uzlaşmak zorunda kaldı, çünkü çok fazla şeyi aniden talep ederse bir kabloyu koparabilir, bir vidayı sıyrabilir, hatta -Allah yardımcısı olsun- ses tahtasını çatlatabilirdi. Bu yüzden ikna etti, hırslandırdı, porsukladı ve yalvardı ve sonunda, iyi ayarlanmış bir akorda yakın bir şeyle övünmeye başladı. Ses kalitesi Val'in şüphelendiği kadar zarif ve neşeliydi ve Val onun adına, hak ettiği gibi yetkinliğini bir kez daha gösterebildiği için memnundu.

"İçinde hâlâ biraz müzik kalmış." Val aletlerini kaldırmadan önce piyanoyu okşadı. Birkaç melodi denemek ve nasıl bulduğunu görmek çok cazipti ama Val direndi. Bu piyanoyu çaldığını tüm köy duyacaktı ve böyle bir enstrümanı akort edebildiğini bilmeleri yeterince kötüydü.

Temizlemek için kullandığı bezleri, akort etmek için kullandığı keçe ve aletleri bir kenara bıraktı ve kapağı dikkatlice tuşların üzerine kapattı. Toplantı salonundan çıkarken arkasına baktı ve boş sahnedeki küçük piyanoyu gördü. Artık tozlu ve yıpranmış değildi. En azından bir arkadaşı için bunu yapabilirdi.

Ve Ellen'a evinde yeniden kavuşmak için piyanodan ayrılmanın bundan daha fazla çaba gerektirmemesi onu şaşırttı.

"Valentine?" Ellen'ın uykulu sesi yatak odasından seslendi.

"Tabii ki Valentine," diye cevap verdi, lambayı yakmadan. Son bir hafta içinde küçük kulübeyi zifiri karanlıkta kullanmayı öğrenmişti, çünkü Ellen malikâneyi onunla paylaşmasa da, kulübeyi onunla paylaşacaktı. "Ve şu lanet şeyi çözer çözmez, o yatakta seninle birlikte olacağım. Bütün gün seni özledim," diye devam etti Val yıkama suyunu hızlıca kullanırken, "ve sadece öğle yemeğinde değil. Tanrı beni Londralı avukatlardan korusun."

"Ticari işiniz için mi buradaydılar?"

"Bundan her zaman çok var. Yaşlandıkça babama daha fazla sempati duyuyorum. Ne onun ne de benim, avukatların medeniyetin ilerlemesini sağladığını düşündükleri saatlerce süren toplantılara sabrımız yok."

Ellen esnerken, "Francis de bundan nefret ederdi," diye ekledi. "Hiç yatağa geliyor musun?"

"Ben buradayım." Val yatağa tırmandı. "Peki orada ne yapıyorsun?" Adamın kolları Val'in etrafına dolandı ve onu kendine çekti. "Seni seviyorum, Ellen Markham." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni sevdiğini ne zaman söyleyeceksin?"

"Bildiğimden nasıl emin olabiliyorsun?"

Val bir bacağını onun kalçalarına doğru uzattı. "Birincisi, beni uzağa gönderiyorsun. Bu beni sevdiğinin kanıtı, çünkü beni sadece senin algılayabileceğin bir tür büyük tehlikeden korumaya çalışıyorsun."

Ellen'in nefesi kesildi ve Val tahmininin doğru olduğunu anladı. Bu başarıdan memnun olarak ileriye doğru yürüdü.

"İkincisi" -elini göğsüne götürdü- "benimle sevişiyorsun, Ellen. Hiçbir zaman kendini tutmuyorsun ve o kadar tutkulusun ki, yakınlığımızın verdiği zevkten neredeyse aklım başımdan gidiyor." Bu cümleyi başını eğip meme ucunu nazikçe emerek noktaladı. Kadın inledi ve ona doğru eğildi.

"Demek istediğimi anladım." Val karanlıkta gülümsedi ve başını kaldırdı. "Üçüncü olarak, seninle sevişme şeklim var."

"Peki bu nasıl oluyor?" Sesi meraktan çok nefessiz kalmış gibiydi.

Val vücudunu onunkinin üzerinde kaydırdı. "Sanki sana güveniyormuşum gibi. İnsan olduğunu ve en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapacağını biliyorum ama bunu benim çıkarlarımı düşünerek yapıyorsun Ellen. Seninleyken kendimi kollamak zorunda değilim, çünkü beni gerçekten seviyorsun. Bunu biliyorum. Kardeşlerimin beni sevme şekli bu değil, her ne kadar onlar da sevgili olsalar da. Ailemin beni sevme şekli de değil, ki bu içgüdüsel bir şey. Hem sevgili hem de anlayışlı olsalar da arkadaşlarımla beni sevme şekli bu değil."

"Nasıl gidiyor?" Ellen bacaklarını ayırarak onu yakından kucaklamak için sordu.

"Ben de böyle sevilme istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorum," dedi Val sessizce, ağırlığını kadının yumuşak, kıvrımlı boyuna vererek. "Bu mükemmel."

"Ama seni gönderiyorum," diye hatırlattı Ellen, parmakları ensesindeyken.

Val kollarının üzerinde doğruldu ve ereksiyon halindeki penisiyle tembelce onun cinsel organını dürtmeye başladı. "Bana önemli şeyleri anlatmak için zamanın azalıyor, değil mi?"

Eğer cevap vermek için kelimeler kullanacaksa, Val onu ruhunun bir santim ötesinden öperek cevabını engelledi. Kadın cevabını bedeniyle verdi ve Val'in zihninde, bir kadının erkeğine söyleyebileceği kadar kesin bir ifadeyle, onu gerçekten de kesin olarak sevdiğini söyledi.

Ve her zaman da öyle olacak.

"Neden iç çekiyorsun?" İkisi de doyduğunda Val eliyle saçlarını okşarken sordu. "Beni şimdiden özledin mi?"

"Tabii ki seni özlüyorum." Ellen ona daha sıkı sarıldı. "Seni her zaman özleyeceğim."

Val yumuşak bir sesle, "Bunun yerine bana güvenebilirsin," dedi.

Sessiz kaldı ve o gün yüzüncü kez kalbi kırıldı ve umutsuzluğa karşı savaştı. "Ellen?" Onun tacını öptü. "Toplantı bu Cumartesi. Ben ertesi gün ayrılacağım, Dare ve Nick de öyle."

Başını salladı, ne itiraz etti ne de tartıştı.

Karanlıkta onun yanında yatarken Val kafasının içinde yavaş, kederli bir ağıt duydu. Yükseldi, ağladı, pişman oldu ve ağıt yaktı; şefkat, uyumsuzluk, kararlılık ve kalp acısının ruhu parçalayan, kederli bir karışımı. Devam etti

ve devam ediyordu, akıldan çıkmayacak kadar hüzünlüydü ve yine de ne müzikal becerisi ne sanatsal hayal gücü ne de tüm dükal kararlılığı onu huzurlu, son bir kadansa getirmeye yetmiyordu.

On dört

"Nick onun için kravatını düğümlerken Val, "Partinin yerel versiyonundan bir gün sonra bu cehennem gibi yerden ayrılmak kimin fikriydi?" diye homurdandı.

Nick, "Bu fikri bir dükün oğlu uydurmuş," diye cevap verdi. "Aksi halde oldukça istikrarlı bir adam, ama yine de hakkını vermek gerek. Şu sıralar çok şeyle uğraşıyor. Stickpin?" Val gerekli tamamlama aksesuarını çıkardı ve Nick altını keten ve dantellerin arasından geçirirken konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. Düğümü onaylayarak okşadı. "İşe yarayacaksın."

Val yüzünü buruşturmakla yetinince Nick ona çarpık bir gülümseme sundu. "Dare ve ben seni sarhoş edeceğiz ve dükün oğluyla bir tur atmak için can atan her türden hevesli küçük düveler olacak. Omuzlar geride, çene yukarıda, görev ve onur çağrısı ve hepsi bu. Darius da bizi kütüphanede bekliyor, sürahiye koruyor."

"Sanırım onu rahatlatmalıyız." Val içini çekti ve Nick'in gözlerine baktı. "Düveler nefes almaz."

Nick'in gülümsemesi yaramazcaydı. "Belki bir dükün en küçük oğlundan sonra değil. Sizinki gibi güzel bir konttan sonra, en güzel kıyafetlerini giymiş ve ne yazık ki yanında sevgili kontesi olmadan, nefes nefese kalacaklar, yoksa benim adım Wee Nick değil."

Koyu mavi küçük güllerle desenli, yazlık, kısa kollu mavi muslin elbisesiyle gerçekten de çok güzel görünen Ellen'ı aldılar. Saçlarını topuz yapmış ve topuzunun içine parlak mavi çiçekler örmüştü. Beyaz dokuma bir şal ve beyaz eldivenler

kıyafetini tamamladı ve Val'e her standartta hâlâ genç bir kadın olduğu hatırlatıldı.

Genç ve güzel bir kadın.

Ve gergindi. Bir barones olarak bile, yanında bir dükün oğlu, bir kontun yedeği ve trende bir kont varken, Little Weldon yaz toplantısında sahip olduğu refakatçiye muhtemelen hiç sahip olmamıştı.

Nick, Ellen'ı Val'in seyahat arabasına -Kasabadan getirdiği tek arabaya- teslim etti ve arabaya tırmanıp arkaya bakan koltukta Darius'un yanına çöktüğünde aracı sağlam bir şekilde salladı.

Nick ve Darius arasındaki sohbet hafif, flörtöz ve hatta esprili kalmıştı ama Val'e kalırsa cenaze arabasında bile olabilirlerdi, morali o kadar bozuktu ki. Ağıt sesini tekrar duydu, kemanlar çelloların üzerindeydi, kederli fagot da bu karışıma acısını katıyordu.

Kafasını kaldırdığında, araba köye girerken ve Sean ekibi durdururken Ellen'ın onu izlediğini gördü.

"Eğer akşam yemeği valsini başka birine verirsen, Ellen," diye mırıldandı Val onu dışarı çıkarırken, "seni kilisenin merdivenlerinde pataklarım."

"Aynı şekilde," diye cevap verdi, tatlı ve hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama bak, dışarıda dans ediyorlar."

Elbette, yeşil alanın yarısı kapatılmış, ağaçlara fenerler asılmış ve müzisyenler için bir podyum kurulmuştu. Val'in küçük dul arkadaşı podyumun ortasında oturuyordu, arkasında üç tabure vardı. İki keman kutusu piyanonun kapağında duruyordu ve bir gitar kutusu da taburelerden birine yaslanmıştı.

Dans alanının etrafında her birkaç adımda bir saksılarda çiçekler duruyordu ve çocuklar yetişkinlerin arasında koşuştururken neşeyle çığlık atıyorlardı. Tilden, Rooster'ın karşısındaki sokakta bir fiçinin başına geçmişti ve genç erkekler akşam kıyafetleriyle onun etrafında toplanmıştı. Bir ağacın altına bir punç kasesi yerleştirilmişti ve kadınlar yaz çiçeklerinden bir buket gibi orada toplanıyordu.

"Toplantının kendisi üst katta olacak," diye açıkladı Ellen. "Orada yemek olacak ve şapkaları, şalları, bastonları ve benzerlerini koymak için bir yer olacak."

"Tıpkı Londra'daki bir balo gibi," diye espri yaptı Darius. "Ama çok daha fazla temiz hava var."

Gece ilerledikçe dansçıların neşesi ve enerjisi artıyor gibiydi. Rafe'nin cömertçe dağıttığı yaz birasının neşenin seviyesiyle büyük bir ilgisi vardı ve Val tam Ellen'ı bulup ihtiyatlı ve erken bir kalkış önermek üzereydi ki müzisyenler bir sonraki dansın vals olacağını duyurdu. Valsin ardından yeşil alanın diğer tarafında kurulan uzun masalarda bir açık büfe sunulacak ve parti daha sonra yıllık yaz dart turnuvası için Horoz'a taşınacaktı.

Bir tezahürat yükseldi ve Val kalabalığın arasından sıyrılarak Ellen'ı toplantı odalarına çıkan merdivenlerin yanında dururken buldu.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Adam onu herhangi bir düşesi selamlayabileceği kadar resmi bir şekilde selamladı ve Ellen zarif bir reverans yaptı.

"O zevk tamamen bana ait," diye tekrarladı, elini adamın parmak eklemlerine koydu ve caddenin karşısına kadar onu takip etti.

Yine de onu dans alanına değil, sessiz ve yoğun gölgeler altındaki ahırın yan bahçesine götürdü. Giriş ölçüleri yaz gecesine doğru süzülürken, Val bunun bir İngiliz vals, Viyana dansının daha yavaş, daha tatlı bir versiyonu olduğunu görünce rahatladı.

Onu geleneklerin izin verdiğinden daha yakına çekti; kadın ona yaslandı ve yanağını omzuna dayadı.

Küçük müzisyen grubu iyi bir iş çıkarmıştı; kemanlar yakın bir uyum içinde çalıyor, piyano ve gitar Val'in beklediğinden daha hassas bir şekilde eşlik ediyordu. Ama ilk kez, müzik çalındığında, sadece kulağındaki seslere odaklanmak yerine, dikkatini kollarındaki kadına verdi.

"Konuş benimle Ellen," diye fısıldadı Val onu karanlık avluda yavaşça çevirirken. "Yarın gidiyorum, bana cevaplar vereceğine söz vermiştin ve zamanımız kalmadı."

"Şimdi olmaz Valentine, lütfen. Henüz zamanımız dolmadı ve şu anda tek istediğim seninle bu dansı yapmak."

Onunla tartışmayacaktı ama onu kendine daha çok yaklaştırdı ve dansın hiç bitmemesini diledi. Son notalar da bittiğinde olduğu yerde kaldı, iki kolunu da adamın beline dolamış, alnını adamın göğüne dayamıştı.

"Ah, kahretsin." Val onun saçlarını okşadı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Seni eve bırakayım mı Ellen? Nick ve Dare için arabayı geri gönderebilirim."

Başını iki yana salladı. "Herkes ayrılışımıza dikkat çekecek ve siz yarın ayrılırken ben bu insanlarla yaşamak zorundayım."

Val çenesini onun tepesine dayadı. "Bir yerlere kaçıp bana haber vermemeyi planlamadığın konusunda beni rahatlatır."

"Oh, Val..." Ellen'ın sesinde yorgun bir sitem vardı.

"Seni eve bırakayım," diye tekrar denedi Val. "Bu bize konuşmak için bir şans verir ve sanırım buna ihtiyacımız var." Ona *borlıydu*, Val'in zihninde bu gerçeğe daha yakındı.

Sonra geri adım attı ve Val karnında soğuk, batıcı bir his hissetti. "Ellen?"

"Sana aıklayacağımı söylediğimi biliyorum," dedi ona sırtını dönerek, "ama şimdi olmak zorunda mı?"

"Tanrı aşkına." Val bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "şimdi değilse ne zaman lütfen? Sabahın ilk ışıklarıyla Londra'ya gitmek üzere atıma binmiş olacağım ve güneş bir saat önce battı. Saatlerimiz azaldı Ellen, hem de çok az."

"Biliyorum, ama sana söyleyeceklerimi öğrendiğinde gözlerini görmek istemiyorum. Benim hakkımda ne düşündüğünü yüzünde açıkça görmek istemiyorum."

Val ona bir adım daha yaklaştı. "Korkaka davranıyorsun ve benden imkânsızı istiyorsun. Sen korkak bir kadın değilsin, Ellen Markham."

"Korkaka." Ellen yüzünü buruşturdu ve kollarını kavuşturdu. "Sizden sadece sabır istiyorum. Tanrı aşkına, yerel bir toplantıdayız."

"Haftalardır buradasın Ellen," diye karşılık verdi Val, öfkesi hayal kırıklığı ve şaşkınlığıyla birlikte yükseliyordu. "Beni sebepsiz yere göndermek istiyorsun."

"Sana yazabilirim."

"Ama yapmayacaksın. Kutsal olan her şey adına, neden en küçük, en önemsiz şekilde bile olsa bana güvenemiyorsun? Söyleyebileceğin, yapabileceğin, düşünebileceğin ya da hayal edebileceğin hiçbir şey seni sevmekten vazgeçmeme neden olamaz. Bunu yapmak içimden gelmiyor."

Kadın başını salladı ve Val yanaklarındaki taze gözyaşlarının parıltısını gördü. "Cehennem dibi." Ona doğru ilerledi ve kollarını ona doladı. "Ben Üzgünüm, Ellen. Seni ağlattığım için üzgünüm, daha sabırlı olmadığım için üzgünüm, çok korktuğun için üzgünüm. Daha iyi olman için ne yapabilirim?"

Yavaş, ürpertici bir nefes aldı. "Bırak da kendimi toparlayayım. Akşam çok uzun sürdü ve ikimiz de çok yorulduk. Sen Nick ve Darius'u bul, ben de bir dakika içinde geliyorum."

Kovuldu, diye düşündü Val karanlık bir şekilde. Ellen'in ondan bıkmış olabileceği ve yanlış yönlendirilmiş bir nezaketle ona geçmişteki kötü eylemleri, sinsî ilişkileri ve zalim bir kaderle ilgili dramatik bir fanteziye izin veriyor olabileceği aklına geldi. Kendisini tavsiye edecek neyi vardı ki? Unvanı sadece bir nezaket göstergesiydi, servetini en sevimsiz uğraşlardan - *ticaretten*- kazanmıştı ve müzisyen olarak eski yetenekleri onun için tamamen bilinmezdi.

Val yeşil alana geri döndüğünde partinin Horoz'a doğru ilerlediğini görerek rahatladı. Çocuklar hâlâ çılgılık atıp şamata yapıyor, punç kasesi ve fiçinin etrafındaki kahkahalar ve şenlik her zamankinden daha gürültülüydü ama müzisyenlerin köşesine yakın bir yerde kemancılar toparlanıyordu.

Little Weldon'daki yaz toplantısı olan karnavalı seyrederken Val'in midesindeki safra yükseldi. Dünyası bir *kez daha* sona eriyordu ve Yüce Tanrı bu acının kanlı bir partinin ortasında başına gelmesini sağlıyordu.

Merdivenlere açılan kapıların yanındaki hareketlilik dikkatini çekti ve neler olduğunu anladığında kararlı bir tırısla ilerlemeye başladı.

"Tanrı aşkına, dikkatli ol!" Niyet ettiğinden daha yüksek sesle ve daha öfkeyle çıkmıştı ve Neal Braggdoll yarı baygın bir halde ona göz kırptı

Şaşkınlık.

"Pianna'yı hareket ettiriyoruz, Şef." Neal kaşlarını çattı. "Bütün gece dışarıda bırakamayız." Neal'ın kardeşleri, sanki herhangi bir aptal ne yapmak istediklerini anlayabilirmiş gibi, başlarını sallayarak onayladılar.

"Neredeyse bacaklarını koparacaktın," diye karşılık verdi Val. "Eğer bundan daha dikkatli olamayacaksan, onu yağmur ve çiyin daha nazikçe yok etmesi için burada bırakabilirsin."

"O mu?" Neal piyanonun kendi tarafını bıraktı ve bir süre sonra kardeşleri de kendi taraflarını bıraktı. "Bu bir pianna, kız değil."

"Tanrı aşkına," diye neredeyse bağırıyordu Val, "*bunu biliyorum*, ama bu sana lanet olası bir yulaf çuvalı gibi onunla boğuşma izni vermiyor. Yıllar yılı onu ihmal ediyorsun ve yine de sarhoş sarhoş dolaşmaya geldiğinde müzik bekliyorsun, sonra da büyükannen yaşında bir enstrümana en ufak bir özen gösterme zahmetine katlanamıyorsun. Burada müzik var"-piyanonun kapağına vurdu. "Hayal bile edemeyeceğin bir işçilik var,... iyilik ve güzellik var." Durdu ve sesi önemli ölçüde düştü. "Orada... ilahi bir şey var ve sen sadece... bunu hafife alamazsın ve durmadan ona vuramazsın. Bunu yapamazsın, hele hele tekrar tekrar yapamazsın. Yapamazsınız."

Horoz'dan gelmeye devam eden şenlik seslerinin altını çizdiği garip, hiç de neşeli olmayan bir sessizlik çöktü. Val küçük piyanodan başını kaldırdığında

Neal'ın şaşkınlığının etrafındaki yüzlere yansıdığını gördü. "Beyler." Sir

Dewey Val'in yanında belirdi, Nick de arkasında beliriyordu. "Bunu tekrar deneyelim ve bu piyanoya büyükannenizin tabutuymuş gibi davranalım, olur mu?" Neal kardeşleriyle bakıştı, içlerinden biri omuz silkti ve **k ö ş e s i n i**

almak için eğildi. Nick dördüncü köşeyi aldı ve

Alay dikkatlice merdivenlerden yukarı çıktı.

"Onu yerinde görmek isteyeceksiniz," dedi Sör Dewey yumuşak bir sesle, eli Val'in kolundaydı.

Val'in *istediği* şey, toprağın onu yutması ve bu sefil, dayanılmaz günün sona ermesiydi. Müzik yok, Ellen yok, uğruna savaşılabilecek bir şey yok ama

Bragdoll kardeşlerin sarhoş soytarılıklarından çok önce hırpalanmış eski bir piyano.

Yine de Sör Dewey, Val'e sabit ve dengeli bir bakışla bakıyordu ve yapacak başka ne vardı ki? Val başıyla onayladı ve Sör Dewey'i merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

"Her biriniz için birer bira var beyler," dedi Sir Dewey piyano yerine geri döndüğünde. "Rafe'e söyle benim hesabıma yazsın."

"Teşekkür ederim." Neal saçlarının ön kısmını çekiştirdi, bir kez daha sahnede duran piyanoya bir bakış attı ve Val'e şaşkın bir bakış atarak oradan ayrıldı.

"Onunla mı kalacaksın?" Sör Dewey soruyu Nick'e yöneltti, Nick başını salladı ve odanın içinde dolaşarak mumları söndürmeye başladı. "Horoz'a dönmeliyim yoksa bir saat içinde cehennemi boylarım. Rafe'in özel karışımları kargaşaya davetiye çıkarıyor."

Val, "Teşekkür ederim," diye söze başladı.

"Sör Dewey." Nick veda selamını verdi ve işine devam etti. Val uzak duvarın dibinde duran piyano sırasına oturdu ve Nick'in odanın içinde dolaşmasını izleyebilmek için yüzünü dışarı çevirdi.

Val, "Bu benim hayatımın bir metaforu gibi görünüyor," dedi.

"Biraz toparlanmaya mı ihtiyacınız var?" Nick son mum dalını da alıp piyanonun üzerine koyarken sordu.

Val, "Piyanonun üzerinde *olmaz*," diye bağırdı ve sonra başını salladı. "Özür dilerim.

Nereye isterseniz oraya koyun."

Nick mumları yere bıraktı ve bankta Val'in yanına oturdu. "Peki bu oda neden senin hayatın gibi?"

"Parti sona erdi, yani Ellen beni kabul etmeyecek." Kendi kulaklarına göre sesi tamamen, kesinlikle yenilmiş gibi geliyordu.

Nick, iri ve zarif ellerinde bir mendil belirirken, "Bu acıtıyor," diye gözlemledi.

"Düşündüm de..." Val gözlerini o iğrenç mendilden kaçırdı. "Bart'ı kaybetmenin en kötüsü olduğunu sanıyordum, sonra Victor daha da kötüydü. Öldükleri ve ayrıldıkları için onlara hâlâ kızgıyım. Özellikle Bart'a, çünkü çok aptalcaydı."

"Yas tutuyorsun," dedi Nick, mendili kalçasının üzerinde mükemmel bir şekilde dörde katlayarak. "O kadar uzun zaman olmadı ve her kayıp sana diğerlerini hatırlatıyor."

"Onları özlüyorum." Üç kelime, ama içlerinde acı ve şaşkınlık dolu evrenler barındırıyorlardı. Ve *öfke*.

"Biliyorum, aşkım." Nick mendili sıkı bir top haline getirdi. "Biliyorum."

"Piyanoyu özledim," dedi Val yavaşça, "ama düşündüğüm gibi değil." Başını kaldırıp küçük piyanonun durduğu kasvetli yere baktı. "Klavyeden birkaç melodi çıkarabildiğim için kendimi yetenekli ve bir şeyler sunabilecek biri olarak görüyordum."

"Yeteneklisin," dedi Nick kararlılıkla. "Çok zekisin."

Val kısa bir süre güldü. "O kadar zekiyim ki, yeterince iyi oynarsam durabileceğimi düşündüm..."

"Durmak mı?"

"Acı çekmeyi bırak. Onları özlemeyi bırak," dedi Val yavaşça, sonra sustu. "Acınacak haldeyim ve lütfen beni vurun."

"Valentine?"

Nick bir dosttu, sevgili, gerçek bir dost. Ne alay eder ne de yargılardı ve Val'in saygınlığı, Ellen'in ona açılmaya hiç niyeti olmadığını açıkça söylediği anda kaçıp gitmişti.

Kaybedecek ne kaldı ki?

"Baban için görünmez olmak acı veriyor," dedi Val. Kelimelerin nereden geldiğini merak ederek sustu. Büyürken, kardeşlerine ya da onların arkadaşlarına ayak uyduramayacak kadar genç, hayalperest ve artistik bir çocuktü. Daha genç bir adamken, akademik dehaya, sosyal zekâya ya da iş zekâsına meyilli değildi ve düklük tarafından renklerini satın alması engellenmişti. İlk kez, piyanoyu kendisinin mi seçtiğini yoksa varsayılan olarak kendisini ona mı zincirlediğini merak etti.

Nick ona meraklı bir bakış fırlattı. "Sonunuz Bart ve Victor gibi olsaydı çok daha iyi olmaz mıydı? Esther ve Percy iki yerine üç oğullarını gömmek zorunda kalsalardı, sen Tanrı'nın verdiği hayatı yaşamamanın acılarından kurtulmuş olsaydın

Sen? Bence şu anda daha önemli olan soru, Val, kendin için görünmez misin?"

"Hayır, Nick." Neşesiz bir kahkaha. "Değilim, ama tam da basit bir el becerisine kölece bağlılığımla nasıl bir çukura düştüğümü fark ettiğimde, tam da hayatta kendimi bir piyano bankında uyuşturaktan daha fazlası olabileceğini ummaya başladığımda, sevebileceğim bir kadın buluyorum, ama o da beni sevemiyor."

Val ayağa kalkıp odayı geçerken Nick oturmaya devam ederek, "Bence seni seviyor," diye cevap verdi. "Ve sen de onu kesinlikle seviyorsun."

Val, Nick'in sözlerini düşündü. Bu sözler onun içinde, planlar yaptığı ve stratejiler geliştirdiği kafasında ve hem müziğinin hem de Ellen'a olan aşkının bulunduğu kalbinde bir şeyleri yerine oturtmuştu.

"Onu seviyorum." Val piyanonun başındaki küçük sahneye oturmak için eğildi. "Kesinlikle seviyorum. Bunu hatırlatmak iyi geldi."

Nick odayı geçip bir kez daha Val'in yanına otururken alaycı bir tiksintiyle, "şimdi ağlayacağım," dedi. "Ellen konusunda ne yapacaksın?"

"Ellen hakkında mı? Seninle aynı fikirdeyim: Birbirimizi seviyoruz. O bana olan sevgisinin ayrılmamızı gerektirdiğine inanıyor. Ben de aşkımızın Tanrı ne kadar ömür verirse versin birlikte olmamızı gerektirdiğine inanıyorum."

Nick başını sallayarak, "Yani onu ikna etmelisin," dedi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bazı fikirlerim var." Bu fikirler Val'in kafasındaki bir müzik temasının ilk kıpırtıları gibiydi. Zayıf, geliştirilmeye muhtaç, ama Val'in zihninde yeni ve hoş bir melodi gibi aynı azimle yer ediyorlardı. "Fikirlerimin işe yarayıp yaramayacağını sadece Tanrı bilir."

Val arkadaşıyla yan yana oturup bu fikirler üzerinde düşünürken, yeşil alandan gelen neşeli sesler sonunda azaldı ve geriye sadece Horoz'dan ara sıra gelen sesler kaldı; ta ki Darius kapıda, Ellen yanında belirene kadar.

"Koç bizi eve götürmeye hazır," dedi Darius, "ben de gitmeye hazırım."

"Sen git." Val ayağa kalktı. "Tam olarak hazır değilim. Ellen, güzel rüyalar. Sabah görüşürüz."

Ona iyi geceler dilerken Val'in ses tonunda kırılgan ya da küçümseyici hiçbir şey yoktu. Sesi yorgun ve boyun eğmiş, hatta kibar geliyordu. Onun Bragdoll'ları azarladığını görmüştü ama tam olarak ne söylendiğini duyamamıştı. "Ben de gitmeye pek hazır değilim," dedi beyaz şalını çekerek. daha sıkı sarılmıştı.

Nick ikisine de bakarak, "O zaman Sean'ı koçla birlikte geri göndeririz," diye teklif etti.

"Gerek yok." Val uzanıp şalın ucunu Ellen'in dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Ellen kabul ederse yürüyebiliriz. Üç milden az ve güzel bir gece."

"Seviyorum." Ve eğer bu ona birkaç küçük jest daha kazandıracaksa, gözyaşlarını kalp ağrısına değer sayacaktı.

"İyi geceler, Ellen." Darius onun yanağını öptü ve koluna dokundu. Nick bir adım daha ileri giderek onu dikkatle kucakladı. İyilik olsun diye alnından öptü, sonra Val'e sarıldı ve ayrılırken kolunu Darius'un kolunun arasından geçirdi.

Tek mum titredi.

Ruhum gibi, diye düşündü Ellen, gözleri Val'in yüzünde ruh haline dair bir ipucu ararken. Valslerinden sonra kızgındı ve çok incinmişti ve Ellen'in onu teselli etmek için sunabileceği çok az şey vardı.

Val ona elini uzatarak, "Senin için bir şeyim var," dedi.

"Bana bir şey daha vermemelisin, Valentine." Ellen parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bana çok fazla şey verdin."

"Şeyler." Val omuz silkti. "Birkaç çivi ve tahta, fazla bir şey değil Ellen."

"Sadece kış bahçesi değil." Ellen, Val'in elinin tersini kullanarak gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Bana bundan çok daha fazlasını verdin."

"Bahsetmeye degecek bir şey bile yok," diye yanıtladı Val ve sesinde gerçek bir mizah vardı. Ellen onu yakından incelerken, Val onu yatağa çekti.

sahne. "Size bırakacağım küçük bir hediye daha var. Bankı unuttum." Adam ona gülümsedi ve zıplayarak uzak duvardan bir piyano sırası aldı. Adımları hafifti ve Ellen, akşamın erken saatlerine kıyasla şu anki farkın, onun bir ölçüde huzur kazanmış gibi görünmesi olduğunu fark etti.

Barış mı? Ona henüz en kötü sırlarını söylememişti.

Sırayı küçük piyanonun yanına koydu ve sırayı okşadı. "Takdir eden bir dinleyici kitlesiyle daha iyiyim."

Ellen'in gözleri onunkilere kaydı. "Ama Valentine, sana söylemeye söz verdiğim şeyler var, zor, sefil şeyler."

"Evet, biliyorum." Val oturdu ve anahtarların üzerindeki örtüyü itti. "Öleceğim güne kadar senden nefret etmemi ve her gece senin için kötü kaderler dilememi sağlayacak şeyler." Tekrar bankı okşadı ve ona en tatlı gülümsemesini sundu. "Bunları duymak istemediğime karar verdim, Ellen. Eğer bana anlatmak istemiyorsan, bunları duymama gerek yok. Eğer bana anlatmak istiyorsan, o zaman duymam gerekir."

Adamın sözleri onu o kadar şaşırtmıştı ki neredeyse piyano sırasının üzerine düşecekti.

"Tartışmıyorsunuz," diye gözlemledi. "Bu iyi, çünkü tartışmak istemiyorum. Anlatmam gereken başka şeyler de var -kendimle ilgili şeyler- ama bunları düzgün bir şekilde anlatabilmek için küçük arkadaşımın yardımına ihtiyacım olacak. Bundan daha yakın oturabilirsin, değil mi?"

Temkinli bir şekilde biraz daha yaklaştı, Val'in yanağını öpebileceği kadar yaklaştı.

"Şimdi." Parmaklarını klavyenin üzerine koydu. "Nereden başlamalı?"

Val daha önce hep başkaları için çalmış, birilerinin bunu fark edeceğini, yeteneğinden etkileneceklerini, klavyede bu kadar başarılı olan Windham'ı hatırlayacaklarını ummuştü. Her zaman da öyle oldu, ta ki herkes Windham'ı gerçekten hatırlayana kadar

adam klavyede çok başarılı olmasıydı - ta ki kendisiyle ilgili hatırlayabildiği tek şey bu olana kadar.

Ellen'a göre, *etkilemek* için değil, *ifade etmek* için çalışıyordu. Ellen'ın onun teknik becerisini, yetkinliğini ya da virtüözik yeteneğini fark edip etmemesi umurunda değildi. Onun ruhunu duymasını, aşkını ve ona olan mutlak inancını duymasını istiyordu. Onun için çalışıyordu ama aynı zamanda *kendisi* için, böylesine güzel ve zorlu bir dilde bu kadar akıcı olmanın katıksız keyfi için çalışıyordu. Sadece ellerini değil, kalbini de açtı ve çaldı, çaldı, çaldı; notalara ve seslere dönüştürebildiği her iyi, asil ve dürüst yanını ona verdi.

Horoz'daki kalabalık sessizleşti ve yaz gecesinde zarifçe süzülen büyüleyici müziği duymak için yavaş yavaş sokağa doğru kaydı. Thorn Bragdoll, ahırın yanındaki meşe ağacının gölgesinde oturmuş, parmakları flütünün özlemiyle seğiriyordu. Fırının merdivenlerinde son biralarını paylaşan yaşlı adamlar içmeyi bırakıp mendillerini çıkardılar ve Rafe ile Tilden müşterilerine katılmak için bardan çıkıp toplantı salonunun açık pencerelerine baktılar.

Valentine son yumuşak melodinin yıldızlarda kaybolmasına izin verdiğinde, ellerini kucağına koydu ve sevdiği kadın için yeterince iyi olduğunu umdu. Piyano sırasının üzerine doğru kaydı ve kollarını Ellen'ın beline doladı. Ellen onun göğsüne doğru kıvrıldı ve sanki boğuluyormuş gibi ona tutundu.

"Lanet olsun sana Val Windham," diye nefes aldı boynuna karşı. "Lanet olsun sana, lanet olsun sana. Bütün yaz..." Durdu ve titreyen bir hıçkırık çıkardı.

Dinledi, ruhu, kız kollarında olduğu sürece her türlü tepkiyi absorbe edebilecek kadar sakindi.

"Bütün yaz," diye devam etti, "çatılara ve ağaçlara tırmandın, *yarasa evlerini* astın, ahırları temizledin, fırsat buldukça ellerini harap ettin... Tanrım, Valentine. Tanrım."

Şok olmuştu, Val o kadarını anladı ama tepkisinin geri kalanının ne olduğundan emin değildi.

Ellen ciddiyetle, "Sizi dinledim," dedi.

Sizi *çalarken* dinledim ya da müziğinizi dinledim değil. *Seni dinledim*. Val bu ayrımı duydu ve yüzündeki aciliyet ifadesinde gördü. "Sizi dinledim," dedi tekrar, "ve bu ayrıcalık için minnettarım. Söyleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım ama şimdi beni dinlemelisin."

"Buradayım, Ellen." Val'in kolları tekrar kızın etrafına dolandı ve kız tekrar göğsüne yaslanana kadar bekledi. "Dinliyorum."

"Bebeklerim," dedi Ellen yumuşak, kalbi kırık bir ses tonuyla. "Val, bebeklerimi öldürdüm."

"Çocuklarını sen öldürmedin, Ellen." Val bir eliyle saçlarını okşadı ve daha önce topuzuna ördüğü çiçekleri nazıkçe çözdü. "Beni asla aksine ikna edemeyeceksin. Sen gözetimin altındaki hiçbir canlıya bilerek zarar vermezsin." Ona karşı kıpırdamadan durdu, tamamen, nefes almadan. "Aşk mı?"

"Oh, Valentine." Nefesini bıraktı. "Seni gerçekten seviyorum. Sadece bu birkaç kelime için bile seni seviyorum. Bana olan inancın ruhumu ısıtıyor ve gölgeye mahkûm yerlere ışık getiriyor. Ama yanılıyorsun."

"Değilim, ama bana neden aksini düşündüğünü söyle."

"Üç kez gebe kaldım," dedi Ellen yavaşça. "Her seferinde çocuk nefes alacak kadar yaşayamadı."

"Pek çok kadın hamileliğini tamamlayamıyor," diye belirtti Val, parmakları şimdi saç buklesinin üzerinde çalışıyordu. "Düşük yapmış olman senin suçun değil."

Ellen başını salladı. "Ben düşük yapmadım. O bebekleri ben aldurdım, Valentine. O hamileliklerin sona ermesine neden olan şey benim eyleimlerimdi."

"Kocanı seviyordun. Ona çocuk vermek istedin ve o çocukları sevdin Ellen. Seni tanıdığım kadarıyla, onları daha doğmadan sevdiğine inanıyorum." Yanağını Ellen'ın şakağına bastırdı ve onu bedeninin içine alma, daha büyük ve daha güçlü formunun fiziksel korumasıyla sarma dürtüsünü hissetti.

"Onları sevdim, kocamı da çocuklarımı da." Ellen durdu ve kararsız bir nefes aldı. "Çocuklarımı koruyamadım. Kolayca taşıyamadım"

ve bitmek bilmeyen sindirim sorunları yaşadım. Her hamileliğimde, regl dönemim gecikmeden önce bile, yediklerimi midemde tutamıyordum. Francis perişan haldeydi ama herkes bunun çabuk geçeceğini söylüyordu. Ama hiç geçmedi."

"Yine de o hamileliklerin sona ermesine neden olmadınız."

"Aşkım..." Val daha önce hiç bu kadar hüzünlü bir şey duymamış olsa da, ilk kez bir sevgi sözcüğü kullanmıştı. "Yanılıyorsunuz. Sindirim bozukluğumu tedavi etmek için galonlarca çay ve tisan içtim. Freddy'nin bana önerdiği çayı en yatıştırıcı ve en iyi kalan çay olarak buldum. Freddy bu konuda çok titizdi ve Francis de bunu görmekten memnundu çünkü Freddy diğer konularda pek de gelecek vaat eden bir genç adam değildi. Rahatladığım için minnettardım ama sonra çocuğu kaybedecektim. Bu üç kez oldu, sonuncusu Francis'in kederlenmesinden sadece birkaç hafta önceydi."

Beş yıl içinde üç düşük ve ardından kocasının ölümü? Val bunun adaletsizliği karşısında feryat etmek, Tanrı'ya yumruk sallamak ve Francis'e birkaç yumruk atmak istedi.

"İyileşmek için zamana ihtiyacın vardı." Val saç örgüsünü ensesindeki sarmalından ayırmaya başladı. "İyileşmen için sana daha fazla zaman verilmeliydi."

"İyileşmek için zaman istemedim," diye feryat etti Ellen. "Kocama varisini vermek istedim ve o da isteksizce isteklerimi yerine getirdi, çünkü ondan istediğim tek şey buydu ve bunu durmadan istedim."

"Peki tüm bu acıklı hikâyenin neresinde kendini çocuklarına değer vermemekle suçluyorsun, Ellen?" Val elini yavaş ve yatıştırıcı hareketlerle kızın kalın örgüsünde gezdirdi. "Gençtin ve Tanrı'nın iradesi galip geldi."

"Tanrı'nın isteği değil Val," dedi Ellen yorgun bir sesle. "Freddy'nin. Bana getirdiği o güzel, rahatlatıcı çay, sindirimimi yatıştıran tek çay? Bana nane karışımı olduğunu söylemişti ama ben daha iyisini bilmiyordum."

"Pennyroyal?" Val'in hafızası kıpırdandı ama aklına net bir şey gelmedi. "Ah, bir kenara attığın küçük bitki. Onu gördüğüne sevinmemiştin."

"Pennyroyal regl getirir. Herhangi bir ebe ya da doktora sorun. İstenmeyen hamilelik için eski bir ilaçtır, ancak çay veya tisane olarak,

Özellikle de başka malzemelerle karıştırılırsa tadı nane gibi oluyor. Üç bebeğimi de öldüren zehri hevesle içtim Val ve ölmeleri benim suçum."

"Ama siz bilmiyordunuz. Freddy bunun hesabını vermeli ve bu senin suçun değil."

"Bu benim hatam," diye karşılık verdi Ellen. "Evliliğimin başlarında Freddy bana yaklaştı ve bir tür müttefik olabileceğimizi söyledi. O zamanlar sadece bir çocuktü, çelimsiz, sivilceli, yalnız bir çocuk ve ben onun bu teklifini sevimli bulmuştum. Çok geçmeden iyi bir çocuk olmadığı anlaşıldı. Yazları ziyarete geldiğinde hizmetçi tutmakta zorlandık ve sonra on altı yaşına geldiğinde bizimle yaşamaya başladı."

"O bir kabadayı, sinsi ve tam bir alçak."

"İğne paramı onunla paylaşmak isteyebileceğimi söyledi," diye devam etti Ellen, "ama uşakların Freddy'nin kumar kayıplarını konuştuklarını duymuştum ve o henüz bir çocuk olduğu için onu şımartmanın akıllıca olmayacağını düşündüm."

"Ve haklıydın."

"Ve ben bir aptaldım," diye acı acı karşılık verdi Ellen. "Onu reddettiğimde Freddy patladı; kullanabileceğim tek kelime bu. Mantığı çözüldü ve korkunç şeyler söyledi. Freddy'nin benden borç istemesi konusunda Francis'e hiçbir şey söylememiştim, çünkü Freddy'nin kuzeninin gözünde itibarının zedelenmesini istemiyordum. Ama Freddy kendini öyle kaybedince, ondan korkmam gerektiğini anladım."

"O sadece bir genç olurdu. Francis onunla sert bir şekilde ilgilenirdi."

"Francis Freddy'de sadece en iyisini görmek istiyordu. O huysuz, somurtkan, tembel, çıkarıcı çocuk Francis'in varisi ve Francis'in ailesinin diğer tek üyesiydi. Francis'in ona olan saygısını tamamen yok etmek istemedim."

"Demek bir düşman edindin," diye bitirdi Val. "İstedliğini elde etmek için sinsiğe ve zehirlemeye tenezzül eden biri."

"Kesinlikle ve Freddy özür dilerken çok çekici, çok inandırıcı olabiliyordu. Hasta odama çay ve sempati getirdiğinde,

Bir el kağıt oynamayı ya da bana kitap okumayı teklif ettiğinde duygulandım ve onun korkunç öfke nöbetini unutmaya çalıştım. Daha iyi bilmeliydim."

"Gerçeği ne zaman öğrendin?" Val, Freddy'yi zehirleyerek öldürmeye ve şeytan yavrusunun nasıl ve neden öldüğünü tam olarak bilmesini sağlamaya yemin etmiş olsa da, parmaklarını Ellen'in bağlanmamış saçlarında gezdirerek sordu. "Francis'in cenazesinden sonra," dedi Ellen, sesi sanki kelimelerin kendisi onu incitiyormuş gibi kopuk bir nitelik kazanarak, "avukatlar vasiyeti okudular ve Freddy, Roxbury Hall'daki resmi salonda yalnız kalana kadar soğukkanlılığını güzelce korudu. Sonra bir öfke nöbeti daha geçirdi. etkileyici."

"Bakalım bunu anlayabilecek miyim?" dedi Val, onu anlatının geri kalanından kurtarmak isteyerek. "Francis onu vasiyetten çıkarmıştı, aşağı yukarı ya da en azından otuz yaşına kadar, ama sizin durumunuz iyiydi. Freddy size tüm gelirinizi toplayacağını söylemişti, yoksa hamileliklerinizi bilerek sonlandırdığınızı ortaya çıkaracak ve sizi sosyal olarak mahvedecekti."

"Bundan daha iyisini yaptı." Ellen durakladı ve kollarını Val'in belinden boynuna doğru kaldırdı. "Bana kasıtlı davranışımın -o çayı bana temin etmesi için ona yalvardığımı itiraf etti ve o sadece daha iyisini bilmeyen bir delikanlıydı- ciddi bir suç teşkil ettiğini ve eğer bunun için mahkum edilemezsem, üç bebeği öldürecek bir kadının babalarını da öldürebileceğini göstereceğini söyledi."

"Yukarıda Tanrı var. Fırsatım varken o küçük pislği öldürmeliydim." "Sen bir katil değilsin," dedi Ellen kararlılıkla. "Katil olan Freddy'dir. Val."

"Sen de bir katil değilsin," dedi Val, sarılmasını sıkılaştırarak. "Yine de, çok ikna edici bir şekilde cinayetle suçlanabilirim... benim doğmamış çocukların öldürülmesi, kocamın öldürülmesi."

Val, beynini kaplayan öfke ve korumacılık sisi içinde hukukla ilgili okuduklarını hatırlamaya çalıştı. "İlk olarak, çocuklarınız doğmamıştı, bu yüzden medeni hukuka göre öldürülemezler, hatırladığım kadarıyla. İkincisi, kocanızın ölümüyle ilgili olarak soruşturulduunuz ve suçsuz bulundunuz."

Ellen alnını onun boğazına dayadı. "O hamilelikleri sonlandırdığımda kocama itaatsizlik ettim ve bu bir suçtur. Ayrıca, pennyroyal kullandığım için zehirlere aşına olduğum kanıtlandı ve Freddy soruşturmayı yeniden açtırmak için bunun üzerinde duracak. Beni ve *benimle ilişkisi olan herkesi* mahvedecek ve bundan zevk alacak."

"Eğer benim karımsan seni mahvedemez, Ellen. Buna izin vermeyeceğim ve ailemin Freddy'yi gönderecek nüfuza sahip olduğuna dair kendimle gurur duyuyorum."

"Bunu test etmenize izin vermeyeceğim. O bebekleri öldürdü Val ve Francis'i de öldürdüğüne dair şüphelerim var."

"Soruşturulmadı mı?" Val sordu, zihinsel çarklar her türlü yöne dönüyordu.

"Henüz reşit olmamıştı ve akıl hocasından ve bu dünyadaki tek gerçek akrabasından mahrum kalmış şaşkın bir genç olarak çok ikna edici bir iş çıkardı. Baron olmaya hazır olmadığını, baron olmak istemediğini ve eğer çocuklarımdan sadece biri yaşasaydı Francis'in yerini doldurmak gibi korkunç bir görevden kurtulacağını uzun uzun anlattı."

"Sonra döndü ve üç mülkünüzün de gelirini derhal tüketti."

Ellen başını kaldırdı. "Diğer ikisini biliyor musun?"

"Francis seni çok seviyordu," dedi Val nazıkçe, "ve sen bana işlerini yoluna koymak için iki haftası olduğunu söylemiştin. Bu malikâne pek yaşanabilir değildi, ben de başkaları olduğu sonucuna vardım. Belki Francis, Freddy'nin sana iyi davranmayacağını sezmişti ya da belki de sadece hakkın olan her şeyi almanı istiyordu."

"Ama sen biliyordun." Ellen başını eğdi. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

"Daha yeni öğrendim." Val onu tekrar kendine doğru çekti. "Markham avukatlarına, seni rahat bırakmaları konusunda ısrar etsen bile gözlerini senden ayırmamaları söylenmeseydi, bunu yapmazdım."

"Kim söyledi?"

"Rahmetli kocan." Val onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ona büyük saygı duymaya devam ediyorlar. İşlerinize burunlarını sokmamaları konusunda ısrar ettiğiniz sürece, gelirin Freddy'nin cebine girmesini sadece izleyebildiler."

arka kapıdan. Bir gün, senin bu mülklerini görmek isterim, Ellen Markham."

"Ama yapamazsın, Valentine. Eğer Freddy sana tüm bunları anlattığımı bilseydi, seni öldürmek için kendini mazur görürdü."

"Neden seni öldürmedi?"

"Burası ömür boyu mülk," diye açıkladı Ellen. "Buradaki kiralari sadece ben hayatta olduğum sürece alıyorum ve bu kiralar Freddy için hayattayken ölü olduğumdan daha değerli olacak kadar önemli. Francis öyle ayarladı ki, eğer ben çocuksuz ölürsem, diğer iki mülk onun uzak akrabası Bay Grey'e gidecek, bu ise Freddy'nin yıllarca dokunamayacağı bir vakfa geri dönecek."

"Bay Grey teorik kuzeniniz mi?"

"Yeniden evlenip çocuk sahibi olmazsam, bu durumda mülkler onlara geçecek ya da ölümünden sonra eşit paylaşım için onlar tarafından satılabilecek - Freddy'nin beni bu yaşından önce biriyle evlenmiş görmek istememesinin nedeni bu."

"Düşünecek çok şey var Ellen," dedi Val, sert, küçük bir piyano sırasının üzerinde çok uzun süre oturmanın etkilerini hissederek - ki bu tuhaftı. Bir yıl önce, herhangi bir piyano sırasını asla çok sert bulmazdı. "Eve dönerken bu konuyu biraz daha tartışalım mı?"

"Evet." Val'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Val şalını üzerine örttü ve dağınık saçlarını omuzlarına topladı, sonra elini tutup onu merdivenlerden aşağı indirdi.

Ay doğmuş, ıssız yeşili aydınlatırken Horoz'dan kahkahalar ve mızıka sesleri geliyordu.

Val ve Ellen, yumuşak yaz gecesinde, çitlerin arasında yetişen hanımeli kokularının havaya yayıldığı yoldan geçtiler. Uzun bir yürüyüş değildi, hatta bazı açılardan yeterince uzun bile sayılmazdı. Ellen'ın kulübesine vardıklarında Val kapının kilidini açtı ve Ellen'ı kollarına alarak eşikten içeri taşıdı.

Gülümsedi, muhtemelen kibarlığından ve sembolizminden dolayı, ama bu hüznü bir gülümsemeydi. Val onu yatağa yatırıp kıyafetlerini çıkarmak için hareket ettiğinde, yine de itiraz etmedi. Val onu da soydu ve gece abdestini almasına yardım edebilmek için oturur pozisyona çekti,

sonra onu çarşafın altına soktu ve hızlı bir şekilde kendi bulaşğını yıkadı.

Onunla tartışmak istiyordu, onun ırzına geçmek istiyordu, onu güvende tutmak ve yanından hiç ayrılmamak istiyordu.

Ellen'in şüphesiz birlikte geçirecekleri son saatler olduğuna inandığı bu dönemde, Val'in en çok istediğı şey kadınına değer vermektir. Endişelerini, şüphelerini, planlarını ve tartışmalarını bir kenara bıraktı, onu kollarına çekti ve sonunda uyku ikisini de ele geçirene kadar elini sırtında gezdirdi.

Bir sonraki farkındalığında, kuşların güzel, flütlü sabah şarkısını duydu; günün getirdikleri düşünöldüğünde, yersiz bir iyimserlikti bu. Kulübe hâlâ karanlıktı ama şafağı dakikalar kalmıştı.

"Hâlâ buradasın." Ellen, uykulu, sıcak ve değerli, onun kucağına gömüldü.

Onları saran uyuşukluk ve güven kozası içinde Val'in aklına planlarını sevdiği kadının önüne sermek geldi ama kadın onun seçtiğı yolu kabul etmeyecekti. Tartışacaklar ve sonra öfkeyle ayrılacaklardı.

En azından şimdilik yeterince konuşmuşlardı, bu yüzden Val boyunu onun üzerine yerleştirdiğinde, ellerinin, ağzının ve vücudunun kelimelerin ancak yaklaşık olarak ifade edebileceğı şeyi ifade etmesine izin vermeden önce ona içten bir "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Ellen, kalçalarını kaldırıp onu kucakladı ve kollarını ona doladı. "Her zaman seveceğim."

Yavaşça onlara katıldı, her hissi ve sesi ezberledi: Ellen'in iç çekişlerini; vücudunun Ellen'ı tatlı bir kadın sıcaklığıyla karşılayışını; ayağının baldırında süzölüşünü; kasıklarında kaynayan zevkin sıcak ışıltısını. Onu öptü, ağzını her özelliğinin üzerinde gezdirdi ve onun keşiflerine karşılık verirken hareketsiz kaldı. Tekrar hareket ettiğinde, bu daha az kısıtlama ve daha fazla çaresizlikle oldu.

"Benimle kal."

Val, Ellen'in omzuna fısıldadığı sözleri duydu ve ne istediğini ve ne istemediğini anladı. "Bugün atını sürüp gitme" dememişti, ki bunu duysaydı tüm Shire duysun diye şükürler olsun diye şarkı söylerdi,

Daha ziyade, "Benimle bedensel hazzı paylaş, samimi bir şekilde, tamamen, son bir kez."

Aklı başında bir beyefendi bunu yapmaz. Akıllı bir adam, kadını ve kendi geleceğini düşünerek bunu yapmayabilir. Hanımefendinin isteğinin zamanlaması göz önüne alındığında, akıllı bir adam kesinlikle bu fikri aklından bile geçiremezdi.

Ama Val onun sevgilisiydi ve Ellen'ı herhangi bir yolla ona bağlamak umutları, hayalleri ve içten ihtiyaçlarıyla tamamen uyumluydu. Bu bile onun ricasını yerine getirmesine izin vermeyebilirdi ama onu tanıyordu ve onun hayallerini ve ihtiyaçlarını da bilmeyi kendine görev edinmişti.

Ellen ayak bileklerini Val'in sırtına kilitlediğinde, Val'in omzuna doğru garip bir ses çıkardığında, vücuduna yavaş ve derin vuruşlar yaptığında, Val'in tüm varlığı birleşmelerinin verdiği zevkle alev alev yandığında, Val kendini onunla kalmaya bıraktı. Tutku tükenene ve ayrılık vakti amansızca yaklaşına kadar onu zevke boğdu ve kendini de aynı sele kaptırdı.

Yataktan kalktığında, kır evi aydınlanmaya başlamış ve kuşlar sessizleşmişti.

"Valentine?" Ellen yatak başındaki yastıklara yaslanarak debelendi.

"Aşk mı?"

"Her şey için teşekkür ederim. Ve seni seviyorum."

Ona bir gülümseme sundu, ona bu sözleri söylerken bile ayrılmaları gerektiğine dair inancını doğruladığını fark etti. İstemese de sözlerindeki vedayı duydu. Onu eşikten geçirdiğinde gülümsemesinde de aynı veda vardı; toplantı salonundaki piyano bankında ona sarıldığında tüm hikâyesinde ve birkaç dakika önceki sevgisinde de aynı veda vardı.

Böylece onu terk edecek ve onun -ve Freddy'nin- oyunun bittiğini düşünmesine izin verecekti. Müzik sanatçısı ve portfolyosu olmayan bir virtüöz olan Lord Valentine Windham'ın, leydisinin huzurunu ve güvenliğini sağlamak için yapması gereken şeyler vardı. Ellen'ın burada kalması gerekiyorsa, dostlarına, Yüce Tanrı'ya, beklenmedik durumlara güvenecekti.

planları ve Val'in kendisi bir kez daha onun yanında olana kadar onu güvende tutmak için gecikmiş olan iyi şansı.

On beş

Sean, Zeke'in dizginlerini Val'in elinden aldı ve Ellen, Val'in binicilik eldivenlerini cebine sokmasını izledi. Sean bu sabah çok enerjikti, Ellen ise kendini sersemlemiş ve ruhunun her köşesinde ağrılar hissediyordu.

"Benimle yürü, Ellen." Parmaklarını Ellen'inkilerle birleştirdi ve onu evdeki oduna doğru çevirdi. "Beni dinleyeceksin, çünkü ne kadar çabuk hareket edersem, Zeke'in burayla Kasaba arasında uğraşmak zorunda kalacağı ısı o kadar azalır."

Val-man-moda- pratik şeylere odaklanırken, o başını salladı, kalbi kırıldı.

"Eve taşınacaksınız," diye söze başladı, sesi gerçekten de çok sertti, bir dük kadar sert. "Eğer Freddy saldırmak için bekliyorsa, evde daha güvende olursunuz. Personele onu içeri almamaları ve sizi her zaman güvende tutmaları talimatı verildi. Kiralarınızı o sansara aktarmaya devam etmek isteyeceğinizi anlıyorum ve sizi durduramam, ancak bu mülk için bahçıvanlar tuttum ve onları çalıştırmanızı bekliyorum."

Ellen zayıf bir sesle, "Senin evinde kalamam," diye itiraz etti. "Tutulan bir kadın olacağım."

"Kulübende kalırsan," diye karşılık verdi Val, "ölü bir kadın olabilirsin. Ben gidiyorum, Ellen. *Gidiyorum*. Burası senin mülkün ve bu evde oturmaya en az benim kadar hakkın var. Malikânede olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissedeceğim, belki de çoktan kederlenmiş olabileceğin kulübede değil. Bu konuda söz vermeni istiyorum."

Dudağını ısırdı ama onun mantığını reddedemedi. "Evde yaşayacağım. Söz veriyorum."

"Güzel." Hızlıca başını salladı ve devam etti. "Ayrıca Sör Dewey, Axel ve Abby Belmont da dahil olmak üzere ama bunlarla sınırlı olmamak üzere arayanlar olacak. Abby hamileliği ilerledikçe yanında bir kadın arkadaş isteyecektir ve bence ona bu kadarını borçlusun. Anladığım kadarıyla baldızı Oxford döneminin başında Axel'in erkek kardeşiyle birlikte olacak ve muhtemelen sizi arayacaklar."

"Onları kabul edebilirim." Nasıl yapacağını tam olarak bilmiyordu ama Valentine için çaba gösterecekti.

"Ve papaz ile karısı," diye devam etti Val, "ve Bayan Bragdoll, eğer o hödükleri bir an olsun gözetimsiz bırakılabilirlerse. Sen de baldızlarımla yazışacaksın." Ellen sadece başını salladı, yaklaşan ayrılığın etkisiyle Val'in sözlerini duymaktan başka bir şey yapamadı.

"Valentine?"

"Evet, aşkım?" Onunla birlikte ormanın içinden geçen patikanın belirli bir köşesinden geçerken yeşil gözlü bakışları onunkileri tuttu.

"Gerçekten gidiyor musun?" Ama bu bir soru değildi.

Val ona nazıkçe, "Bunu benden sen istedin," diye hatırlattı, "ve eğer daha önce yaptığın gibi onunla devam etmen için seni bırakmazsam Freddy'nin beni ölesiye rahatsız edeceğine ikna oldun ve onu çağırmamı yasakladın."

Başını salladı ve ona doğru eğildi, onun içine düştü, çünkü yaşayacağı kaybın büyüklüğü yüzünden dizleri bükülme tehlikesi geçiriyordu.

Val ona sarıldı ve yanağını saçlarına yasladı. "Sen güçlü bir kadınsın, Ellen Markham, ve ben senin mücadele etme yeteneğine güveniyorum. Hayatından çıkarken iyi olacağını ve burada bensiz de idare edebileceğini bilmem gerekiyor. O yüzden"-parmağını çenesinin altına koydu ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı-"bana güzel yalanlar söyle, olur mu? İyi olacak mısın?"

Ellen gözlerini kırıştırdı ve itaatkâr bir şekilde istenen gerçeği tekrarladı.

"Ben iyi olacağım." "Ben de iyi olacağım." Val ona hüzünle gülümsedi.

"Ve oldukça iyi idare edeceğim

Her zaman olduğu gibi kendi başıma güzelce. Ya sen?"

"Muhteşem," diye mırıldandı Ellen, gözyaşları sıcak ve hızlı bir şekilde yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini kapattı. "Oh, *Val...*" Çaresizce ona sarıldı, isteyerek kendi üzerine getirdiği kederin saf, su katılmamış sefaletini ifade edecek hiçbir kelime yoktu.

"Sevgili aşkım." Val onun ıslak yanaklarını öptü. "Gerçekten böyle davranmamalısın, çünkü bunu görmek bana işkence ediyor. İstedğin bu mu, yoksa bu saatte seni yanlış mı anlıyorum?"

"Yapamazsın." Ellen'in geri adım atarken çektiği iç çekiş tüm gezegeni yerinden oynatabilirdi. Val'in Freddy'nin şeytani ve ölümcül entrikalarından kurtulmasını istiyordu ve bu amaca ulaşmanın tek yolu buydu. Son derece kararlı ve yetkin bir adam olan Valentine Windham'ın -her bakımdan bir dükün oğluydu- Freddy'nin entrikalarını çok geç olana kadar ciddiye almayacağına inanıyordu.

Sevdiği adamı korumak ona bağlıydı ve sadece bu düşünce bile tek ihtiyatlı yola sadık kalmasını sağladı. "Beni yanıltmadın, şimdi değil, hiçbir zaman."

"Fikrini değiştireceğini düşünmemiştim." Val onu elinden tutarak eve doğru götürdü. "Yönümü kütüphaneye bıraktım ve masanın alt çekmecesinde biraz ev parası bulacaksın. Tüm bağlarını koparmayı tercih ettiğini biliyorum Ellen, ama bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- beni aramalısın. Söz mü?"

"Söz veriyorum," diye tekrarladı, başka türlü yapamazdı.

"Ya Ellen?" Val ahır avlusuna varmadan önce durakladı. "İki şey var. Birincisi, teşekkür ederim. Bu yaz bana hayal edebileceğimden ya da hak ettiğimden çok daha fazlasını verdin ve paylaştığımız mutluluğun anılarını her zaman yanımda taşıyacağım. İkincisi, eğer bir çocuğumuz olursa, benimle evleneceksin."

"Çocuk olmayacak," diye mırıldandı, arkasını dönüp ormana bakarken. Ona teşekkür mü ediyordu? Ona bir servete mal olmuş ve iyi olma halini tehlikeye atmıştı ve o da ona teşekkür mü ediyordu? "Seni hak etmiyorum ve asla da hak etmeyeceğim."

"Bir çocuk olursa bana söyleyeceğine söz verir misin?" Val'in yeşil gözleri nazik ya da sabırlı değildi. İradelerinin gücüyle tam anlamıyla dük gibiydiler.

"Eğer bir çocuk varsa sana söyleyeceğim."

"Peki o zaman." Val ilerlemeye devam etti. "Sanırım söylenecek tek şey bu, bir kez daha seni sevdiğimi söylemek dışında."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi Ellen, keşke bu sözleri ona çok daha sık ve çok daha farklı koşullar altında söyleseydim diye düşünerek.

"Güle güle, sevgili aşkım." Val eğildi ve Ellen'ın yanağını öptü, onu kollarına almadı. "Güvende ol ve ihtiyaç duyarsan beni ara."

Val, Ellen'ın eline bir mendil tutuştururken son bir kez başını salladı ve sonra atına binip atını döndürdü, Zeke'yi önce tırısı kaldırdı, sonra da hızlı bir şekilde dörtlüye koştu. Ellen, Nick'ten son bir sempatik bakış aldı ve sonra Darius'la birlikte toynak ve toz şamatası içinde gözden kayboldular.

Ve sonra *sessizlik*.

Son beş yılda çok fazla sessizlik yaşamıştı ve çoğu zaman bu sessizliğe değer veriyordu. Ama bu sessizlik farklıydı, çünkü sadece sesin eksikliği değil, Valentine Windham'ın da eksikliği söz konusuydu.

"Bir ziyaretçi, Lord Val." David Worthington'ın kâhyası, David'in konağındaki her personel gibi, hizmet etmekten zevk aldığı izlenimini vermeyi iyi bilirdi. Val müzik odasındaki masanın üzerine eğildiği yerden başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı.

"Kim o?" Val saate bakarak sordu. Lanet olsun, neredeyse çay vakti gelmişti.

"Ekselansları, Moreland Dükü." Uşak yüzünü buruşturmadı ama sesinde dudaklarını büzüştüren ve yüzünü buruşturan bir ifade vardı.

"Ondan kaçmak yok," diye mırıldandı Val. "En iyisi çay ve çörek talimi yapmak, yanlış hatırlamıyorsam kremalı keklere düşkündür. Resmi salon sokağa baktığı için aile salonunu kullanalım."

"Çok iyi, lordum." Uşak kibarca selam verip geri çekildi ve Val'e manşetlerini indirip ceketini silkmesini söyledi.

Val omzunun üzerinden özlem dolu bir bakışla, zihinsel olarak tanıdık kayıtsızlık zırhını kuşandı ve -bilerek- aile salonuna doğru yürüdü.

"Majesteleri." Val kibarca eğildi. "İyi görünüyorsunuz." Babası her zamanki gibi görünüyordu; uzun boylu, zayıf, mavi gözlü, gür beyaz saçları, ıslak ve soğuk bir sonbahar gününde bile kusursuz bir kıyafeti vardı.

"Yaşlı görünüyorum," diye karşılık verdi dük, "ve yorgun. Umarım iyisinizdir?" Val küçük bir gülümsemeyle, "Majestelerine iyi o l d u ğ u m u söyleyebilirsiniz," dedi.

"Oturalım mı?"

"Elbette." Majesteleri, muhtemelen Letty'nin etkisini yansıtan küçük, şirin bir basma kanepeye oturdu. "Etrafta gevezelik etmek için fazla sefil. Anneni görmeye ne zaman geleceksin?"

"Birkaç hafta önce Morelands'ı ziyaret ettim."

"O zamandan beri de gelmediniz," diye karşılık verdi dük. "Peki bu nasıl bir ziyaretti? Bir gece geçirdiniz, sonra Bellefonte'u görmeye gittiniz, sonra da Londra'ya döndünüz, hem de bu berbat havada, Valentine?"

"Bellefonte çok iyi bir dosttur," dedi Val, çay tepsisinin araya girmesine minnettar olarak. "Şimdi, sıcak çay ve tamamen tesadüf eseri birkaç kremalı kek var. Tepside kaç tane olduğundan emin değilim, bu yüzden kaç tane yediğinizi Majestelerine bildirmem mümkün değil."

Dükün mavi gözleri mizahla ısındı. "Akıllı çocuk." "Çay mı yoksa daha sert bir şey mi?"

"Bol şekerli çay ve bir tutam viski, gerçi burada bulacağımız viski muhtemelen böyle bir kaderi hak etmeyecek kadar iyi."

"Fairly'nin mahzenleri kıskanılacak gibi değil ama bu yağmurda Londra'ya viski tartışmak için gelmedin."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım," diye cevap verdi Majesteleri, küçük bir tabağa üç kek dizerken -daha fazlasını alamazdı. "Mektuplarınızı aldım."

Val çayını yudumladı -şifasız çayını- ve sadece bir kaşını kaldırdı. "Biraz z a m a n aldı." Majesteleri bir pastayı iki ısırıkta mideye indirdi. "Yaz, Bilirsiniz, insanlar rustikleşiyor ve zina yapmak için yola çıkıyorlar."

çeşitli ev partileri. Majestelerinin bu yıl Morelands'ta böyle bir çılgınlığa kalkışmamasına ne kadar sevindiğini bilemezsiniz."

"Henüz Yorkshire'a gitmemiş olmasına şaşırdım. Yeni bir torun ona sahip olmalı."

"Memnun olduk." Dükün gözleri, kraliyet birinci çoğul şahıs kipini benimserken parıldadı. "Ama aynı zamanda korkunç derecede yaşılanıyoruz ve St. Just, kurnaz adam, Emmie, Winnie ve bebeği kış için güneye getirebileceğini ima etti. Majesteleri ve ben bunu görmeyi tercih ederiz - böylece tüm aile St. Just'ın ziyaretinin tadını çıkarabilir - yüzlerce mil ilerlemek isteriz."

"Sizi suçlayamam. Win ve Emmie'nin yanı sıra St Just'ı da tekrar görmeyi çok isterdim ama şu anda bu yolculuğu yapmaya niyetim yok."

Dük omuz silkti ve artık boş olan tabağına daha fazla kek doldurdu. "St. Just eski bir seferci. Koşuşturmayla alışkın ve muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl boyunca da bunu yapması gerekecek. Kontesi bunu anlıyor. Bu arada kekler harika."

"İltifatlarınızı aşçıya iletacağım." Tatlılar durduğu sürece, babasıyla medeni bir ziyaret gerçekleştirecekleri anlaşılıyordu. "Gayle ve Anna'dan ne haber var?"

"Fazla değil." Dük sevgiyle gülümsedi. "Varisim onları çok yoruyor tabii. Babasının boyuna sahip olacak. Esther onun yeşil gözlerine sahip olacağını düşünüyor. Ama mektuplarınıza dönelim. Önce biraz daha içki içelim, ama çayı fazla kaçırmayalım."

Val ayağa kalktı, sürahinin yanına gitti ve babasına iki temiz parmak doldurdu.

"Yemlikteki İsa." Majesteleri gözlerini kapadı. "Bu çok edepi. Hem de çok edepi. Bir erkeğin değer verdiği her zevki senden esirgemek üzere olan bir karın olmadan önce biraz tadını çıkarmalısın." Majesteleri bardağına bakarak gülümsedi. "Neredeyse her zevki. Teşekkür ederim. Majestelerine her zaman hayatınızı bir piyano sehpasında harcamak için fazla zeki olduğunuzu söyledim."

Val yüzünü buruşturdu - sonra tekrar yüzünü buruşturmak istedi çünkü kayıtsız görüntüsünün gözle görülür bir şekilde kaymasına izin vermişti. Bu hiç iyi bir tavsiye değildi.

"Oh, Tanrı aşkına, evlat." Majesteleri bardağı sertçe yere bıraktı. "Sana bir iltifat ediyorum ve sen sanki bunu hakaret olarak algılamışım gibi yüzünü buruşturuyorsun." Dudakları büzüldü ve Val bahçelere bakan pencereye yarı dönük dururken en küçük oğluna baktı. "Müziğe olan bağlılığına karşı duyduğum hevesizliğin bir nedeni vardı genç adam, ama artık bunun pek bir önemi olduğunu sanmıyorum. Eğer Roxbury ile olan durumun hakkında baş başa konuşacaksak, en azından biraz daha yiyecek için arayamaz mısınız?"

Val kapıya gitti ve uşaklarla konuştu. Pastalar, çeşitli çikolatalar, badem ezmesi ve şekerlenmiş menekşelerle birlikte geldi ve hepsi de Majesteleri, Valentine'in müzik çalışmalarına olan bağlılığıyla ilgili bildik ağrı yeniden canlandıramadan önce geldi.

"Anneniz buna misafirperverlik derdi." Tepsiyi gören Majesteleri'nin gözleri parladı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Val yerine oturdu. "Menekşeleri deneyin; onlar Aziz Just'un en sevdikleridir."

"Ah, evet!" Majesteleri elini uzatırken durakladı. "Bu bana Aziz Just'un son mektubunda sizin için çok endişelendiğini hatırlattı. Bir kız, buna inanabiliyor musunuz?" Ekselansları sevinçle gülümsüyordu. "Ama mektubunuza gelince, işte elimizde olanlar."

Devam etmeden önce ağzına biraz menekşe attı.

"Kötü bir iş." Dük başını salladı. "Bu Markham denen adam aile armasına konan gerçek bir kuş, kuzenine hiç benzemiyor. Önceki baronu tanırdım, genç ama akli başında biriydi ve aksi için çok iyi ve iyi ifade edilmiş bir nedeni olmadıkça partisinin görüşünü savunacağına güvenilebilirdi. Herkes buna saygı duyar."

"Ama şimdiki baron?" Val, majestelerinin Val'in aklında bıraktığı soruyla değil de bu konuyla ilgilenmeye kendini zorlayarak ısrar etti.

Majesteleri arkasına yaslandı, yüz ifadesi artık ne neşeli ne de babacan bir ifadeydi. "Son oturumda, bu küçük pis kemirgen oyunu en az altı kez sattı."

"Bu iyi değil mi?"

Dük sabırla, "Bu hiç iyi değil," dedi. "Oy kutsal bir emanettir, daha ziyade kralların ilahi hakkının küçük bir versiyonudur, bir krala verilen bir şeydir."

çok daha büyük bir güçten, Tanrı'dan ya da alemde ya da ne dersiniz deyin. Oyunuzu elbette mantıklı bir şekilde, daha az değerli bir şeyi vererek daha değerli bir şey elde etmek için takas edersiniz, ancak oyunuz için para kabul etmezsiniz."

"Kötü *ton* mu?" Val, ayırım ona oldukça iyi görüldüğü için, "Kötü *ton* mu?" diye sordu. "Cezai açıdan kötü *ton*," diye açıkladı Majesteleri, "eğer yeterince barizse. Bu

hem oyunu satanı hem de satın alanı töhmet altında bırakır. Elbette çoğu durumda aracılar katmanları olacaktır ama Roxbury kendini en kötü türden insanlara borçlandırdı, bu yüzden özensiz davrandı ve böylece ortaya çıkarılması kolay bir iz bıraktı. Yozlaşmış ve aptal, asla hoş bir kombinasyon değildir."

"İmzalı ifadeleriniz var mı?"

"Oh, elbette." Dük'ün gözleri coşkuyla parladı. "Ve sadece olağan kötü karakterlerden değil, Roxbury'nin oylarını satmak için yaklaştığı bankacılardan ve diğer milletvekillerinden de."

"Parlamento üyeleri onun aleyhine tanıklık eder mi?" Val arkasına yaslandı, anlatılamayacak kadar rahatlamıştı. *Ellen da adamın çok güçlü olduğunu düşünüyordu.*

"Elbette." Dük başını eğdi. "İnsan her zaman haçlı adaletinin yanında görünmek ister. Size belgeleri açıklayayım mı?"

"Eğer istersen." Val başını salladı ve ilk kez umutlarında haklı olduğunu hissetti.

Bundan sonrası Val'in ancak parlamento siyasetinde bir etüt olarak düşünebileceği bir şeydi. Majesteleri sabırla altı farklı yasa tasarısının ayrıntılarını, güçlü ve zayıf yönlerini, çeşitli grupların bunları destekleme ve diğer çeşitli grupların desteklememe nedenlerini açıkladı. Dük, karmaşık komite yapılarını ve Freddy'nin çeşitli milletvekillerine ve komite başkanlarına hangi kanallardan ulaştığını anlattı. Val, Freddy'nin davranışının sonuçlarına odaklanmaya çalışırken, Dük Hazretleri her bir tasarının yasalaşmasının ya da yasalaşmamasının, şu ya da bu ayrıntıda değişikliğe uğramasının, komiteye geri gönderilmesinin sonuçlarını gelişigüzel sıraladı

daha fazla taslak hazırlanması veya belirli bir ilgi alanına ya da sektöre uyacak şekilde değiştirilmesi.

Bilgiler, Majesteleri'nin verimli beyninden düzenli, iyi düzenlenmiş bir sunumla aktı, hiçbir nota yerinde değildi, hiçbir cümle dengesiz değildi.

Şekerlenmiş menekşeler, kremalı kek ve çikolatalarla aynı kaderi paylaşıırken, Valentine Windham'ın kafasına özellikle iyi hedeflenmiş bir katır tekmesinin gücüyle bir içgörü geldi: Babası bir parlamento dahisiydi, seçtiği kompozisyonun bu çağdaki İngiliz meseleleri üzerinde önemli bir etkisinden başka bir şey olmayan bir siyasi virtüözdü.

Virtüözlüğün tüm nitelikleri oradaydı: Seçtiği konuya yüksek bir bağlılık; uzun, adanmış çalışma yıllarıyla kazanılan bir akıcılık; ve bu yıllarda kazanılan bilgeliği paylaşma konusunda sanattan daha azı olmayan bir cömertlik.

Dük'ün açıklaması bittiğinde Val, "Sizden bir iyilik daha isteyeceğim, Majesteleri," dediğini duydu.

Majesteleri arkasına yaslandı ve tatlı tepsisinden arta kalanların üzerinden Val'e sırtıttı. "Bugün benim şanslı günüm. Hadi söyle oğlum." Val açıkladı, Dük hafifçe güldü, başını salladı ve gitmek üzere ayağa kalktı.

"Majesteleri." Val elini salonun kapısına dayayarak durakladı. "Müziğe olan ilgime neden itiraz ettiniz?"

"Pardon?"

Val ona, "Piyanoya olan takıntıma karşı çıkmak için nedenlerin olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı. "Nedenini öğrenebilir miyim?"

Majesteleri kaşlarını çattı. "Size yardımcı olamadım."

"Bana yardım edemediniz mi?" Bu da neydi? "En iyi eğitmenlere, en iyi enstrümanlara, yetenekli topluluklarla çalmam için bolca fırsata sahip olmamı sağladınız; çok belirsiz zamanlarda İtalya'ya gitmeme izin vermesi için Grace'le konuştunuz; Kirkland'a iyi bir yedek şef olacağımı önerdiniz. Bana nasıl yardım etmedin?"

O ana kadar Val, babasının kendisine ne kadar destek olduğunu itiraf etmemişti. Bu önlemleri annesinin ona verdiği

ama bir düşesin bile mali ve siyasi konular söz konusu olduğunda erişimi sınırlıydı.

Dük, "Para yardım değildir," dedi. "Elbette en iyisine sahip olacaktın, sen benim oğlumsun. Seni total bir midilliyle av yarışına göndermeyeceğim gibi, daha aşağı bir enstrümanla çalışmana da izin vermezdim. Demek istediğim, *sana yardım edemezdim*. St. Just ve Bart süvarilerin yanındaydı ve benim her ikisi için de yararlı tavsiyelerim ve doğrudan savaşın en kötü yerine gitmemelerini sağlayacak kadar nüfuzum vardı. Gayle ailenin tüccarındır, saygısızlık etmek istemem ama yeterince iş yapıldığına şahit oldum ve zaman zaman fikir sorarsa bilgili bir şekilde konuşabilirim. Victor sosyal ve politik sahneyi severdi ve ben de onlarca yıl o salonlarda uysalca koştum. Onun için mükemmel bir semt seçmiştim.

"Ama sen... O piyano bankına oturduğunda, sanki küçük bir sandalda yalnızmışsın gibi hissettim, kürek yok, dümen yok, sadece etrafındaki dalgalar ve hava var ve benim yüzüp seni güvende tutmamın hiçbir yolu yoktu. Müzik hakkında hiçbir şey bilmiyorum - 'Tanrı Kralı Korusun'un ötesinde hiçbir şey bilmiyorum, dikkatinizi çekerim, çoğunlukla sadece dudaklarımı oynatıyorum. Yine de sık sık müziği bu nedenle mi seçmediğinizi merak etmişimdir."

"Ne sebeple?"

"Benim gibi olmak istemedin," dedi Majesteleri basitçe. "Bu yüzden benim takip edemeyeceğim bir yere gittin. Zekice değil ama korkunç derecede etkili. Neyse ki annen sana göz kulak olabildi ama bu hiç de kolay olmadı Valentine. Ama üstlenmeye değer çok az çaba vardır, ya da annen bana pek çok kez, genellikle konu bana olan sonsuz bağlılığı olduğunda böyle söylemiştir."

Val, onun kararlılığını ve sonuçlarını çok az düşünerek cesurca manevra yapma isteğini nereden aldığını çok iyi anlayarak, "Üstlenmeye değer pek az çaba kolaydır," diye onayladı.

"Ve bu çok ilginç bir sohbet olmadı mı?" Dük oğluna gülümsedi. "Elin nasıl? Ve seni annene şikayet etmeyeceğim."

"Daha iyi." Val sol elini kaldırdı ve esnetti. "Çok, çok daha iyi. Artık sadece tempo tutmam gerekiyor."

"Nedenmiş o?"

"Küçük bir proje üzerinde çalışıyorum. Görmek ister misiniz?"

"Sence Worthington'ın personeli bize gerçek bir yemek hazırlayabilir mi?" Grace kayıtsız görünmeye çalıştı ama gözleri, küçük oğlunun babasını oyuncaklarını görmeye davet etmesi için neredeyse otuz yıl beklemiş bir adamın gözleri gibi parlıyordu.

"Bu akşam için dana rosto hazır. İsterseniz tepsileri müzik odasına götürebiliriz."

"Neden olmasın? Yağmur eninde sonunda dinebilir ve Fairly'nin evinin her tavanına çıplak aşk tanrısı asıp asmadığını hep merak etmişimdir."

Val yüzünü ekşitmeden, "Sadece banyo odasında," dedi.

"Sanırım...?" Majesteleri düşüncenin peşini bıraktı.

"Elbette," diye yanıtladı Val, artık açıkça gülümseyerek. "Sonra da müzik odasına."

Ellen, güzel bir öğleden sonranın son saatlerini bahar evindeki süsen yatağını ayırmak için kullanıyordu; meşgul olmanın, yetenekli ellere, güzel bir sese ve bir düke layık inatçı bir çizgiye sahip yeşil gözlü, yakışıklı bir adamı unutmasına yardımcı olması gerekiyordu. Tıpkı onun sağladığı çatı altında yaşadığı gibi kalbinde yaşayan bir adam.

Fazladan iris kökleri elbette satılabilirdi ama tüm yaz boyunca iyi pazarlar elde etmişti ve ek paraya gerçekten ihtiyacı yoktu.

Val bunu görmüştü.

"Leydi Roxbury?"

Val'in sesine çok benzeyen bu ses kalbinin küt küt atmasına neden oldu, ama görüşünü güneşten korumak için elini kaldırdığında, arayanın yüzü ve şekli de kaydedildi. Bir an için -neşeli, inanılmaz bir an-

Val olduğunu düşündü, ama sonra duyuları farklı kas yapısını, daha açık renk saçları ve yüz hatlarındaki daha sade ifadeyi algıladı.

"Lord Westhaven." Bu o olmalıydı, çünkü iki gün önce küçük bir uyarı notu göndermişti. Ellen reverans yapabilmek için ayağa kalkmak zorunda kaldı. Westhaven onun yanında diz çökerek onu tamamen şaşırttı.

Çiçek tarhına başıyla işaret etti. "Sanırım süsen. Birkaç tane verebilir misiniz? Karım ve büyükannesi onlara bayılıyor ve evimizin peyzajı henüz yapılmadı. Anna kendisi yapmak istiyor ama bu yaz vakit bulamadı."

"Yeni bir bebeğiniz var, değil mi? Çok talepkâr olabiliyorlar ve elbette burada kontesinize göndermek için fazlasıyla var."

Ondan kökleri nasıl ayıracağını göstermesini istedi ve kısa süre sonra Ellen'la soğanlar ve yumrular hakkında sohbet etti ve ayırdığı nergislerden bazılarını da göndermeyi teklif etti. Zamanın ne kadar rahat geçtiğine şaşıarak onu çaya davet etti.

Valentine'in daha az canlı bir versiyonuydu ama Ellen'ın güvenebileceği bir adamdı. Val'in içgüdüsel zamanlama anlayışına da sahipti, çay tepsisi teslim edilip salonun kapısı giden hizmetçi tarafından kapatılana kadar onu ustaca ama hatasız bir şekilde zararsız konulara yönlendirdi.

"Çayınızı nasıl istersiniz lordum?"

"Sonra," dedi Westhaven sessizce. "Ben çayımı daha sonra içerim ama istersen sen de içebilirsin. Yine de söylemeye geldiğim şeyi duymayı tercih edeceğini düşünüyorum."

"Ben olsam yapardım." Ellen tencereyi yere bırakarak kabul etti. "Ya da umarım yaparım."

"Seni seviyor, biliyorsun." Kont ona kaşlarını çattı, yüzünde büyük bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. "Valentine seviyor. Bunu bana söylemedi ama kıyafetinize, görünüşünüze, sağlığınıza ilgili herhangi bir belirtiye ya da moral bozukluğuna dikkat edeceğim. Buradayken yardımcıyı sorgulayacağım ve geceyi geçirmek için bir davetiye koparacağım - uygunluk ve kontesimin hassasiyetleri asılacak - böylece kardeşime kapıların her gece bilinçli bir şekilde kilitlendiğine ve koridorların şafağa kadar bir uşak tarafından devriye gezildiğine dair güvence verebilirim ve bu böyle devam eder."

Adam durdu ve Ellen, iris yamasındaki sevimli arkadaşının sadece iyi hazırlanmış bir cephe olduğunu fark etti. Bu adam bir dük olacaktı ve hem otorite hem de bunun gerektirdiği güç konusunda rahattı. Bir beyefendi idi ama Val'in kardeşiydi ve ne pahasına olursa olsun kardeşini kalp acısından ya da aptallıktan korumaya hazırdı.

Ne pahasına olursa olsun.

Ellen tek fincan çaya krema ve şeker ekledi. "O zaman bana söylemelisin, o iyi mi? Uyuyor mu? Eli iyileşmeye devam etti mi ve lütfen - eğer bana başka bir şey söylemeyecekseniz - mutlu mu?"

Çay fincanı elinde hafifçe sallanmaya başladı ve elinden kayarak masaya çarpıp parçalanmadan önce fincanı yere bırakmayı başardı.

Westhaven gözlerini çay fincanına dikerek yavaşça, "Sefil durumda," dedi. "Cehennem kadar meşgul, eli iyi, ama perişan halde; bu yüzden siz, leydim, davetimi kabul edeceksiniz."

Haftalardır giderek yalnızlaşan ve geceleri hayatının en büyük hatasını yaptığına giderek daha fazla ikna olan Ellen, kontun bir sonraki sözlerini olabildiğince dikkatle dinledikten sonra başıyla onayladı. Eğer Valentine Windham'ın ondan istediği buysa, cehennemde bahçe davetini kabul edebilirdi.

Şimdiye kadar yapmadıysa tabii.

Westhaven Kontu Ellen'ın kulağına, "Aval aval bakmamalısın," diye fısıldadı. "Çok güzel görünüyorsun ve düklük locasındasın. Eğlence bu tarafta." Gizlice sahneyi işaret etti ve içtenlikle onu soluna oturttu.

"Val'in dul eşi bu mu?" Kutunun arkasından neşeli bir erkek sesi yükseldi ve Ellen eskortunun her hareketini izlediği için Gayle Windham'ın *neredeyse* gözlerini devirdiğini gördü.

"Percy!" Yumuşak bir kadın sesi azarladı. "Gerçekten. Leydi Roxbury Valentine'in arkadaşı ve Oxfordshire'da komşusuydu. Leydim, Esther, Moreland Düşesi, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Valentine'ın

Annem ve bu rezil, ihtiyar herif de Moreland Dükü Percival Hazretleri."

Ellen, Westhaven'ın elini sıkıca koluna sıkıştırmamış olsaydı, sırt üstü düşecekti. Kibarca bir şeyler mırıldanarak reverans yaptı, zihni önündeki yüce şahsiyetlere ve kendilerini tanıtma tarzlarına takılmıştı.

Belki de Val ailesinin bu gece localarını kullanacağını bilmiyordu, diye düşündü. Westhaven'ın tek açıklaması Val'in onu senfoninin sonbahar sezonunun açılış gecesine götürmek istemesiydi. Kasabaya götürülmüş, geceyi gördüğü en şık şehir evlerinden birinde geçirmiş, kendisine tuhaf bir şekilde tam oturan bronz ipek bir gece elbisesi ve tüm süslemeler sunulmuştu ve şimdi buradaydı.

Dük, Ellen'a bakarak, "Gördüğüm kadarıyla onları Oxfordshire'daki düşesim kadar güzel yetiştiriyorlar," dedi.

Dükler ışınlanır mıydı? Gülümsemesinin muzipliğindeki bir şey hafızasını gıdıkladı.

"Siz ve Val aynı gülümsemeye sahipsiniz," diye Dük'e bilgi verdi. "Ve Majesteleri"-saçları antika altın renginde olan görkemli, ince bir hanımefendi olan düşese döndü-"Val'in gözleri size benziyor."

Düşes yaklaşarak fısıldadı: "Ama sanırım kalbiniz Valentine'de, değil mi?" Doğruldu ve kocasının koluna girdi. "Oturalım mı Percy? İnsan kalabalığı hayal kırıklığına uğratmak istemez."

Westhaven bir adım geri çekilince Ellen dük ve düşesin arasına oturdu, gergin, heyecanlı ve dengesini tamamen kaybetmiş hissediyordu. Val neredeydi? Ve onu neden çağırmıştı? Bu onun için basit bir gezi miydi? Freddy'ye Moreland'ın sonuçlarının Ellen'ın köşesine sıkıştırıldığını mı gösteriyordu?

Ellen'ın zihni bir düşünceden diğerine koşturup dururken programın ilk yarısı bulanık bir şekilde başladı. Loş ışıkta etrafına bakmaya ve Val'in kendisini başka bir kutudan izliyor olup olmadığını anlamaya çalıştı. Yine de yavaş yavaş müzik hararetli beynine sızdı,

ve sakinleşmeye başladı. Belki de Val sadece onun bu müziği dinlemesini istiyordu. Orkestra gayet formdaydı ve Val'in ailesi ona büyük bir samimiyetle davranıyordu.

Arada Westhaven onun koluna girerek koridorda dolaşacaklarını bildirdi. Ellen arkasında tanıdık bir bariton sesi duyduğunda düklük locasının sınırlarından zar zor kurtulmuşlardı.

Nick Haddonfield, "Bu benim en sevdiğim küçük bahçıvanım değil mi?" dedi. "Yalnız bir adama bir öpücük verin leydim, beni çimdiklediğinizde şikayet etmeyeceğim."

"Nick..." Ona gülümsedi, o ana kadar onu ne kadar özlediğini kendisi de fark etmemişti. Kollarını ona doladığında, tiyatro koridorunda kibar toplumun yarısı ona bakarken, Ellen gözlerinin dolduğunu hissetti. "Seni çok özledim."

"Sen de öyle yapmalısın." Nick onaylarcasına başını salladı. "Anlayışlı kadınlar beni hep özler, gerçi ben de seni özledim, aşkım. Mektuplarıma cevap vermedin."

"Bir hanımefendi bir beyefendiyle yazışmaz, lordum," diye onu azarladı Ellen, ama gülümsemesi hâlâ ıslıl ıslıldı.

Westhaven Nick'e değerlendirici bir bakış attı. "O bir centilmen değil. Yine de çok hoş bir mektup yazıyor. Bir dahaki sefere Bellefonte, sen de David ve Letty'nin Val'e yaptığını yap. Val, David'e iki cümlelik bir mektup yazar, sonra da Letty'ye dört sayfalık bir sonsöz yazar."

"Strateji her zaman çok sıkıcıdır." Nick iç çekti. "İşte en sevdiğim iki kayınbiraderimden biri geliyor." Darius Lindsey onu selamlarken Ellen'a tekrar sarıldı, gece kıyafetleri içinde çarpıcı derecede yakışıklı görünüyordu.

Westhaven, "Sanırım Majesteleri ikinizi görmek isteyecektir," diye karar verdi. "Ben kulisteki bir şeyi kontrol ederken neden Leydi Roxbury'ye locaya kadar eşlik etmiyorsunuz?"

Beyler arasında bir bakış geçti, Ellen'ın Westhaven'ın dinlenme odasına ihtiyacı olduğu sonucuna varmasına neden olan erkeklikle ilgili bir şeydi. Nick ve Darius'un birer koluna girmesine izin verdi ve Ekselansları

onları ikinci yarı için kalmaya davet etti. Westhaven, yer göstericilerin mumları söndürdüğü sırada locanın arkasına geçti.

"Yani bu iyi kısmı mı?" Nick onun yanından sordu.

Ellen, Nick'in kendisinden çok daha fazla eğlenceye katılmış olduğunu geç de olsa fark etmesine rağmen, "Parti parçası her zaman ikinci yarıya saklanır," diye açıkladı. "Böylece geç gelenler kaçırmamış olur."

Nick, "Bunu kaçırmak istemezdim," diye mırıldanırken Darius tarafından koluna vuruldu.

Val için son bir kez etrafına bakındı ve sonra onu gördü, sahnede ilerlerken seyircilerin artan sessizliği onun ilerleyişini işaret ediyordu.

Çok yakışıklı, çok seçkin görünüyordu. Belki fazla zayıftı, gerçi o kadar uzaktayken bunu söylemek zordu ama ışıklar ne kadar da şanslıydı ki şefin kürsüsüne yaklaşırken siyah saçlarını, zarif, kaslı formunu yakaladı.

Bu da ne?

Müzik sehпасına bir baton vurdu ve obuacıya işaret etti, o da perdeyi sundu. Akordun gıcırtiları, tıslamaları ve korna sesleri sustuğunda Val seyirciye döndü.

"Bayanlar ve baylar." Sesi salonun en karanlık köşelerine ve Ellen'ın kalbine kadar ulaştı. "Bu gecenin programında küçük bir yanlışlık var. Bu geceki finalimiz için programda *Küçük Yaz Senfonisi* olarak listelenen kendi ilk çalışmamı sunuyoruz. *Küçük Weldon Yaz Senfonisi* olarak yazılmalıydı ve ithaf kısmı da atlanmıştı, bu yüzden şimdi size sunuyorum.

"Ellen, seni göremesem de bu gece benimle olduğunu, ailem ve arkadaşlarımızla birlikte oturduğunu biliyorum. Yine de seni burada hissedebiliyorum." Bastonun ucuyla kalbinin üzerine dokundu. "Seni her zaman orada hissedebiliyorum ve umarım hep hissedeceğim. Yaratıcısı gibi bu eser de mükemmel değil ama senin sayende neşe, minnettarlık ve sevgi dolu. Bayanlar ve baylar, bu çalışmayı bana sevilmenin ve karşılığında sevmenin ne demek olduğunu gösteren kadına ithaf ediyorum: Ellen, Barones Roxbury, yakında benim eşim olmaya ikna etmeyi umduğum

hanımefendi eşim. Bu mütevazı ezgiler ve sahip olduğum değerli her şey Ellen, sana adanmıştır."

Ardından gelen sessizlik vuruşlarında döndü, batonunu kaldırdı ve müziğin başlamasına izin verdi.

İlk bölüm bitmeden Ellen gözyaşlarına boğulmuştu. Parça eski moda bir *sonat di chiesa* gibi mütevazı bir şekilde başladı, uzun yavaş giriş kendi bölümü olarak tek başına duruyordu. İki flüt, bir güneş ışığının üzerindeki iki kelebek gibi birbirinin etrafında oynayarak başladı, ama sonra genişledi, melodi tatlıdan şefkate ve hüzne doğru değişti. İçinde keder ve o kadar dayanılmaz, çözülmemiş bir özlem duyuyordu ki, notaların ağrıyan kalbini bombardıman etmesini durdurmak için Val'in kolunu tutmak istedi.

Ancak ikinci bölüm bu açılışın hemen ardından, yaz esintisinde sallanan çiçekler gibi sevimli, gülen melodilerle doluydu. Bu bölüm şarkı ve güneş ışığıyla doluydu; ayak parmaklarını oynattı ve hafızada her türlü güzel temayı mırıldanmaya bıraktı.

Bahçelerim, diye düşündü Ellen. Güneşli güzel bahçelerim, Marmelat ve kuşların şarkıları ve Belmont kardeşlerin gülüşmeleri ve etrafta koşuşturmaları.

Üçüncü hareket sakindi, göletin durgun yüzeyindeki güneş ışığı gibiydi, sevişmeden sonraki huzur gibiydi. Üçüncü bölüm hamakta sarmaş dolaş uyuklamak ve ay ışığında el ele eve dönmekti. Şimdiye kadar en çok üçüncü bölümü sevmişti, ta ki küçük bir içki şarkısına dönüşene kadar, bu şarkı kısa sürede kendisinden uzaklaştı ve yaratılışın en bol ve güzel halinin coşkulu neşesiyle dolu bir dördüncü bölüme dönüştü.

Ellen mendilini sıkıca tutarak, "Aşık olmanın keyfi," diye düşündü. *Aşık olmanın ve ihtiyaç duyduğunuz şekilde sevilmenin mutluluğu.*

Ah, bu çok fazlaydı ve müzik çarpıcı, neşeli bir sonuca ulaştığında mükemmeldi. Bir süre derin bir sessizlik oldu ve ardından spontane bir onay kükremesi, sağır edici bir alkış duvarı, tezahüratlar, ayak vurmalar, ıslıklar ve bis çağrıları yükseldi. Val, birinci kemancı ayağa kalkıp yayıyla podyuma doğru bir işaret yapana kadar şaşkın ve memnun bir ifadeyle kenarda durdu. Ellen bile başkemancının mutlulukla bağırıldığını duyabiliyordu

Tanrı aşkına, Val'e selam vermesini söyledi ve Val dönüp müzisyenlerine bir şeyler söyleyip sopasını tekrar kaldırına kadar alkışlar azalmadı.

Küçük içki şarkısı harika bir bis işlevi gördü ve izleyiciler müzisyenleri ve şeflerini bırakmadan önce orkestra bu şarkıyı bir kez daha çalmak zorunda kaldı.

Dükalık locasında oturan Ellen şaşkındı ve Valentine için o kadar mutluydu ki gülmekten ve ağlamaktan kendini alamıyor ve bunu görmek için orada olduğuna seviniyordu. Artık sürgün edilmesine değmişti. Yıllar ve hatta on yıllar boyunca yalnızlık içinde bahçeyle uğraşırken, bu geceyi ve tüm Londra'nın önünde, sanki sahnedeki primadonnaymış gibi kendisine atılan o güzel duyguları hatırlayacaktı.

Ve Freddy'nin bunu öğrenip yine öfke nöbeti geçireceğinden endişe etmesine izin *vermeyecekti*.

"Gel bakalım." Locadan çıktıklarında Nick onun koluna girdi ve üstün boyuyla onu kalabalığın arasından ustalıkla geçirdi.

"Nereye gidiyoruz?" Ellen gittikleri yolu tanımadığı için sordu.

Nick, "Kaderinizle tanışmaya, leydim," dedi ama gözleri parlıyordu ve Ellen, sahne arkasında giderek artan bir ses uğultusuna doğru çekştirilene kadar yorumunun önemini fark etmedi. "Yeşil oda bu tarafta" -Nick onu yönlendirdi- "ama sizin için buraya taht odası diyeceğiz. Bayanlar ve baylar..." Nick, Ellen'ı yavaşça kalabalık, iyi aydınlatılmış bir odaya iterken böğürdü. "Sanatçının ilham perisine ve o punç kâsesine ulaşmaya kararlı iri bir adama yol açın."

Alkışlar yükseldi ve kalabalık dağıldı; Ellen odanın öbür ucunda, elinde bir kadeh, hâlâ resmi kıyafetleri içinde duran Valentine'a bakakaldı. Valentine ona hiç bu kadar yakışıklı ya da bu kadar yorgun, mutlu ve kararsız görünmemişti. Bardağı yere bıraktı ve sol elini ona doğru uzattı.

"Ellen'im," dedi, sanki onu tanıstırıyormuş gibi. Tüm bu yabancıların önünde adımlarını ağırbaşlı atmaya çalıştı, ama sonra çok hızlı yürüyordu, sonra, asıldı, mesafenin geri kalanını onun kollarına doğru fırlattı ve tüm gücüyle ona tutundu. Ne zaman onun yanından ayrılmadı

Dük ve düşes anons edildiğinde ya da çeşitli kardeşleri ve arkadaşları onu tebrik etmeye geldiğinde. Dük yaklaştığında hâlâ onun yanındaydı.

"Pekala." Moreland en küçük oğluna gülümsedi. "Sanırım yanılmışım o zaman."

"Majesteleri?"

Ellen, Val'in sesinde şaşkınlık ve zevk duydu.

"Köylülerin seni bir virtüöz olarak takdir etmeyeceğinden korktuğum için seni başka bir yöne çekmeye çalışıyordum." Dük içkisini yudumladı, bakışları Westhaven'ın yanında duran karısına takılana kadar kalabalığı taradı. "Bunca yıldır boşuna endişeleniyormuşum. Elbette seni sevecekler, ne de olsa sen benim oğlumsun."

"Ben öyleyim," dedi Val usulca, babasının gözlerini yakalayarak. "Her zaman da öyle olacağım." "Sanırım sen de birinin kocası olacaksın, ha delikanlı?" Dük

Ellen'a cesurca göz kırptıktan sonra, dükün şanına yakışır bir veda konuşması yaparak oradan uzaklaştı.

"Babam torun sahibi olmak için yanıp tutuşuyor. Umarım alınmamışsındır?"

Ellen başını salladı. "Tabii ki hayır, ama Valentine, konuşmamız gerek."

"Var." Nick'e işaret etti, o değerli adam orada nöbet tutuyordu.

içki kâsesi. Nick cevap olarak belli belirsiz başını salladı ve kalabalığın arasından Westhaven'a anlamsız bir hakarete bulundu, o da tüm izleyenleri eğlendirmek için aynı derecede özlü bir şeyler söyledi, bu sırada Val ve Ellen kapıdan sıvıştılar.

Tek bir mum ışığında Ellen'ı ıssız bir çalışma odasına götürdü. Ellen'ı yanına, piyano sırasına çekmeden önce mumu yere bıraktı.

"Seninle evlenemem," dedi Ellen, kararlılığını yitirmeden önce bu sözleri söylediğinden emin olmak istiyordu.

Val sessizce, "Beni dinle," diye cevap verdi. "Bence fikrini değiştireceksin. Umarım ve dua ederim fikrini değiştirirsin, yoksa tüm yeteneğim, tüm müziğim, tüm sanatım hiçbir şey ifade etmez."

On altı

Bunu unutma, diye kendi kendine öğüt verdi Ellen. Kendisine Val'in tıraş sabununun kekremesi kokusunu, sert bankta oturdukları yerde onu kucaklayan kolunun hissini, büyük bir işi yürütmenin verdiği eforla hâlâ sıcak olan vücudunun güven verici sıcaklığını hatırlamasını emretti. Yüzünün sevilen görüntüsünü hatırlamak için, şimdi ilk heyecanı azaldığı için çok ciddi ve yorgun.

Bunu unutmayın, çünkü sizi uzun, çok uzun bir süre ayakta tutması gerekebilir.

"Bilmeniz gerekir ki," diye başladı Val, "Freddy ülkeyi terk etti ve geri dönmesi beklenmiyor."

"Gitti mi?" Ellen'in çenesi kelimenin tam anlamıyla düştü. "Freddy at arabası dışında bir şeyle seyahat etmekten nefret ederdi."

"Kıtada olması daha iyi, inanın bana. Sör Dewey ve özel dedektifim Benjamin Hazlit arasında, Freddy'ye karşı kundaklama komplosundan cinayete teşebbüse, haneye tecavüzden daha hafif suçlamalara kadar her konuda suçlamada bulunmaya yetecek yeminli ifadelerim var. Roxbury malikanesindeki bitki uzmanının ifadesi elimde. Freddy kendisine zehirleri öğretmesi için ona rüşvet vermiş ve ayrıca kendisine bir miktar pennyroyal satması ve bunu nane olarak etiketlemesi için de rüşvet vermiş. Üçüncü düşüğüne kadar Freddy'nin amacını çözememişti ama o zaman da artık çok geçti. Merhum baronu Freddy'nin öldürdüğünden şüpheleniyor ama bunu asla bilemeyeceğiz."

"Keşke Freddy'yi öldürebilseydim," dedi Ellen, Val'e şok içinde bakarak.

"Buna gerek kalmayacak," diye güvence verdi Val. "Hiçbir koşulda borç alınmaması gereken o kadar çok kişiye borcu var ki, peşine düşüp onu seve seve ibret olsun diye cezalandırırlar. En kötüsü de, babam Freddy'nin Lordlar Kamarası'ndaki oy hakkını para karşılığında sattığına dair kanıtlar buldu ve Prinny'nin bu konuda onu karşısına alması halinde bu durum onun unvanına mal olabilir. Bunu ister miydiniz?"

"Peki naip bundan faydalanacak mı?"

"Naip cömertçe faydalanacaktır."

Ellen başını salladı. "Ülkedeki en eski unvanlardan birinin naibin rahatı için elden çıkması adil görünmüyor. Freddy'nin bir varisi var ve yeterince iyi bir adam olabilir."

"Freddy'den daha iyi olacağı kesin, ama Roxbury malikanesi benim için hiç önemli değil. Benimle evleneceğini söyle."

"Gittiğinden emin misin?" Ellen sesinin kırılmasına engel olamayarak sordu. "Gitmiş olarak mı kalacak? Ondan güvende misin?"

"Ondan güvendeyim." Val onun bakışlarını tuttu. "Ondan güvendesin. Sana söz veriyorum Ellen, hem de en ciddi sözlerimle. Ailemin iki nakliye şirketi var ve onu herhangi bir yerel limanda karaya çıkmadan önce tespit ederiz. Gemisi Portekiz üzerinden İtalya'ya gidiyordu, çünkü Fransa'da zaten düşmanları var. Kişisel mücevherlerini yanına aldığı için biraz kaçmayı göze alabilir. Yalnız olduğunu, dil bilmediğini, gelenekleri bilmediğini ve Roma'da ona göz kulak olacak arkadaşlarım olduğunu hatırlayın. Benimle evlenir misin?"

"Beste yapmaya devam edeceksin, değil mi?" Ellen endişeyle ona baktı. "O müzik, Val. Muhteşemdi. Neredeyse kurbağaların vıraklayışını duyabiliyordum ve yanaklarımdaki gözyaşlarını hissedebiliyordum -gerçek gözyaşlarını hissedebiliyordum- ve çiçekler, ikinci bölüm sırasında güneş ışığında onları koklayabiliyordum. Sanırım Belmont çocukları da oradaydı, Marmalade de öyle. Yazmaya devam etmelisin. Yazmak zorundasın. Elin iyi mi?"

Val arkasına yaslandı ve bir elini onun kollarına koydu. "Beste yapmaya devam edeceğime söz verirsem, *benimle evlenir* misin?"

"Evet." Basit bir kelimeydi ama kelime dağarcığındaki en ısıltılı kelimeydi. Senfonisinin notaları gibi ısıltılıydı. "*Evet*. Seninle evleneceğim Valentine Windham, sen de müzik yazacaksın ve hayatlarımızda her zaman ilahi bir şeyler olacak."

"Her zaman," diye kabul etti ve ona sarıldı.

Ve kafasının içinde yeni bir melodi duydu: tatlı, güçlü ve net, sağlam, itici ritimler ve gür, cömert armonilerle desteklenmiş. Hem neşeli hem de derindi ve müstakbel eşini öpmek için eğildiğinde Val, üzerinde çalışmak için biraz zamanı olduğunda bunun değerli bir şeye dönüşebileceğini biliyordu.

Ve ortaya çıktığı üzere, Valentine Windham haklıydı. İlk senfonisi kadar popüler olacak bu eserin çalışma başlığı "Little Weldon Summer Christening" oldu.

Yazarın Notu

Dikkatli okuyucular Aziz Just'un Valentine'e, Aziz Just'un evlatlık kızının yasal mirasçılığı adına unvanı elinde tutacağını açıkladığını fark edeceklerdir. Bu, evlat edinilen çocukların miras yoluyla unvan sahibi olamayacağını söyleyen geleneksel bilgelige aykırıdır. Olağan bir durumda, evlat edinilen bir çocuk çoğu unvan için patent mektuplarındaki kriterleri karşılamayacağından, unvanın tipik olarak "unvan sahibinin ölümü sırasında hayatta kalan en eski meşru erkek doğal nesle" geçmesini gerektiren geleneksel bilgelik geçerli olacaktır.

Unvan sahibi erkekler çocuk evlat edinebilirdi ve edindiler de, ancak patent mektuplarının yeniden ifade edilmesi çok daha zor bir teklifti. Ekselansları, Aziz Just'un orijinal patent mektubunun ifadesini etkiledi ve bu da Aziz Just'un kontluğunun kalıtsallığına çok farklı bir yüz kazandırdı. Dahası, Bronwyn'in durumunda, okuyucularımı temin ederim ki hem Helmsley hem de Rosecroft kontlukları önceki unvanları arasında baronlukları da içeriyordu ve eski baronluklar arasında, kadın varislerin bazen yüzyıllar boyunca boşta kalan unvanlara sahip olabilmeleri hiç de alışılmadık bir durum değildi. Gayrimeşru bir kadının buna hak kazanıp kazanamayacağına gelince, akademisyenlerin de dediği gibi, bu daha fazla araştırma yapılması gereken bir alan

-Ya da sadece edebi bir dokunuş, umarım sadelik yanlıları bunu mazur görecektir. Sonra, Prinny'nin erkek kardeşleri ve kız kardeşi Prenses'in Sophia'nın aralarında yirmi kadar gayrimeşru çocuğu vardı ve umarım Birinci Beyefendi, bu çocuklardan birini

sevgili Bronwyn'in yavrusu adına kraliyet eksantrikliği. Majesteleri bir hedefe kilitlendiğinde çok kararlı ve ikna edici olabiliyor.

Grace Burrowes'un kitabının önizlemesi için okumaya devam edin

Leydi Maggie'nin Gizli Skandalı

Mayıs 2012'de Sourcebooks Casablanca'dan Çıkıyor

"O lanet olası, cehennemlik, lanetlenmiş, mahvolmuş şey buralarda bir yerde olmalı." Maggie Windham yatağın eteğini tekrar aşağı indirdi ve gardırobuna baktı. "Sen oraya bak Evie, ben de soyunma odasına gideyim."

"Soyunma odasına baktık," dedi Eve Windham. "Eğer hemen yola çıkmazsak annemin haftalık çayına geç kalacağız ve Majesteleri geç kalmaya tahammül edemez."

"Majesteleri hariç," dedi Maggie yatağında otururken. "Neden geç kaldığımızı öğrenmek isteyecek ve bana o oh-Maggie bakışlarından birini atacak."

"Oh-Evie, oh-Jenny ya da oh-Louise'in bakışlarından daha kötü değiller."

"Onlar daha kötü, inan bana," dedi Maggie nefesini üfleyerek. "Ben en büyükleriyim. Daha iyi bilmeliyim, hareket etmeden önce düşünmeliyim, iyi bir örnek olmalıyım. Bunun sonu yok."

"Verdiğin örnek hoşuma gitti." Eve ona gülümsedi. "İsteddiğini yapıyorsun, istediğin gibi gelip gidiyorsun, kendi evin ve kendi paran var. Kendi hayatından sen sorumlusun."

Maggie gülümsemesine tam olarak karşılık vermedi. "Rezil biriyim ama çoğunlukla mutluyum. Hadi yola koyulalım, eve döndüğümde odamın altını üstüne getirebilirim."

Evie onun koluna girdi ve Maggie'nin yatak odasından geçerken şömine aynasının önünden geçtiler.

Zıtlıklar üzerine bir çalışma, diye düşündü Maggie. Onlar Windham kızlarının kitap ayracı gibiydiler, en büyükleri ve en küçükleri. Akli başında hiç kimse ortak bir babaları olduğu sonucuna varmazdı. Maggie uzun boylu, alev alev yanan kızıl saçlı ve annesinin tarımla uğraşan Kelt atalarının sağlam orantılarına sahipken, Evie minyon, sarışın ve narindi. Tesadüf eseri, her ikisi de tüm Windham kardeşlerinde ve Moreland Düşesi Esther'de ortak olan yeşil gözlere sahipti.

"Bu tam bir geçit töreni mi olacak?" Maggie, Evie ile birlikte şehir arabasına yerleşirken sordu.

"Bir bekârlığa veda partisi. Kız kardeşlerimizin megrimleri, burkulan bilekleri, göbek ağrıları ve aylıkları bitti ve annem hepimizi doğruca Almack'a götürecektir. Sophie, baronuyla birlikte olduğu için çok şanslı."

"Seni kıskanmıyorum Almack's." Ancak Sophie'nin yeni elde ettiği evlilik mutluluğunu kıskanıyordu. Yoğun bir şekilde ve sessizce kıskanıyordu.

"Balo salonlarında sıranızı savdınız, ancak hem Majesteleri hem de Majesteleri Seçilebilirleri sıraya dizerken kutsal evlilikten nasıl kaçtığınız beni aşıyor."

"Tam bir kararlılık. Teklifleri teker teker reddediyorsun ve dürüst olmak gerekirse Evie, babam evlendiğimizi görmek için Majesteleri kadar istekli değil. Kimse onun kızları için yeterince iyi değil."

"O da hıncını çocuklardan çıkardı ve şimdi evliler ve bebekleri yolda."

"Sonunda. Sonra Sophie gidip baronuyla evlenerek her şeyi mahvetmek zorunda kaldı."

Gözleri buluştu ve kıkırdamaya başladılar. Yine de Maggie, Evie'nin güzel yeşil gözlerindeki belli belirsiz endişeyi gördü ve bir an için kendisinin de bu kadar sağlam bir şekilde rafta olduğuna şükretti. Krallıktaki her sivilceli çocuğu ve dul şövalyeyi atlatmak zorunda kaldığı uzun, sıkıntılı yıllar olmuştu ve sonunda otuz yaşına ulaşmıştı.

O zamana kadar babam bile yenilgiyi değil -hâlâ ara sıra iğnelemeye devam ediyordu- ateşkesi kabul etmeye razı olmuştu. Maggie'nin kendi işyerini kurmasına izin verilmişti ve o zamandan beri Maggie'nin iç huzurunda önemli bir iyileşme olmuştu.

Elbette tarifeler ve geçiş ücretleri vardı. Zaman zaman Majesteleri'nin haftalık aylarına katılması bekleniyordu. Her hafta değil, hatta her hafta bile değil, ama yeterince sık. Balo salonlarını şereflendirmeye tenezzül ettiklerinde kardeşleriyle birlikte ayağa kalkıyordu ki bu son zamanlarda çok şükür nadiren oluyordu. Arada sırada Kent'teki dükalık merkezi Morelands'ta dinlenmek için kız kardeşlerine katılıyordu.

Ama çoğunlukla saklandı.

Peyzajlı meydanından oldukça geriye yerleştirilmiş heybetli bir yapı olan düklük malikânesine ulaştılar. Burası hem aile eviydi hem de Moreland Dükü'nün çeşitli parlamento entrikalarının lojistik merkeziydi. Politikayı severdi, Majesteleri de öyle.

Ve düşesi.

Ekselanslarının ay saati yaklaştığında toplantılarından biri sona eriyor olmalıydı çünkü konağın yükselen fuayesi hizmetkârlar, giden beyler ve gelen hanımlardan oluşan bir arı kovanına dönmüştü. Uşaklar beyefendilere eldiven, şapka ve baston dağıtırken, hanımefendilerden de eldiven, bone ve şal alıyordu.

Maggie duvara doğru yanaştı, bir ayna buldu ve dantel mantilasını saından çözdü. Danteli yukarı kaldırıp omuzlarından indirdi ama bir şeye takıldı.

Bir çekiştirme danteli yerinden oynatmaya yetmedi, ancak arkasından biri mırıldanarak bir küfür savurdu.

Kahretsin mi? Bir hanımefendi olarak Maggie "lanet olsun "u duyduğuna karar verdi ve durumu incelemek için aynayı kullandı.

Oh, hayır.

Mayfair'deki tüm malikanelerdeki onca adam varken, neden *o*?

"Kıpırdamadan durursan," dedi, "bizi çözeceğim."

Güzelim dantelli yeşil şalı adamın yakasındaki çiçeğe takılmıştı; dikenlerle dolu ve muhtemelen mantosunu mahvedecek olan sıcak pembe, küçük bir Damask gülü. Maggie yarı dönmüş, dönerken saında bir çekiştirme hissedince dehşete kapılmıştı.

Başıboş bir toplu iğne, tombul kırmızı bir buklenin üzerinde sallanarak gözünün önüne geldi. "Aman Tanrım." İğneyi çıkarmak için uzandı ama eli iğneye takıldı.

şal, şimdi onunla beyefendinin yakası arasında gerilmişti. Bir çekiştirme daha,

başka bir kıvrım aşağı indi.

"İzin verin." Bu bir rica değildi. Beyefendinin elleri çıplaktı ve parmakları çevikti, uzanıp Maggie'nin saçından birkaç toka daha çıkardı. Alev alev yanan saç kütlesinin tamamı sola doğru sıralandıktan sonra tam bir karmaşa içinde omuzlarından aşağıya kayd.

Adamın kara kaşları havaya kalktı ve Maggie bir an için Bay Benjamin Hazlit'in ne yapacağını şaşırdığını görmeyen mutluluğunu yaşadı. Sonra, mantılasının uzun saç tutamlarına dolanmış dalgaları arasında ona birkaç saç iğnesi uzattı. Maggie mantılasının kabarık kütlesini önünde tutarken, Bay Benjamin Hazlit dantelden o lanet çiçeği çıkardı ve sanki onu zevk için bir çalıdan koparmış gibi ona uzattı.

"Özür dilerim leydim. Hata tamamen bana ait."

Ve ona gülüyordu. Moreland Dükü'nün gayrimeşru kızı Maggie Windham'ın hizmetkârların, kız kardeşlerinin ve babasının Lordlar Kamarası'ndaki ahbablarının önünde tamamen çözülmesini büyük, karanlık, vahşi adam eğlenceli buluyordu.

Onu tokatlamak istedi.

Maggie bunun yerine Hazlit'e yaklaştı, güzel kokulu küçük çiçeği aldı ve mücevherli iğneyi sapından çıkardı.

"Bir dakika kıpırdamadan durursanız, Bay Hazlit, sizi hemen yola getireceğim." Maggie erkeklere tepeden bakmayı sevdiği için affedilmez bir hata daha yaparak küçük iğneyi kumaşın katmanları arasından geçirip kibirli, erkeksi tenine batırdığında ona dişlek bir gülümseme yaydı.

"Özür dilerim," dedi, kravatını okşayarak. "Hata tamamen benim."

Gözlerindeki mizah hiç de komik olmayan bir şeye dönüşmüştü ama Maggie'nin morali önemli ölçüde yerine gelmişti.

"Eldivenleriniz, efendim?" Bir uşak, Maggie'nin kalçalarına kadar inen saçlarını fark etmemiş gibi kararsız bir ifadeyle bekledi. Maggie eldivenleri aldı ve Hazlit'e uzattı.

"Siz halledebilir misiniz Bay Hazlit, yoksa size daha fazla yardım edeyim mi?" Bir eldiveni çevirdi ve sanki çocuk üç yaşındaymış da kendi başına halledemeyecekmiş gibi açık tuttu.

"Teşekkür ederim." Eldiveni aldı ve çekiştirerek giydi, ardından ikincisini giydi.

Ancak Maggie eldivenini uzatırken eli Maggie'ninkine değdi. Bunun kasıtlı olduğunu düşünmüyordu çünkü adamın ifadesi aniden değişti. Şapkasını kafasına vurdu ve belki de Maggie onu çıkışa doğru geçtiğinde bir veda selamı vermeyi düşünüyordu.

Reveransından kalktı, saçları öne doğru savruldu ve kasıtlı olarak ona sırtını dönmeden önce sessizce, "İyi günler," diye mırıldandı. Sıradan bir gözlemciye göre bu kabalık sayılmazdı.

Hazlit'in bunu küçümseme olarak algılamasını umuyordu.

"Oh, Mags." Evie telaşla onun yanına koştu. "Annem bunu görmeden seni yukarı çıkaralım." Uzun, kıvrık bir tutam saçı kaldırdı. "Kalıcı olarak kırıışmadan önce şu mantiladan kurtul ve seni bu hale getiren ne oldu?"

Teşekkür

Bir iribaş yazar için ilk üçlemesinin bir yıl içinde yayınlanması son derece sevindiricidir. Bu, yayıncının çalışanlarının çok sabırlı olmasını gerektiriyor, çünkü yazar süreci büyük ölçüde oturduğu yerden öğreniyor. Sourcebooks'un yayıncısı Dominique Raccach'a birçok nedenden ötürü; editörüm Deb Werksman'a daha da fazla nedenden ötürü; ve Sourcebooks, Inc. şirketinde bu küçük sevimli kitabın yaratılmasında emeği geçen (evet, Valentine) tüm çalışanlara teşekkür ederim: Skye, Susie, Cat, Danielle, Madam Copy Editor, kapak sanatçısı Anne Cain ve pazarlama, sanat, kitap yapımı ve bunların arasındaki her yerdeki tüm isimsiz kahramanlar.

Ve teşekkür etmem gereken bir kişi daha var: İlk piyano öğretmenim. Merhum Kaye Rossi bana bugün bile bana neşe veren bir müzik sevgisi aşıladı.

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Grace Burrowes, hem ilk kitabı *The Heir* hem de *The Duke's Obsession* üçlemesinin ikinci kitabı *The Soldier* ile en çok satanlar listelerine girdi. Her iki kitap da *Publishers Weekly* ve *Booklist*'ten büyük övgüler ve yıldızlı eleştiriler aldı. *The Heir* ayrıca *Publishers Weekly* tarafından 2010'un En İyi Kitabı, *The Soldier* ise *Publishers Weekly* tarafından 2011'in En İyi İlkbahar Romanı seçildi. Beş Windham kız kardeş için yazdığı ve ilki *Lady Sophie's Christmas Wish* (*Leydi Sophie'nin Noel Dileği*) olan hikâyeler üzerinde sıkı bir şekilde çalışmaktadır. Grace aile hukuku alanında uzmanlaşmış bir avukattır ve Maryland kırsalında yaşamaktadır.

Okurlarından haber almayı seven Grace'e graceburrowes.com adresindeki web sitesi aracılığıyla ulaşabilirsiniz.

STARRED REVIEW FOR *THE SOLDIER*:
“CAPTIVATING...BURROWES’ SENSUAL
LOVE STORY IS INTELLIGENT AND TENDER.”

—*Publishers Weekly* (starred review)

A GENIUS WITH A TERRIBLE LOSS...

Gifted pianist Valentine Windham, youngest son of the Duke of Moreland, has little interest in his father’s obsession to see his sons married, and instead pours passion into his music. But when Val loses his music, he flees to the country, alone and tormented by what has been robbed from him.

A WIDOW WITH A HEARTBREAKING SECRET...

Grieving Ellen Markham has hidden herself away, looking for safety in solitude. Her curious new neighbor offers a kindred lonely soul whose desperation is matched only by his desire, but Ellen’s devastating secret could be the one thing that destroys them both.

Together they’ll find there’s no rescue from the past, but sometimes losing everything can help you find what you need most.

PRaise FOR *THE HEIR*:

“Sweet, sexy, tender romance between two characters so vibrant they seem to leap off the page.”

— Meredith Duran, author of *Wicked Becomes You*

“Burrowes’ enchanting romance charms from the beginning!”

— *RT Book Reviews*, 4 stars

“Refreshing...a luminous and graceful erotic Regency.”

— *Publishers Weekly*

EBOOK EDITION ALSO AVAILABLE
discover a community of authors and readers at
sourcebookscasablanca.com

DISCOVER HOW BOOKS CHANGE LIVES AT SOURCEBOOKS.COM

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.